

Луиз Бегшоу

ДЖАКИ КОЛИНС НА ХХІ ВЕК!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

Родена вълв
вторник

ЛУИЗ БЕГШОУ РОДЕНА ВЪВ ВТОРНИК

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

За Луси животът е прекрасен. Непоправима оптимистка, тя живее с най-добрия си приятел Оли в чудесен апартамент и има работата мечта. Изведнъж обаче всичко се обърква. Виктория, годеницата на Оли, му предлага брак и иска Луси да се изнесе. Непосредствено след това Луси е уволнена. Без пари и квартира, тя е принудена да започне работа в кантора, където търсят истинска Английска роза. И тя променя живота си изцяло. Отказва се от ръгбито, кубинките и хевиметъла за сметка на елегантните тоалети, високите токчета и шардонето. Дали Луси ще успее да спаси Оли от кошмарната му приятелка и ще намери ли отново истинското си аз?

ПЪРВА ГЛАВА

— Гоооол! — изкрещях аз. — Гоооол! Дааа! Ха-ха-ха! Точно в горния ляв ъгъл. Уха! — затичах по игрището като луда и направих едно бързо циганско колело.

— На ти, Рикардо! — извиках с цяло гърло.

Пол дойде до мен и ме прегърна. Да! Онези момчета от „Кучето и патицата“ се мислеха за много печени, след като бяха успели да привлекат в отбора си истински италианец, който играе от петгодишен. Но аз отбелязах гола! О, да!

Моите съотборници от „Куин Шарлът“ направо се търкаляха по тревата от смях.

— Ха-ха-ха — превиваше се Лео. — Размаза ви едно момиче. Ха-ха-ха!

— Едно момиче — обади се и Пол, в случай че не са разбрали.

Марк Стебинс погледна накриво Рикардо, който бе почервенял като домат. Това сигурно бе най-неловкото положение, в което бе изпадал. Посочи ме с показалец.

— Va fancoul! — викна той. — Non e ragazza!

Не ми трябваше превод: „Това не е момиче“. Често ми го казваха. Свих рамене и му изпратих въздушна целувка. Той ядно ритна тревата пред голлинията.

— Какво става? — чух познат глас.

Завъртях се възторжено на пети. Съквартирантът ми Оли Маклауд. А също и мой най-добър приятел. Спокоен, забавен и при това красавец. Рус и строен, приличащ на викинг.

— Луси вкара гол — отговори Пол. — Направо ги смаза — и пак се заля в смях.

Рикардо изстреля нещо неразбираемо на италиански и с гневни крачки се отдалечи от вратата. В груб превод сигурно звучеше като: „Вървете по дяволите, отивам да пийна нещо“.

Погледнах часовника си. Струваше две лири и деветдесет и девет пенса на една разпродажба в забутано магазинче преди пет години, а

още работеше. Което бе много хубаво, понеже трябваше да пестя всяко пени. Наближаваше дванайсет.

— Какво правиш тук? — попитах Оли.

Той вдигна рамене и се усмихна.

— Реших, че може да искаш да те прибера.

Погледнах към момчетата.

— Отивам си у дома — каза Пол. — Жена ми се връща след малко.

Другите вече бяха тръгнали към бара. Обикновено се присъединявах към тайфата за разбора на играта над халба сайдер, но не и щом Оли ми предлагаше да ме откара. А и честно казано, предпочитах да си прекарвам времето с него.

— Добре тогава, ще се видим другата седмица — казах аз. И с щастлива усмивка тръгнах с Оли към неговото BMW.

— Приятелката ти къде е? — подхвърлих небрежно.

— Работи — отвърна той.

Отлично. Беше много по-забавен, когато нея я нямаше.

— Мислех да си поръчаме кърри за вкъщи — обади се Оли. — Да гледаме заедно мача, тя ще дойде чак след седем. Имам и малко вино.

Чувствах се на седмото небе. Ръгби мач между Англия и Южна Африка, вкусно кърри и малко червено вино с Оли на дивана. А после щях да поиграя на „Междузвездни войни“ и така нямаше да обръщам много внимание на досадната Виктория, когато дойдеше.

— Звучи чудесно — съгласих се аз. Животът ми наистина изглеждаше прекрасен. Голяма късметлилка бях.

Оли ми отвори вратата на BMW-то си. Никога не ми правеше забележка за калните маратонки или за каквото и да е.

— Ще си прекараме добре — усмихна ми се той, очевидно доволен от перспективата.

И как нямаше да е доволен. Горкият Оли. В понеделник сутрин пак трябваше да се върне към кариерата си на адвокат, докато аз имах за задача да рецензирам, тоест да играя компютърни игри, за „РС геймс юнивърс“. Оли ставаше в седем, аз се излеждах до десет. И какво получаваше в замяна — пари, което не е кой знае каква награда, ако питат мен.

Все едно. Щяхме да си изкараме супер. Двамата бяхме най-добри приятели и щеше да е забавно, какъвто бе изобщо целият ми живот

през повечето време. Настаних се удобно на кожената седалка в колата му, далеч по-добра от задушния стар автобус, който обикновено се налагаше да използвам, и се включихме в движението.

— Добре ли си? — попита той.

Кимнах.

— Добре съм.

И наистина беше така.

— По дяволите! — възкликнах аз.

— Какво има? — кротко попита Оли.

Гледах с отвращение екрана.

— Скапани ловци на глави. Искат само да избиват джедаи. Това е четвъртата ми смърт за седмицата и току-що изгубих цяло ковчеже с умения! Беше „Цялостна регенерация П“, която ми струваше двеста хиляди точки.

— О, боже — ухили се Оли.

Досадната Виктория ме погледна така, сякаш говорех на суахили.

— Трябваша ми седмици, докато се добера дотук — въздъхнах аз.

— Безкрайно ровене из гнезда от ужасни гурки и гигантски паяци...

— Наистина, Луси — с ледено презрение отрони тя. — Колко впечатляващо. Не си ли малко голяма за видеоигри?

— На двадесет и четири съм. По дяволите! — изругах отново с много чувство.

— Какъв език! — тя набръчка чипото си носле.

— Както и да е, видеоигрите са моята работа — защитих се аз. — Забрави ли?

— Ако може да се нарече работа — Виктория сви рамене. — Пишеш рецензии за глупави детински игри в някакво тъпо списание без никакви читатели...

— Виктория... — предупредително се обади Оли.

— Добре, съжалявам — тя се нацупи. — Но това едва ли е работа за една млада дама.

Вторахих се в нея, предизвиквайки я да го изрече. Фразата: „Но пък и Луси едва ли е млада дама“ остана да виси във въздуха.

— Как върви работата? — попитах аз. Стараех се да се държа любезно. Оли не ми беше само приятел, а и мой хазяин, а Виктория му

беше гадже. Трябваше да съм мила, макар най-искреното ми желание да бе тя да се изпари в облаче от любимия ѝ парфюм „Анаис Анаис“.

— Чудесно — Виктория отметна дългата си кестенява коса с онзи жест, който момичетата от частните училища така добре владееха. Тя имаше високоплатена работа в „Стайлиш“, водещото списание в света на модата във Великобритания, или поне те твърдяха така, пренебрегвайки с лека ръка „Вог“, „Ел“ и „Ин Стайл“. Виктория бе на двайсет и осем, изискана и много амбициозна млада дама. Непрекъснато получаваше премии и все се появяваше при Оли с някоя нова, безбожно скъпа къса рокля, която бе забърсала от стелажа с мострените екземпляри, или с някоя много сладурска момичешка чантичка.

И изобщо не одобряваше моите спортни обувки „Док Мартин“ и тениските ми на „Металика“.

— Централната тема в списанието ни следващия месец ще пожъне голям успех — самодоволно заяви тя. — Аз лично предложих идеята.

— И каква е тя? — попитах заинтригувано. Погледнах крадешком към Оли. Надявах се, че оценява цялото ми старание. Все ми повтаряше, че трябва да съм малко по-мила с Виктория.

— „Какво е женствеността?“ — отвърна ми тя, описвайки голям кръг във въздуха с дългите си, перфектно поддържани нокти. — Ще изследваме в дълбочина въпроса в какво се крие истинската женственост. Дали в класиката? Чантата „Бъркин“, роклята в пастелно бежово? Флоралните мотиви? Рокля, изпъстрена с малки цветчета, сандали с тънки каишки? Или пък в модерния стил — обувки „Л. К. Бенет“, „Александър Маккуин“, аксесоари „Кейт Спейд“?

— Ммм... — измърморих аз, преструвайки се на заинтригувана. „Джинси и удобна тениска“ едва ли се нареждаше сред възможните варианти.

— Ще включим и коментарни рубрики. „Не са ли изгубили днешните жени представа за това какво е да си женствена?“ — добави Вики и ме погледна многозначително.

— Добре — подхвърлих аз. — Сега да се връщам към играта си. Героят ми е затънал в гнездо на коралови змии. А онзи ловец на глави непременно трябва да умре!

— Хайде, скъпа — обърна се Оли към Виктория. — Имаме резервация.

— На някое хубаво място ли отивате? — любезно попитах аз.

Искаше ми се да излязат, защото не можех да се съсредоточа, докато Виктория седеше тук. Погледът ѝ, подсилен от козметичните контактни лещи, направо пробиваше дупка в гърба ми и ме разсейваше. Знаех, че го прави, дори и без да я гледам.

— О, на теб не би ти харесало — отвърна Виктория. — На едно от онези места, в които се използват вилици и ножове — тя погледна с укор към празната хартиена торба от „Макдоналдс“ на пода до компютъра ми.

— Ще почистя — опитах да се защита аз. — Веднага щом свърша — брр! Не можех да понасям. Виктория. — Приятна вечер на вас двамата! — добавих с най-широката си усмивка.

— Не се тревожи — Виктория плъзна тънката си китка под мускулестата ръка на Оли и го погледна изпод сведени мигли в стил „принцеса Даяна“. — Ще си прекараме чудесно. Ще бъде една много специална вечер.

— Чао, приятел — каза Оли.

Тръгнах. Изчаках вратата да се затвори и после издишах с огромно облекчение. Върнах се към „Междузвездни войни — Галактики“ и размахвах светлинния си меч на ученик тъмен джедай.

Но някак си цялото удоволствие се бе изпарило.

Проклетата Виктория Кобхъм!

„Свършват ми запасите — излъгах моя ученик Кса-Ту от Австралия, който играеше повече на тази игра дори и от мен. — Ще прекъсна за малко. До утре“.

„Няма проблем — отвърна ми той. — Ти си върхът!“

„Върхът!“ Ами да, в „Междузвездни войни“ бях доста добра. Всъщност не само че бях ученик тъмен джедай, който стремително се изкачваше по стълбицата към ранга на тъмен джедай рицар, а бях и богата. Разполагах с над четири милиона кредита. Можех да си купя каквото си поискам...

За съжаление не бе същото в реалния живот. Всъщност бях доста бедна. Но пък щастлива.

През повечето време.

Изключих компютъра и избутах стола си назад. Хм! Незнайно защо, изведнъж се натъжих малко. Аз никога не бях тъжна. А и кой ли би могъл да е, ако има такъв живот?

Отидох в кухнята и си направих чаша разтворимо кафе, като му добавих истинска сметана и три лъжички захар. Виктория не би го одобрила. Затова ми беше още по-вкусно. Тя не можеше да разбере как така се тъпча до пръсване с нездравословна храна и все пак поддържам тегло от петдесет и три килограма, макар да ѝ бях обяснявала хиляди пъти. Обичах да спортувам. Играех футбол на малки вратички с момчетата почти всяка неделя, тичах всяка сутрин, дори и сега, през зимата. Февруари не бе най-приятният месец от годината, но тичането ме зареждаше с енергия. И ако нямаше никого наоколо, танцувах. Обичах да танцувам. Най-страхотното преживяване на света. Разбира се, знаех със сигурност, че изглеждам малко тъпо в тежките си обувки и размъкнати панталони, но какво от това. Никой не ме гледаше.

Изваждах дисковете си на АВВА и Мадона от тайното скривалище зад по-готините ми албуми — колекцията ми от хевиметъл от осемдесетте и рок от седемдесетте — и скачах из стаята като Тигър, приятеля на Мечо Пух.

Оли все казваше, че имам прекалено много енергия.

Той бе с няколко години по-голям от мен. Бяхме се срещнали на една екскурзия из Европа — от онези евтини пътувания, при които двама спите в тясна като килия стая, ходите навсякъде с автобус и обикаляте континента за две седмици — страхотно преживяване. Опитвах се да го правя всяка година, но обикновено не успявах да събера пари навреме. Но поне на всеки две години ходя, без да пропускам. Обичах да пътувам. Както и да е, той беше завършил Лондонския икономически колеж, а аз бях напуснала колежа „Дърам“. Там учех френски, но се отегчих. Много по-привлекателно ми се стори истинско пътуване до Франция, а после и до Германия, Италия, Испания и Португалия.

— Значи, когато се върнеш, ще се прехвърлиш в друга специалност, така ли? — попита ме той на втората вечер.

Оли бе шотландец, с руса коса като на викинг, малко лунички и с тяло, както му бях казала, на централен нападател. Каза ми, че не бил нападател, а крило. Значи играеше ръгби! Супер. Обожавах ръгби.

— Не — отметнах леко занемарената си руса коса с небрежен жест. — Няма да се връщам.

— Но защо? Полудя ли?

— Не съм. Технически погледнато. Просто не искам да се затварям на едно място — въздъхнах. — Представи си да седиш в някаква проклета учебна зала и да слушаш професорите цели три години. Стигаше ми училището.

— Не ти ли харесваше в училище?

Зяпнах го.

— Че на кого му харесва?

— На мен — кротко отвърна Оли. — Както и да е, едва ли си се представила толкова зле, щом са те приели в „Дърам“, нали?

— О, не съм глупава — бързо го уверих аз.

— Сигурен съм.

— И трябваше да се съобразявам с мама и татко. Те искаха да уча, да се представя добре на финалните изпити.

— Близки ли сте?

Усмихнах се.

— О, да. Много.

Имах най-добрите родители на света. И най-прекрасните сестри.

— А няма ли да ги разочароваш, като напуснеш колежа? — безпогрешно определи единствения ми проблем той.

— О! — тържествуващо отвърнах аз. — Няма да им казвам. Или поне не съвсем. Разбираш, ли — гордо продължих аз, — вече съм си намерила работа.

— Така ли?

— О, да. Страхотна работа. Ще им кажа, че са дошли да ме вземат направо от колежа — небрежно махнах с ръка. — Развиваща се сфера, великолепни перспективи... нали разбираш. Така няма да се притесняват за мен.

Оли изглеждаше озадачен.

— Но ти си само на...

— Двайсет.

— И още не си завършила. Каква е тази сфера? Право? Преводач за Европейския съюз? Знам, че не може да е банково дело, след като си учила френски.

— Хм, не — отвърнах аз. — Нищо подобно — намръщих се. —
Работата е наистина хубава.

— Да чуем тогава — подкани ме той.

— Рецензент — гордо заявих аз.

— Кино рецензент? Литературен рецензент? Театрален критик?

— Рецензент на игри. Компютърни игри.

Оли примигна.

— Какъв?

— На компютърни игри — повторих аз, малко разстроена. —
„Куюйк“. „Дуум“. Знаеш за какво говоря.

Лицето му просветна.

— О, като „Донки Конг“ ли?

— „Донки Конг“ — с пренебрежение подхвърлих аз. — Да, ако
бяхме хиляда деветстотин осемдесет и трета.

— Съжалявам. Никога не съм си падал по компютърните игри —
скромно отвърна той.

— Е, няма нищо. Хората са различни — уверих го аз. — Както и
да е, аз ги обожавам и изпратих няколко свои рецензии. Останали са
много впечатлени, особено защото съм момиче.

— Момичетата не играят ли компютърни игри?

— Не толкова, колкото може да се очаква. Не знам защо — никоя
от по-големите ми сестри никога не се бе доближавала до компютърна
зала за игри. — Тъкмо има повече работа за мен — весело добавих аз.

— И какво е това списание?

— „РС геймс юнивърс“.

— Изобщо не съм го чувал.

— Е, това е съвсем логично.

— Наистина.

Ако трябваше да съм честна, и аз не го четях. Не беше от
големите издания. Но какво пък? Всеки трябваше да започне отнякъде.

— Това е работа мечта за мен — уверих го аз. — Представяш ли
си? Другите стават счетоводители и брокери на недвижими имоти. Или
адвокати. А на мен ще ми плащат, за да седя и да си играя на
компютърни игри! И ще получавам всички игри безплатно.

— Звучи добре.

— А ти с какво се занимаваш? — попитах аз, почувствала се
леко гузна. Оли едва ли имаше такава прекрасна работа като рецензент

на игри, която да го чака у дома, нали?

— Ще стана адвокат.

— О! — изчервих се. — Много съжалявам.

— Не се притеснявай — намигна ми той. — Всъщност много искам да стана адвокат.

— Значи е чудесно — не бях много убедена аз.

После с него започнахме да се разбираме прекрасно. Както казах, обожавах ръгби, всички видове ръгби. Оли беше смаян. Никога по-рано не си бе говорил за „Бритиш лайънс“ с някоя жена. И макар че ми се струваше малко странен, след като не харесваше компютърни игри и искаше да прекара живота си приведен над юридически сборници, все пак смятах, че е страхотен. Дружелюбен и широко скроен. При това с много привлекателна външност.

Още преди края на екскурзията той ми предложи стая в апартамента си при много изгоден наем. Триста лири на месец. А жилището бе много прилично, в малка самостоятелна къща, макар че щях да съм щастлива да живея с него и в най-забутания квартал. Да си намериш свестен съквартирант е много важно. Как да се радваш на живота, ако се налага да го делиш с някой нещастник, който настоява да направите график за чистенето?

Много мило от негова страна, понеже моята работа мечта си имаше един недостатък. Всъщност не бе особено високоплатена. Вече от четири години работех в списанието, името ми бе изписано под заглавието му, имах си титла: „отговорен редактор“. Звучеше много солидно, нали? Имах си дори и визитки. „Луси Евънс, отговорен редактор, «РС геймс юнивърс»“. Беше страхотно, показах ги на татко и той толкова се гордеше с мен.

Но пък заплатата... бихте могли да я наречете „джобни пари“, но нямаше да е справедливо спрямо джобните. Да го кажем така: четири години давах най-доброто от себе си и в момента изкарвах дванайсет хиляди лири на година.

Отпих глътка от сладкото си кафе. Затова ли бях потисната? Че не мога да си позволя да ходя в ресторанти с вилици и ножове?

Потреперих и тръснах глава, за да прочистя мислите си. Едва ли, в крайна сметка парите никога не бяха ме притеснявали досега. Имаше и по-важни неща в живота от тях, нали? Благодарение на Оли живеех в чудесен апартамент. И излизахме да хапнем спагети в някой ресторант

поне веднъж месечно. Пък и можех да готвя когато искам, просто обикновено нямах желание за това. Сандвичите бяха евтини и бяха любимото ми ядене. Тичането не ми струваше нищо, всичките си дискове купувах на старо. Игрите ми бяха безплатни, както и компютърът, всъщност всяка година ми даваха нов, за да съм в крак с последните разработки на „Майкрософт“.

Живеех си много добре. Имах си и касичка, в която спестявах за евтините обиколки из Европа. За какво друго да харча? За храна и пиене вероятно. Получавах нов чифт кубинки веднъж в годината, а имах и един чифт обувки с нисък ток, които никога не обувах и които отлежаваха в дъното на гардероба ми. Дрехите не ме вълнуваха. Фигурата ми не се бе променила от колежа и повечето ми дрехи бяха от онова време. Удобни. Все пак един рецензент на компютърни игри нямаше нужда от сако и вратовръзка, както напомнях на Виктория, когато тя погледнеше в стаята ми и започнеше да ми се присмива. И тогава разбрах.

Виктория. Досадната Виктория. Заради нея се чувствах потисната. Защо Оли я харесваше толкова много? Тя бе ужасна. Идваше в хубавия ни апартамент и разваляше всичко с оплакванията си: как си подреждам стаята, че си пазя колекцията от стари броеве на списание „Керанг!“...

Миналия месец предложи да ми „помогне“.

— Стига, Луси — подхвана тя с онази бляскава усмивка, която не мога да понасям. Обзалагам се, че е била лидер на момичешкия клуб и е припявала с цяло гърло любимата им песничка. — Не можеш да продължаваш така. Нали, Оли?

— Как? — попитах аз възмутено.

— Така — Виктория махна презрително към стаята ми с перфектния си маникюр. — Направо е нелепо.

— На мен ми харесва — уверих я аз, надявайки се тонът ми да е бил достатъчно твърд.

— О, така ли? — тя се засмя с онзи неин пренебрежителен смях. — Харесват ти тези филмови плакати?

— Филмовите плакати са класически декор.

— От „Умирай трудно“ и „Хищникът“ ли?

— Класика — отговорих твърдо.

— А какво, за бога, е това? — старателно поддържаните ѝ нокти потропаха по оръфания лист бяла хартия, изписан с черен маркер, който гордо висеше над леглото ми.

— Програма. На „Оейзис“. Всъщност е от много ранните им години. Хиляда деветстотин деветдесет и пета. От „Астория“ — уверих я аз с — вярвам, че ще се съгласите — оправдана гордост.

— Каква програма?

— Не говориш сериозно — сега бе мой ред да я изгледам презрително. — Това е списък с песните, които групата ще свири. Феновете я закачат на сцената, за да не забравят реда.

Виктория сви тънките си устни. Не бе особено красива, ако питат мен, макар да притежаваше класа. Успяваше да подчертае максимално онова, което има, ако си падате по такива неща. Нали се сещате, слагаше си червило и подходящи сенки на очите, носеше къси розови роклички, комбинирани с къси жилетчици и обувки с каишки, които изглеждаха адски неудобни...

— И защо изобщо я пазиш? — попита тя.

— Това е от ранния период на „Оейзис“. Част от историята на рока.

— Историята на рока! — Виктория се засмя деликатно. — Я стига, Луси. Можем да оправим нещата. Скъсай тези глупости и мога да ти намеря прекрасни тапети на Лора Ашли с мънички цветчета в бургундско червено. Сръчна си и съм сигурна, че на двама ви с Оли ще ви е нужен само ден, за да ги залепите — не предложи сама да помогне. Разбира се. — И ще изхвърлим всички тези стари списания — вдигна един класически брой от осемдесет и седма година с Аксел Роуз на корицата, като го стисна с два пръста, сякаш е нещо заразно. — Боклукът — заяви тя — действа зле на душата. Трябват ти няколко красиви бежови килима и повече пространство тук. Нямах си дори огледало!

В думите ѝ имаше толкова несправедливост, че дори не знаех какво да ѝ отговоря.

— За какво ми е огледало?

— За да се оглеждаш — заяви тя най-сериозно, сякаш съм идиотка.

Свих рамене.

— Знам как изглеждам, благодаря.

Оли направо щеше да се задуши от смях. Попиваше всяка думичка, предател такъв!

Виктория хапливо отбеляза:

— Съмнявам се.

Подръпнах косата си. Надявах се, че не е заприличала отново на разплетена кошница.

— Помогни ми, скъпи — обърна се глезено тя към Оли, с онзи задъхан тон на малко момиченце. Миглите ѝ пърхаха като луди. — Накарай Луси да разбере, че трябва да направи нещо за тази... стая.

В устата ѝ „стая“ прозвуча като „бърлога“.

— Не ме въвличай в това, скъпа — лениво отвърна както винаги Оли. — Стаята си е на Луси, може да прави каквото си иска с нея.

Вики се нацупи, но после ме остави на мира. Винаги оставяше на Оли последната дума и никога не му противоречеше.

Питах се дали именно затова той я харесва толкова много.

За миг се замислих какво ли щеше да е, ако аз оставях на Оли последната дума. Ако не го дразнех безмилостно седмици наред, след като Шотландия загуби от Италия в шампионата на шестте страни, макар че русокосият му негодник ми го бе върнал, когато ние загубихме от Франция.

Виктория никога не дразнеше Оли, освен с нещо от рода на: „Ооо, виж само какви бицепси“ или „Четох, че си спечелил ново дело, скъпи, скоро ще те направят съдия“.

Докато аз заявявах: „Как можеш да търпиш тази ужасно досадна работа?“. Истината е, че не ревнувах от Виктория. Или поне не в романтичен план. Когато се нанесох в жилището му, двамата с Оли си поговорихме напълно откровено. Казах му: „Виж какво, приятел, не се и опитвай, защото не излизам с приятелите си“. Кое то според него било съвсем кратко и ясно.

Това си беше мое правило. Да излизаш на срещи с приятели винаги е катастрофа. Много добре го знаех; бях излизала на срещи с момчета, които са ми приятели, и винаги всичко бе свършвало катастрофално.

Но пък ако той беше проявил някакъв интерес, все щеше да каже нещо. Всичките ми стари гаджета се бяха опитвали, макар че и на тях им бях изнасяла същата реч.

Признавам си, през първите шест месеца бях леко разочарована. Май очаквах някоя и друга целувка понякога, след като сме изпили бутилка вино заедно. Или нещо друго.

Но после започнах да разсъждавам по-трезво. Е, добре, не се интересуваше от мен. Не може да увесваш нос заради мъжете. А и за пръв път бях донякъде сериозна в думите си. Ако почнеш да излизаш на срещи с приятел и нищо не се получи — или по-точно, когато нищо не се получи, — какво губиш? Приятел. Откровено казано, човек винаги може да си намери нови. Но ако почнеш да излизам с Оли и не се получи, щях да съм оплескала нещо наистина хубаво. Защото той със сигурност беше най-добрият ми приятел, през целия ми живот. А почти също толкова важно бе, че щях да загубя и апартамента си в хубав квартал.

Апартаментът беше чудесен. Стаята ми имаше голям прозорец към улицата, точно под един огромен кестен, така че през пролетта и лятото се събуждах под сянката на широките му зелени листа. Имаше си дори и малка — добре де, миниатюрна — квадратна градинка, наистина беше много приятно да поседнеш навън, когато времето е хубаво, и да изядеш десертче с ягодов пълнеж или да изпиеш един студен шейк.

Пък и не бях от хората, които са все мрачни и унили — освен може би тази вечер. Знаех какви момичета харесва Оли и те съвсем не приличаха на мен. Преди Досадната Виктория беше Досадната Рианон и Досадната Фей. Бях сигурна, че си ги поръчва от едно и също място: със средно дълга коса, гладка и блестяща, кльоцави, без мускули, обичаха да носят къси роклички и обувки на висок ток, винаги имаха перфектен маникюр и смятаха, че Оли е прекрасен.

Всъщност тази мисъл ме ободри. Доста време се бе задържал с Досадната Виктория, бих казала прекалено дълго. Оли беше доста предсказуем и сменяше приятелките си със сезона, ново момиче на всеки четири месеца. Вече бе краят на февруари. Скоро щеше да дойде пролетта. Значи не след дълго щеше да доведе вкъщи поредната досадна кукличка, но тя поне щеше да е малко по-добра от Виктория.

Усмяхнах се. Да, точно така. Бях стигнала до края на търпението си с Виктория. Обаче тя скоро щеше да си тръгне и животът ми щеше да стане отново нормален.

Което, с голямо удоволствие можех да заявя, беше направо идеално.

— Луси...

— Не — излъгах аз. — Няма я.

— Луси — Оли нежно, но настойчиво разтърси рамото ми.

Неохотно отворих едва-едва едното си око. Държеше чаша чай, но това не ме умилостиви докрай. Предната вечер се бях поувлякла със старата версия на „Междузвездни войни“ и бях останала будна до два часа.

— Успала ли съм се? — измърморих аз. Очакваше се да съм в офиса горе-долу към десет.

— Не си — той ми се усмихна успокоително. — Едва седем и петнайсет е.

— Седем и петнайсет? — толкова се вбесих, че се изправих рязко в леглото. — Седем и петнайсет? Защо ме будиш посред нощ?

Оли много добре знаеше, че не ставам преди девет, нито минутка по-рано.

— Съжалявам.

— Така и трябва. И някаква си чаша чай изобщо не е достатъчно извинение — сърдито отбелязах аз.

— Да си я взема ли тогава? — попита Оли, заплашвайки да измъкне чашата изпод носа ми.

— Категорично не — ядосах се и я дръпнах рязко от ръката му.

— Просто днес трябва да съм в офиса по-рано. Имам важно дело.

— Моите съболезнования — отвърнах аз. — Но това, че си адвокат, си е само твоя грешка, както съм ти казвала и друг път.

— Така си е.

— И наистина нямаше нужда да ме будиш, за да ми кажеш чао.

— Не е за това — Оли побутна настрани няколко броя на „Керанг!“ и се настани на разчистеното място на килима ми. — Имам да ти казвам нещо.

Отпих глътка от чая.

— Добра новина ли?

— Да — внимателно отвърна той. — Много добра. Но има и малък недостатък.

Усмигнах му се смело.

— Ами да я чуем тогава.

Оли изглеждаше смутен, но успя да се усмихне широко.

— Ще се женя! — заяви той.

Не изтървах чая, за което мислено си присъдих десет милиона точки за умения и незабавно се провъзгласих за Учител тъмен джедай.

— Това е чудесно! — излъгах аз. — За... Виктория ли?

— Разбира се, че за Виктория — отвърна той. — Ти какво, да не мислиш, че вода някакъв двойствен живот като Джеймс Бонд?

— Така ли е? — попитах заинтригувано аз.

— Не — отвърна той.

— О! Ами страхотно. Значи си й предложил, така ли?

„И не си ми казал нито думичка! — но това не го казах на глас. — Все пак много благодаря, че ми показва пръстена и така нататък“.

— Всъщност тя ми предложи — Оли се усмихна скромно.

— Тя ти е предложила?

За миг се шокирах толкова, че забравих за нещастията си. Това изобщо не бе в стила на Виктория. Тя никога не би направила нещо толкова нетрадиционно и дръзко.

— Да — отвърна той. — Вчера беше двадесет и девети февруари. Годаината е високосна, забрави ли?

О, да. Вярно. Супер!

— Както и да е, тя ми предложи, падна на колене и всичко останало.

— И ти каза „да“.

— Така е — потвърди той тъжната истина.

— Поздравления — оставих чая настрани и го прегърнах тронаво. — Много се радвам за двама ви — опитах се да докарам приятелска усмивка в стил Тони Блеър. — Вики при нас ли ще се пренесе?

Лицето на Оли потъмня.

— Това е лошата новина — каза той.

— О, значи няма да дойде засега, така ли? Е, много жалко — бодро заявих аз.

— Не, не. Ще се пренесе. След като ще се женим и всичко останало, това ще бъде домът ни — стисна рамото ми. — Много съжалявам, приятел, наистина. Но ще трябва да те помоля да се изнесеш.

Веднага щом Оли излезе, си облякох долнището на анцуга и анорака и излязох да тичам. Не можех да измисля какво друго да направя. Избрах си много тежка, размазваща музика. „Слейър“. Нещо наистина много потискащо. Подхождаше на сивото небе, а и съвсем неслучайно — на настроението ми.

Да се изнеса!

Да се изнеса!

Тичах нагоре по хълма към станцията на метрото, опитвайки се да се абстрахирам от всичко с огромни физически усилия. След това щях да продължа да се изкачвам по друг хълм, нагоре към Хампстед. Много тежък маршрут. Който не ти оставя сили да мислиш.

Разбира се, въпреки това си мислех за всичко. Нямах как, дори и когато Кери Кинг извиваше поредното бясно соло в ухото ми, а дробовете ми сякаш изгаряха и във всеки мускул се бе натрупала млечна киселина.

Защо Виктория? Трябваше да я зареже, а не да се жени за нея. Аз не можех и пет минути да я издържа, а Оли искаше да прекара с нея целия си живот?

Да, добре. Вярно, не бях господар на приятелите си. Трябваше да го запомня. Хората са най-различни, както казват. Просто бях толкова разочарована, защото си мислех, че той е различен. Явно не беше така. Оли искаше да се ожени за момиче, което е изключително женствено и маха с ръка, като използва само връхчетата на пръстите си.

Бррр! Досадната Виктория и предвзетото ѝ махане.

Спрях и се наведох, мъчейки се да си поема въздух, и тогава зърнах отражението си във витрината на едно кафене. О, боже! Цялата бях зачервена и потна, косата ми беше залепнала за главата. Виктория никога нямаше да се докара така, нали?

— Хайде, Вики — бях ѝ предложила преди няколко месеца, когато тъкмо се бе появила на сцената и аз си мислех, че може да иска

да се сприятелим. — Имам още един пропуск за часа по кикбокс. Искаш ли да се поизпотим?

— Аз не се потя — отвърна тя с престорена усмивка. — Нали знаеш старата поговорка, Луси: конете се потят, джентълмените се оросяват, а кожата на дамите просто блести.

Сега като се замислех, май именно тогава разбрах, че ще я намразя.

А сега тя щеше „просто да блести“, докато смъква от стените любимите ми плакати и облепва цялата ми стая с тапети на бургундскочервени цветчета от Лора Ашли.

Дигиталният ми часовник показваше девет. Беше време да се връщам и да си взема душ. Днес май не биваше да закъснявам за работа, нали?

Парите ми трябваха.

ВТОРА ГЛАВА

„РС геймс юнивърс“ не разполагаше с офиси, които да отговарят на името. По-скоро „РС геймс — три стаи и обща тоалетна“. Една от многото причини да не се оплаквам от жълтите стотинки, които получавах — е, освен факта, че много обичах работата, — бе, че очевидно парите не стигаха за никого. Бяхме независимо малко списание, което много разчиташе на феновете си и оцеляваше благодарение на абонатите си и чудодейното благоволение на У. Х. Смит.

На теория това означаваше, че бяхме независимите царе на игрите. Бил Гейтс и „Електроник артс“ не можеха да ни уплашат!

На практика означаваше, че сме наели така наречения „апартамент“ от три стаи в „Оувъл“, Южен Лондон, над забутан бар със стари и отчаяни постоянни клиенти и в съседство с мизерен шивашки цех, където още по-отчаяни жени по цял ден се превиваха над машините си и не приказваха с нас. Боята се лющеше, в тоалетната нямаше прозорец и беше доста тясно.

Собственикът Кен имаше постоянно измъчен вид и си гризеше ноктите по-зле и от мен. Прекалено много му съчувствах, за да го притеснявам с искания за увеличение на заплатата. Все пак човекът не обядваше през ден в „Куаглино“ с Рупърт Мърдок. Непрекъснато висеше на телефона, мъчейки се да намери нови рекламодатели или да накара снабдителите ни да изчакат с плащанията. Беше ми мъчно за него. Вярно, че името му стоеше под заглавието на корицата, но той съвсем не се забавляваше като нас. Нямаше никакво време да пише рецензии за интересни нови игри или забавни прегледи за предстоящите големи премиери.

Но тази сутрин се налагаше да го направя. Да го тормозя за увеличение на заплатата, имам предвид. В крайна сметка бяха минали четири години, а и всички харесваха най-много моите рецензии. Бях си направила сметката, докато пътувах, притисната в консервената кутия, на която приличаше Северната линия на метрото в пиковите часове; не

бих могла да живея никъде в Лондон с това, което ми плащаше, дори и ако си делеях апартамента с друг!

Горкият Кен. Изпробвах мислено различни начини да го помоля. Но щях да му се отплатя, щях да работя двойно повече. Дори можех да му предложа да му помагам и за рекламните. Или нещо друго.

Съвсем разумно, нали?

Слязох от метрото на спирка „Кенингтън“ и се озовах под сивото, облачно утринно небе. Времето бе влажно, но меко. Бях взела назаем чадъра на Оли и носех един от най-елегантните си тоалети — най-новите си джинси и стара тениска с дълги ръкави на „Бон Джоуви“ от осемдесет и шеста година с надпис „Хлъзгав, когато е мокро“, което си беше класика. Излъсках туристическите си обувки с мазилото за моментален блясък и дори бях подбрала най-хубавия си черен ластик за коса, за да вържа косата си на конска опашка. Беше от кадифе. Едва ли можех да се издокарам повече, нали?

Бях сигурна, че изглеждам делова като за човек от света на медиите.

Ето че пристигнах. Тясната уличка покрай Колоната на адмирал Нелсън изглеждаше особено мръсна днес. Поизпънах рамене и натиснах звънеца.

— Кой е? — обади се бодро Кен.

— Луси е.

Не каза нищо, само ми отвори да се кача. Но ми звучеше необичайно весел. Може би все пак нямаше да е толкова трудно.

Изкачих се нагоре, покрай шивашкия цех, който жужеше от обичайната си окаяна заетост, и влязох в тесните ни офиси. Кен седеше на стола си до мръсния и напукан прозорец. Беше с изцапана тениска и ухилен до уши.

Озърнах се. Нямаше никой друг. Идеално!

— Здравсти — обърнах се аз с най-дружелюбния си тон.

— Как си, Луси? — озари ме с усмивката си той. — Прекрасен ден, нали?

Погледнах неуверено към ситния дъждец, който бе започнал да се сипе в уличката навън, и към надвисналите облаци в небето.

— Хм... да!

— Наистина прекрасен, чудесен ден.

— Само дето е малко влажно — не се сдържах аз. — И е някак мрачно.

— Влажно! Мрачно! — Кен размаха ръце, сякаш да отблъсне подобни дребни неприятности. — Така е през март, нали? Такъв е сезонът. Човек трябва да обича сезоните.

Зяпнах, го. Какво ставаше? Кен обикновено бе потиснат и мрачен като магаренцето Йори, приятеля на Мечо Пух, в някой особено лош ден.

— О, Луси, радвам се да те видя — стана, тръгна към мен и преди да се усетя, се озовах в прегръдките му.

Хм. Това вече бе прекалено. Моята фея кръстница явно се беше събудила от дългия си сън и сега беше в настроение да изпълнява желания.

Реших да използвам момента.

— Кен, питах се дали не можем да си поговорим за бъдещето?

Много се гордеех със себе си. Стараех се да избягвам конфронтацията. Леко загатвах за темата.

— Бъдещето! — радостно извика той. — О, да, можем да поговорим за бъдещето. Всъщност ти ще си първата, която ще научи!

— Какво да науча?

Кен седна и направо засия насреща ми.

— Аз — бавно започна той — продадох списанието.

— Какво? — възкликнах аз.

— Продадох списанието.

Строполих се тежко на най-близкия стол.

— Продад си „РС геймс юнивърс“?

— Съвсем вярно. На „Асошиейтид магазинс“.

— Но ние нямаме никакъв тираж.

— Явно сме имали достатъчно, че да ги притесним — злорадо се обади Кен. — Достатъчно, че да искат да ни няма. Искат да наложат своето име.

— „РС геймс галакси“.

— Точно така.

Ние мразехме „РС геймс галакси“ и всичко, което то символизираше. Беше рупор на корпоративната компютърна журналистика и никога не критикуваше игри от големите компании.

— Но ние мразим...

Кен вдигна ръка.

— Знам какво се каниш да кажеш, Луси. Но човек не може да мисли по този начин, когато трябва да ръководи собствен бизнес. „Асошиейтид“...

— Те са врагът, нали така?

— „Асошиейтид“ ми направиха щедро предложение — отвърна Кен. — Само за да прекратя дейността. Не можехме да продължаваме вечно така, Луси.

— Но...

— Време е да пораснем — заяви той доста строго. — Да бъдем зрели хора. Да се държим разумно.

Погледнах многозначително към тениската му, на която имаше надпис „Кой се изпусна“ с огромни червени букви.

После се сетих за нещо.

— Какво имаш предвид с това за прекратяването на дейността? Не им ли продаде списанието, за да стане... — не бях сигурна — сливане или нещо такова?

— О! — лицето му леко помръкна. — Не точно.

— Не точно ли?

— По-скоро става дума за... елиминиране.

Огледах се наоколо.

— Но...

— Явно вече си имат всичко необходимо като съдържание в „РС геймс галакси“.

— Ами нашите рубрики...

— Не ги харесват.

— Нашата графика...

Той поклати глава. Върхлетя ме и друга лоша мисъл.

— Ами моите рецензии?

— Опитах се, приятел — извинително измърмори Кен. — Дори им изпратих изрезки. Виж.

Подаде ми тънка сива папка, която наистина бе пълна с изрезки на някои от най-добрите ми работи.

Някой ги бе задраскал със син маркер. Рецензията ми за „Империя Земя“ падна от папката на земята. Върху нея бе написано „Боклук“ със същия син маркер.

— Не се засягай — каза той. — Не те оценяват като мен.

Но аз се засегнах, и то много!

— Виж, не се отчайвай, Луси — продължи Кен. — Написал съм ти две чудесни препоръки.

— Две ли? — почувствах се напълно вцепенена.

Той ми подаде два плика.

— В тази се казва какъв страхотен рецензент си и как винаги предаваш работата си навреме.

— Добре — разбирах го.

— А тази... — Кен леко се изчерви. — Тази те описва като отлична секретарка, споменава за уменията ти в печатането и компютърните програми, както и за приятния ти и... — леко колебание. — ... много женствен характер.

— По дяволите! — избухнах аз. — Аз не съм секретарка, Кен! Никога не съм била такава!

— Да, но реших, че може да се замислиш за това.

— Какво си решил?

— Луси, поразпитах наоколо — искрено заяви той. — Имам контакти. Нали разбираш. Казаха ми, че повечето списания за компютърни игри си имат сътрудници, че даже са им в повече. Използват журналисти на свободна практика и им плащат съвсем символично, а и повечето в момента уволняват хора, а не наемат нови — усмихна ми се измъчено. — Реших, че ще имаш по-голям шанс да си намериш работа като секретарка. Съчинил съм нещо наистина хубаво — Кен кимна към плика, който стисках с палец и показалец, сякаш е нещо заразно. — Написал съм страхотни неща за теб.

— Да. Благодаря — зяпнах го втренчено. — Значи, в основни линии, искаш да кажеш, че оставам без работа.

— Не — поправи ме той, — оставаш без тази работа. Сигурен съм, че ще си намериш нещо. Ще стъпиш на краката си.

Плеснах се с длан по челото.

— О, слава богу! — засмях се облекчено.

— Какво? — попита Кен.

— Шегуваш се, нали? Страхотен майтап при това. Наистина ме хвана, негодник такъв.

— Луси...

— Помислих си, виж го ти егоиста, продал е душата си на врага и ме изритва на улицата — поклатих глава. — И при това тъкмо когато

наистина ми е нужно увеличение на заплатата.

— Но това не е...

— Знаеш ли, може и да си един грозен дебелак с чаровните маниери на пиян бабуин^[1], но си забавен. Не мога да го отрека — продължих аз.

— Не е шега! — извика той.

Угаснах.

— Не е ли?

— Не, не е.

— Но как можеш да ни причиниш това? — за мой ужас сълзите бяха започнали да напират в очите ми и гневно ги избърсах с длан. — Просто ни изхвърляш?

— Женен съм, забрави ли? Имам семейство. Бях вложил сърцето и душата си в това списание цели шест години и мисля, че заслужавам някаква награда — заяви Кен с влудяващо голяма доза логика.

— Ами Тим и Ричард, и Иън? — това бяха колегите ми рецензенти. — И на тях ли им даде препоръки, че са чудесни секретарки!

Кен не беше лош човек и не биваше да приемам ситуацията толкова зле. Но си беше точно така. Бях безкрайно огорчена и кисела като лимон.

— Няма нужда от тях. Ричард е квалифициран счетоводител. Той и бездруго щеше да напуска. Бащата на Иън притежава много доходна пивоварна в Глазгоу. А Тим има отлична диплома по математика от университета в Бристол, няма да му е трудно да си намери работа — Кен ме изгледа съчувствено. — Исках само да ти помогна с препоръката за секретарка, Луси.

Преглътнах с мъка.

— Знам. Благодаря, Кен — измърморих аз, без да изпитвам голяма благодарност.

— Имам предвид, че все пак нямаш завършено образование, нито диплома.

— Да.

— И всъщност не си квалифицирана за каквато и да е работа.

— Аха...

— Трябва да се запишеш на някакъв курс, да се научиш да печаташ — пишех рецензиите си само с три пръста. — Вече имаш

компютърни умения. Една добра секретарка винаги може да си докара прилична заплата.

— Но аз не искам да ставам секретарка. Искам да си изкарвам прехраната, като играя компютърни игри.

— Трябва да помислиш за алтернативни варианти, Луси.

— Мога да се хвана да свира в някоя рок група — с надежда подметнах аз.

Той ме изгледа продължително.

— На двайсет и четири си. Прекалено стара си, за да си в някоя група. Това е за ученици. А и без заплата си тук с какво ще се издържаш?

Нямах абсолютно никаква представа.

— Ще се оправя — излъгах бодро. — Радвай се на... — канех се да кажа „на трийсетте си сребърника“, но се спрях. — ... парите си — довърших накрая.

— Луси... — Кен се изправи тронаво и тържествено се ръкува с мен. — Това е за добро. Ще видиш.

Когато слязох с препъване по тясното стълбище и се озовах на уличката, където дъждът вече валеше с пълна сила, нямаше как да не си помисля, че доброто в случая явно е скрито много надълбоко.

Понеже нямаше какво друго да правя, се прибрах у дома. Отначало се самосъжалявах няколко часа. Имах страхотно добри парчета за тази цел. „Пърл Джем“, „Крийд“ — няма по-добри от тях в окайването. Но след това вече не издържах, изключих касетофона и отидох до близкото магазинче.

Търсех си шоколадово десертче с орехов крем, което винаги ми оправяше настроението. Още помнех онзи случай, когато бях малка и трябваше да избирам между сладкиш с орехов или с яйчен крем — татко ми беше казал, че мога да си взема само един. О, каква мъка беше само. Спрях се на яйчения крем. Това, разбира се, се оказа грешният избор и след като го бях изгълтала наведнъж, седнах тъжно в стаята си и си помечтах за онова шоколадово изкушение с хрупкава коричка и орехов крем...

Но малко се увлякох. Нямаха орехови десертчета. Всъщност изобщо нямаха никакви хубави сладкиши. Трябваше да се задоволя с

вафличка. Денят се очертаваше като най-скапания в живота ми, така че не се изненадах особено.

Но после видях щанда с вестници. Просветна ми пред очите. Беше понеделник, нали? В понеделник излизаше „Медия гардиън“. Знаех това, защото веднъж, съвсем за кратко, имах гадже актьор и той все го преглеждаше и търсеше обяви за прослушвания и разни такива.

Пребърках джобовете си и изрових няколко лири на монети. Супер. Щях да занеса вестника у дома, да прочета обявите и да си намеря нова работа. Все пак нали и досегашната си я бях намерила без особени усилия?

Настроението ми леко се повиши. Може би всичко щеше да се оправя.

След три часа вече ме болеше глава.

Ама хората не искаха кой знае какво за тези работни места, нали? Само разни неща от сорта на „поне три години опит в радиостанция с национално покритие“, или „задължителен опит в редакторския състав на голям регионален вестник“. А пък предлагаха шестнайсет хиляди лири на година.

Беше много потискащо. И макар по природа да съм оптимист, май започвах да се чувствам леко притеснена.

От думите на Кен — онези, че момчетата си имали богати родители или отлична квалификация. А аз — не. Някъде се търкаляше броят на „Луут“ от миналата седмица и докато се чудех какво да пиша в скалъпената си автобиография за работа, погледнах какви са наемите.

Истинска лудост. Човек трябваше да е милионер, за да живее в някой свестен квартал на Лондон, или поне да изкарва над трийсет хиляди. Трябваше да утроя заплатата си само за да мога да преживявам някак. Какво щях да правя?

Чух превъртане на ключ в бравата. Замръзнах. Сигурно Досадната Виктория идваше да ми покаже годежния си пръстен, който сама си бе купила, и да тържествува, задето ме е изгонила на улицата. А не можех дори да се държа грубо с нея! Нали щеше да се омъжва за Оли.

— О, здрасти.

Не беше тя, а Оли. С облекчение се усмигнах, зървайки русата му коса.

— Как си? — попита ме той с леко виновна усмивка.

— О, много добре — отвърнах аз. Гласът ми звучеше странно задъхано като на някое малко момиче от групата на мажоретките. — Много добре — повторих и сега прозвуча като на котенце, стиснато за гърлото.

— Луси... — Оли изглеждаше загрижен. Остави куфарчето си на пода и се приближи към мен. — Станало ли е нещо?

„Дали е станало нещо? Не, какво да е станало. Само дето ще се жениш за Марта Стюарт^[2] и ме изрита от дома си“.

— Не, добре съм...

— Сигурна ли си? Прекалено често повтаряш, че си добре.

— ... ако не броим факта, че днес ме уволниха. Но всичко е наред — уверих го аз, обаче после развалих впечатлението, като избухнах в сълзи.

Оли остана на мястото си и явно се чувстваше неловко, а после измъкна от джоба на сакото си бяла ленена кърпа. Никога не ме беше виждал да плача. Едва ли имаше представа какво да прави.

— Хайде — каза той след малко. — Ще те заведа на индийски ресторант.

— Не мога, нямам пари — отново зароних сълзи в кърпичката му.

— Аз имам. Тази вечер аз плащам, за всичко. И за пиенето.

— Ами... — бях гладна. Но когато човек тича, винаги огладнява.

— Даже ще си вземем и такси.

Сега вече ме беше убедил. А и бездруго официално бях призната за бедна. Не можех да отказвам безплатна храна. „Кой знае дали някога пак ще мога да си купя храна“, мислех си мрачно аз.

Настроението ми се подобри малко, когато донесоха питките. Оли ме заведе в „Сапфирът на Калкута“, много изискан ресторант на Кингс Роуд. Всъщност дотолкова изискан, че изгледаха много накриво тениската ми на „Бон Джоуви“ и рокерското ми кожено яке, и за миг си помислих, че няма да ме пуснат вътре. Но Оли даде двайсетачка на салонния управител и всички се разтопиха от усмивки.

Ммм! Направо умирах от глад. Тук предлагаха всичките ми любими ястия. Поръчах си от специалните хлебчета, както и питки и патица по бомбайски, направо обожавах патица по бомбайски.

— Дали да си поръчам скариди със специален сос или агнешко със зеленчуци? — все едно отново бях изправена пред дилемата за

сладкишите с ореховия и яйчен крем. Измъчваше ме мисълта, че ще направя грешния избор.

Оли ми се усмихна широко.

— Ще вземем и двете и ще си ги поделим.

— О! — усмихнах му се с облекчение. — А може би и малко от пилешкия специалитет?

— Разбира се, че ще поръчаме и от него.

— А пикантно пюре от леща?

— Няма проблем.

Накрая развълнувано си поръчах поне шест различни блюда.

— Ама и ти имаш един апетит — Оли поклати глава.

— Какво? Мислиш, че съм лакомо прасе ли?

— Ни най-малко. Няма мъж, който да не харесва жена, която обича да си похапва.

— Това значи ли, че Вики яде като нормален човек? — бях любопитна; никога не бях я виждала да яде каквото и да е. Веднъж бе подметнала, че си носи целина, за да хапне, ако огладнее.

— Да — отвърна той. — Нормално като за момиче. Нали знаеш, не много. Предимно си бодва от всичко по малко.

Оставих патицата по бомбайски, от която тъкмо бях отхапала голямо парче.

— Харесвам те точно такава, каквато си, приятел — отбеляза Оли.

Сините му очи блестяха закачливо; трябваше да призная, че усмивката му е разкошна. Някак си набръчкваше цялото му лице. Той по принцип изглеждаше леко небрежен, което ужасно много ми харесваше у него. Виктория вероятно щеше да промени това. Вече нямаше да има омачкани костюми и прекалено дълга руса коса.

— Днес си вторият мъж, който ме нарича приятел.

Оли повдигна вежда.

— С теб сме приятели, нали така?

Държах се глупаво.

— Разбира се, че сме. Извинявай, просто имах тежък ден.

— Бракът няма да ме промени — каза Оли. — Пак ще си останем приятели, да знаеш.

Щеше ми се да повярвам в това.

— Знаем — излъгах.

Това беше лудост. Не можех да повярвам и че започвам да ревнувам от Виктория. Убедена бях, че нея никога не я нарича „приятел“ и не ѝ казва, че няма никаква квалификация. Тя ядеше „нормално като за момиче“. За разлика от мен. Във всяко отношение. И на всичко отгоре получаваше най-добрия ми приятел. Да не говорим за апартамента ми. А имаше и страхотна кариера. Докато аз щях да получа...

О, не, само не пак сълзи!

Грабнах най-близкото нещо и си издухах носа. За нещастие се оказа лепената салфетка за маса. Оли ме зяпаше ужасен.

Пъхнах я в ръкава си.

— Не се тревожи. После ще ида до тоалетната и ще я пъхна в коша — успокоих го аз.

— Хм... добре — Оли леко тръсна глава. — Слушай. Мисля, че мога да ти помогна.

— Как по-точно?

Подозирах, че едва ли има предвид: „Ще зарежа Виктория и всичко ще стане по-старому“.

— По отношение на работата — продължи той.

— Не искам да ставам секретарка.

— Секретарка ли? Можеш ли да печаташ бързо?

Поклатих глава.

— Така си и мислех — заяви Оли. — Не е толкова важна работа като секретарската. Но се заплаща добре, достатъчно, че да си намериш квартира заедно с още някого.

Значи не била толкова важна като секретарската работа? Тъкмо се канех да се намуся, когато пристигнаха основните ни блюда, а те ухаеха така божествено, че нищо друго нямаше значение.

— А и има добри перспективи — изкушаваше ме Оли.

— Перспективи?

— Можеш да научиш много за бизнеса. Да получиш повишение. Да започнеш да печелиш наистина добри пари. Накрая тези, които се докажат, си докарват шестцифрени суми. Или стават милионери.

Пилешкото замръзна на половината път до устата ми.

— Е, слушам те — благоволих да кажа аз.

— Недвижимата собственост — заяви той.

— Искаш да кажеш брокер на недвижими имоти? — потръпнах аз.

— Луси... — о, не, Оли пак щеше да ме смъмри. На лицето му бе изписано онова сърдито изражение, което се появяваше, когато оставех мръсна ваната след себе си. — Скъпа, почти на двайсет и пет си. След пет години ще станеш на трийсет. И какво ще имаш зад гърба си?

Опитах се да измисля нещо.

— Пълна колекция от стари броеве на „Керанг!“ — отбеляза Оли — и няколко използвани копия на „Дюк Нукем“.

— Ако искаш да знаеш, броевете ми на „Керанг!“ струват куп пари — заявих аз с достойнство.

— Знаеш какво имам предвид — сърдитият му поглед леко омекна. — Забавно е да вършиш лудории, когато си млад. Винаги съм ти се възхищавал за това. За приключенския ти дух.

— Така ли?

— Но когато не знаеш кога да престанеш, тогава става глупаво. Не е никак забавно да си стар и беден. Не би искала да станеш на шейсет и пет и да се озовеш в някой общински приют.

— И да преживявам с котешка храна — услужливо добавих аз.

— Точно така. Ти си умно момиче. Личи си. Просто ти трябва малко напътствия. Ако започнеш работа при Тод, можеш да навлезеш в един голям бизнес. Имаш шанс да станеш професионалист. Ще получаваш по-добра заплата, накрая може да стигнеш до комисиони, дори да си направиш ипотека и да притежаваш собствено жилище.

— Ммм — измърморих аз. Разтърсващо! Но, уви, една малка и разумна частица от съзнанието ми знаеше, че е прав.

— Когато ходиш по рок концерти, не си ли най-възрастната в публиката?

Присвих очи.

— Оф!

Оли се ухили.

— Извинявай. Но е за твое добро.

Сервитьорът се появи с жадуваната бутилка бира; отпих голяма глътка, докато Оли сръбваше от виното си.

— Кой е Тод? — опитах се да покажа малко ентузиазъм аз.

— Един американец, с когото се познаваме от колежа. Помогнах му с безплатни консултации, когато проходаше в бизнеса.

Занимаваше се с недвижима собственост в Ню Йорк, но преди няколко години се премести тук, за да се установи и на пазара във Великобритания. А той е много перспективен — Оли хапна няколко скариди. — Както и да е, занимава се с настаняването на чуждестранни бизнесмени в луксозни апартаменти в Лондон. Става дума за много изискани жилища под наем. Компанията му се развива добре, а рецепционистката му излиза в майчинство. Така че има свободно място.

— Добре.

— Ще те вземе на работа, но ще трябва да направиш някои промени — Оли замълча. — Ако трябва да съм откровен, няма да са малко.

— Какви например? — подозрително попитах аз.

— Клиентите са предимно американци и японци. Има и швейцарци. Разполагат с купища пари, искат да се возят в „Ролс-ройс“ и да получат истинско английско обслужване. Тъй като Тод е янки, за него е много важно рецепционистката му да отговаря на типичната представа за английско момиче.

— О! — май ми ставаше ясно. — Искаш да се подложа на пълна промяна...

— Нямах нужда от пълна промяна — отвърна Оли. — И така си много красива.

Изчервих се.

— Благодаря.

— Но трябва да промениш... — той помълча за миг. — ... почти всичко друго.

— Какво имаш предвид?

— Начинът си на обличане. Поведението си. Грижите за външността си, ако можеш да ги наречеш така — той се засмя, когато побързах да скрия под масата ръцете си с изгрязани нокти. — Никаква бира. Никакви ругатни. Никакво размотаване с тежки туристически обувки. Никаква бъркотия из стаята. Нито рок концерти. Нито плакати на екшъни по стените. Никакви опити да заинтригуваш други хора с играта „Междузвездни войни“ — Оли си пое дъх. — Никакъв футбол. Нито ръग्би. Или анцузи. Никакви оръфани джинси. И програми с реда на изпълненията на някоя група.

— Никакви забавления — помръкнах аз. — Искаш да променя целия си живот!

— Не наистина — обясни той. — Само докато си на работа. Трябва ти малко по-приличен вид, скъпа. Нали разбираш. Да си поженствена. Грациозна. Знам, че можеш да се справиш — добави насърчително. — А и Виктория ще ти даде някои съвети.

О, супер!

— Много мило от нейна страна — измърморих под нос.

— Да започнем отсега.

Да не би да се изживяваше като някакъв гуру по стила? Оли извика сервитьора с дискретно кимване с глава. Умееше такива неща. Не вдигаше шум, но когато искаше нещо, хората подскачаха да му угодят.

— Да, сър?

— Бихте ли върнали този „Хайнекен“? Донесете на младата дама чаша шардоне.

— Но аз всъщност не харесвам... — погледнах за миг изражението на Оли и притихнах. — О, исках да кажа, би било чудесно — преглътнах. — Благодаря.

— Видя ли? — усмихна ми се гордо той. — Вече започваш да схващаш.

— Не можеш да си сигурен, че този Тод ще ме вземе на работа.

— О, мога — заяви Оли. — Стига да се появиш в приличен външен вид. Както ти казах, търси се типичната „английска роза“.

Английска роза. Точно така.

— Ще използвам връзките си — поясни приятелят ми. — Но той ще го направи, за да ми върне голяма услуга от миналото. Затова ми обещавай, че няма да ме посрамиш.

Сервитьорът се върна с моето вино. Канех се да отпия огромна глътка за успокоение, но се осъзнах точно навреме. Английска роза. Отпих само глътчица. Оли засия.

— Няма — казах аз. Отправих му широка усмивка, за да прикрия факта, че замалко отново да се разплача. — Много мило от твоя страна, че ми помагаш, Оли. Никога не бих те посрамила.

[1] Вид маймуна. — Б.р. ↑

[2] Американска бизнес дама и модна диктаторка, известна със скандалното си поведение, лежала в затвора за измама. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Прекарах следващия ден в разчистване на стаята си. Депресията тегнеше върху ми като гъста мъгла, но не можех да ѝ се оставя. Оли беше прав. Светът не се интересуваше дали на някого му е забавно. Не, човек трябва да си намери мястото в мъничките му кутийки, за да стигне донякъде. Защо при мен да е различно?

Опитвах се да съм доволна, че щастливите ми дни бяха продължили толкова дълго. Но не можех. Огромни сълзи все се събираха в очите ми и се търкулваха по бузите ми на равни интервали. Слава богу, наблизо нямаше никого, за да ги види.

Стараех се да съм заета с нещо. Оли щеше да се гордее с мен. Грижливо свалих програмата с изпълненията на „Оейзис“ и плаката на „Умирай трудно“ от стената и ги прибрах в кашоните, които бях взела от съседния голям магазин. Последва ги колекцията на „Керанг!“, палката за барабан от „Металика“, която Ларс Улрик лично беше хвърлил в моята посока, всичките ми игри и повечето от дрехите ми. В петък щях да се обадя на баща си и да го помоля да дойде с колата от Кент. Можех да складирам всичко на тавана при родителите си.

Отне ми цял ден, но накрая в стаята не остана нищо, освен компютъра ми, няколко обикновени тениски „Гап“ и джинси „501“. Дори намерих прахосмукачката и щом открих как работи, почистих цялата стая. Когато приключих, килимът изглеждаше по-различен.

Определено можех да се справя. Излязох от апартамента и се запътих към порутения магазин „Всичко за един долар“ на ъгъла. Там имаха плакат с пухкаво котенце сред маргаритки. Идеално! Взех пухкавото котенце у дома, внимателно отлепих малко от тиксото от програмата на „Оейзис“, сложих го на новия плакат и го залепих над леглото си.

После нямаше какво друго да правя, освен да чакам.

Ключът се превъртя в бравата в пет и двайсет и вътре нахълта Оли, следван от Виктория. Беше помъкнал няколко пазарски чанти от

„Маркс и Спенсър“, пълни със скъпи готови храни и бутилки. Виктория ме изгледа кисело, преди да изкриви лицето си в усмивка.

— Здравейте — обадих се аз. А после, понеже се налагаше, продължих: — Виктория, поздравления! Не съм те виждала, след като научих новината. Великолепно! Браво — преглътнах. — Сигурна съм, че двамата ще сте невероятно щастливи.

— Разбира се, че ще бъдем — Виктория се усмихна самоуверено, за да прикрие заядливостта си. — Но мисля, че Оли е този, който заслужава поздравления, нали? Задето е спечелил ръката ми — обясни тя.

— Мислех, че ти си спечелила неговата.

Оли се засмя, но Виктория изглеждаше така, все едно е глътнала оса.

— Напротив. Стара традиция е булката да предложи на жениха на двадесет и девети февруари. Оли трябваше много да се старае, за да е сигурен, че ще го направи. Планирал си всичко, нали? — тя стисна собственически ръката му. — Толкова е пасивно-агресивен — измърка накрая.

— Разчистих стаята си — съобщих аз с най-веселия си тон. — Напълно съм готова да се изнасям.

— Наистина ли? — Виктория звучеше съвсем леко умилостивена. — Е, това е добра новина, Луси. Мислех, че никога няма да се изнесеш! Откровено казано.

— Я да видим — обади се Оли. Влезе в стаята ми, с Виктория по петите му.

— Много добре — отбеляза изненадана Виктория. — Плакатът всъщност е хубав.

Оли погледна новия плакат и го напуши смях.

— Килимът придоби странен цвят — притеснено се обади аз. — Вече не е бургундскочервен. По-светъл е. Надявам се, че не съм го съсипала.

— Не мисля — нежно каза той. — Било е заради мръсотията.

— О!

— Както и да е, страхотно си се справила — целуна ме по бузата, а Виктория ни изгледа накриво. — Всички ще си останем у дома тази вечер и ще празнуваме.

— Ще празнуваме ли?

— Определено — Оли измъкна две бутилки шампанско от едната торба. — Ще празнуваме новата ти кариера, Луси. Тод каза, че е съгласен да ти даде работата. Можеш да започнеш в понеделник.

— О! Ами... чудесно — отново се усмигнах насила. — Много благодаря.

— Дотогава ще можеш да си намериш нови дрехи, нали? — попита той, внезапно притеснен. — Имам предвид рокли и други такива?

— О, да. Баща ми ще дойде да ме вземе за уикенда. Сигурна съм, че сестрите ми са оставили къщи дрехи, които мога да взема назаем.

Бях най-малката от пет момичета и всичките ми по-големи сестри бяха като Виктория, без да са такива проклети по характер. Имам предвид, че носеха поли и чантите им подхождаха на обувките.

Предчувствах, че ще се върна в апартамента без съкровищата си, но пък с куп кашони, пълни със скучни и досадни момичешки дрехи.

— Великолепно — облекчено въздъхна Оли. — Виктория, мила, ще заведеш ли утре Луси да ѝ оправят ноктите?

Виктория му се усмигна колебливо.

— Бих направила всичко за твоите приятели, скъпи — заяви тя. После ми хвърли многозначителен поглед. — Ще е чудесно да си поприказваме откровено с Луси.

О, божичко, не!

— Шампанското е чудесна идея — отчаяно се обадох аз. — Но най-добре да изпия една чаша набързо с вас и после да изляза до бара или някъде другаде. Сигурно двамата искате да прекарате една романтична вечер.

— Ами... — започна Виктория, но Оли я прекъсна.

— Категорично не — възмутено заяви той. — Всички ще вечеряме заедно. Виктория ще ни приготви нещо набързо. Тя е отлична готвачка.

Значи можеше и да готви. Не можеше да яде, но пък готвеше.

— Не съм отлична — скромно протестира тя.

— А ти си почетният гост на вечерта, Луси. Не само ние двамата започваме нов живот — той обгърна с ръка тънката талия на Виктория. — Ти също започваш съвсем нов етап.

Виктория се отправи със ситни крачки към кухнята, измъкна отнякъде розова кухненска престилка с къдрички, извади няколко

пакета с риба от торбите и преди да се усетя, оттам долетя звукът от бързото и ритмично рязане с нож по гранитния кухненски плот. Видях как Оли напълни една висока чаша с шампанско и й я занесе, целувайки я леко по бузата. Тя му се усмихна ослепително; сърдечна, сияеща усмивка. До нея всички продукти — риба, подправки, зеленчуци — бяха подредени в идеални спретнати купчинки като за някое телевизионно готварско шоу. Водата в тенджерата кипеше и ухаеше вкусно.

Въздъгнах. Виктория очевидно бе Идеалната жена. Можех ли да се меря с нея? Нищо чудно, че Оли никога не бе искал да излиза с мен. Изобщо не би ми минало и през ум да купя розова престилка с къдрички, камо ли да използвам подобно нещо. Моята представа за готвене бе претопляне на пица в микровълновата фурна.

— Е, развълнувана ли си? — Оли дойде и се отпусна на дивана до мен. Бях се излегла както обикновено, но сега се стегнах, опитвайки се да си представя, че на главата ми има купчина книги и че съм с обувки на висок ток. Така беше по-добре. Вече седях много неудобно на ръба на дивана, също като Виктория.

— О, да — опитах се да докарам най-бляскавата си усмивка. — Много съм развълнувана. Наистина.

— Разбирам — той ме смуши в ребрата. — Всичко се случва прекалено бързо. Донякъде е като културен шок за теб.

Отпих от шампанското.

— Донякъде — признах си.

— Ще се справиш. В един момент на всички ни се налага да пораснем. Няма да е толкова зле, колкото си мислиш — после заключи: — Знаеш ли, сигурен съм, че ще изглеждаш добре в рокля.

Погледнах към Виктория. Под розовата престилка носеше кашмирен костюм с пола в много бледосиньо. Изглеждаше много нежна и женствена. Просто не можех да си представя себе си такава.

Но ако бях, щях ли да задържа мъж до себе си?

Никога досега не се бях питала. Изобщо не ме вълнуваше. Излизах с някой мъж, нещата се объркваха. Излизах с друг, нещата пак се объркваха. Бях изгубила няколко приятели, но го бях преживяла. Винаги можех да разчитам да се разведря, като убия малко извънземни. Или като изям шоколадово десертче с ягодов пълнеж. Просто не се

разстройвах прекалено. Чувствах се достатъчно щастлива и без мъж до себе си, така че защо да си търся белята?

А сега... не бях толкова сигурна. Май започвах да се притеснявам. Малко. Всичко се срутваше наоколо ми и изведнъж ми се прииска да имам гадже. Поне щях да имам с кого да си поговоря.

— Виктория е много стилна жена, нали? — завистливо отроних аз.

Оли погледна годеницата си с възхита.

— Определено. Не мисля, че някога съм срещал по-стилна жена от нея. Независимо къде отиваме, тя винаги се облича перфектно. Сякаш има някакъв вътрешен радар — засмя се. — За разлика от мен, трябва да отбележа. Отсега нататък ще я оставям тя да ми купува дрехите, така че нещата сигурно ще се подобрят.

Знаех си!

— Аз те харесвам какъвто си — осмелих се да кажа.

— Да, но... — той ме побутна леко по рамото. — Ти не си особено голям експерт по мъжката мода, нали?

Предполагах, че намеква за предишните ми гаджета. Последният, Майк, работеше като охранител в един клуб. Беше огромен като танк и харесваше тениски с щампа от филми на ужасите.

— Мисля, че това е една от причините Вики да се справя толкова добре в работата си — размишляваше Оли. — Всички уважават човек, който се облича добре. Може би с нейна помощ ще успея да стигна по-високо в службата. Всичко е въпрос на това да изглеждаш подобаващо за поста си.

— Добре, добре — намусих се аз. — Разбрах те.

Той наведе глава.

— Знам. Деликатен съм като носорог. Но горе главата, казвам аз. Има и добри страни в цялата тази ситуация.

— Например?

— Заплатата, като начало — бръкна в джоба на самото си и ми подаде един плик.

— Какво е това? — изтръгнах го от ръката му аз.

— Отвори го.

Така и направих.

Вътре имаше договор за назначаване на работа, в който пишеше, че ще получавам осемнадесет хиляди годишно.

Зяпнах от изумление. Не ми се вярваше. Щях да съм богата!

— Уха! — преглътнах с мъка.

Оли ме смуши с лакът в ребрата.

— Видя ли? Не е чак толкова лошо да пораснеш.

— Не — замислено отроних аз. — Предполагам, че мога да опитам.

— Вечерята е готова! — изчурулика Виктория.

Преместихме се в кухнята. Тя бе подредила масата много красиво, с чаши за вода и за вино, както и салфетки, сгънати на ветрило. Дори не знаех, че имаме салфетки. Освен това имаше и ваза с бледорозови рози и малки бели цветенца върху специална салфетчица. Сервирала бе чиния с филии топъл хрупкав хляб, от онзи, който изпичаш сам от готово тесто, а купичките ни бяха пълни с най-възхитително ухаещата рибена яхния.

Оли изгледа масата с гордост. Приблужи се до Виктория да я прегърне и целуне по бузата, но тя се извърна с лице към него и целувката му се озова върху устните ѝ.

— Целувка за готвачката! — пропя тя, много доволна.

— Истинско вълшебство — въздъхна Оли.

Май беше по-добре от хамбургера с пуешко и пържените картофи, който му бях приготвила за рождения ден. Като се замисля, май бях изгорила картофките.

— Да — искрено се съгласих аз и седнах, за да не се налага да ги гледам как се целуват. Опитах ястието. — Рибената яхния е много вкусна. Благодаря, Виктория.

— Рибена яхния ли? — тя сбърчи деликатно нослето си. — Това е були-бейз, Луси.

— Добре, буябес — опитах да се усмихна. — Каквото и да е, много е вкусно.

Виктория се засмя на произношението ми. Изчервих се и отново вдигнах лъжицата си, за да го прикрия.

— Буябес всъщност е френската дума за рибена яхния — любезно се обади Оли. — Не си далеч от истината.

Виктория го изгледа намръщено и Оли потръпна. Въздъхна лекичко и мен направо ме присви стомахът. Горкият Оли. „Стига,

Луси, не трябва да му усложняваш живота. Добре, скастрих се аз сама, операция «Бъди мила с Виктория» започва още сега.“

— Е, може ли да видя пръстена? — попитах любезно.

Виктория ми протегна ръка в царствен жест. Там се мъдреше скромен диамант.

— Този е само временен — заяви тя. — Купих го за двадесет и девети.

— Казах на Вики, че искам аз да й купя пръстен — обади се Оли. — Искам аз да й го дам.

Виктория омекна и му се усмихна топло, като не откъсваше очи от неговите.

— Ще го върна обратно в магазина.

— И аз сам ще избира новия пръстен. Ще бъде изненада — заяви Оли.

— Колко романтично — съгласих се аз.

Макар че нямаше нужда да се обаждам, бездруго изобщо не ме забелязваха. Пфу! Беше ужасно. Искаше ми се все още да се срещам с Пол. Или с Джон. С когото и да е. Тогава щях да се вирам прочувствено в моето гадже, а не да се чувствам кисела като лимон.

— Така... — обади се след малко Оли. — Днес Луси получи договора си за назначаване на работа, Вики.

Беше решен да ме включи в разговора.

— Да. Страхотно е. Ще печеля по осемнадесет хиляди — допълних аз.

— Е, да — съчувствено пророни Виктория. Протегна идеално поддържаната си длан с перфектен бледорозов лак на ноктите и леко стисна лакътя ми. — Всички трябва да започнем отнякъде, Луси. Сигурна съм, че ако работиш упорито и се стараяш достатъчно, ще постигнеш повече.

— Но осемнадесет хиляди са много пари.

— За кого? — засмя се тя. — Скъпа моя, имаш да учиш ужасно много. За някои хора вероятно осемнадесет хиляди на година са много пари. За онези, които са преуспели в живота, това дори не е стартова заплата.

— Но както вече каза, Луси трябва да започне отнякъде — намеси се Оли с равен глас.

Вики повдигна вежди.

— Да, скъпи. И тя има голям късмет, че си готов да направиш това за нея.

— Да, благодаря ти, Оли — измърморих аз.

— Аз само се опитвам да ѝ отворя очите — продължи Виктория.
— Да ѝ дам някаква цел. Да пробудя амбициите ѝ. Нали искаш Луси да успее? И да постигне нещо?

— Разбира се — потвърди Оли. — Много мило от твоя страна, че мислиш за нея по този начин.

Ехо! И аз съм тук!

— А за да успее, тя трябва да се промени.

— О, да.

— Включително да промени и отношението си към парите. Но не се тревожи, скъпа Луси — заяви Виктория, като най-сетне се обърна към мен с мила усмивка. — Утре ще излезем с теб и ще ти дам някои напътствия.

— Наистина много мило от твоя страна, Вики — измърморих аз през стиснати зъби. — Нямам търпение.

— Разбира се.

— Тази були-бейз е фантастична — каза Оли. Вече бе изпразнил купата си. — Има ли още?

— Заповядай, скъпи — Виктория му сипа още една порция.

— И прясно изпечен хляб — той посегна да си вземе още една филийка. — Направо си невероятна, съкровище. Не знам как успяваш. Изглеждаш прекрасно, правиш жилището ми красиво, имаш страхотна кариера и освен това можеш да готвиш! Направо си Супержена!

— О, Оли! — Виктория го удари закачливо по ръката, но беше се изчервила от удоволствие.

— Не знам как извадих такъв късмет — заяви Оли. Очите му блестяха от възхита.

— Господи! Кое време стана? — възкликнах аз. — Забравих, че имам среща. С един приятел. От работата.

— Мислех, че вече нямаш колеги — изтъкна Вики. — Нали си уволнена.

— Точно така. Хм... бивш колега. И него го уволниха. Ще идем да удавим заедно мъката си. Трябва да тръгвам, но благодаря за шампанското, Оли — канех се да го целуна, но размислих. — И на теб, Виктория, за вкусната була-бейз.

— О, боже — покровителствено се усмихна тя. — Може би е по-добре да я наричаш „рибена яхния“ все пак.

Усмигнах се неуверено и тръгнах към вратата. Ако имах гадже, сега щях да ида при него. Вместо това вариантите бяха да седя сама в бара или да седя сама в някой ресторант.

Завих на ъгъла и се озовах пред кино „Одеон“. О, супер. Филмов маратон с Одри Хепбърн. Мразех Одри Хепбърн. Въздъгнах и се затътрих към киносалона. Така щях да убия поне четири часа и с малко късмет, докато се прибера, двамата щяха да са приключили с любовните си закачки...

Филмите свършиха чак в един след полунощ, когато ме събуди някакъв ядосан чистач и ми се развика да се омитам. Замъкнах се обратно до апартамента в студа, отключих си и се строполих върху леглото.

А сега някой пак ме разтърсваше за рамото.

— О, Оли, разкарай се и ме остави на мира — простенах аз.

— Не е Оли — отворих с мъка едно око и забелязах Виктория, приседнала внимателно на ръба на леглото ми, сякаш се опасяваше, че ще се зарази с нещо от смачканата ми завивка. — Аз съм.

Носеше разкроена пола от шифон на няколко пласта с флорални мотиви. Зелените листенца изпъкваха още по-ярко заради масленозелената ѝ копринена жилетка; кльощавите ѝ крака, без всякакви мускули, бяха в тесни обувки на висок ток, а на ушите ѝ висяха сладководни перли, които се полюшваха деликатно под елегантния кок на прическата ѝ.

— Вече е почти осем — каза тя. — Бързо под душа и се обличай възможно най-бързо. Имаме запазен час при Мими точно в девет и петнайсет.

— Какво?

— О, за бога, Луси — сопна ми се Виктория. — При Мими. Маникюристката. Обещах на Оли да се погрижа за теб в най-основното. И нямам цял ден на разположение, затова ставай.

Дръпна завивката и откри старата ми и много удобна мъжка пижама, която бях отмъкнала от баща си. Беше много студено.

— Какво очарователно бельо — отбеляза тя. — Хайде! Хайде!

Не можех да я пратя по дяволите. Макар че много ми се искаше. Затова стъпих на пода и се запътих към банята, където едва бях постоляла под душа пет минути и тя се развика през вратата да престана да се размотавам.

Избърсах се възможно най-бързо, обух джинсите си и туристическите обувки, нахлузих тениска на военната академия „Уест Пойнт“, която си бях купила в Щатите, прокарах четка през косата си и бях готова.

— Готова съм! — рапортувах послушно.

Виктория ме зяпна.

— О, боже мой — отвратена измърмори тя. — Е, както и да е, нищо не може да се направи. Да тръгваме.

Прехапах здраво устни. Операция „Бъди мила с Виктория“. Не трябваше да забравям! Не трябваше да забравям!

— Ще е забавно — подхвърлих аз.

— За теб може би — тя погледна часовника си. — Аз съм зает човек.

— О, да. Е, не се чувствай задължена — отвърнах аз. — Просто ми дай адреса на тази Мими и сама ще се оправя.

— Представям си — каза Виктория и ме измъкна от апартамента. — Черен лак на ноктите с малки бели черепчета отгоре и подстригване за пет лири в „Супер прически“. Признай си, Луси, не можеш да оцелееш в света на истинските жени. Освен това обещах на Оли — тя тръсна леко глава. — А каквото и да поиска от мен моят скъп мъж, ще го направя — изгледа ме втрещено.

— Вие двамата си подходате — отбелязах аз, тъй като явно се очакваше да кажа нещо.

— О, не само си подходаме. Ние сме сродни души — отново ме изгледа. — Всъщност двете с теб трябва да си поговорим на тази тема. Но ще го направим по време на обяда. Сега по-важните неща. Ръцете ти плачат за спешна намеса.

Приблужи се леко до бордюра, махна едва-едва с ръка и изведнъж едно такси се появи изневиделица и послушно спря, за да ни качи.

— Охо! — впечатлих се аз. Не че можех да си позволя таксита, но в редките случаи, когато се бях опитвала да спра някое, ми отнемаше поне петнайсет минути. — Как го направи?

Виктория въздъхна.

— Нарича се класа, Луси. Не очаквам да го разбереш.

Кучка!

В салона на Мими се оказа точно както си го бях представяла. Голяма досада. Куп натруфени момичета, облечени в черно и ухилени до уши, се мотаеха наоколо и възклицаваха шумно за ноктите ми.

— Какво се е случило! — учуди се едната. — Да не си претърпяла злополука!

— Ако продължаваш така, ще си съсипеш кожичките.

— Може би просто е подложена на голям стрес — заяви една блондинка с голямо съмнение в гласа.

— Уф! — беше ми дошло до гуша. — Всъщност не харесвам маникюр. Драска. А и не става за джойстик. Пречи на клавишите.

Зяпнаха ме все едно съм от друга планета.

— Какво казва тя? — попита блондинката, като се обърна към Виктория за превод.

Тя само сви рамене.

— Направете каквото можете — изнурено отрони. — Изкуствени нокти. Просто най-необходимото. Къс френски маникюр. Няма да се оправи с лак.

Подсмихнаха се деликатно и нацупено се заеха с ръцете ми. Започнаха да побутват ноктите ми с малки пръчици и да носят малки бурканчета с лепило. После измъкнаха отнякъде изкуствени нокти, прецизно ги подрязаха, така че да ми паснат добре, и ги залепиха отгоре. Отне им безкрайно дълго време. А не можех дори да прелистя някое списание. Не че имаше нещо свястно. Бих чела дори „РС геймс галакси“, но и него нямаха.

Наложи се да се взирам в отражението си час и половина. И за да станат нещата противни докрай, от радиото звучеше лека танцова музика.

Виктория седеше насреща ми, пред очите ми, но не казваше нито дума и нарочно ме пренебрегваше. Маникюристките се въртяха около нея като пеперуди, бърбеха дружелюбно, занимаваха се с нежните ѝ ръце и деликатните ѝ стъпала.

Тя си прекарваше страхотно. Утешавах се с мисълта, че колкото по-дълго продължи всичко тук, толкова по-малко време ще ми остане да си приказвам с нея.

— Нали така е по-добре? — каза Виктория, когато излязохме от салона. Грабна ръката ми и я вдигна към светлината. Върху пръстите ми бяха залепени напълно реалистични на вид и много неудобни изкуствени нокти.

— О, наистина.

— Вече не си опърпана като скитник. А сега прическа.

Напъха ме отново в такси.

— Къде отиваме?

— „Видал Сасун“ — отвърна Виктория. — Искам нещо класическо и лесно за поддържане — очевидно е, че няма да положиш никакви старания.

— Но аз не мога да си го позволя.

Докато прекрасната ми нова заплата не се озовеше в банковата ми сметка, не можех да си позволя дори и „Супер прически“, на които тя се бе присмяла. А честно казано, точно такъв беше планът ми. Леко подкъсяване на косата в „Супер прически“. Какво лошо имаше?

— Безплатно е — отговори Вики. — Като моден редактор получавам специално внимание.

— Хей, това е супер.

— Да — съгласи се отегчено Вики.

„Трябва да я накарам да ме харесва“, помислих си аз. Засега очевидно не се справях със задачата. Ако не успеех да го постигна, нямаше да запазя приятелството си с Оли. А това бе ужасна, ужасна перспектива.

— Толкова ти завиждам за успехите в работата — излъгах аз възторжено. — Оли непрекъснато говори за това. Направо боготвори земята под краката ти.

Виктория изпъна леко рамене.

— Ами да. Доста съм преуспяла. Изкарвам по шейсет хиляди — заяви тя и отметна назад тъмната си коса.

Шейсет хиляди?

Примигнах. Преди бях излъгала, не ме беше грижа как се справя с кариерата си Досадната Виктория. Но шейсет хиляди лири! Нямах никаква представа. Нищо чудно, че носеше чанта „Луи Вютон“. Тръснах глава, помръкнала. Тя, разбира се, беше истинска напаст. Но, освен това, беше толкова идеална. Оли и тя с нейните подхождащи си по цвят тоалети, перфектно подредена маса, огромната ѝ заплата и проклетата ѝ були-бейз.

Преглътнах мъчително, опитвайки се да скрия зачервените си очи. Започвах да се чувствам като някакво недоразумение. Виктория съвсем явно ме презираше. Тя имаше всичко, докато аз имах само работа, която не желяех особено, и то само защото най-добрият ми приятел бе използвал връзките си.

Но трябваше да го преглътна. Виктория беше идеалната жена. Трябваше да го призная, а не непрекъснато да си повтарям, че е глупава и злобна кучка.

— Това е чудесно — смирено се обадох аз.

— Всъщност мисля, че не ми плащат достатъчно — отвърна тя спокойно. — Ще си поискам много по-висока заплата, когато дойде ред за раздаване на премии. Ето че стигнахме.

Слязохме на площад „Слоун“ и тя ме побутна пред себе си, за да влезем в светилището от хром и мрамор, което ухаеше на шампоан и много пари.

— Виктория, скъпа! — една пълничка червенокоса жена със страхотна прическа се приближи и целуна въздуха встрани от двете ѝ бузи. — Точно навреме.

— Бърнис, това е благотворителният случай, за който ти говорих — заяви Вики и ме побутна напред. — Просто отрежи всичко и ѝ направи обичайната къса прическа.

— Не! — извиках аз.

Прекалено високо, както осъзнах със закъснение. Всички се бяха обърнали и ме зяпаха.

Виктория направо ме убиваше с поглед.

— Престани да правиш сцени — просъска тя. — Получаваш безплатно подстригване. Струва стотици лири. Кой е специалистът тук, ти или аз?

— Но аз харесвам косата си дълга — възразих.

— И какво от това? Ти не разбираш нищо. Къса прическа, Бърнис — сопна се тя. — В момента изглежда така, сякаш са я влачили през плет. Ще се върна след час. Ще се отбия в „Питър Джоунс“.

Виктория решително се запъти към вратата, а гърбът ѝ бе скован от яд. Обърнах се към стилистката със свито гърло.

— Вижте, моля...

— Спокойно — намигна ми тя. — Косата си е твоя, нали? Не е нейна.

Бърнис ме заведе до голям черен кожен фотьойл и изми косата ми на мивката. Всъщност не беше зле. Все едно да ти почешат гърба.

— Имаш много хубава коса — каза тя.

— Но Виктория смята, че е прекалено дълга.

— Вероятно иска и нейната да е такава. Ти направо можеш да седнеш върху нея. Как е пораснала толкова дълга?

— Ами... — реших да бъда откровена. — Мразя фризьорите. И освен това обичам да разтърсвам коса по рок концерти.

Тя се засмя, развеселена.

— Това е нещо ново. Както и да е, ще отрежа само десетина сантиметра, изобщо няма да забележиш и така ще се отървеш от изпокъсаните връхчета. Не ти трябва никакво оцветяване. Никога не позволявай да боядисат косата.

— Така ли? — попитах аз, заинтригувана.

— Ти си естествена блондинка. Няма много такива. А ти, скъпа, си блондинка. Използваш ли много стилизиращи продукти?

— Не кой знае колко.

— Не, така си и мислех. Не се тревожи. Не се тревожи, ще я филирам леко. После трябва само да използваш малко лак за коса и да престанеш с ластиците. Косата ще се стеле по гърба ти. Ще изглежда наистина добре. Използвай балсам под формата на спрей.

— Добре — мислено си водех записки.

— Косата ти е много женствена — каза Бърнис и аз се засмях. — Какво има?

— Не го чувам често — отвърнах аз.

— Не разбирам защо не — сериозно отбеляза тя. — Такова хубаво момиче като теб. Както и да е, чакай само да свърша. Искаш ли някакво списание?

— Имате ли някое с компютърни игри?

Тя поклати глава.

— Не се ли интересуваш от мода?

— Не особено.

— Имаме „Хийт“.

Леко ми просветна.

— Супер. „Хийт“ е страхотно.

„Видал Сасун“ беше чудесно място. Бърнис беше мила и забавна. Каза, че ми завижда за косата. Обясни ми, че когато си фризьор, все ти се иска да опиташ новите прически, така че собствената ти коса става все по-къса и по-къса. Отрупа ме с куп комплименти, но реших, че просто се старая да бъда мила. Дори не забелязах как мина времето и когато тя свърши, просто ме завъртя с лице към огледалото.

— Трам-та-там! — гордо обяви Бърнис.

— Ооо! — усмихнах се. Косата ми беше малко по-къса, но все пак достатъчно дълга, и стигаше поне десет сантиметра под раменете ми. Някак си се спускаше под ъгъл отстрани, а връхчетата бяха внимателно оформени в идеална права линия.

— Завърти я насам-натам — подкани ме Бърнис.

Тръснах глава няколко пъти, все едно съм на концерт на „Металика“. Тя се засмя, а косата ми се разлетя на всички страни, но после, като по чудо, отново зае предишната идеална форма.

— Да ме вземат мътните. Това е супер! — възкликнах аз. — Хиляди благодарности.

— Пак заповядай. Само подрязвай връхчетата веднъж месечно.

Обърнах се към вратата и видях Виктория на прага. Беше помъкнала куп найлонови торби и изглеждаше ядосана.

— Виктория... — Бърнис ме побутна към нея. — Реших да не я скъсявам съвсем. Така изглежда по-добре, не мислиш ли?

Виктория ядно сви устни.

— Не мисля, че е практично. Като се има предвид стилът ѝ на живот.

Какво имаше предвид?

— Но тази прическа е толкова елегантна — каза Бърнис. — Всъщност бях вдъхновена от теб.

— От мен ли? — Виктория изпъна рамене и отметна собствената си лъскава кестенява грива.

— Да. Всички бихме искали да подражаваме на суперженствения ти стил — продължи Бърнис.

Дали само така ми се струваше, или наистина долових тайна подигравка? Погледнах неуверено към Виктория. Но вероятно бях сбъркала, защото тя съвсем не изглеждаше подразнена. Напротив, беше се разтопила от удоволствие.

— О! — засмя се звънливо. — Е, Бърни, щом ти казваш... Хайде, Луси — продължи тя и ме помъкна към вратата. — Не бива да отнемаш повече от ценното време на Бърни.

— Благодаря — успях да кажа само, докато ме избутваше към изхода.

Бърнис ми намигна и само с устни изрече: „Заповядай, когато пожелаеш“. Но не го каза на глас. И тя като мен явно се страхуваше от Виктория.

— Обяд — заяви Виктория, щом излязохме навън. Прозвуча повече като констатация, отколкото като приятелско предложение. — Няма нужда да ходим на някое специално място. „Блубърд“ ще свърши работа. Такси!

Поредното такси спря пред нас със скърцане на спиращки.

— „Блубърд“ ли? Но този ресторант е в справочника на „Конрън“. Много е скъп.

— Да — Виктория зяпаше през прозореца. Приглади новата си, прилежно подстригана коса, но тя явно нямаше да ми направи комплимент. — Ако си свикнала с храна, която е опакована в кафяв плик...

Въздъгнах. Нямаше да е лесно.

— Знаеш ли, чудесно е, че се погрижи за ноктите и косата ми.

Тя сви рамене.

— Но не е нужно да ме водиш и на обяд. Сигурна, съм, че имаш куп важни неща за вършене в списанието.

— Разбира се, че имам — Виктория се обърна към мен и ме прикова с мрачен поглед, давайки ми да разбера, че няма начин да се измъкна. — Но двете с теб трябва да си поприказваме, нали, Луси?

— Така ли?

Виктория се усмихна злобничко.

— Така мисля — заяви тя.

Хм! Значи беше най-добре да приключваме с това.

Веднага ни дадоха маса, макар ресторантът да беше пълен. Виктория мина през тълпата с надменна самоувереност, деликатно скръсти крака под масата и ми направи знак да седна.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? — попита сервитьорът.

— За мен една... чаша вино — отроних аз.

— Какво вино?

— Бяло — отвърнах решително. Ето, не беше толкова трудно.

Можех да се справя!

Виктория въздъхна.

— За нея „Пино Гри“.

— А за вас, госпожице?

— Само минерална вода — Вики му се усмихна ослепително. —

Трябва да внимавам за фигурата си!

Сервитьорът я изгледа похотливо, набърчи нос към мен и се изпари.

— Избра ли си вече нещо за хапване?

— Риба и пържени картопки.

Тя само отбеляза:

— Разбира се. Аз ще поръчам зелена салата с пармезан.

— И какво друго?

— О, само това — обясни Виктория. — Всъщност пармезанът е специална почерпка. Цялата тази сол и мазнини... Обикновено не ям на обяд — осведоми ме тя. — Добрата фигура изисква много грижи.

Сервитьорът се върна с питиетата ни и взе поръчката ни. Отпих глътка от виното „Пино Гри“, беше леко горчиво и не ми хареса особено, но поне имаше малко алкохол в него. Май щеше да ми е нужен.

— Трябва да поговорим — обяви Виктория.

— Да, вече ми каза.

Тя ме изгледа гневно.

— За Оли.

— О! — престорих се на невинна аз.

— Луси — подхвана тя натъртено и с леко съжаление в тона, — всичко свърши.

Изправих гръб.

— Какво? Вече?

— Не става дума за мен — намръщи се Виктория. — А за теб. За теб и Оли. Свършено е. Край.

— Разбира се, нали се изнасям.

— Нямам предвид това. Говоря за нещастното ти увлечение по него. Онази нещастна любов, която демонстрираш, като все се мъкнеш подире му.

Примигнах.

— Мъкна се подире му ли?

— Не се ли усещаш — Виктория махна небрежно с дългите си червени нокти. — Ходиш с него на ръгби мачове, влачиш се след него в бара. Направо е жалко, Луси. Наистина.

Отворих уста.

— Но аз харесвам ръгби.

— О, сигурно — възкликна тя. — Много удобно за теб, нали? Харесваш всичко, което и Оли харесва.

Да не беше откачила?

— Затова сме приятели — обясних ѝ аз. — Затова ме покани да живея с него. Ние сме приятели.

— Мъжете и жените не могат да са приятели — заяви тя категорично. — Не си ли гледала „Когато Хари срещна Сали“?

— Предпочитам филми с експлозии. Или със зомбита, нали се сецаш...

— Луси, Луси, Луси — тъжно отрони Виктория. — Вече си почти на двайсет и пет. Това твоє момичешко увлечение трябва да престане. Оли е влюбен в мен. Ще се ожени за мен. Така само изглеждаш жалка пред хората.

— Виктория, не съм влюбена в Оли.

— О, моля те, Луси — продължи тя. — Всичките му познати са го забелязали. Те те обсъждат, да знаеш. Всичките му колеги, всички.

Усетих, че започвам да се ядосвам. Бузите ми бяха пламнали.

— Кой са тези всички? — сопнах се аз. — Няма какво да обсъждат.

— Наистина ли? — покровителствено попита тя. — Бедна колежанка, прекъснала училище, се запознава с богат шотландски земевладелец по време на екскурзия, нанася се в апартамента му за символичен наем, не постига нищо с кариерата си, но навсякъде ходи

след него. Следва по петите всичките му приятелки. Е, с мен няма да стане, Луси — натъртено заяви Виктория. — Знам какво да правя.

Почервениях като рак.

— Оли не е земевладелец.

— Не, но ще бъде. Баща му притежава сто акра земя в Банфшиър и прекрасно имение в стил „Крал Джордж“ — очите ѝ се присвиха. — Не ми казвай, че не си знаела.

Не знаех. Оли единствено бе споделил с мен, че мрази баща си.

За миг си припомних онези тъжни нощи. Разказите на Оли за семейството му ме караха да плача. Представях си какво е да се чувстваш толкова самотен и необичан. Аз направо обожавах баща си. И непрекъснато описвах на Оли колко мили и чудесни са всички в семейството ми.

— Виж, ние просто се разбирахме добре. А сега, след като срещна теб, аз се изнасям. Много се радвам за вас двамата — излъгах аз.

— Да, добре — Виктория ме гледаше втренчено, докато сервитьорът поднасяше храната ни. — Съвсем честно те предупреждавам, че няма да приема никакво флиртуване с годеника ми. Оли не харесва момичета като теб, Луси — изтъкна Виктория. — Не и в романтичен смисъл. Мъжете по принцип не харесват такива, нали разбираш. Не и мъжете от висока класа. На него му е нужна елегантна жена, изискана и стилна. Търси малко женственост. Само толкоз.

— Тогава няма защо да се чувстваш застрашена от мен — обадих се аз. Не можах да се сдържа.

— О, знам. Не го казвам заради себе си. Правя го заради Оли. Той ти намери тази работа — или поне шанс да започнеш работа. И иска ти да продължиш напред.

— Оли ли го каза?

— Естествено, че сме го обсъждали.

— Обсъждали сте мен?

— Да. Цялата тази неловка ситуация с теб.

Не можех да повярвам. Вилицата замръзна в ръката ми и картофките останаха във въздуха. Оли беше обсъждал мен и несъществуващото ми увлечение по него с гадната Виктория?

Толкова се засрамах, че ми се прииска да се разплача. Това ли си мислеше той? Че се мъкна подире му като паленце, че се опитвам да проваля връзките му?

Чувствах се безкрайно унижена. И бясна. Опитвах се да си припомня всичко, което Оли бе направил за мен, и колко добър приятел ми беше.

— Е, ако Оли си мисли, че съм влюбена в него, сбъркал е — казах аз, а гласът ми звучеше тихо и много отдалеч. — Аз смятам, че винаги сме били само добри приятели. И такива ще си останем.

— Пак тази история с приятелството. О, да — въздъхна Виктория. — Е, предполагам, че той ще те покани и на сватбата.

Примигнах.

— И може би ще се срещате понякога. Няколко пъти в годината на някое парти. В това няма нищо лошо — усмихна се спокойно на ужасеното ми изражение. — Но иначе... сега, след като си поприказвахме, сигурна съм, че разбираш. Оли вече си има достатъчно приятели. Мъже. Хора от неговата социална среда. А и освен това най-добрият приятел на един мъж винаги е жена му — тя ми се усмихна и снизходително наклони глава настрана. — Надявам се, че го разбираш, нали, Луси?

— Благодаря ти, Виктория. Да, разбирам — храната бе хрупкава и вкусна, но ми присядаше. — И благодаря за всичко, което направи за мен тази сутрин. Надявам се, че двамата с Оли ще бъдете много щастливи. А сега трябва да тръгвам — казах аз, защото очите ми се замъгляваха от сълзи на срам заради цялата тази история. Започнах да ровя като обезумяла в чантата си, но вътре имах само десет лири и смачкана пътна карта. Оставих десетте лири на масата, вероятно не стигаха дори и за чашата вино, но толкова имах.

— О, боже — въздъхна Виктория. — А аз толкова се надявах, че няма да направиш поредната сцена.

Престорих се, че не съм я чула.

— Приятен обяд! — пожелах ѝ бодро. — Трябва да вървя — и се запрепъвах слепешком към изхода.

Но бях сигурна, че е видяла онази огромна издайническа сълза върху бузата ми.

Намерих банка и изтеглих от сметката си четиридесет лири. Останаха ми само осемдесет и седем лири и четиридесет пенса, а трябваше да дам на Оли за ток и газ. И за интернет връзката.

Щеше да е чудесно, ако можех демонстративно да скъсам договора за работа. Да заявя на Оли, че изобщо не ме е грижа за него и за благотворителните му жестове. За съжаление нямах кой знае какви други възможности.

Стоях навън в мразовития следобед. Нямах да се върна обратно в апартамента. По-скоро бих си прегризала китките, отколкото да видя отново Виктория.

Измъкнах омачканата си карта за влака и тръгнах към гара „Черинг крос“. Отивах си у дома.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато се качих на влака, вече се чувствах много по-добре. Като начало си бях взела една от онези големи цилиндрични кутии със солено-кисел чипс „Прингълс“ и две кутии оранжада, а това можеше да разведри всекиго. Апетитът ми се беше върнал — бездруго не ме напускаше задълго. Дори и когато съм потисната. Много е трудно да мислиш колко си депресиран, докато гледаш как претоплят кифличката със сирене и доматиен сос в една от онези малки фурнички в кафенето на гарата. Ммм!

Както и да е, отивах си у дома. А това беше прекрасно. Вярно, трябваше да взема назаем малко досадни и неудобни дрехи от сестрите си, а и всички щяха да ми се подиграват за ноктите и прическата. Но какво от това? Поне щях да ги видя. Ан нямаше да е там, тя бе при съпруга си, с когото бяха заети да правят още бебета. Дори и зайците имаха повече разум в семейното планиране от Ан и Джо. А Лора живееше в Щатите, погълната от бляскавия си живот в Чикаго; от години се опитваше да пробие в телевизията и от една местна телевизионна станция ѝ бяха дали да прави десетминутно предаване на тема „Европейски стил и елегантност“. Нямах представа защо точно Чикаго, но поне се чувстваше щастлива.

Мама обаче бе споменала, че Катрин и Емили ще са у дома. Били се върнали за няколко седмици или месец, нещо такова.

Всички в семейството ми бяха такива; не можеха да стоят разделени. Не беше нормално. Винаги когато имахме време, се връщахме у дома. Някога си мислех, че с всички семейства е така. Сега вече знаех каква късметлийка съм.

Е, разбира се, не беше особено модерно. Би трябвало човек да има тъжно детство и да бъде поетично нещастен през пубертета. А не просто да си живее щастливо.

Питах се какво ли е семейството на Виктория?

Татко наду клаксона, когато ме забеляза на гарата в Гънбридж Уелс. Не знаех защо го прави, сякаш нямаше да позная старото му кафяво „Волво“. Караше същата кола още от осемдесет и шеста. Понякога си мислех, че ако ненадейно забогатеея и му купя някое турбо „Порше“, само ще си стои в гаража и ще ръждясва.

Настаних се на предната седалка и го целунах звучно по бузата.

— Скъпа! — прегърна ме той. — Радвам се да те видя — после се дръпна назад. — Какво ѝ е на косата ти?

Подръпнах я притеснено.

— Не ти ли харесва?

— Перука ли е? — попита татко.

— Не...

— Или от онези кичури за удължаване? Майка ти ги гледа в някакво предаване по телевизията. Изкуствена коса — продължи той. — Страхотна идея! Това ли е?

— Косата си е моя, татко — отвърнах аз.

Той превключи на скорост и потеглихме към Груумбридж.

— Харесва ми — бодро заяви той. — Просто изглеждаш малко необичайно, това е.

Значи не я харесваше. Измъкнах ластик от джоба на джинсите си и бързо я вързах на опашка. Сега вече изглеждах нормално.

— Гледала ли си скоро някой хубав мач, скъпа? — попита татко.

— „Уосп“ играха срещу „Лондон Айриш“, оказа се много вълнуващо. Ходихте ли с Оливър?

Татко винаги го наричаше Оливър.

— Аз... не — заекнах аз. — Той беше зает.

Татко се впусна в подробно описание на играта на защитниците на „Уосп“. Не ги щадеше, а аз обичах да споря с него. Но днес няхах настроение. Надявах се, че няма да забележи.

— Кой друг е у дома?

— О! — лицето му отново светна. — Емили се канеше да иде до Лондон по обяд, но когато ти се обади, размисли и остана да пренощува.

— Страхотно.

— А и Катрин е при нас и ще остане цял месец. Трябва да бъдеш мила с нея, скъпа.

— Винаги съм мила с Катрин — наскърбено отвърнах аз. Тя беше малко по-голяма от мен и двете бяхме много близки, макар и ужасно различни по характер.

— Знам, скъпа. Но е скъсала с гаджето си. Нали се сещаш, онзи Пърси.

— Питър ли?

— Както и да е — презрително заяви татко.

Татко беше страхотен. Винаги говореше много въодушевено за всичките ни гаджета и направо не можеше да спре да хвали Джо, след като всъщност беше стигнал до самия олтар, макар Джо да беше най-скучният човек, когото познавах. Но ако някоя от нас се разделеше с гаджето си или, още по-лошо, ако то я изоставеше, тогава този човек за него се превръщаше в най-долното мекотело и срам за човешкия род.

— Той е глупак — заяви татко. — Пълен идиот. Безнадежден тъпак.

— О... да — съгласих се аз.

Всъщност Питър бе най-младият партньор в историята на проспериращата си фирма, която се занимаваше с намиране на перспективни мениджъри за бизнеса, и изкарваше над половин милион лири годишно. Освен това караше „Ферари“ и почти всяка седмица изпращаше на Катрин дузини рози „просто ей така“.

— Права е да го зареже — продължи татко. — Негодник...

— Значи... тя го е зарязала? — това ме смая, понеже си мислех, че непременно ще има сватбени камбанки. Ходеха от четири години.

— О, да, направо го изритала на улицата — твърдо заяви татко. — Не иска никакво безполезно чучело да ѝ се мотае в краката.

Питър беше висок, красив мъж, който нямаше грам излишни тлъстини където и да е по тялото си.

— Точно така.

— Но — поклати глава татко — тя го изживява доста тежко. Унила е. Може би ти ще успееш да я поразсееш — с надежда подхвърли той.

— Ще се опитам.

— Научи я да играе компютърни игри — предложи той неочаквано. — Ти си толкова добра в тях, скъпа. Може би така ще си намери нова работа...

Катрин работеше във фирмата на Питър.

— Нали не са я уволнили?

— Не, но не мисля, че тя иска да остане. Това не е подходяща кариера за моята Катрин. Да моли разни нахални младоци, на които бездруго им плащат прекалено много, да се местят в нова компания.

По-рано татко смяташе, че намирането на ръководни кадри за бизнеса е много отговорна работа.

— Би могла да пише рецензии за компютърни игри като теб, скъпа. Ти се справяш толкова добре — продължи татко. — И си прекарваш чудесно, нали? Никакъв стрес в работата.

— Ами да. Колкото до това... — подхванах аз, но после забелязах въодушевеното изражение на баща си.

Винаги аз бях дъщерята с вкус към приключенията. Като момче, като сина, когото не бе имал. Щеше да бъде съкрушен, ако го разочаровам. Все ми казваше, че от всичките си деца именно мен смята за най-преуспяла. Защото винаги се чувствах щастлива.

— Беше хубаво — внимателно продължих аз. — Но реших да опитам... в друга сфера.

— Каква друга сфера? — попита татко. — Но защо? Ти обичаш компютърните игри. „Донки Конг“!

Защо всички повтаряха все „Донки Конг“?

— „Космически нашественици“! — подсказа ми той. — „Пак Ман“! Все страхотни неща.

— Ами да. Но нали разбираш, малко детински — подхвърлих аз.

— Детински ли? Глупости. Това е голям бизнес и ти го знаеш. Хората вече не си купуват дългосвирещи плочи, купуват си „Донки Конг“ — убедено заяви татко.

— Да, но искам да опитам нещо ново.

— Не могат да те задържат на едно място, нали, Луси? — попита той. — Какво ще правиш сега?

— Ще започна в една агенция за недвижими имоти — изтърсих аз.

Татко ме изгледа притеснено.

— Ето я отбивката, татко! — напомних му аз и добре че трябваше да завие, защото така успя да избегне един камион, който идваше насреща. Боже, разминахме се на косъм! И не ставаше дума само за камиона.

Отбихме по пътя за нашето село и аз се поинтересувах как е мама. Само и само да сменя темата. После щеше да се вдигне шум около пристигането ми, всички щяхме да идем в стаята ми, а после и до магазина, за да си купя четка за зъби. Каквото и да е, само да не се налага отново да се връщаме на този въпрос. И бездруго денят бе тежък и не мислех, че ще мога да понеса разочарованието върху лицето на татко. Прекалено много го обичах.

— Луси! О, ето я Луси! — извика мама.

Звучеше безкрайно щастлива. Излезе от кухнята, цялата в брашно и със зачервено лице; сигурно пак бе стояла надвесена над фурната. Майка ми имаше натрапчивия навик непрекъснато да отваря фурната, за да провери дали яденето вътре няма да изгори. Вероятно затова всичките ѝ ястия бяха полуизпечени.

Прегърнах я.

— Какво готвиш?

— Наденички — тя се намръщи. — Но ги изгорих.

— Може ли да си взема една? — много обичах наденички. А и това сигурно означаваше, че са целите розови и сурови по средата.

— Е, щом искаш — мама изглеждаше доволна и се появи с голяма табла с наденички, златистокафяви и, идеални на вид. — Само че направо са изгорели.

Взех си една и я погълнах наведнъж.

— Изгоряла ли е? — притеснено попита мама.

— Не. Прекрасни са. Може ли да си взема още една?

— Взимай колкото искаш — мама направо почервеня от удоволствие.

— Това е моето момиче — възхитено отбеляза татко. — Хапваш като мъж, нали, Луси?

От горния етаж се чу трополене и оттам се появи Катрин.

— Катрин! — станах и я прегърнах.

Изглеждаше ужасно. Съвсем не беше мърлява обаче. Никакви размъкнати панталони, безформени блузи или мръсна и мазна коса. Това просто не беше в стила на Катрин, както и на която и да е от сестрите ми. Ако някога видех Катрин по анцуг, щях да си помисля, че е обладана от зли духове. Носеше спортна тъмносиня рокля с голяма

обърната яка, разкроена пола и елегантни обувки с нисък ток. В нейния свят това сигурно се смяташе за удобно облекло. Освен това беше гримирана, съвсем леко, но пък Катрин не беше се появявала без грим от деня, в който бе навършила седем. Сега имаше с малко потъмен фондъотен и кафеникав руж, бежови сенки върху клепачите и съвсем малко спирала на миглите.

Очевидно спиралата беше водоустойчива. Защото явно бе плакала. Това имах предвид, когато казах, че изглежда ужасно. Очите ѝ бяха зачервени и имаше големи тъмни кръгове, които коректорът не можеше да прикрие. Кожата ѝ под фондъотена беше бледа. Имаше измъчен вид, сякаш не е спала цяла седмица.

— Здравей, братко — това беше обръщението, с което ме наричаше още от времето, когато престанах да играя с кукли и вместо това се занимавах с крепости. — Толкова се радвам да те видя!

Прегърна ме и усетих под ръцете си ребрата ѝ. Искаше ми се веднага да я дръпна настрани, за да си поприказваме, но моментът не бе подходящ.

— Къде е тя? — Емили нахлу откъм градината.

И тя изглеждаше също толкова елегантна, колкото и Катрин, но стилът ѝ бе по-скоро градски шик. Катрин я наричаше жертва на модата. Направо грейнах, когато я видях. Ем беше облечена както винаги. Не беше ли чудесно, че някои неща никога не се променят? Носеше прилепнали черни панталони с колан от крокодилска кожа на „Гучи“, черна кашмирена тениска и висящи обици с някакви зелени камъни, обковани с черно злато^[1]. Естествено кестенявата ѝ коса сега имаше наситено кестеняв цвят с гарвановочерни кичури. Беше подстригана асиметрично и много късо, като започваше много високо над тила ѝ и се спускаше диагонално към брадичката ѝ. Почувствах се ужасно горда. Виктория никога не би могла да изглежда толкова добре.

Ем се втурна и ме прегърна. Сграбчих дясната ѝ ръка.

— Какво е това?

— Харесва ли ти? — скромно попита тя. Огромен като бокс пръстен от наситено оранжево злато, в което бяха инкрустирани розови перли със странна форма.

— Да. Страхотен е.

Емили беше дизайнер на бижута. Изкарваше си прехраната, като продаваше уникатите си на ограничен кръг фанатично предани ѝ

клиенти — например богатите момичета, с които се запознаваше в нощните клубове. Не много доходен бизнес, но гаджето ѝ Джордж беше някаква голяма клечка — инспектор земемер, и обичаше да я отрупва с подаръци, така че тя си живееше добре.

— Няма значение, а какво е това? — възкликна Емили на свой ред.

Сграбчи ръката ми и огледа новите ми изкуствени нокти. Дори и Катрин прояви интерес.

— Истински ли са? — попита тя. Поклатих глава. — Уха! Чудесни са.

Емили сложи ръка на челото ми.

— Зле ли ти е? Да не си леко замаяна?

— Какво е станало с ръката ти? — разтревожи се мама.

Засмях се притеснено. Ноктите ми се струваха малко глупави.

— Имам нова работа. Реших, че може да ми е от полза.

— Каква нова работа? — попита мама. — Какво ѝ беше лошото на старата?

Въздъгнах.

— Ще ви разкажа всичко на вечеря.

— Къде са ти куфарите? — попита татко, който чак сега забеляза, че нямам такива.

— Не нося нищо. Реших го в последния момент. Ще взема назаем някоя твоя пижама.

Трябваше да е някоя от татковите, защото момичетата нямаха пижами. Нито един чифт. Носеха само къси нощнички с къдрички и секси дантелени потничета или комплекти от камизолка и боксерки като Виктория. Кой би могъл да спи с подобно нещо? На мен ми се струваха адски неудобни. Предпочитах огромната памучна пижама на татко.

— Трябва да ида до магазина да си купя четка за зъби — погледнах втренчено Катрин. — Катрин, ще дойдеш ли с мен?

Тя ме изгледа така, сякаш се канеше да откаже, но после въздъгна и каза:

— Отивам да си взема палтото.

На лицето ѝ бе изписано същото изражение, каквото имах и аз сутринта. По-добре да приключваме с това.

— Искаш ли да поговорим? — попитах аз, докато вървахме по главната улица към магазина.

— Добре — съгласи се тя. — И бездруго е по-добре така, докато съм навън, не мога да плача.

Прегърнах я през кръста.

— Какво е станало?

— Имахме малък разговор.

— Трябва да е било нещо страшно.

Тя въздъхна; или по-скоро потръпна.

— Заради онова момиче в офиса. Естер. От Ню Йорк е. Еврейка е и наистина е много красива, освен че е умна.

— И ти не си нито грозна, нито тъпа, Катрин.

Сестра ми се усмихна, а по миглите ѝ се появиха сълзи.

— Благодаря ти. Е, тя прекарва много време край бюрото му. Повече от нужното. Аз го дразнех само на шега за това, нали разбираш. Подхвърлях за новото му гадже и разни такива.

— Да не би да е имал връзка с нея?

Катрин поклати глава.

— Само се усмихна и каза, че нямало нищо лошо да се заглежда по други жени, всички мъже го правели. А аз казах, че има лошо, зависи от обстоятелствата. Ако жена ти е бременна и дебела и те хване да зяпаш по цял ден други момичета. Би било ужасно потискащо. Не си ли съгласна, Луси?

— О, определено — подкрепих я аз. — Разбира се, че ще е потискащо. Той, какво, да не би да не се съгласи?

— Не само това. Изведнъж стана напълно сериозен и заяви, че мъжете не били биологически програмирани да са моногамни...

— Пак старата песен.

— Ами да. Каза ми, че в Европа всички имат тайни връзки и никой не вдига шум до бога.

— Ти какво му отговори?

— Че според мен това е градска легенда. Какво, да не би французойките да нямат нищо против изневерите на съпрузите си? Това са пълни глупости.

Наблюдавах я внимателно. Катрин никога не използваше груби изрази. По бузите ѝ бяха избили малки розови петънца. Изглеждаше

като в треска.

— Жените навсякъде по света имат сърца — каза тя. — А после той ми заяви, че съм била наивна и с буржоазни разбирания.

— И...

— Попитах го дали е имал връзка и с друга. А той каза, че не е. Но ме погледна право в очите и ми заяви, че не е сигурен дали ще е винаги така. Искал да ми бъде верен. Но не бил убеден, че ще може да удържи на обещанието си през целия си живот.

— О, Катрин!

— Когато забеляза израза на лицето ми, ме увери, че иска да се оженим. Някой ден. Но че трябвало да е откровен. Каза ми... — сълзите напиреха в гърлото ѝ и тя с мъка преглътна. — ... че сексуалната вярност не била толкова важна, колкото приятелството и истинската любов... и че трябва да се отнасяме зряло към тези неща.

— Разбирам.

Сърцето ми се сви на топка. Не бях прекарвала много време с Питър. Няколкото пъти, когато го бях виждала, ми се бе сторил съвсем нормален. Но знаех, много добре при това, какво изпитваше сестра ми към него. Беше влюбена, влюбена до уши, от първия миг. Направо бе полудяла от любов.

— И какво направи ти? — прошепнах аз.

— Заявих му, че ще постъпя много зряло и още същата нощ ще се изнеса от апартамента. Той само каза да не си играя на глупави игрички. Пратих го да върви на майната си.

Зяпнах. Катрин да използва такива думи?

— После отидох при изпълнителния директор на фирмата и помолих да ми дадат едномесечен отпуск, който да започне веднага. Питър имаше среща, от която не можеше да се измъкне, а аз си взех такси до вкъщи.

— Но ти имаше толкова много неща там.

— Когато искам, мога да действам много бързо — сухо отбеляза Катрин. — Намерих си луксозен апартамент под наем в Уест Енд още същия следобед; платих с кредитната си карта, а после извиках екип от носачи. Когато Питър се е върнал у дома същата вечер, мен вече ме нямаше — гордо заяви тя. — Не беше останало нищо, нито следа. Нито дори пакет тампони в шкафчето в банята.

— Уха.

— Поне разбрах какъв е, преди да се оженим — нещастно отрони Катрин. — След четири години за пръв път споменава за брак. И то за да ми каже, че ако се оженим, ще ми изневерява.

— И това ли е всичко? Не се ли е обаждал повече?

— Как? Не знае къде съм се преместила. А едва ли би посмял да звънне тук — усмихна се едва. — Представяш ли си, ако татко вдигне телефона?

Засмях се.

— Нещата ще загрубеят.

Бяхме стигнали до магазина. Влязох и си купих четка за зъби, шоколадово десертче с орехов крем, списание „Хийт“ и вестник „Кент енд Съсекс Куриер“.

— О, страхотно, взела си „Куриер“ — възкликна Кати. Разбрах напълно какво има предвид. Нямахме как да изпитваш самосъжаление, да мислиш за Средния изток, глобалното затопляне или подобни ужаси, докато четеш заглавия от рода на „Празнична томбола събира рекордна сума“.

След като платих и съчувствах на госпожа Хадъм, собственичката на магазина, че някои хора оставят кучетата си да се изхождат точно до изтривалката на входа ѝ, а после не си почистват мръсотията, излязохме навън.

— Е, какво ще правиш след края на месеца?

— Ще се върна на работа — отговори тя.

— Но там е Питър.

— Заплатата е много добра. А и той работи на друг етаж — Кати сви рамене. — Няма да се откажа от мястото си само за да не го притеснявам — погледна ме със зачервените си очи. — Трябва да взема пример от теб, Луси. Трябва да се науча да бъда самостоятелна, а не да живея с мъж и да бъда издържана от него, трябва да съм щастлива сама.

— Не е чак такава голяма радост — отвърнах аз, като си мислех за Виктория и Оли и за пълната липса на любовен живот от моя страна. — Няма пари. И мъже.

— Второто е бонус — горчиво отбеляза Кати.

Прегърнах я, но си мислех, че тя поне има любовен живот, който да се обърка.

Когато се върнахме, на алеята имаше и друга кола. Намръщих се. Надявах се да прекарам една приятна и спокойна вечер със семейството си. Кой ли можеше да е? Колата бе „Ягуар“, лъскава и нова. Мислено изброих приятелите на родителите си. Повечето караха същите стари возила като татко.

— О, не! — възкликна Катрин.

— Чия е колата?

— На Джордж.

— О, не! — повторих и аз.

И двете не харесвахме особено Джордж. Струваше ни се прекалено мекушав и обикновен за Емили. Според мен навикът му да ѝ купува скъпи подаръци, включително и кола, беше подозрителен. Обичаше да я води навсякъде по скучните си корпоративни партита и да се хвали с нея, сякаш казваше: „Вижте каква елегантна и модерна приятелка си имам. Аз може и да съм скучен, но вижте гаджето ми!“. Сякаш се опитваше да я купи.

— Какво прави той тук? — попита Катрин. — Ем и бездруго заминава за Лондон утре. Можеше да я остави поне за една вечер, за да си поприказва тя с теб.

— Може би просто не е могъл да издържи далеч от нея — предположих аз. И на мен ми беше станало неприятно, но не исках да се цупя.

— Или пък да е дошъл само да ѝ даде някой нов подарък.

— Или иска да я води на конференция на лицензираните земемери.

Катрин се ухили. Още не бе забравила онзи път, когато Джордж носеше значка, на която пишеше „В джунглата на недвижимата собственост търсете лицензиран земемер“ и имаше картинка на боа удушвач.

— Ами да — съгласих се аз.

Емили го обичаше, така че какво да направим? Задънена улица в общи линии. Реших, че в крайна сметка може и да не е толкова лошо. Поне щеше да разсее Катрин, макар и да ставаше дума за противния Джордж Грийн.

Хванахме се за ръце и влязохме вътре заедно.

— Здравей, Джордж — поздрави Катрин с похвално бодър тон.

Той стоеше прав — с целия си ръст от метър и деветдесет, — надвесен над Емили, която бе приседнала на ръба на стола пред него. На лицето му имаше самодоволна усмивка.

А после и двете забелязахме, че Емили е със зачервени очи. Като Катрин, само че подпухнала, сякаш скоро е плакала. А мама се суетеше наоколо. Татко пък стоеше до отворена бутилка „Въов Клико“ и държеше две високи чаши.

— Ето ги и тях, ето ги и тях! — възкликна мама. — Скъпи мои, Емили има новини!

— Познайте! — извика Емили, макар че и двете вече се досещахме. — Джордж току-що ми предложи! Ще се женим!

Протегна лявата си ръка. Вместо модерния оранжев пръстен с розови перли там се мъдреше обикновен еднокаратов диамант. — Не е ли най-прекрасният пръстен на света! — възкликна Ем без капка ирония.

Но все пак погледна притеснено към Катрин. Нямахше защо да се тревожи. Катрин никога не би развалил празника ѝ.

— Така е! — излъга Катрин. Втурна се и сграбчи ръката на Ем, преди да се впусне във възторжени излияния колко е красив. — Много се радвам за теб, Ем, толкова съм щастлива... Джордж, пръстенът е прекрасен.

— Добре дошъл в семейството, Джордж! — сърдечно го поздравих аз. Бих го прегърнала, но реших, че ще го изплаша. Затова само здраво стиснах ръката му. Той явно се зарадва на жеста ми и измърмори:

— Да, благодаря.

Красноречието не беше сред основните социални умения на Джордж.

— Шампанско! — лицето на татко направо грееше. — В чест на Емили и нейния чудесен мъж!

— Да, моля — едновременно се обадохме и двете с Катрин. Грабнахме чашите си като удавнички и си разменихме тайничко многозначителни погледи.

— Чудесно е, скъпа — обърна се татко към Емили. — Джордж е най-добрата сделка на пазара. Нали така, Джордж?

Той само пристъпи от крак на крак и изсумтя нещо неясно, докато Ем го гледаше с обожание. О, да, татко вече бе започнал да

канонизира Джордж за светец.

— Схванахте ли? — реши да подсказе татко. — Лицензиран земемер... на пазара... нали?

Всички се постаряхме да се засмеем.

— Май нямам нищо специално за вечеря — притеснено се обади мама. — Щях да предложа пиле, но го изгорих. А и бездруго нямаше да стигне за всички...

— Не се тревожи — каза татко. — Всички ще идем да хапнем в ресторанта.

Слава богу! Това бе най-добрата идея, която бях чула през този ден. И щях да си пийна бира. Цялата тази работа с отпиването на малки глътки шардоне можеше да почака до понеделник.

Вечерята в ресторанта беше същински кошмар. Джордж седеше мълчалив като пън. Емили не спираше да го хвали. Татко ѝ пригласяше. Мама се притесняваше за организацията на сватбата. Катрин непрекъснато задаваше куп въпроси с бодър тон, за да прикрие мъката си. А аз просто си седях до тях.

На фона на всичко това загубата на работата и най-добрия ми приятел някак не изглеждаше толкова значителна. Но поне нямаше да ме разпитват. Последвах примера на Джордж и изядох чилито си с месо в относително мълчание, като от време на време подхвърлях някоя добра дума за Джордж или за пръстена, в зависимост от случая.

Беше много егоистично от моя страна — нелепо егоистично. И много се срамувах, че мисля така. Но цялата тази емоционална буря наоколо ме караше да изпитвам ревност. Разтърсващата болка на Катрин, както и сияйното щастие на Емили. Сестрите ми, моите стилни, добре облечени, женствени сестри водеха такъв живот — живот, в който те сполетяват голяма любов и големи нещастия.

А аз просто се мотаех и си живеех като ученичка, която никога няма да порасне. О, и приятелите на Оли ми се присмиваха зад гърба ми.

Беше неопишуемо потискащо. Сръбвах от бирата си и се питах дали мога да променя нещата. Вероятно да. Вече имах изкуствени нокти и дълга филирана коса. Сигурно можех да взема назаем от дрехите на сестрите си и това щеше да е достатъчно; да започна нова

работа да стана различен човек. По-добър човек. Да се превърна в жена, която мъжете харесват повече, отколкото един приятелски разговор пред спортния канал на телевизора...

Емили и Джордж си тръгнаха заедно на сутринта, слава богу. Мама ги изпрати с много сълзи, а Катрин и аз с безброй прегръдки. Татко потупа и двамата няколко пъти по гърбовете, което накара Джордж да се закашля измъчено. Емили настоя и двете да ѝ станем шаферки.

— Нали няма да ме караш да облека някоя противна рокля, с която да приличам на сметанова торта? — притесних се аз.

— Моля те, Луси — Емили отметна елегантната си късо подстригана коса. — Говориш за мен. Сигурно и двете ще сте облечени с масленозелени костюми с панталон от „Клои“.

— Коя е Клои? — попитах аз. — Някоя от твоите приятелки ли?

Емили добродушно вдигна очи към небето и се качи при Джордж в ягуара, след което потеглиха по алеята сред много махане, сълзи и викове.

Мама направо щеше да си изплаче очите, макар да не разбирах защо, освен ако не я тормозеше мисълта, че ще трябва да търпи Джордж на коледния обяд на семейството през следващите трийсетина години. Но татко я прегърна и я поведе навътре в къщата.

— Е? — Катрин успя да ми се усмихне немощно. — Оставаме само двете.

— Така изглежда — съгласих се аз.

— Искам да знам какво става с теб — продължи тя. — Нещо важно е — проникателно добави. — Знам го.

— Откъде знаеш?

— Ноктите — посочи тя. — И макар да си я вързала назад, личи, че си направила нещо с косата си.

Протегна ръка и издърпа ластика от косата ми и виж ти... Новата ми руса, филирана под ъгъл, коса се разстла послушно по гърба ми, също като във фризьорския салон.

— Аха! Така си и мислех — присви очи Катрин. — Не можеш да ме заблудиш, Луси. Какво става?

Направихме си чай (ако нещо се случеше с майка ми, цената на чая на световния пазар щеше да се срине — в нашата къща се пиеше повече чай, отколкото в цяла Великобритания през осемнадесети век) и й разказах цялата тъжна история.

— Ммм — измърмори само Катрин, когато свърших. — Откровено казано, мисля, че е разумно да смениш имиджа си.

— Така ли?

— Скъпа, дори и в най-изключителни случаи тениските на „Мегадет“ не стават за носене в корпоративните офиси.

— „Металика“ — намусено възразих аз. — „Мегадет“ не струват.

— Разбираш какво имам предвид.

Кимнах.

— А и заплатата ми се струва добра — добави Катрин насърчително. — И бездруго се канех да си поговоря с теб за онова компютърно списание.

— Така ли?

— Като се има предвид колко ти плащаха, това си беше по-скоро хоби, отколкото работа.

Подритнах стола с туристическите си обувки и с нежелание се съгласих:

— Предполагам — не исках всички да са на едно мнение. „Луси трябва да продължи напред. Луси трябва порасне“. — Бях щастлива, знаеш ли — обадох се аз.

— Знам — Катрин ми се усмихна. — Но докога? Още колко време щеше да се радваш на такъв живот?

— Както и да е — казах си, че няма смисъл да се самосъжалявам. Трябваше да се изправа срещу реалността. Да се събудя и да тръгна напред. Все в този дух. С нетърпение очаквам новите предизвикателства, важно заявих аз. Нали така говореха професионалистите? — Все пак наистина ли е толкова трудно? Ще нося поли и обувки на висок ток.

— И няма да правиш обичайното за теб.

— И това също. Имам четири сестри. Нали съм ви виждала какво правите. Всъщност това е причината да съм тук — казах аз. — Трябва да взема назаем малко дрехи.

— За работа ли?

— Да. Имате купища такива неща, нали? Костюми с поли на тънко райе и всякакви подобни? — малко ми беше неясно.

Кати се засмя.

— Жените не носят костюми с тънко райе. А и повечето мъже също. Нито пък чадъри или бомбета на главите си.

— О!

— Така или иначе няма да се вмъкнеш в моите дрехи. Нито пък в тези на Емили.

— Защо не? Не съм дебела — засегнах се аз.

— Не, но имаш мускули. Бедрата ти са по-здрави. А и фигурата ти е с класическата форма на пясъчен часовник, докато двете с Ем сме като клечки.

Това определено беше вярно.

— Май трябва да вземеш някои от старите дрехи на Ан — притеснено каза Кати.

— Е, и какво лошо има в това?

Всичките ми сестри отговаряха на различен тип женски образ. Емили беше градски тип модерно момиче; Катрин беше красива с флоралните си мотиви; Лора — енергична и забързана по американски; а Ан... Ан беше земно момиче. Тя беше най-голямата, цели дванайсет години по-възрастна от мен, и никой не се изненада, когато се ожени на двайсет и пет и започна да ражда деца.

Спомних си какво ми каза Оли за онзи Год.

— Мисля, че стилът на Ан е точно това, което търсят.

Ан харесваше роклите на „Лора Ашли“ и широки панделки за коса, както и комплекти от обици и колие с изкуствени перли; сега вече имаше истински. Носеше винаги обувки с равна подметка и почти никога не обуваше панталон. Типично провинциално момиче.

— Трябва да се опитаме да открием собствения ти стил — предложи с надежда Катрин. — Ще ти покажа някои списания. „Космо“, „Ел“, „Ин Стайл“, „Вог“...

Колебаех се.

— А и „Стайлиш“, което е най-модерното заглавие напоследък.

„Стайлиш“ беше списанието на Виктория. За мой огромен ужас Катрин бе измъкнала отнякъде последния му брой и го разлистваше.

— Трябва да си купиш следващия им брой — подхвърли ми тя. — Ще има обширен материал на тема „Какво означава

женствеността“. Трябва да го погледнеш.

— О, благодаря — обърнах гръб на купчината списания. — Мисля просто да се кача горе и да преровя гардероба на Ан.

— Добре — прие Кати, — но веднага щом изкараш малко пари, гледай да си купиш нови дрехи. Тези тук са ужасни. Отпреди двайсет години са. Слушай, ако искаш, мога да ти купя някои неща. Защо не идем до Тънбридж Уелс и да обиколим магазините? На площад „Виктория“ има няколко добри магазина.

О, господи, не! Косата и ноктите ми бяха повече от достатъчни. Представих си ужасно досаден следобед с Кати, колкото и да я обичах. Щях да мера пола след пола и да умирам от скука.

— Всичко е наред. Сигурна съм, че ще ми свършат работа. Трябват ми само няколко рокли. А и не мога да взема пари от теб — прегърнах я. — Нали цялата работа е в това да порасна и да се науча да стоя на собствените си крака. Нали?

— Сигурно си права — съгласи се Катрин.

Татко се върна в кухнята.

— Мама вече се чувства много по-добре — съобщи ни той. — Смята да отиде до градинския център. Кой иска да я придружи?

— Ооо, аз ще ида — извика Катрин. — Искам да си купя цветя за новия апартамент.

— И аз! — опитах се да покажа малко ентузиазъм.

Купища растения в саксии, все едно. Харесвах цветята. В градината и стига да не се налага да правя нещо с тях.

— Ами добре, щом така искаш, скъпа — каза татко. — Но съм сигурен, че мама ще се оправи и само с Катрин. Мислех да ида долу до реката да ловя риба, но щом не си в настроение...

— О! Да, да! — подскочих от радост аз. Направо обожавах риболова. — В настроение съм. Имаш ли резервен чифт ботуши?

Татко ме изгледа така, все едно съм си изгубила ума.

— Твоите са си тук, скъпа. Нали не мислиш, че ще ги изхвърлим.

Натоварихме такъмите в багажника на колата и татко подкара към полето, което стигаше до реката. Седях си кротко и сияех. Харесвах да стоя край мама, разбира се, но двамата с татко имахме специална връзка. Обичах родителите си еднакво, но с него бяхме близки открай време, още откакто бях съвсем малка.

— Много се радвам за Емили — обадих се аз.

— Да — грейна татко. — Прекрасен човек е този Джордж. Идеален е за нея — погледна към мен. — Ами ти, съкровище? Кога ще дойде и твоят ред?

— О, не знам — засмях се аз. — Не съм романтична натура.

— Всички са романтични дълбоко в себе си — заяви татко. — Какво става с онзи шотландски момък? — попита той.

— Оли ли? — примигнах аз.

— Оливър. Точно така. Мислех, че вие двамата вече сте определили датата.

Татко паркира колата отстрани на пътя до калното поле и тръгнахме надолу към реката, нахлузили големи ботуши. Денят бе леко облачен — идеално време за риболов. Това по принцип бе представата ми за истинско блаженство. Насаме с татко, просто да си седим в приятно мълчание, да слушаме ромоленето на реката, да връзваме мухи на кордата и да се опитваме да примамим рибата. А и в Кент бе толкова красиво. Спокойно можех да оставя на другите Коста дел Сол и Швейцарските Алпи, стига да имам тези неравни влажни поля, гъсто обрасли с трева и със скупчени тук-там дървета, пресечени от поточета и зелени плетове.

Но днес, докато шляпах след татко, се чувствах само вцепенена.

— Между мен и Оли никога не е имало нищо, татко. Бяхме просто приятели.

— О, стига, скъпа — засмя се той. — Няма защо да пазиш тайната си от мен. Знам, че си влюбена до уши в него.

Всички ли мислеха така?

— Защо си решил, че е така?

— Ти непрекъснато говориш за него. Съвсем очевидно е — отвърна татко и разроши косата ми все едно съм петгодишна.

Усетих как гърлото ме стяга и се заех с пръта и кордата си.

— Не — сърдито се обадох аз, за да прикрия чувствата си. — Оли ми беше само добър приятел и никога не ме е харесвал в този смисъл.

— О, скъпа — съчувствено се обади татко. — Да не би да е от онези мъже? Гей?

— Оли? Не, по дяволите.

— Тогава, разбира се, че те харесва „в този смисъл“. Как иначе? — възкликна татко, все едно нямаше друг отговор на въпроса.

— Просто не ме харесваше. Нито пък аз него — излъгах набързо. — Както и да е — вече не можех да издържам и продължих: — Той ще се жени. За приятелката си Виктория Кобхъм — добавих за всеки случай, да не би татко да реши, че е за мен.

Той изглеждаше озадачен.

— Божичко! Предполагам, че съвсем съм се объркал. Е, все едно, тоя младеж сигурно е луд.

Леко се изненадах, че това бе най-лошото, което каза в случая. За долното си злодеяние, че не ме харесва, Оли трябваше да бъде заклеймен като най-глупавия човек на света, истинско мекотело и пълен негодник. Или нещо подобно.

— Но ти не познаваш Виктория — изтъкнах аз.

— Познавам баща ѝ — отвърна татко.

Зяпнах смаяно.

— Клайв Кобхъм. Строителен предприемач. Противен тип — обясни татко. — Блокирах няколко от неговите проекти и посъветвах общинската управа да откаже изпълнението им. Те не ме послушаха. Предполагам, че са се разбрали под масата. Но не можах да докажа нищо, разбира се.

Преди да се пенсионира, баща ми беше общински служител; главен секретар на местния общински съвет. На някой това може да се стори скучна длъжност, но за татко не беше така. Защото той харесваше провинцията. Обичаше Кент. А дори и Източен Съсекс. Всеки божи ден отиваше с радост на работа, без да вдига много шум. Защото се радваше на възможността да направи нещо добро за хората. Да отвори нова библиотека, да спаси гора, да запази някоя болница. Беше изгубил повече битки, отколкото бе спечелил, но не спираше да се бори. И мисля, че именно това го правеше толкова щастлив. Не бих се гордяла повече с него дори и ако беше милиардер.

— Откъде знаеш, че става дума за същия Кобхъм?

— Имаше дъщеря Виктория. И син Пърси. Имаше амбицията да се изкатери високо в обществото — обясни татко. — Произлиза от най-западната част на Есекс, но презираше корените си. Кръстил беше децата си с надути имена и ги прати да учат в частни училища — татко сви устни. — Противен тип е този Кобхъм.

Това ме разведри неимоверно много, понеже Виктория бе толкова надменна. Оли никога не се държеше високомерно, а явно той

беше човекът със синя кръв. Вероятно трябваше да приема, че Вики е неувверена в себе си. Но в действителност все още я смятах за кучка.

— Значи няма да се омъжваш за Оливър — повтори татко. — Жалко. Струваше ми се свестен момък.

— Татко! — заметнах въдицата, но не се справих особено добре. — Ти дори не си го виждал.

— Не съм — съгласи се той. — Но знаех, че те прави щастлива, скъпа. А само това е важно.

— О! — опитах се да отметна косата си, както прави Виктория, но тя се разпиля пред лицето ми и побързах да я дръпна настрана. Новите ми нокти се заплетоха в нея, след кратка борба успях да ги измъкна. — Няма значение, аз съм щастлива — с престорено весел глас заявих аз. — Ще имам нов имидж и нова работа, както купища пари. И мисля, че ще ми бъде забавно! — усмихнах се бодро на татко. Не можех да понеса мисълта, че знае колко съм нещастна.

— Е, щом така мислиш, съкровище — съгласи се той и също се усмихна насила. — Сигурен съм, че всичко ще се нареди накрая.

[1] Покритие от черно или тъмнокафяво вещество, нанесено върху златото, за да покрие жълтия му цвят. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Когато най-сетне се добрах до апартамента в неделя вечер, се чувствах смазана. Слава богу, Оли и Виктория ги нямаше. Оставих куфара, който бях взела назаем, в стаята си и разгледах съдържанието му. Вътре имаше рокли и поли от някаква хлъзгава материя. Избрах една, грабнах чифт тъмносини обувки с нисък ток и чорапогащник и бях готова.

Нямаше нужда да се занимавам с останалото. На другия ден трябваше да си търся нова квартира, така че не си направих труда да разопаковам багажа си.

В понеделник небето бе надвиснало, сиво и облачно. В седем часа вече бях напълно будна и зяпах все още голите клони на кестена през прозореца. Така, това беше големият ден.

Чувствах се нервна. Скочих от леглото и се запътих към банята, но чух, че вътре има някой. Оли си тананикаше тихичко под душа.

Потропах на вратата и извиках тихичко, като истинска дама:

— Оли, извинявай.

Никакъв отговор.

— Оли — опитах с тъничко гласче като Виктория. — Ехооо!

Той продължи да си тананика малко по-силно.

— Оли, размърдай си задника и излизай от душа, по дяволите! — изкрещях аз с нормалния си глас.

Водата спря да тече и вратата се откряна леко, след което напред облак пара се показа лицето му с грейнали сини очи.

— Добре, добре, успокой топката — каза той.

— Трябва да си взема душ. Чака ме важен ден.

— Чух. Както и цялата улица.

— Ти си направо глух — оплаках се аз. — Бездруго сигурно вече си подгизнал като жаба.

Той затвори вратата и след миг се появи, загърнат в кърпа, която не скриваше страхотните му бицепси. Извърнах поглед.

— Надявам се, че не съм събудила Виктория.

— О, няма я. Оставих я у тях. Трябва да се наспи добре, за да е красива в понеделник сутрин. Влизай вътре да се накиприш — очите му светеха закачливо. — Аз ще направя закуска.

— Добре — умиловивена, се съгласих аз. Оли правеше страхотна закуска.

Измих си косата, като не забравих да сложа балсам, после я напръсках с нещо от един скъп на вид флакон, който Виктория държеше в банята, и си измих зъбите. Проверих дали хоризонтът е чист и изтичах до стаята си, загърнатата в старата си кърпа — малко посивяла и с дупки, но какво от това? Нали все пак вършеше работа? Кърпите бяха, за да се изсушиш, нали? Не можех да разбера защо Виктория толкова се суетеше за това. Изсуших косата си със сешоара и я сресах с четката от „Мейсън-Пиърсън“, която Катрин ми беше дала. Не изглеждаше зле. Замислих се дали да се гримирам, но не разбирах нищо от грим. Страхувах се, че ще стана като Бриджит Джоунс и ще се окажа с оранжево лице и спирала, размазана по челото или нещо такова.

Добре, сега трябваше само да се облека като момиче.

Огледах избрания от мен тоалет. Определено ми се струваше подходящ. Не разбирах защо Катрин се притесняваше. Със сигурност изглеждаше женствен и официален. И консервативен. Дълга синя рокля на „Лора Ашли“ от осемдесетте с малка кадифена панделка отзад на талията, широка пола и дълги ръкави. Успях да се напъхам в нея и после се заех с чорапогащника. О, по дяволите, колко мразех тези неща. Пфу! Гадост! Наистина ли другите жени го носеха всеки ден? Доброволно? Мразех го като момиче, мразех го и сега. Едновременно ме стягаше и ме караше да усещам сърбеж. Мразех го. Искаше ми се да го дръпна с новите си нокти, така че да му пусна хиляди бримки. Но прехапах устни и се насилих да го преглътна. Налагаше се, нали? Нямахме смисъл да хленча.

Напъхах обутите си в чорапогащник крака в официалните обувки на Ан. Така! Липсваше ми само тупирана прическа и вероятно щях да заприличам на Нанси Рейгън.

Запътих се към кухнята, където Оли тъкмо слагаше чиниите на масата, и се завъртях да ме огледа.

— Е?

Очите му се разшириха и той изпръхтя така, че кафето бликна през носа му. Лицето ми помръкна.

— Какво ми има?

— О, нищо — внимателно отговори той. — Абсолютно нищо.

Явна лъжа. Опрях ръце на кръста си. Предизвиквах го с поглед да даде воля на потиснатия си смях.

— Чудесна е — каза той. — Почти колкото и плакатът с котенцето.

— О, по дяволите! — проплаках аз и седнах на мястото си. От чинията се носеше уханието на гъби, пържени домати и бекон. — Няма да се получи, Оли! Не мога да се справя.

— Разбира се, че можеш — сериозно каза той, седна отсреща и напълни с ароматно черно кафе голямата ми американска чаша, която си бях донесла от една екскурзия. На нея с големи черни букви пишеше: „Не закачайте този голям задник“. Сигурно трябваше да я сменя с малка чашка от костен порцелан с подходяща чинийка. — Яж си закуската. Вече не можеш да се откажеш.

Мрачно се заех с превъзходните гъби.

— Страхотна закуска, благодаря ти.

— Не казвай на Виктория. Тя иска да мина на нискокалорична диета. Да отслабна малко преди сватбата.

— Да отслабнеш ли? — зяпнах го аз. Оли нямаше и грам излишно тегло. — Но ти не си дебел.

— Е, тя смята, че трябва да сменя вида на тренировките си. По-малко вдигане на тежести и повече бягане. Казва, че мускулите вече не са на мода.

— Не са ли?

— Тя харесва Джони Деп — малко тъжно сподели той. — И Леонардо ди Каприо.

— Но той прилича на момиче.

— Това е модерно напоследък.

Не посмях да кажа нищо, например: „Виктория е тъпа анорексичка“. Само се намръщих.

— Ти не си експерт. Харесваш Арнолд Шварценегер — отбеляза Оли.

Свих рамене.

— Че кой не го харесва?

— Е, не всички го харесват — отвърна Оли. — Аз например не бих го погледнал втори път.

— Не си забавен, да знаеш — мрачно измърморих аз.

— Не — той помълча. — Тази рокля, от друга страна...

Ударих го.

— Слушай, нали е рокля? Дълга е. Тъмносиня. Подхожда на обувките ми. Не разкрива нищо. Оставила съм си косата пусната и съм обула чорапогащник. И обувки с нисък ток. Имам и маникюр — преглътнах огромна хапка от невероятно вкусния бекон и домат. — Какво повече искаш? Кръвта ми ли? — настоях да знам и посегнах за кафето си.

— Права си — Оли се постара да запази сериозно изражение. — Това е чудесно начало. Убеден съм, че много скоро ще се научиш да се справяш.

Какво искаше да каже?

— Само помни, че не бива да ругаеш. Както и да правиш останалото.

— Добре — съгласих се.

— Няма ли да се гримираш?

Поклатих глава.

— Не се чувствам достатъчно уверена с грима засега.

— Прекалено много нови неща ти се струпаха — мъдро се съгласи Оли. — Мога да помоля Виктория да ти даде няколко съвета.

— О, не, няма нужда — побързах да откажа аз. — Не искам да й досаждам.

— За нея ще бъде удоволствие. Тя те харесва.

Да бе!

— И аз имам нещо предвид — казах. — Трябва да... да си изградя собствен стил. Ще се заема с това утре.

Оли не изглеждаше особено убеден, затова му обещах да си сложа поне малко коректор и фондъотен.

— Може би е добра идея — съгласи се накрая той. — Сега изглеждаш така, сякаш не си се наспала добре.

Много окуражително от негова страна.

— Всичко ще бъде наред — добави той, забелязвайки изражението ми. — Просто си напомняй, че това е едно ново приключение!

През отворената врата на стаята ми можех да видя компютъра, тих и безжизнен. В Австралия моят падуански ученик Кса-Ту сигурно вече бе платил няколко хиляди кредита на Междугалактическата пътническа агенция и сега часове наред щеше да се забавлява с играта.

Въздъгнах завистливо.

— И гледай да идеш по-рано — сериозно ме посъветва Оли. — Първите впечатления са най-важни.

Имаше право, разбира се. Можех да се справя. Отидох до спирката на метрото и се качих на линията до „Нотинг хил гейт“. Бях разучила подробно картата и уверено тръгнах по улица „Маршъм“.

Или поне се опитвах да вървя уверено. Всъщност на няколко пъти се препънах. Обувките ми се струваха странни. Човек не можеше да тича с тях. Имаха заострени върхове. Стъпалата ми бяха притиснати и все се спъвах, така че доста хора се обръщаха след мен.

Погледнах надолу и забелязах голямо бяло охлузване точно на върха на лявата обувка. По дяволите! Дали това щеше да съсипе първото впечатление? Мислено си отбелязах да се постарая да го прикрия някак. Роклята беше доста дълга. Може би ако внимавах повече...

Във витрините на скъпите на вид магазини забелязах, че лицето ми е почервеняло и съм се запъхтяла. Не биваше. Нали се опитвах да създам впечатление за „английска роза“. Затова влязох в едно магазинче за вестници и списания и си купих списание „Вог“. Това щеше да ги впечатли, нали? „Вог“. Взех си и бисквити със сирене, но те очевидно трябваше да остана скрити. В старата синя чанта на Ан имаше достатъчно място; всъщност мисля, че при добро желание и повече старание можех да скрия цял лековъоръжен полк вътре.

Така беше по-добре. „Трябва да съм спокойна и уверена“, казах си. Щях да пристигна цялата облечена консервативно синьо, с подходящи по цвят обувки и чанта, оправени нокти и коса и понесла брой на „Вог“.

Щях да ги впечатля!

Стигнах. Маршъм Стрийт. О, наоколо беше красиво; прекрасни къщи в пастелни цветове и черешови дръвчета, нацъфтели в разкошно бяло и розово. Всичко изглеждаше чисто и изключително скъпо. Настроението ми леко се повиши; щеше да е по-приятно да идвам на

работа тук, отколкото всяка сутрин да минава край онзи мизерен шивашки цех в „Оувъл“, нали?

Открих номер седем. Щастливо число. Оли ми беше казал да гледам внимателно, иначе може и да го пропусна. И наистина, на пръв поглед това беше поредната красива къща, боядисана в пастелнозелено и с цветни сандъчета на первазите. Но после забелязах дискретната месингова табела „Мейл акомодейшънс“, а под името на фирмата пишеше „Живот в лукс“.

Тук беше. Погледнах си часовника. Едва осем и четиридесет и пет. Изпънах рамене и влязох през входната врата.

Сивият килим под краката ми беше изключително мек и когато влязох, звънна малка златна камбанка като в старите книжарници. Само че вместо книги, по стените имаше окачени акварелни пейзажи. Видях огромен мек диван и няколко фотьойла с много дебели възглавнички и тапицирани с кретон, ниска дъбова масичка, върху която бяха подредени броеве на „Кънтри лайф“ и „Икономист“, а срещу приемната — няколко старинни бюра. Модерните компютри жужах тихичко и зад тях седяха три жени и един мъж.

Мъжът беше млад и спретнат на вид, с тъжни кафяви очи и гъсти мигли. Реших, че жените са някъде около трийсетте.

Вече не се чувствах толкова добре облечена. Като гледах тези жени! Дрехите и аксесоарите им не просто си подхождаха по цвят. Едната наистина имаше лента за коса като на Алиса в Страната на чудесата, но всичко по тях изглеждаше... изискано. Много по-елегантно от моя тоалет. Носеха дискретни бижута и поли от туид. Дали бяха от „Шанел“? Май „Шанел“ имаха такива в колекцията си. И огромни перли. Истински. Доця ми се да не бях си слагала старите изкуствени перли на Ан. Всички бяха със затворени обувки с равна подметка и копринени блузи. И напълно гримирани. Никоя не беше с пусната свободно коса, всички ги бяха вдигнали високо. Едната имаше френска плитка, другата — елегантен кок, а третата — сложна прическа, прихваната с диамантена шнола.

Младият мъж ме погледна без особено въодушевление.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице? — попита той.

Гласът му бе ужасно плътен. В сравнение с него и принц Чарлс звучеше като Дейвид Бекъм.

— Хм, да — обадох се аз. По-уверено! — Тук съм за среща с Тод Мейл.

Лицето му поомекна.

— А имате ли уговорен час за срещата с господин Мейл? — попита той.

— О, да — отговорих аз и стиснах по-здраво списанието си. Бях много нервна. — Аз съм... изпраща ме Оли Маклауд? — заявих високо. — Тук съм за мястото на рецепционистка? — защо всичко, което излизаше от устата ми, звучеше като въпрос?

Той примигна.

— Вие ли?

— Самата аз — шеговито отвърнах.

Той изобщо не изглеждаше развеселен. Отново се звънът на камбанката и вратата се отвори. Влезе един японец. Младият мъж ме избута бързо настрани и ми просъска:

— Седнете тук. И не казвайте нито дума. Господи Окинсака, коничиуа. Много се радваме да ви види отново, сър — произнесе той с нормалния си глас, като се поклони ниско. — Проучихме няколко имота в нашето портфолио и подбрахме...

Изчервих се още по-силно и се запътих към мек диван. За нещастие, списанието ми реши да се разтвори. За мой ужас, куп лъскави картички и рекламни брошури изпаднаха отвътре и се разпиляха навсякъде по мекия сив килим. Наведох се рязко, за да ги вдигна, но токчето на обувката ми се закачи за крака на масата, преди да разбере какво става, се препънах и ударих глезена си в дървото. Паднах по лице на дивана, а пола ми се вдигна над кръста, като разкри дебелия, поделен на дупето чорапогашник, обут върху чифт снежнобели бикини от „Маркс и Спенсър“. Или поне някога са били снежнобели.

Чух собствения си глас, който отека в тишината, макар и леко приглушен от тъмносинята рокля, затъкнал устата ми:

— О, мамка му! — е, вярно, не беше най-блестящото представяне на света. Но затова пък се съвзех много бързо и оправих нещата. Дръпнах надолу полата си и седнах много изискано на ръба на дивана. Жените и младият мъж ме зяпаха с ужас.

Какво би направила Виктория?

— О, божичко! — възкликнах аз и се усмихнах мило. — Колко съм непохватна.

Също като на Уимбълдън, всички глави се обърна едновременно към клиента японец. Той се усмихваше широко. Дори можеше да се каже похотливо. Поклони се към мен и се усмихна, така че и аз отвърнах на поклона му.

Това, изглежда, не впечатли особено жената, която седеше най-близо до мен — слабичка брюнетка с бежова жилетка и блуза, комбинирани с пола от туид. Тя ме погледна и направи отвратена физиономия.

— Извинете ме за секунда, сър — обади се предвзето младият мъж. Отново се поклони ниско, приближи се до мен и като се наведе до ухото ми, просъска: — Очевидно не сте подходяща за този офис, госпожице. Моля ви, напуснете.

Да напусна?

Пребледнях. Нима нямаше да ми дадат шанс?

— Вие ли сте... Тод Мейл?

— Не. Разбира се, че не съм господин Мейл — ядосано прошепна той. — Аз съм Джеймс Фосбърт-Смайт.

— Е, аз трябва да се срещна с господин Мейл.

Не помръднах изобщо, макар че почервнях като рак. Беше ужасно. Този човек не разбираше ли? Трябваше да получи тази работа. Нямах пари, нито къде да живея.

— Господин Мейл не е тук, а в негово отсъствие аз съм мениджър на офиса. Вие не сте подходяща. А сега незабавно напуснете.

Замислих се дали да не го заплаша, че ще направя сцена. Но как бих успяла да направя нещо по-ужасно от това да покажа бельото си пред важен клиент? Май вече бях изиграла този коз. Пък и Оли ме бе помолил да не го излагам. Не можех да съсипя отношенията му с тази фирма, в която работеха такива надути и безчовечни типове...

— Много добре — заявих аз с цялото достойнство, което успях да събера. — Тръгвам си.

— Опитайте се да го направите възпитано — каза Джеймс.

В очите ми напиреха сълзи на унижение. Е, да, бях се спънала. Но случайно, нали? А колкото до ругатнята, просто ми се беше изплъзнала от устата, не беше нарочно. Щях ли да си навлека този

ужасен стягащ чорапогащник, ако исках да дойда и да изложа всичко на показ?

Решително преглътнах буцата в гърлото си и високомерно им пожелах:

— Приятен ден на всички.

Фосбърт-Смайт отстъпи леко встрани, скръстил ръце пред гърдите си, и зачака да напусна сградата. Свели глави, трите идеални женички продължаваха да тракат по клавиатурите си, сякаш не ме забелязваха, макар да бях убедена, че редят пасианси. За тях аз бях срамна гледка, следователно — невидима, също като някой гръмогласен пияница във вечерния автобус.

Грабнах броя на „Вог“ — защо пък да остава за тях? — и вдигнах високо брадичка, после внимателно праметнах през рамо старата си кожена чанта и внимателно заобиколих опасната ниска масичка.

Камбанката над вратата се обади отново и влезе висок мъж, този път — от бялата раса. Наближаваше четиридесетте и — нямаше как да пропусна това — изглеждаше изумително. Имаше класическите черти на кинозвезда: прав нос, високи скули, надменни шоколадово кафяви очи с гъсти тъмни мигли и тъмна, късо подстригана коса, сексапилно прошарена с бели кичури. Костюмът му изглеждаше шит по поръчка, беше с тъмни обувки и носеше огромен „Ролекс“. Не можах да се съдържа и въздъхнах шумно.

Мъжът-мечта ме погледна леко развеселен. Разбрах, че често му се случва да реагират така при вида му.

— Добро утро, сър — угоднически поздрави Фосбърт-Смайт.

— Здравейте — мъжът имаше плътен глас с американски акцент.

Това сигурно е той, помислих си отчаяно аз. Тод Мейл. Как изобщо си бях въобразила, че някога мога да работя за човек като него? Той изобщо не беше от моята класа. Беше прекалено красив и преуспял. Приличаше на водещите от новините в големите американски телевизии, а не на човек, когото можеш да срещнеш на живо в Лондон. Притесняваше ме. Макар че и без това вече бях ужасно смутена.

Мейл се поклони на клиента си и заприказва гладко на японски. Клиентът, след като отново се поклони — нищо чудно, че всички

японци бяха с такива стегнати кореми, при цялото това навеждане — се засмя и му отговори нещо, кимвайки към мен.

Мейл повдигна едната си вежда.

— О, имахме лек инцидент — обади се Фосбърт-Смайт. — Но вече обясних на младата дама, че не отговаря на високите стандарти на „Мейл акомодейшънс“, и тя тъкмо си тръгва. Погрижил съм се за всичко — бързо добави той. Явно отчаяно се мъчеше да убеди Мейл, че не е изгубил контрол над ситуацията.

Отворих уста, но оттам излезе само отчаяно скимтене. Опитах се да го замаскирам с покашляне.

— Да, съжалявам, господин Мейл — казах аз. — Стана случайно. Моля ви, не се сърдете на Оливър Маклауд. Сега си тръгвам, довиждане.

— Не бързайте толкова — каза Мейл. — Вие сте госпожица Евънс, нали?

— Да. Луси Евънс.

— Кабинетът ми е ето там. Влезте вътре и седнете, а аз ще дойда след минутка.

— Но... — възмутено започна Фосбърт-Смайт.

Тод Мейл се обърна спокойно към него.

— Да, Джеймс?

Фосбърт-Смайт преглътна.

— Няма нищо, сър. Съвсем нищо.

Поколебах се само за миг, след което се скрих в кабинета. Този път успях да се задържа на крака.

Стаята изглеждаше много хубава, нещо средно между библиотека и офис. Имаше махагоново бюро с компютър, но стените бяха покрити с етажерки, отрупани с томове в кожени подвързии, а там, където нямаше от разкошните стари книги, се виждаха скъпи тапети. Фотьойлите тук бяха тапицирани с бургундскочервена кожа и имаше няколко малки марокански масички, покрити със седеф. Едната от стените представляваше огромни стъквени плъзгащи се врати, които водеха към очарователна малка градинка, грейнала от цветовете на лалета и нарциси; имаше дори и мъничка, идеално поддържана зелена морава, както и каменна стена, по която пълзяха най-различни растения. Диви рози и глицинии, предположих аз. Бях сигурна, че Мейл е поръчал да я направят така, че да цъфти през цялата година.

Всичко беше прекрасно и въпреки притеснението си, усетих как кръвното ми налягане се нормализира. През вратата чувах Мейл и клиентът да си говорят приглушено на японски. И нищо друго; онези надменни жени и Фосбърт-Смайт явно се бяха върнали към задълженията си, сякаш нищо не се е случило. Унижението ми полека се утаяваше.

След пет минути Мейл се появи.

— Извинете, че ви накарах да чакате — каза той и затвори вратата. — Не, няма нужда да ставате.

— Безкрайно съжалявам, че се спънах — побързах да кажа аз. — Няма да се повтори. Имам предвид, ако решите да ме назначите на работа.

— Хей! — той ми намигна и се усмихна обиграно. — Забравете го. Аз вече забравих. Искате ли кафе?

— С удоволствие.

Той натисна едно копче на телефона си.

— Джеймс, би ли дошъл, ако обичаш?

Вратата се отвори.

— Да, господин Мейл?

— Госпожица Евънс иска кафе. Как го предпочитате, госпожице Евънс?

Фосбърт-Смайт изглеждаше така, сякаш току-що е захапал лимон. Успя да разтегне устата си в усмивка, но очите му ме гледаха гневно. Почувствах се едновременно тържествуваща и ужасена.

— Черно, без захар — осведомих го аз и побързах да добавя: — Ако обичате. И благодаря.

— Разбира се — любезно отвърна той. — А за вас, господин Мейл?

— Аз не искам нищо — Мейл му кимна с глава. — Донеси само кафе за госпожица Евънс, Джеймс. Това е всичко.

— Веднага — отвърна мъжът, хвърли ми унищожителен поглед и излезе от стаята.

Размърдах се притеснено на мястото си.

— Така... — започна Мейл. — Значи сте приятелка на Оливър Маклауд?

— Да — потвърдих аз. Гласът ми бе станал дрезгав. Изкашлях се.

— И откога го познавате?

— От пет години.

— Наистина ли? — той ме огледа заинтригувано. — Значи двамата сте...

— Гаджета ли? — поклатих глава отрицателно. — Просто близки приятели. Всъщност Оли ще се жени.

— О, да. Спомням си, че спомена нещо такова — Мейл ми се усмихна сухо. — И той смята, че искате да работите като рецепционистка при нас.

— Да. Много бих искала.

Това поне е вярно, помислих си аз.

— Значи се интересувате от недвижима собственост? — попита той, вперил в мен пронизителните си тъмни очи.

— О, да. Страшно много.

— Е, винаги е хубаво човек да влага страст в работата си. А каква е точно сферата на интересите ви, госпожице Евънс?

— Къщи.

— Къщи?

— Да. Харесвам ги повече от апартаментите. Нали разбирате, има повече място.

— Имах предвид по-скоро възвръщаемостта на вложенията, кредитния рейтинг, ипотечните деривативи, запълването на пазарни ниши.

— О! — бавно отроних аз. Нямах никаква представа какво бе казал току-що. — Ами, разбира се, нишите трябва да се запълват. И точно затова съществува „Мейл акомодейшънс“! — отправих му най-сияйната си усмивка.

— Разбирам — отвърна той, без да се впечатли особено.

Джеймс се върна с кафето. А аз дори се зарадвах да го видя. Божичко, деривативи? Това не беше ли нещо, свързано с борсови акции и дялове?

Мейл не се усмихваше.

— Разбирате ли, обичам красивите къщи — като тази — отчаяно се стараех аз. — Но по отношение на техническата страна на нещата не съм толкова добре запозната. Обаче Оли ми каза, че вие сте истински гений, господин Мейл, и че ако работя за вас, мога да науча много.

— Наистина ли? — Мейл леко се усмихна. — Значи искате да се учите от мен, така ли?

— Абсолютно вярно.

— Няма нищо лошо в това. Определено сте красиво момиче — отбеляза той.

— Благодаря — засиях от удоволствие. И се поздравих мислено, задето не изтърсих: „Виж кой го казва“.

— Джеймс ме осведоми, че сте използвали доста цветист език в офиса. В бъдеще това ще ви донесе уволнение.

Увесих нос, но после осъзнах, че беше казал „бъдеще“.

— Това означава ли, че мога да остана?

— Готов съм да ви предложи мястото на изпитателен срок.

Помръкнах.

— Ако успеете да изпълнявате задълженията си на нужното високо ниво и без злополучни инциденти два месеца, тогава ще преразгледаме нещата.

— Да.

Преди да прекъсна колежа, ни бяха изнасяли лекции със съвети за успешна кариера. Помъчих се да си спомня някой.

— За да ми бъде от помощ... — какво биха казали американците? — ... Хм, за да изпълнявам задълженията си на максимално високо ниво, може ли да очертаете какви са очакванията ви за максимално високи постижения? — погледнах го. Имаше резултат! Май обърканото ми слово му бе харесало.

— Вие ще сте лицето на „Мейл акомодейшънс“ пред клиентите, затова е естествено безукорните маниери да са от най-голямо значение. Безпределно уважение към всички клиенти, наистина имам предвид всички. Разказвали са ми ужасната история на агент по недвижима собственост, който се държал грубо с някакъв господин с вид на хипи, който влязъл в офиса му по сандали. Това хипи се оказало вокалист на рок група.

Отворих уста, за да покажа колко съм шокирана.

— Точно така — продължи Мейл. — Имал повече от двайсет милиона. Този агент изтървал страхотна сделка заради късогледството си. След любезните маниери много важен е и добрият външен вид. Никакви разголени тоалети. Облеклото за дамите тук е строго и

женствено при всички случаи. В бъдеще ожулени обувки и износени дамски чантички са недопустими.

Изчервих се като догат. Нямах представа, че е забелязал обувките или чантата ми. „Дамска чантичка“, както ги наричаха в Америка, където на портмонетата викаха портфейли.

— Вече видяхте дамите отвън. Това са помощничките ми Джейд, Бъфи и Мелиса.

Засмях се, но после, макар и късно, усетих, че той не се шегува, и прикрих смеха си с покашляне.

— Ще се обличате като тях. Но ако искате, можете да изберете британски дизайнери — предложи той. — Катрин Уокър например. Принцеса Даяна носеше много от тоалетите на Катрин Уокър.

Дизайнери ли? И с какви пари?

— Никакъв проблем — заявих аз.

— Произношението ви е много шик. Чудесно е да имаме още някой с английски акцент сред нас, американците. Вие ще сте като Джеймс в женски вариант.

Наистина ли?

— Но трябва да приглушите малко английската си ексцентричност — продължи той. Махна с ръка към роклята и обувките. — Занапред ще трябва да използвате грим. И парфюм.

— Парфюм ли?

— „Шанел“ става — успокои ме Мейл. — И бъдете в офиса точно в осем сутринта. Не забравяйте, външността отразява вътрешното ви аз. Трябва да мислите за скромността, красотата и очарованието. За принцеса Даяна. Възхищавахте ли се на принцеса Даяна?

— О, да. Тя беше моят идол по отношение на стила — отвърнах аз.

— Отлично. Значи няма да имаме проблеми — заяви той. — Добре дошли в отбора, госпожице Евънс.

— Моля ви, наричайте ме Луси.

Той наведе леко глава.

— Луси. А ти можеш да се обръщаш към мен с „господин Мейл“ или „сър“.

Мейл отново ми намигна. Но не бях сигурна дали се шегува, затова почтително казах:

— Благодаря ви, сър.

— Добро момиче — самодоволно се ухили той. — Погрижи се за външния си вид и ще се видим утре.

Излязох навън възможно най-бързо, стараейки се да не забелязвам сърдития поглед на Фосбърт-Смайт, и тръгнах да се прибирам. Мислите ми препускаха бясно. Повечето бяха свързани с това колко поразително красив е Тод Мейл. Направо не ми се вярваше. Получих работата, макар отначало да бях оплескала малко нещата. Но можех да не го спомена, когато разказвам на Оли как е минало всичко.

Нямаше да се налага да се прибирам в Кент при родителите си. Нито пък да слушам как Досадната Виктория злорадства.

Но тържеството ми не трая дълго. Спомних си всичко, което Тод Мейл бе казал. Леко се паникьосах. Очевидно външният ми вид не бе това, което се очакваше. Не бях стигнала до висотата на женствеността, където се намираха Виктория и жените в офиса на фирмата. Навярно Катрин имаше право, че дрехите на Ан са остарели. Но какво да направя?

„Спокойно, Луси — казах си сама. — Това е задача, също като при компютърните игри. А ти си добра в тях“. Винаги се справях с логическите задачи за рекордно кратко време. Защо да не го направя и сега?

Взех метрото; в апартамента щях да съм на сигурно място, понеже Оли и Виктория бяха на работа, където изкарваха купища пари. Трябваше само да помисля малко. Знаех, че ще измисля нещо. Вече бях получила проклетата работа и няхах намерение да я загубя заради неподходящи дрехи.

Веднага щом затворих вратата зад гърба си и си направих чаша чай, взех чист бял лист от принтера си. Намерих химикалка в стаята на Оли — той нямаше да се сърди — и написах най-отгоре с големи сини букви: „Проблемите на Луси“.

После разделих с дебела черта листа на две половини и написах „проблем“ от лявата страна и „решение“ от дясната.

Винаги правех така. Веднъж Виктория ме бе видяла и много се смя на това.

— Проблем — решение? — подигравателно повтори тя. — Какво е това, Луси, пак ли компютърен жаргон?

— Ако напишеш на лист проблемите си, става по-лесно да откриеш отговорите — обясних ѝ аз. — Малко прилича на това да дадеш съвет на приятел, само че в случая ти самият си този приятел. Лесно е да намираме решение на чуждите проблеми, нали? А за себе си ни е трудно.

— Добре, Луси — отвърна тя и се засмя звънко, за да я чуе Оли, — само не се мъчи да решаваш моите проблеми. Нали, скъпа?

Пфу! Като си спомних за това, стиснах зъби. Нямах да мисля за нея. А за Тод Мейл. И как да изглеждам по-професионално. Нямах да е толкова трудно да върша разни женски неща, например да нося чорапогащник и обувки на висок ток, ако беше в името на добра кауза — да получавам тлъсти чекове, да порасна и прочие... И да накарам Оли да ме уважава.

Добре. Беше време да започвам. В колоната на проблемите написах:

1. Не знам точно какво иска Тод по отношение на външния ми вид. Не мога да помоля Виктория за помощ.

2. Не знам как да се гримирам.

3. Нямам никакви пари за Катрин Уокър, парфюм „Шанел“.

После с надежда погледнах към колонката с решенията. Не се случи нищо. Отпих от чая. Пак нищо.

О, по дяволите! Май нямаше да се окаже толкова лесно, колкото си мислех.

Огледах се наоколо, за да почерпя вдъхновение, и погледът ми попадна на омачкания брой на „Вог“.

Разбира се! Ето го отговора. Виктория можеше да си гледа работата. Човек трябваше да познава врага си. Женски списания. Това ми трябваше. Може би не точно „Вог“, понеже те бяха известни с ексцентричните си фотосесии на дрехи, които всъщност никой не купуваше. Но можех да прегледам рекламите. А имаше и други списания.

Изтичах набързо до магазинчето за вестници и си набавих най-необходимото. „Хийт“, „Мари Клер“, „Кампъни“, „Ел“ и „Ин Стайл“. Ръката ми потрепна над „Стайлиш“, но не посегнах към него. Просто защото не можех да понасям Виктория. Дали това не бе детинско поведение?

Е, какво пък. Толкова по-зле. Замъкнах всичко вкъщи, списанията бяха тежки, пълни с рекламни листовки. Седнах на дивана и се заех да ги проучвам. Всъщност се оказаха много полезно четиво. В „Мари Клер“ имаше статия на тема „Как да изглеждаш добре, независимо от фигурата си“. „Ел“ описваше какъв е подходящият стил за всяка възраст — от снимките ми стана ясно, че макар да бях на двайсет и четири, Тод искаше да се обличам като жена на трийсет и пет. В „Кампъни“ бяха описали „Най-добрите чанти и обувки за по-малко от четиридесет лири“, слава богу! А в „Хийт“ и „Ин Стайл“ имаше много снимки на знаменитости, които изглеждаха прекрасно в подобни тоалети.

Действах много делово. Най-напред си направих списък какво да купя. Очевидно се нуждаех от нещо, наречено „основен гардероб“. Независимо от скромното си име обаче, за съжаление това не бе нещо дребно, което можеш да напъхаш в куфар и после да заровиш в градината, за да не се налага повече да обличаш проклетите неудобни дрехи. Ставаше дума за сбор от дрехи, които можеш да комбинираш и разменяш, и да изглежда, че притежаваш повече тоалети, отколкото имаш в действителност.

Седмицата имаше пет дни. А очевидно панталоните не бяха допустими в „Мейл акомодейшънс“, освен ако не си мъж.

Значи ми трябваша:

Четири поли (бежова, тъмносиня, на цветя и черна) с дължина до коляното. С форма на лале, което означаваше да не се разкрояват на ширина.

Една рокля. С флорални мотиви.

Два чифта обувки с ниски токчета (черни и тъмносини).

Пет ризи. Две бежови, две тъмносини, една на цветя. Бележка, за да не забравя: всички флорални мотиви да имат по нещо синьо.

Една бежова кожена чанта.

Три къси жилетки: бежова, тъмносиня, черна.

И едно тъмносиньо сако.

Плюс малко флаконче парфюм „Шанел“.

Това май бе абсолютният минимум. Но ми се струваха прекалено много на брой неща. Значи трябваше да намеря най-евтините магазини, от които да си купя всичко. За щастие женските списания ми помогнаха и в това отношение — имаше страхотни статии, озаглавени

„Пазарувай до насита, вместо да крадеш“, в които показваха някакво марково червило, което струваше четиридесет лири, а после друго, с абсолютно същия цвят, но с марката на „Мейбълийн“, което струваше две лири и петдесет пенса. Избрах си няколко евтини, но добре изглеждащи тоалета. Откровено казано, чакаше ме голямо обикаляне, трябваше да ида къде ли не — в „Уеърхаус“, „Топ шоп“, „Зара“... Но след като приключех с обиколката, щях да разполагам с основен гардероб, а да съм похарчила само около триста лири. Надявах се, че от банката ще ми позволят да надвиша малко кредита си.

Замислих се. Май можех да намеря всичко на Оксфорд Стрийт. Или поне някъде наоколо. Бях сигурна, че съм виждала такива магазини, отивайки на концерт в „Астория“.

Щеше да е убийствено скучно занимание. Пазаруване. Мразех да пазарувам. Освен когато ставаше дума за компютърни игри. От друга страна, трябваше да го направя.

Свалих роклята и чорапогащника, слава богу, и нахлузих отново джинсите и туристическите си обувки. После въздъгнах, грабнах чантата си и се запътих към вратата.

ШЕСТА ГЛАВА

Ще ми се да можех да кажа, че не се оказа толкова зле. Че веднага щом влязох в „Зара“, съм останала запленена от всички разкошни тоалети и съм преоткрила скритата в мен Бритни Спийърс.

Нищо подобно. Всичко ми изглеждаше еднакво — скучни поли и рокли, които висяха на закачалки. Човек изобщо не знаеше как ще му стоят, докато не ги облече, а после можеше да се окаже, че не му харесват. Тогава трябваше да излезе и пак да се нареди на безкрайната опашка и да чака с куп четиринайсетгодишни девойки, докато отново се добере до пробната.

Повтарях си, че е част от работата. Носех със себе си снимките на нещата, които исках, бях ги откъснала от списанията и ги бях натъпкала в чантата си. Така че не си губех времето да ги търся в различните магазини — все пак една бежова пола изглеждаше като всяка друга, нали? Намирах някоя от продавачките, която обикновено разговаряше с колежките си и се цупеше, че търсят помощта ѝ. Но аз измъквах подходящата снимка и питах къде е дрехата.

Едно от момичетата в „Уестън“, най-нашумялата и търсена в момента модна верига магазини, както ме уверяваха от „Ел“, дори ми отказа.

Приближих се до нея, докато тя стоеше с две други момичета и един младеж. Всички носеха черни тениски и панталони и имаха микрофони зад ушите като телевизионни продуценти или сценични работници от турне на Мадона. Вече бях към края, трябваша ми само рокля на цветя и пола. И слава богу, защото пазаруването беше противно. Замъкнах се до тях, натоварена с чантите от „Х&М“ и „Зара“, както и новите гримове от „Буутс“.

— Здравейте — обърнах се любезно към тях. — Бихте ли ми показали къде... — започнах да ровя в старата си чанта и тържествуващо измъкнах снимки на роклята на цветя и полата. И по двете имаше щамповани малки тъмносини цветенца, които много щяха да отиват на тъмносините ми жилетки от „Х&М“. Или можех да

използвам бежовите. Трябваше да се координират. Също като в математиката. — Къде са тези?

— Не знам — отвърна момичето и се върна към разговора си.

— Но аз наистина трябва да ги намеря — не ми обърнаха внимание. — Извинете.

Младежът махна надменно.

— Роклите са там — посочи той. — Имаме конферентен разговор за продажбите, съжалявам.

Усетих как се изчервявам.

— Не е вярно.

— Какво? — настръхна той.

— Не водите конферентен разговор за продажбите. Говорехте си как приятеля ви Дарън са го хванали да пуши марихуана.

Сега и четиримата се обърнаха и ме изгледаха враждебно.

— Казах ви, че не сме свободни — заяви момъкът. — Посочих ви и къде са роклите. Ако обичате, идете там. Иначе трябва да знаете, че разполагаме с охрана.

Не можех да повярвам. Заплашваше да ме изхвърли! Погледнах към тежките си чанти и се поколебах. Момъкът се ухили нахално и продължи разговора си.

— И тя каза, че ще го натопи. А той отвърна, че няма начин, и тогава тя му каза, че няма да го направи, ако той ѝ даде целия си запас...

Стоях там и се чувствах ужасно глупава и ядосана. Предполагах, че по-женственият начин да реагирам бе просто да приема това отношение и да не вдигам шум. Но не исках. Искаше ми се да им се развикам. Да ги заплаша, че ще се обърна към управителя. Да ги накарам да направят каквото исках.

Но новото ми аз не трябваше да постъпва така, нали? Тод ме бе посъветвал да мисля като принцеса Даяна. Съмнявах се, че принцеса Даяна би изпитала желание да скрита здраво в слабините този самодоволен младеж.

Затова отметнах косата си и казах:

— Е, щом сте толкова заети... — и се запътих към роклите.

Лицето ми червенееше като домати, а сърцето ми биеше лудо. Но бях добро момиче. Рових из стелажите цели четиридесет и пет минути,

докато накрая попаднах на роклята и подходящата пола, скрити в дъното зад неоновото зелени копринени панталони в милитъри стил.

После се редих на опашката още десет минути, премерих ги, занесох ги до касата, редих се още петнадесет минути, платих и се магнах от проклетия магазин.

На път за вкъщи ми се искаше да се разплача. Но пък това вече не беше нещо ново, нали?

Когато се прибрах в стаята си, извадих и окачих всичките си покупки, за да не се омачкат, а после отново се заех да ги свалям от закачалките, за да ги премеря пред огледалото в стаята на Оли.

Да, всички си подхождаха. Можех да облека тъмносинята пола с бежовата риза и тъмносинята жилетка; полата на цветя да комбинирам с тъмносиня риза и бежова жилетка; а черната — с бежова риза и жилетка... можех да продължавам още дълго. Истинско забавление за всички!

Настроението ми беше мрачно, затова избрах черната пола за тази вечер; бежова риза, бежова жилетка, черните обувки на висок ток, които адски ме стискаха, и новата бежова чанта, която си бях купила от „Фейт“. Добавих омразния чорапогащник, сресах си косата и...

Огледах се. Да. Реших, че съм успяла. Сега приличах на Бъфи или на Джейд от офиса. Вярно, личеше си, че дрехите са евтини, но си подхождаха по цвят и стил. И по тях нямаше никакви крещящи панделки и къдрички като по роклите на Ан от осемдесетте години.

Гледах втренчено отражението си и се опитвах да изпитам поне леко въодушевление. Не, нищо не ставаше. „Дано поне на Тод му хареса“, помислих си внезапно.

Тод... Тод. Бях забравила за него, толкова ми беше неприятно да се обличам така. Изведнъж всичко стана малко по-интересно. Отново се вгледах внимателно в отражението си. Дали дрехите ми бяха достатъчно женствени? Делови? Новата ми бежова чанта дали подхождаше на бежовата жилетка?

Не бях свикнала да се обличам, за да получа одобрението на някой мъж. Особено пък на шефа. Дали това щеше да впечатли толкова елегантно и изискано облечен човек като него?

Хммм! Сигурно щеше да е по-добре с грим. Върнах останалите дрехи в стаята си и отново ги закачих. После грабнах чантата си с гримове от „Буутс“ и се върнах в стаята на Оли. Може би това беше ключът към стила на принцеса Даяна. Разбира се, не бях съвсем глупава. Дори и аз знаех, че най-ужасното нещо на света е мацка с тонове грим по лицето си, така че да заприлича на Барбара Картланд^[1]. Взех си броя на списание „Кампъни“, в което имаха голяма статия за Боби Браун и очевидно това не беше поп звездата, за когото е омъжена Уитни Хюстън, а гримьорка. Или по-скоро би трябвало да кажа стилист по грима. Очевидно гримът беше вид изкуство. А Боби — не, казваше се Бобби — смяташе, че е нужно да бъдеш естествен, което явно означаваше да използваш много „естествени нюанси“.

Добре. Бях си купила естествени нюанси. Значи трябваше да се хващам на работа.

Лосион от „Ойл ъв олей“. Това беше евтино. Коректор. Вече знаех как да се справя и с това. Основа за грим номер седем, естествен цвят за блондинки.

Усещането беше малко странно. Намазах нещо, което подозрително приличаше на кафява боя, по цялото си лице. Но продължих. В списанието пишеше да „нанеса“. Което означаваше да го втрия с върховете на пръстите си...

Добре.

Не изглеждаше толкова зле. Не беше като кафява боя. След това бронзант, който се използваше като руж, знаех как да се оправя и с това.

Леко нанесох и от водоустойчивата спирала.

Сложих и малко от сенките с естествен цвят на клепачите си, а после и малко блясък върху устните си, защото трябваше да се подчертава само едното. Очите или устните. Което ме устройваше идеално.

Предпазливо погледнах пак в огледалото. А после бавно се усмигнах.

Е, какво пък. Честно казано, не мислех, че изглеждам по-красива. Но изглеждах някак по-гладка. По-завършена. С маникюра и прическата, подходящите дрехи и грима. Предчувствах, че ще бъде голямо главоболие да измия всичко от лицето си, трябваше да съм безкрайно внимателна иначе щяха да ми излязат пъпки. Но хубавото

бе, че вече не изглеждах като Луси Евънс. Сега приличах на друг човек. Например на Джейд, Бъфи или Мелиса.

А това беше идеално, нали? Явно, че с Луси Евънс не се получаваше както трябва. Щом истинското ми аз не можеше да успее, вероятно измисленият ми образ щеше да се справи малко по-добре. Представих си как се появявам с плавна стъпка в офиса — щях да се упражнявам с тези високи токчета, докато овладее походката, никакво препъване повече. „О, здравей, Джеймс — щях да поздравя аз с гърлен глас като Лиз Хърли. — Колко се радвам да те видя“. А той щеше да се загледа с копнеж в красивия ми нов тоалет. Но щеше да е прекалено късно, защото вече си бе провалил шанса, като се бе държал гадно с мен! А после щеше да пристигне Тод. „О, Луси — щеше да каже той, — изглеждаш толкова делова. Може би трябва да те повиша. Сияеш като...“

Като какво?

„Като английска роза — продължи въображаемият Тод. — Определено постъпих правилно, като те взех на работа. Имаш голямо бъдеще в този бизнес...“

— Ехоо! — извика глезено Виктория. — Скъпи, тук ли си?

Видението ми се стопи и в стаята на Оли влезе Виктория, потропваща отсечено с токчетата на сандалите си.

— Луси! — хладно възкликна тя. — Оли тук ли е?

Поклатих глава.

— Какво правиш в стаята му без негово разрешение? — строго попита тя. — Тършуващ, така ли? Ровиш в нещата му? Стига, Луси — Виктория въздъхна театрално. — Не очаквах подобно нещо, дори и от теб.

— Просто използвам огледалото! — прехапах устни, за да не ѝ се развикам. — Аз нямам, забрави ли?

— И какво му има на онова в банята?

— Трябваше ми огледало в цял ръст. Купих си нови дрехи. А и Оли няма нищо против да използвам неговото огледало.

— Ти ли си купи нови дрехи? О, как ли пък не! — не повярва тя.

— Купих си. За работа са — оправдах се аз.

— Дай да ги видя — настоя Виктория. Решително закрачи към стаята ми, за което явно не ѝ бе нужно разрешение, и се огледа наоколо. — Тук няма нищо.

Разтворих широко вратата на гардероба, за да види новите ми покупки.

— Боже мой! — провлече Виктория. — Кой би помислил, че наистина ще окачиш нещо тук. Е, да видим.

Тя енергично извади всяка дреха на закачалката ѝ, после отново я прибра в гардероба. Нямахте как да не се почувствам леко нервна. Все пак тя беше експертът в тази област.

— Предполагам, че някой ги е избрал вместо теб, нали? — попита тя. — Приятелка? Някоя от сестрите ти?

Поклатих глава.

— Наела си личен консултант? С какво му плати?

— Сама ги избрах. Експериментирах и подбирах подходящи комбинации. Както пише в списанията.

— А кой ти направи грима? — сопна се Виктория. — Да не са правили безплатна демонстрация на някой щанд?

— Аз се гримирах — обясних. — Пазарувах в „Буутс“.

Виктория изглеждаше слисана.

— Искаш да ми кажеш — бавно започна тя, — че сама си избрала тези дрехи и сама си се гримирала?

Сърцето ми трепна. Значи беше добре? Сигурно, иначе тя нямаше да реагира по този начин.

— О, да — небрежно продължих аз. — Направих си схема. Използвах снимки. За грима копирах точно модела — показах ѝ „Кампъни“. — Боби Браун. Естествени нюанси. Виждаш ли?

Виктория сви устни. Което не беше добра идея, тъй като и бездруго не бяха особено пухкави.

— Значи съм се справила добре? — попитах с надеждата да получа одобрението ѝ. — Е, да, беше скучно, разбира се. Но не е чак толкова трудно, когато се заемеш сериозно.

— Скучно? Скучно ли? — направо извика тя. — Не е скучно. Стилът е живот. Стилът е всичко.

— Не и за мен — отвърнах.

— О, това е очевидно — Виктория се засмя саркастично и отметна косата си. Нейната обаче не се разстила плавно по гърба като моята. — Сигурно си въобразяваш, че си много умна с жалките си тоалети, координирани по цвят. Всеки може да види колко са евтини. Тази материя е тънка като хартия. И е толкова обикновена! Не смятам,

че ще стигнеш далеч с този си вид. Определено е леко подобрене спрямо обичайната ти визия, но няма нужда да се тупаш в гърдите, скъпа. Истинският стил се постига след години упорита работа.

— О! — помръкнах аз. Евтина и обикновена. За такава ли щеше да ме помисли Тод? — Но мислиш ли, че поне изглеждат нормални?

— Нормални ли? О, имаш предвид като дрехи, които би облякло истинско момиче, а не някой зидар? — Виктория изсумтя. — Ами, да, предполагам. Да, не се притеснявай, Луси. Успяла си да постигнеш вида на продавачка в магазин.

Вратата отново се отвори и Виктория мигновено се преобрази. Леко се сепна, приглади розовата рокля по тялото си, пооправи леко косата си и изписа върху лицето си сияйна и топла усмивка. Беше силно впечатляващо изпълнение. Как да се превърнеш от супер гадна и капризна кучка в мило момиче само за две секунди.

— Здравсти! — извика Оли. — У дома ли си, Луси?

— Тук съм — изчурулика Виктория, макар че той съвсем не бе попитал за нея.

— Здравсти, Ол — обадох се и аз.

Оли влезе в апартамента, остави куфарчето си и дойде в моята стая. Разсеяно целуна по бузата Виктория, после примигна театрално няколко пъти, виждайки ме в бежово черните ми дрехи.

— О, боже! — възкликна той. — Къде е съквартирантката ми? Да не си я изяла?

— Какво ще кажеш? — стеснително попитах аз.

— Не мога да повярвам на очите си. Изглеждаш вълшебно. Нали? — обърна се той към годеницата си.

— О, да, вълшебно — потвърди Виктория.

Само аз забелязах горчивата нотка във възторжения ѝ тон.

— Какво стана с онази ужасна синя рокля? — попита Оли. — Размисли ли?

— Не, отидох на интервюто с нея и получих работата — обясних аз, като мъдро оставих излишните подробности, — но после реших, че може би е по-добре да се придържам към дрехи, които... — щях да кажа „си подхождат по цвят“, но не исках Вики пак да ми се присмее. — ... които се координират.

— Е, много са хубави — заяви Оли. — Наистина са много изискани. Никога не бих те познал. Тод непременно ще остане

впечатлен. Изглеждаш точно като онези момичета, които работят за него, Битси и Митси, и Флъфи.

Засмях се.

— Но, разбира се, много по-красива — отбеляза Оли и ме прегърна през кръста.

Радваше се съвсем искрено и всички дребни неприятности и униженията от пазаруването просто се изпариха в небитието. Бях много щастлива, че му харесва. Направо засиях от одобрението му.

— Благодаря, приятел — гласът ми прозвуча малко грубо.

— Хайде, скъпи — обади се Виктория. — Да идем да хапнем. Искам да седнем някъде на хубаво място, така че побързай.

— Добра идея — обърна се Оли. — Какво ще кажеш за италианска кухня? Умирам от глад, мога да омета цяла чиния спагети.

Тя му се усмихна.

— Звучи чудесно. Аз ще хапна една свежа салата. Да идем в „При Паоло“, новия ресторант на „Челси Уорф“. Майкъл Уинър му даде отлична оценка в „Съндей таймс“ миналата седмица.

Оли се намръщи.

— Щом искаш, ще опитаме.

— Палавник! — възкликна тя и го плесна закачливо по ръката.

— Ако Луси няма нищо против — добави той. — Съгласна ли си, Луси?

— Какво? — избухна Виктория. Не успя да се сдържи.

— Ще изведем Луси на вечеря, разбира се — обясни Оли. — Нали? За да отпразнуваме, че е получила работата и всичко останало. Нямах нищо против, нали, съкровище?

— О! — Виктория преглътна с мъка. — Разбира се. Но не вярвам, че Луси иска — добави тя. — Денят е бил дълъг за нея. Предполагам, че по-скоро иска да се сгуши на дивана пред телевизора с хамбургер от „Макдоналдс“.

Изгледа ме втренчено, предизвиквайки ме да възразя.

Знаех, че само си търся белята, но не можах да се сдържа. Искаше ми се Оли пак да ми каже колко добре изглеждам. И как ще се харесам на Тод. А като допълнителен бонус щях да ядосам Виктория. За днес май бях изчерпала запасите си от добро поведение.

— О, знаеш ли какво, Вики? — заявих мило. — Всъщност с удоволствие ще хапна италианска кухня. А „При Паоло“ звучи направо

божествено — добавих, имитирайки тона ѝ доста успешно.

— Великолепно. Значи е решено — в пълно неведение относно подмолните течения от омраза и ревност, които кипяха под повърхността, Оли прегърна и двете ни през талията с мускулестите си ръце. — Вечеря навън с двете ми любими дами!

„При Паоло“ се оказа точно като място, което можеше да се хареса на Виктория. Безупречно, със светла дървена ламперия, приглушено и дискретно осветление, и горе-долу толкова уютно и интимно, колкото и скъп мебелен магазин; служителите от персонала се държаха едновременно угоднически и надменно — как ли успяваха да го постигнат — а цените бяха астрономически.

Освен това бе далеч. Което означаваше, че в таксито имах честта да получа нов урок от Вики за женствеността. Очевидно бе безкрайно важно да питаш мъжа си как е минал денят му, да се прехласваш по всичко, което казва, да го ласкаеш до безобразие и да клатиш глава неодобрително на всеки, който не е съгласен с него.

— Затова казах на съпругата, че не бива да се съгласява на съвместно попечителство толкова бързо. Той го иска, значи ако тя оспорва, той ще се уплаши. Вероятно ще ѝ даде още петстотин хиляди — говореше Оли.

— Отличен съвет, скъпи.

Оли се усмихна гордо.

— Ами да. Тя изглеждаше доволна.

— Има голям късмет с теб, скъпи.

— Ако беше подписала предбрачен договор, както я бях посъветвал, нямаше да е в това положение — каза той. — Просто щеше да го съди по американските закони и да получи солидна издръжка. Но сега се оказва, че са били женени само три години. Няма съд в Англия, който да ѝ даде голям дял. Не и какъвто иска тя.

В очите на Виктория блестеше безкрайно обожание.

— Толкова си умен, съкровище. Сигурна съм, че скоро ще те направят старши съдружник.

— О! — скромно възкликна Оли и махна с ръка.

Чух собствения си глас да казва:

— Мисля, че е ужасно.

— Кое? — Оли се обърна изненадан към мен, а Виктория ме стрелна с един от смъртоносните си погледи, които бяха нейна запазена марка.

— Онова, което правиш.

— Просто защитавам интересите на клиентите си, Луси.

— Но ти я насърчаваш да използва децата като оръжие. Що за майка ще го направи? — попитах аз. — Отвратително е. Ако е добър баща, разбира се. Щом са били женени за толкова кратко, значи децата са съвсем мънички.

Оли кимна.

— Тогава не смяташ ли, че за тях ще е много тежко, дори и без забраната да се виждат с баща си?

— Това е просто тактика за отлагане на решението — логично изтъкна той.

— На тази възраст ще бъде много травмиращо. А и защо да ѝ се полага голяма издръжка, щом са били женени само три години? На мен ми се струва, че тя е търсела богат съпруг.

Оли се усмихна.

— Не е особено мила жена. Но моята работа не е да давам морална оценка, а само да ѝ спечеля най-добрата възможна сделка.

— Но може би точно това трябва да бъде работата ти.

Оли сви рамене.

— Аз съм бракоразводен адвокат.

— Но можеш да бъдеш много повече — извиках. — Ти си много по-добър, Оли.

— О, Луси, няма ли да спреш? — сряза ме Виктория. — Оли върши чудесна работа и служи на обществото.

— Как?

Виктория се стъписа за момент, но се съвзе.

— Помага на хората да разрешат конфликтите си по цивилизован начин. Не е нещо, в което ти си специалист.

— Не смятам, че използването на децата като футболна топка е цивилизовано — измърморих аз.

— Дявол да го вземе! — обади се Оли. — Един ден на прилична работа и вече получавам съвети за кариерата си.

— Точно така — тържествуваше Виктория. Много ѝ харесваше, когато Оли ми се сопва.

— Това получавам, задето те изведох на вечеря — ухили се той.

— Прав си. Съжалявам.

Отстъпих, а Виктория, след поредния унищожителен поглед към мен, поднови редовната си програма от ласкателства към Оли.

— Това място е толкова интимно — измърка тя, докато ни водеха към масата ни. — Толкова гениално хрумване от твоя страна, скъпи.

— На теб ти хрумна, Вики — напомних ѝ аз.

Тя се намръщи.

— Оли предложи италианска кухня.

— За мен това означава „Пица Хът“ — каза Оли и аз се засмях.

Виктория се усмихна насила.

Менюто не се оказа чак толкова лошо, колкото се опасявах, поръчах си мини пица само за мен. Вярно, беше с „козе сирене и сушени на слънце домати“, явно не предлагаша „Пеперони“ или с наденичка. Но умирах от глад, така че и това ставаше. Оли си поръча равиоли с раци.

— Сигурен ли си, че искаш това, скъпи? — тихичко подхвърли Виктория. — Всички тези сложни въглехидрати? Имат риба на скара и можем да я поръчаме без гарнитурата. Нали ми обеща да започнеш диетата на Аткинс.

— Да, но съм гладен — обясни Оли съвсем спокойно.

Виктория сякаш се канеше да каже още нещо, но после погледна към мен и би отбой. Реших, че това е едно от кардиналните ѝ правила — „Никога не критикувай мъжа си пред друга жена“. Усмигнах ѝ се мило.

— Искаш ли да си разделим един ордъовър, Ол? — попитах аз. — Предлагат пикантни панирани калмари. Обзалагам се, че са много вкусни.

— Оли не яде тесто — веднага се намеси Виктория.

— Един път няма да му навреди, нали? — подхвърлих невинно. — Все пак празнуваме.

— Така е. Защо не? — с благодарност прие Оли.

— Ще поръчам две порции, за по-сигурно — казах. — А също и от пържения дроб и бекон. И може би само мъничко от италианските хлебчета със специален сос за топене.

— Прекрасно — заяви Оли, чиято уста вече бе пълна със слюнка.

На Виктория ѝ идваше да ме убие на място. Устоях на изкушението да ѝ намигна.

— Е, разкажи ми за новата си работа — подкани ме Оли, веднага щом дадохме поръчката си.

— Нали току-що ме наеха — отвърнах скромно. — Няма много за разказване.

— Хубав ли е офисът? — попита той.

— Много. Явно има доста пари в този бизнес.

— Има. Тод спечели цяло състояние. Не че има нужда, тъй като семейството му е богато.

— Така ли? — заинтригувано възкликнах аз. — Какво знаеш за него?

— Защо? — проницателно попита Оли. — Харесваш ли го?

— Не — почервенях цяла. Вярно беше, че го смятах за много красив. Определено. Но в него просто имаше нещо прекалено идеално.

— Разбира се, че го харесваш, всички момичета си падат по него — Оли се обърна към Виктория и се опита да я включи в разговора. Тя седеше на ръба на стола си, отпиваше от минералната си вода — не газирана, защото „мехурчетата са равни на подуване“, както ме бе информирала един ден — и изглеждаше безкрайно отегчена. — Тод Мейл е новият шеф на Луси.

— Колко интересно — равнодушно произнесе тя.

— Освен това е един от най-търсените ергени в Лондон. Дойде тук от Щатите, след като скъса с годеницата си. Лилиан Астър, богатата наследница.

— Знам коя е Лили Астър — призна Виктория, която вече изглеждаше малко по-заинтригувана.

— Тод е от подобно потекло — осведоми ме Оли. — Нали се сещаш, наричат ги „Бостънски брамини“. Всички онези семейства Лоуъл, Кабът и останалите. Надменни типове, ходят в кънтри клубове и прочие.

— Щом е излизал с Лилиан Астър, много се съмнявам, че ще си допаднат с Луси — усмихна се Виктория. — Не се обиждай, скъпа Луси. Лили Астър е една от звездите на висшето общество в Ню Йорк — обясни ми тя. — Винаги с изряден външен вид, никога не казва нещо не на място, какво остава пък да изтърве някоя цинична дума —

погледна ме многозначително. — Не е най-красивата дама в светските кръгове, но всички казват, че притежава такава изисканост...

Оли заяви:

— Но новата Луси спокойно може да я конкурира.

Виктория се засмя звънливо, както имаше навик.

— О, скъпи, толкова си забавен — каза тя.

— Разкажи ми още за Тод — реших да не обръщам внимание на Виктория, а и бездруго исках да науча колкото е възможно повече. Той държеше ключа към бъдещето ми.

— Семейството му е богато, както вече казах. Ще наследи много акции, къща в Ню Йорк, голяма вила в Хемптънс...

— Но въпреки това е искал да натрупа собствено състояние?

Оли кимна.

— Той е златно момче, трябва да преуспее, нали разбираш? Премести се тук, основа „Мейл акомодейшънс“ и спечели купища пари. Има връзки с много богати чужденци: араби, японци, швейцарци, дори и някои янки от родината му.

— Колко мислиш, че е спечелил? — намеси се Виктория.

— Не знам. Може би около пет милиона. Разбира се, състоянието му струва много повече. Но според мен е чудесно, че не си пилее времето и не разчита само на попечителския си фонд като някой разглезен хлапак — каза Оли. — Възхищавам му се за това — в гласа му имаше сдържаност.

— Какво, не го ли харесваш, Ол? — попитах.

— О, не — Оли поклати глава. — Всъщност не го познавам добре като човек. Просто поведението му не ми допада особено. Но както казах, не го познавам особено.

— Добре тогава — усмихнах се.

— Скъпи — намеси се Виктория, — може би е добра идея да го опознаеш. След като има такива добри връзки, помисли си за клиентите, с които би те свързал.

Оли сви рамене.

— И сам си намирам клиенти.

— Но е глупаво да отхвърляш онова, което съдбата ти предлага — усмихна се Виктория леко пресилено.

— Не бих си уредил среща с него само заради това — отвърна Оли. — Не смесвам бизнеса с приятелството.

— Но ти го помоли да вземе Луси на работа.

— Да, но той ми дължеше услуга. Така стават нещата, съкровище.

Вики не бе готова да се предаде.

— Помисли си само с какви хора общува той! Сигурно познава клана Рокфелер. И Вандербилт. Дори и някои арабски принцове.

Оли целуна ръката ѝ, при което ме сви сърцето.

— Ти си моята принцеса — нежно каза той. — И това ми стига.

— Много добре — съгласи се Виктория и се обърна усмихната към мен, за да види дали не съм пропуснала нещо. — Можем да поговорим за това по-късно.

Храната пристигна. Зарадвах се, че съм поръчала много, защото всяка отделна порция беше миниатюрна. Така наречената ми пица имаше размера и дебелината на чинийка за чаена чаша.

Но нямаше значение. Бях потънала в мисли за Тод. Представях си колко ще го впечатля на другия ден.

За щастие най-накрая Оли реши да преспи у Вики. Щях отново да съм сама; душът щеше да е само мой, а и така не се налагаше да слушам скърцането и тропането, докато Оли прави секс с онази изсмукваща живота му вампирка. Но знаех, че трябва да взема мерки. На другия ден по време на обедната почивка щях да проверя обявите за жилища, които бях заградила в „Луут“. Трябваше да се махна от „Валънтайн сентръл“. Болеше ме да го гледам заедно с нея. Бях сигурна, че тя ще го направи адски нещастен.

Но сега няхах време да мисля за това. Настроих будилника си за шест часа. Нямаше да има никакво бързане, усукан чорапогащник, никакви гафове. Щяха да са ми нужни няколко часа, за да изглеждам перфектно като тази Лили Астър, която и да беше тя. А това означаваше, че веднага трябваше да си лягам, за да съм красива сутринта.

Със сигурност можех да кажа едно. Женствеността изискваше много тежък труд.

Нямаше никакви нещастни инциденти. Будилникът звънна в предвидения час. Всъщност бях настроила няколко различни аларми, също като в „Четири сватби и едно погребение“. След като изключих

всички, проклинайки и крещейки — предполагам, че все още мога да съм самата аз, когато не се намирам в офиса, нали? — се пъгнах под душа.

После се заех с програмата, която си бях изработила, докато се прибирах с метрото предната вечер — нова разработка на тема „Проблемите на Луси“. Проблемът бе как да пристигна на работа със свеж вид и много женствена, за да накарам Тод да ме хареса.

Решението включваше: петнайсет минути под душа. Шампоан. Балсам. Фантастичен лак за поддържане на права коса.

Петнайсет минути за подсушаване с кърпа и нанасяне на овлажнител. Леко напръскване с „Шанел“, като пристъпих в благоуханното облаче, и т.н.

Още петнайсет минути, за да изсуша косата си със сешоара и да я среща с четката от „Мейсън Пиърсън“ против наелектризиране на косъма.

Десет минути за нанасяне на грима и засъхването му. Нямах да отделям никакво внимание на болките в празния ми стомах.

Десет минутки, за да изям закуската си и да пия кафе. Направих го, облечена в пухкавия халат на Виктория, в случай че стане някаква катастрофа, включваща всякакви петна по „основния ми гардероб“.

Оставих халата на Виктория на мястото му. Магнах от него русите косъмчета. Измих си зъбите. Използвах скъпата й избелваща паста. Внимателно огънах тубичката както си беше.

Облякох най-красивия си тоалет, като най-напред обух чорапогащника. Помъчих се да не обръщам внимание на сърбежа! Също като при морските пехотинци — само най-силните оцеляват. Избрах кремавата рокля с тъмносини цветчета, която бях купила от противния магазин. Съчетах я с тъмносинята жилетка, бежовата чанта и черните обувки на висок ток от „Фейт“. Мислено си отбелязах, че не бива да ожулвам черните обувки от „Фейт“. Трябваше да ходя с малки, момичешки стъпчици, сякаш съм стиснала монета в дупето си. Допълнително си напомних, че ще ми е нужно двойно повече време, за да стигна докъдето и да било — до метрото, от метрото до фирмата и т.н.

Добавих едно последно напръскване с „Шанел“. Огледах се в стаята на Оли. Изглеждах като красива обикновена непозната. Бях успяла!

Излязох от къщи. Стигнах до спирката на метрото в седем и двайсет. Излязох от метрото в седем и четиридесет и пет. Стигнах до „Мейл акомодейшънс“ точно в осем без пет.

Тръснах леко глава, пригладих роклята си, залепих на лицето си сияйна усмивка, както правеше Виктория, и уверено влязох със ситни стъпчици през входната врата.

— Добро утро на всички! — поздравих с тъничко гласче. Трябваше да прозвучи задъхано чуруликащо като на Виктория, но вместо това излезе като граченето на патока Доналд, така че бързо се върнах към нормалния си глас: — Прекрасно време.

Всички вече седяха там, зад дъбовите си бюра върху сивия килим. Трите жени носеха същите тоалети като вчера, а Джеймс отново бе облякъл шит по поръчка костюм. Явно тази идея с „основния гардероб“ бе много широко разпространена.

Никой не вдигна поглед от компютъра си. Всички продължиха да тракат по клавишите.

— А къде е Тод? — попитах аз и отметнах косата си.

Джеймс вдигна очи.

— Трябва да го наричаш господин Мейл.

— Добре тогава, господин Мейл.

— Не е тук. Няма да идва днес — каза момичето, което бе най-близо до мен. Беше бледа брюнетка с люлякова рокля и подходяща жилетка; косата ѝ бе вдигната на сложен кок.

По дяволите!

— Няма ли? — посърнах аз.

— Не, няма — язвително отвърна средното момиче. Поклати глава, имитирайки жеста ми. Тя също беше брюнетка, с масленозелена кашмирена блуза, останалото не виждах какво е. Но блузата подходеше чудесно на люляковата рокля на първото момиче. Зачудих се дали не планират заедно тези неща.

— Днес ще докладваш на нас — обади се и последното момиче. Нейната коса имаше леко червеникав оттенък и беше с кремава копринена риза под бледосиньото си сако, а тоалетът ѝ се допълваше от огромен наниз от перли. Уха! Прииска ми се и аз да можех да си позволя истински перли.

— Добре — насилих се да се усмихна аз. — Много добре. Да се запознаем. Аз съм Луси Евънс. Тод... господин Мейл ме назначи за

рецепционистка.

— Благодаря ти, Луси, но вече го знаем — усмихна се заядливо Джеймс Фосбърт-Смайт. — Макар че той, естествено, не те е назначил, а те взе на двумесечен изпитателен срок, за да прецени дали ще иска да те назначи.

— Точно така — съгласих се аз. Стараех се да звуча уверено, но гласът ми леко заглъхваше.

— Тези дами — представи ги Джеймс — са Джейд Мидълтън — първото момиче наклони глава около сантиметър, без да се усмихва, — Бъфи Колвърт — Бъфи ме пренебрегна напълно — и Мелиса Траубмън. Те са сътруднички на господин Мейл.

— Джейд, Бъфи, Мелиса — кимнах. — Приятно ми е да се запознаем.

— Позволено ти е да се обръщаш на малко име към останалите от екипа, с изключение на господин Мейл — студено заяви Джеймс, — но, моля те, запомни, че ти си най-младшият служител тук, Луси. Ти отговаряш пред всеки. В „Мейл акомодейшънс“ не се лежи на чужд гръб. От теб се очаква да бъдеш полезна.

— С нетърпение го очаквам — излъгах.

— С други думи, служебните ти задължения включват всичко, каквото ти кажем — хладно поясни Бъфи.

— Ясно. Разбрах.

— И трябва да се държиш любезно и възпитано през цялото време — натърти Джеймс.

Джейд и Мелиса продължаваха да тракат по клавиатурите си. Явно смятаха, че е под достойнството им дори да ме скастрият.

Въздъгнах тихичко. Ако това представляваше порастването, много добре разбирах чувствата на Питър Пан.

— Добре, а къде е моето бюро? — постарях се да бъда любезна аз.

— Бюрото на рецепционистката е ето там — Джеймс посочи към огромно дъбово бюро точно срещу входната врата. На него имаше компютър, телефон, малко кожено тефтерче и писалка в мраморна поставка. — Предполагам, че знаеш основните неща? Как да прехвърляш разговорите, да печаташ и така нататък...

— Страхотна съм в печатането — гордо заявих аз. Не можеш да играеш в интернет, ако тракаш бавно по клавиатурата, иначе

чудовищата жив ще те изядат. Реших да не споменавам факта, че го правя с три пръста. — Не съм съвсем сигурна за телефона.

— Господ да ни е на помощ — театрално въздъхна Мелиса. — Тя е безнадежден случай!

Потиснах надигащата се в гърдите ми паника. Защо всички бяха толкова против мен? Още не бях сторила нищо!

— Ще се науча, само ми покажете как се прави — обадих се тихичко.

Джейд въздъхна и стана от мястото си. Пристъпи по мекия килим и се наведе към мен; направо щях да се задуша в облака от парфюма ѝ.

— Всички тук сме заети хора, госпожице Евънс.

— Моля, наричайте ме Луси.

— Ще ти покажа това само веднъж. Разбираш ли — бавно попита тя, сякаш съм бавноразвиваща се.

— Напълно.

— Тогава гледай. Натискаш тук, за да прехвърлиш. Тук записваш съобщенията, без да използваш стенография — потупа тя по бележника. — Вътрешните ни линии са три, пет и шест, Джеймс е на номер седем, а за господин Мейл е нула. Разбра ли?

— Аха.

— Да — поправи ме тя. — В „Мейл акомодейшънс“ не използваме жаргон. Клиентите ни очакват отлично обслужване. Кое то включва и държането ти по телефона.

— Разбирам — отвърнах смирено.

— Ще отговаряш на телефона както следва — Джейд се изкашля да прочисти гърлото си. — Добро утро, „Мейл акомодейшънс“. С какво бих могла да ви помогна? Непременно използвай израза „бих могла“, а не „мога“. Разбира се, че можеш да помогнеш на клиента? — сериозно заяви тя. — Правилната употреба на думите е отличителният ни белег в „Мейл акомодейшънс“.

„Съмнявам се, щом като повечето от вас са янки“. Не го казах на глас.

— Обръщай се към всеки с „господине“ или „госпожо“.

— Окей, исках да кажа, да, много добре.

— Ако не си сигурна в нещо, винаги записвай номера на човека и кажи, че някой от сътрудниците ще се обади възможно най-скоро.

Никога не се пробвай сама да отговаряш на нечие питане. Няма нужда ти да поемаш инициативата — заяви тя с пренебрежение.

— Разбрах — повторих.

— А когато всичко е спокойно, ще има друга работа за теб — каза Джейд.

— Можеш да започнеш — ухили се гадничко Джеймс, — като ми направиш кафе. А после ще се заемеш с папките.

— О, да — кимна Джейд. — Има много за попълване в папките.

И се започна. Така протече първият ми работен ден. Повтарях една и съща фраза по телефона — явно останаха разочаровани, че не се сопнах на никого и не ги прехвърлих на грешен вътрешен номер. Обаче, вместо да ми направят комплимент, ме изпратиха до химическото чистене. Направих поне четиридесет чаши кафе. И билков чай. И подреждах папки, докато накрая изпорязах пръстите си в остриите им ръбчета. Краката ме боляха адски от токетата, стомахът ми къркореше. Явно нямаше обедна почивка за мен. „Някой трябва да пази крепостта“, заяви Джеймс. Позволиха ми да изляза за сандвич, но само до най-близкия магазин, в който имаха единствено с „меко сирене и туршия“ и „пушено говеждо с ряпа“. Изядох говеждото на бюрото си. „По-бързо, скастри ме Мелиса. Ами ако някой влезе и те види как се тъпчеш?“

Истински безкраен празник. Защо ли ме мразеха толкова? Правех каквото ми наредят. Бях обула чорапогащник и обувки на висок ток. Всичко беше съчетано по цвят. Просто не разбирах.

Липсваше ми „РС геймс юнивърс“. Липсваха ми приятелите, джинсите и вечерите в бара.

Изтощена, погледнах към старинния часовник на стената. Беше пет без десет.

— Извинявай, Джеймс — почтително се обърнах към него.

— Какво има? — сопна ми се той.

— Дали бих могла да направя няколко телефонни обаждания. Трябва да си намеря квартира.

— И да използваш фирмената техника? В работно време? Моля те, Луси — Джеймс поклати глава. — Отговорът е „не“ и не знам как изобщо ти хрумна да питаш.

— Почти пет е. И щях да използвам мобилния си телефон — бръкнах в чантата си. — Наистина трябва да си намеря ново жилище

— примолих му се аз и гласът ми заглъхна. Затова замълчах. Сълзите нямаше да са добра идея. Само да изкарам деня! „Тази работа ти е нужна, Луси, не забравяй“, казах си аз.

Той сви рамене.

— Предполагам, че може. Стига да останеш до по-късно тази вечер.

По-късно ли?

— Надявах се да си уредя няколко огледа на апартаменти тази вечер.

— Уговори се за утре — Джеймс измъкна изпод бюрото си огромен куп папки. — Тук са данните за предпочитанията на последните ми клиенти. Нямам време да ги подредя в архива — небрежно подхвърли той. — Можеш да вземеш и да свършиш нещо все пак.

— Аз... разбира се — смирено се обадох. — Няма проблем.

— Тогава, след като затворим офиса, можеш да се заемеш с личните си обаядания. От личния си телефон.

— О, благодаря — измърморих.

Изглежда ме остро.

— И се постарай офиса да е чист и подреден, преди да си тръгнеш.

— Къде си търсиш квартира, Луси? — попита Бъфи.

Примигнах. За целия ден това бе първото, което ми бе казала без враждебен тон.

— Ами нали знаеш. „Тутинг“. „Балъм“. „Клапъм“, не и в престижната част, разбира се. Предградията „Хемпстед гардънс“...

— В „Хемпстед“ не е лошо — отбеляза Бъфи.

— „Хемпстед гардънс“ — поправи я Джеймс. — Луси си търси нещо в Сибир — усмихна се злобничко той. — Само се постарай да имаш достатъчно време за път, за да не закъсняваш за работа сутрин. Днес закъсня.

Стана пет часът. Щом стрелките на часовника посочиха точния час, момичетата като по команда се изправиха плавно в копринените си тоалети, взеха палтата си от „Бърбъри“ и тръгнаха към вратата.

— Не съм закъсняла — обърнах се към Джеймс, а в очите ми пак напиреха сълзи.

— Ами! — изсумтя той. — Не беше и подранила, нали? Не очаквай да се задържиш тук, ако не се стараяш допълнително. Ще се видим утре сутринта. Приятна вечер.

Взе кашмиреното си палто и излезе, без да се обърне повече, като ме остави да седя зад бюрото си, стиснала мобилния си телефон и огромен куп папки.

Щях да се разплача, ако имах сили. За миг останах просто така, загледана в празното пространство. Но папките нямаше да се подредят сами, нали? А нямаше да мога да си тръгна, докато не го свърша.

Отгърнах първата моравя папка. Вътре имаше прилежно изписан лист хартия за някоя си госпожица Манагучи. Търсеше да наеме обзаведена къща за шест месеца. Трябваше да е с три бани и зимна градина, централно отопление, да е от осемнадесети или деветнадесети век, да разрешават отглеждането на домашни любимци вътре и да има асансьор. Следващият, Сам Ябълънс от Тексас, искаше четиристайна мансарда с изглед към Хайд парк, за предпочитане в някоя от кралските сгради. Някой беше добавил бележка с молив: „Задължително да е в аристократично обкръжение“. Наем... Примигнах. Бяха готови да плащат по петнайсет хиляди. На месец. Всеки месец!

Грабнах огромния куп папки. Във всяка имаше поне петдесет такива страници. А каква бе комисионата на агенцията за настаняването на тези клиенти? Едномесечен наем? Двумесечен?

Боже мой! Нищо чудно, че всички можеха да си позволят кашмирени палта и чанти от „Луи Вютон“.

Докато моята скромна особа се радваше, че ще получава осемнадесет хиляди на година.

Тръснах леко глава. Това беше повече, отколкото щях да получа във всяка друга работа. Защо да им завиждам? Трябваше да съм доволна, че мога да си позволя жилище със съквартиранти в „Балъм“.

Въздъгнах и се заех да прибирам папките. Трябваше да съм много старателна, никакви грешки. Джеймс, Мелиса и останалите с удоволствие биха ме уволнили. Не биваше да им давам основание.

[1] Английска писателка на любовни романи. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Към седем и петнайсет най-сетне свърших. Коленете ме боляха, очите ми пареха, а и пръстите ми бяха изранени от папките, но поне бях готова. Искаше ми се просто да се измъкна от тази луксозна килия на мъченията и да се замъкна в бара. О, да, и да си поръчам едно голямо уиски с диетична кола, двойно. Два пъти.

По дяволите отпиването на малки глътки вино, и без това никой нямаше да ме види.

Но не можех. Трябваше да проверя обявите за квартири. Иначе щяха да ги вземат, най-евтините винаги ги наемаха най-бързо.

Забелязах една добра. В „Гутинг“, близо до автобусните маршрути. Къща под наем с трима съквартиранти, шейсет лири седмично.

— Здравейте! — опитах се да прикрия нервността си. — Обаждам се за квартирата.

— Да — отегчено ми отвърна някакво момиче.

— Можете ли да ми кажете малко повече за жилището?

— Написано е в обявата, нали?

— Добре, а какви са хората, които живеят там?

— Ти какво, да не си в трети клас? Не ни трябва такъв човек — заявиха отсреща с презрение и ми затвориха.

Въздъгнах и минах на следващата обява. Предградие „Хемпстед гардънс“. Звучеше хубаво и много зелено.

— Здравейте, обаждам се за...

— Вече е дадено. Съжалявам — отвърна ми мъжки глас. И той ми затвори.

Зяпнах, мобилния си апарат. Денят се превръщаше в истински кошмар. Опитах в „Балъм“. Това беше най-евтината обява, само петдесет и три лири седмично, с три момичета за съквартирантки.

— Здравейте, обаждам се във връзка с обявата за съквартирантка.

— О, да! — момичешки глас. — Какво искате да знаете?

Усмихнах се и въздъгнах облекчено.

— Бихте ли ми казали нещо повече за жилището?

— Разбира се — съгласи се тя. — Стаята ви ще е доста малка, метър и осемдесет на два и половина, но вътре има много етажерки и един вграден гардероб. Както и прозорец с прекрасен изглед към градината.

— Добре — звучеше ми чудесно.

— И се намира на около петстотин метра от автобусната спирка. Още по-добре.

— А какви са момичетата?

— Всички сме работещи момичета. Едната е социален работник, другата — библиотекарка, а третата — счетоводителка.

— И още ли е свободно мястото? — опитах се да прикрия нетърпението си.

— О, да — отвърна тя. — Много хора дойдоха да гледат стаята, но никой не беше подходящ.

— Сигурна съм, че аз съм подходяща — исках да я предразположа.

— Християнка сте, нали? — попита тя. — И англичанка.

— Хм, да...

— Добре. Имахме ужасно много неподходящи кандидати. Имигранти, нали разбирате. И мюсюлмани, можете ли да повярвате? Както и евреи, а е невероятно колко много евреи има в този район. Когато попитах последното момиче дали е приела Исус като свой личен спасител, тя каза...

Внимателно натиснах червеното копче на телефона си. Сигналът за свободна линия ме подканваше да набера следващия номер. Сигурно трябваше да го направя. В „Луут“ имаше и други обяви. Но не можех да го понеса. Искаше ми се просто да си заровя главата в пясъка.

Уморено вдигнах чантата си и се заех да прибирам всички чашки от кафе из офиса. За да е безукорно чисто. Нали така бе казал Джеймс?

Чух превъртане на ключ в бравата и вратата се отвори, при което камбанката звънна нежно. Надявах се да не е Джеймс. Не бих могла да понеса поредната лекция.

Не беше Джеймс. А Тод Мейл. Изглеждаше страхотно в черния си костюм и много сексапилно черно палто. Вторачихме се един в друг.

— Луси? — учуди се той.

Сякаш не бе съвсем сигурен. Огледа ме от горе до долу — кремавата ми рокля с тъмносини цветенца, тъмносинята ми жилетка, новите ми обувки и чанта. Притесних се и отметнах косата си. Тя плавно се разстла по гърба ми. Благодарих на бога за Бърнис!

— Здравейте, господин Мейл — поздравих го. Бях нервна и гласът ми излезе дрезгав.

— Какво правиш тук? — попита той. — Почти седем и половина е.

— О! — каква възможност да го впечатля със старанието си! — Исках само да довърша папките и да поразчистя тук. Обичам да влагам максимум усилия. Да работя на сто и десет процента! — продължих ентузиасирано. Нали така говореха американците?

— Разбирам — каза той. — Хареса ли ти първият ти ден при нас?

— Абсолютно. Беше невероятно!

Мислено се потупах по гърба. Ако продължавах така, щяха веднага да ме вземат в сериала „Доусън крийк“. Или да ми дадат клакьорски помпони и поличка от палмови листа.

— Радвам се да го чуя — разсеяно отбеляза той. Влезе, в кабинета си и се върна с една папка, като хвърли бегъл поглед на листа върху бюрото ми, където си бях записала обявите за квартири.

— Какво е това?

— Тъкмо щях да го изхвърля.

— Какво е?

— Обяви за квартира — признах. — Търся си жилище. Но не се тревожете, използвах личния си мобилен телефон за обажданията. И едва след края на работното време.

— И защо си постъпила така? — попита Мейл, докато прелистваше папката си. Гласът му бе плътен и дълбок баритон. — Тук има достатъчно телефони. Прост натискаш девет за външна линия.

— Ами... Джеймс ми каза да не използвам фирмената техника.

Мейл вдигна поглед тъмношоколадовите му очи отново ме огледаха от глава до пети.

— Джеймс малко прекалява със старанието си — каза той. — Нямам нищо против да провеждате по някой личен разговор. Стига да не се прекалява.

— Благодаря ви, господин Мейл. Ще го запомня.

— Хей, вече минава седем — каза той. — Работното време е свършило, нали? Не мислиш ли, че е по-добре да ми казваш Тод?

— Тод — усмихнах се прелъстително, но за нещастие точно тогава стомахът ми реши да се обади с барабанно соло. Толкова силно, че и „Металика“ щяха да се гордеят с подобен звук. — Извинявай — изчервих се до уши. — Най-добре да се прибирам и да хапна нещо.

— По-добре ела с мен на вечеря.

Толкова се изненадах, че изгървах чантата си.

— Освен ако не ти е неприятно, разбира се — добави той.

— О, не! Искам да кажа, ще е чудесно — избърборих аз.

— Какво обичаш?

— Всичко... — за малко да кажа хамбургер и пържени картофки с голяма халба бира, но внезапно си спомних за обучението си. — Обичам изисканата кухня — внимателно довърших. — С хубаво вино, например „Шардоне“.

— Изискана кухня значи? — очите му блеснаха закачливо. — Май знам едно-две местенца. Готова ли си да тръгваме?

Вдигнах отново чантата си и му се усмихнах.

— Готова съм.

— Харесва ми роклята ти — отбеляза Тод. После вдъхна леко точно над главата ми. — И парфюмът.

— Благодаря — отвърнах любезно. Въздъхнах от удоволствие. Значи все пак си струваше. Оли беше прав.

Тод ме поведе навън към мястото, където бе паркирал колата си — много ниска, спортна и яркочервена. Никога не бях виждала нещо такова. Толкова ниска, че се зачудих как ли ще влезе вътре. Стори ми се малко странна.

— Харесва ли ти? — попита той, докато аз се опитвах да се настаня на седалката, покрита с черна кожа.

— Хм, да.

— Е, естествено е да ти харесва — отбеляза той. — Това е „Ламборгини“. Някога возила ли си се в такава?

Беше много неудобно. Поклатих глава.

— Така и предполагам — каза Тод. — Е, порадвай се на разходката.

Включи на скорост и плавно се вля в уличното движение. Много исках да се „порадвам на разходката“, но засега единствено виждах ауспуха на проклетия автобус точно пред нас. Но пък останалите ни поглеждаха завистливо през прозорците на колите си. Опитах се да се отпусна. Вероятно беше нещо като привилегия да можеш да видиш толкова много шасита на коли. Сигурно само механиците гледаха толкова отблизо светлините на стоповете.

— Хапва ми се риба — заяви Тод. — Луси?

Всъщност на мен ми се хапваше голяма пържола. Или чиния спагети с гъст сос. Но няма Лили Астър би спорила с него?

— Рибата звучи прекрасно — отвърнах.

— Отлично. Отиваме в „Уилтънс“ — обясни ми той със сексапилния си американски акцент. — Истински традиционен английски ресторант. Ще бъде тъкмо по вкуса ти. Както казват тук, нали?

— О... да — потвърдих аз.

Тод изглеждаше много доволен от себе си.

Стигнахме до площад „Сейнт Джеймс“, той намери място за паркиране и се запътихме към ресторанта. За моя изненада наистина се оказа традиционен. Беше тихо и спокойно място, сервитьорите бяха опитни и дискретни, разговорите се водеха тихо и с аристократичен тон.

— Много се радваме да ви видим пак, господин Мейл — поздрави един от сервитьорите. — Обичайната ви маса ли да бъде, сър?

Тод кимна отсечено.

— Често идвам тук — обясни ми той. Господи, имаше поразителни очи. С толкова гъсти мигли. — Посещават го предимно американци и швейцарци. Японците предпочитат „Нобу“ или „Савой“. А арабите харесват „Клариджис“.

Кимнах с разбиране.

— Човек може да хапне нисковъглехидратна храна без никакви наситени мазнини — продължи Тод. — И ти си привърженик на нисковъглехидратната диета, нали, Луси?

— Предимно... — стомахът ми отново се разбунтува шумно, затова се изкашлях, за да го прикрия. Струваше ми се, че направо ще

умра, ако не хапна малко хляб. Все пак рибата би могла да ме нахрани, но само ако е пържена, увита в хартия и с двойна порция картофки.

— Така си и мислех. С такова тяло — одобрително отбеляза той и за миг забравих, че умирам от глад.

Какво беше пък това? За моето тяло?

Погледнах го по-внимателно. Да не би този милионер с вида на Робърт Редфорд, само че по-млад и по-тъмен, да ме сваляше?

Да ме сваля? Мен?

Но той вече бе извърнал очи и разглеждаше менюто си. Може би си въобразявах. Американците сигурно бяха различни. Може би просто ми правеше комплимент от любезност.

Надявах се да е така. Не искам да бъда разбрана погрешно. Отчаяно се опитвах да впечатля Тод Мейл. Нуждаех се от работата, от заплатата. Освен това исках той да види моя потенциал и да ме повиши. Не бях сигурна точно какъв е потенциалът ми. Много е трудно човек да го определи по принцип. Но точно сега за мен това беше „нещо, което ще ми осигури по-интересна работа“.

Обаче не исках да излизам с него. Да, беше прекрасен и много богат. Но сякаш... прекалено прекрасен. Харесвах мъже, които са малко по-грубовати и не толкова... изкуствени. И с чувство за хумор. Като... ами като Оли.

Трябваше да намеря втори Оли, а не прототип на Кен, приятеля на Барби. Както и да е, за какво се бях замислила? Той само бе подхвърлил нещо за тялото ми. Сигурно беше маниак на тема здраве, като всички американци.

Виктория би умряла от смях. Тод Мейл не би се заинтересувал от обикновено момиче като мен.

— Да ви предложи ли нещо за пиене? — попита сервитьорът.

Тъкмо щях да помоля за чаша шардоне, но Тод ме изпревари.

— Шампанско — каза той. — Бутилка.

— Бихте ли искали да прегледате листа с вината, сър?

— Имате ли „Бъов гранд дам“? — попита Мейл.

— Да, сър.

— Шампанско? Какво ще празнуваме? — попитах небрежно.

— Да празнуваме ли? — не разбра Тод. — Винаги си поръчвам шампанско с вечерята.

— О! — разбира се, все забравях колко е богат. — Това е чудесно — одобрително отбелязах аз.

В крайна сметка нямаше нищо лошо в учтивостта. А и денят ми бе ужасен. Умирах от глад, краката ме боляха адски, а и ме сърбяха заради чорапогащника, но какво от това? Без труд нищо не се постига. Шампанското определено щеше да ми дойде добре.

Донесоха го в сребърна кофичка с лед. Тод ме погледна. Реших, че проверява дали съм впечатлена.

— Избра ли си вече какво ще поръчаш?

— Ще взема от рибата скат и картофено пюре — реших аз.

Тод повдигна вежда, докато сервитьорът наливаше шампанско в кристалната ми чаша.

— Но това съвсем не е нисковъглехидратно.

— О! По принцип ям предимно нисковъглехидратна храна, разбира се — оплетох се аз. — Но пък напоследък тичам доста, а и танцувам и вдигам тежести, така че точно сега имам нужда от калории.

— За мен дузина миди и пастет от пушена съомга с гарнитура от задушен в масло спанак.

— Много добре, сър — сервитьорът се оттегли плавно, сякаш се стопи.

— Трябва да промениш режима си — заяви Тод, докато очите му преценяващо изследваха тялото ми. — По-малко упражнения и по-малко въглехидрати. Не си дебела, затова можеш да преминеш на йога или „Пилатес“. Иначе може да развиеш мускули — с неодобрение в гласа каза той.

Но аз харесвах мускулите си, стегнатото си тяло.

— Няма страшно, не съм решила да се превръщам в Ксена^[1] — пошегувах се аз, но той не се засмя, така че побързах да прикрия собствената си усмивка с глътка шампанско.

— Жените трябва да са стройни — увери ме Тод. Тъмните му очи се взряха дълбоко в мен. — Но също и нежни. Женствени. Особено в нашия бизнес. Всичко зависи от представянето.

— Точно така.

— На твоє място бих зарязал упражненията и въглехидратите.

— Добре — съгласих се мрачно.

— Все пак ти си красиво момиче — каза Тод. — Сигурен съм, че искаш да запазиш красотата си.

Аз? Красива?

— Благодаря — измърморих под нос.

— Наистина трябва да се обадя на Оли — провлачен продължи той. — И да му благодаря, че те изпрати при мен.

О, мамка му, добре де, о, господи! Реших, че... реших, че все пак наистина ме сваля.

Усмихнах се безлично — учтиво, но съвсем не окуражаващо. Шеф, който си пада по някоя от служителките, си беше неприятност, от каквато изобщо нямах нужда.

От друга страна, щеше ми се Виктория да може да ме види точно сега.

— От теб ще излезе чудесна придобивка за фирмата — каза Тод. — С този очарователен акцент, а сега и с подходящи дрехи. Мисля, че стоенето ти зад бюрото може да се окаже загуба на талант. Какво ще кажеш да дойдеш на няколко срещи с мен?

Зяпнах.

— Много ще се радвам — Слава богу, че не го бях отрязала веднага! Точно на това се бях надявала. Бързо издигане... потенциал...

Това приличаше на светъл лъч в мрака. Май все пак не ме очакваха безкрайни дни, прикована към едно бюро да отговарям на телефона. „Добро утро. «Мел акомодейшънс». С какво бих могла да ви помогна?“ Сигурно щях да се застрелям, преди да осребря първия с чек.

Погледнах обнадеждено Тод.

— Мога да ти покажа основните правила в бизнес — размишляваше на глас той.

Донесоха мидите му.

— Искаш ли да опиташ? — предложи той и поднесе към мен една лъскава мида. Съдържанието ѝ ми заприлича на потреперващ сопол. Усетих, че ми се гади.

— Не, благодаря — отказах.

Тод се усмихна.

— Харесвам момичета, които умеят да се въздържат.

Въздържание. Още нещо, което трябваше да запомня. Отпих глътка шампанско. Много малка глътка.

„Дали ме харесва наистина? — питах се аз, докато Тод поглъщаше мидите и премляскваше от удоволствие. — Или просто си

мисли, че изглеждам подходящо за бизнеса му, онзи типично английски вид — «английска роза», — за който говореше Оли?“

— Ако следваш съветите ми, ще стигнеш далеч — каза Тод.

— С удоволствие ще следвам твоите съвети — почтително се отзовах аз.

— Добро момиче — той се ухили. — И разбира се, не мога да позволя някой от служителите ми да живее в неподходящ район на града. Така се създава лошо впечатление.

Лицето ми помръкна.

— Не мога да си позволя хубав район — измърморих. — Много съжалявам.

— Ти не, скъпа, но аз мога — каза Тод. — Освен с настаняване, фирмата се занимава с корпоративни жилища под наем. Имаме много места, в които мога да те настаня като управител на обекта.

— Какво означава това?

— Нали разбираш? Ще надзираваш персонала, който се грижи за почистването. Ще събираш таксите за паркиране.

— Значи... почти никакви задължения?

— Ще трябва да си готова да се изнесеш в най-кратък срок. Но иначе, не, никакви задължения — отново се ухили широко. — Ще имаш достатъчно задължения като моя асистентка.

— За какви жилища става дума?

Сервитьорът се върна с основното ястие. Толкова бях изгладняла, че направо щях да припадна, но се стегнах и започнах бавничко да хапвам от рибата си. Блъснах настрана вкусно изглеждащото картофено пюре и Тод ме възнагради с кимване.

— Нищо особено — каза той. — Апартамент с три спални в „Кенсингтън“, апартамент с градина в „Нотинг Хил“ и едно жилище с една спалня в „Найтсбридж“, което обаче има много прилична градина на покрива.

Зяпнах.

— И наемът е за сметка на фирмата?

— За теб ще бъде безплатно — отвърна той. — Дори мисля, че мога да уредя да ти плащаме малка допълнителна сума за това, че ще се грижиш за жилището.

Осъзнах, че съм зяпнала много неподобаващо за една млада дама, и рязко затворих уста.

— Няма защо да ме гледаш така, сякаш съм прекрасният принц от приказките — обезоръжаващо ми се усмихна той.

Изчервих се, защото точно това си мислех.

— Не знам как да ти се отблагодаря — измърморих.

— Няма нищо, скъпа — провлачено отвърна той. — Все ще измислим нещо.

Преглътнах с мъка. Ще измислим нещо ли?

— Виж... хм... Тод. Много се радвам, че ще работя за теб. Аз... аз наистина искам да ти благодаря за шанса, който ми даваш. И това за апартамента звучи чудесно.

— Но?...

— Но нали разбираш, точно сега не искам да се срещам с никого — усмихнах му се, като се надявах да не се ядоса. — Не смятам, че ще съм добра компания. Съсредоточила съм се върху работата.

Мейл изглеждаше изненадан.

— Защо не оставиш мъжът сам да реши дали си добра компания? Вземи мен например. Познавам жените. Знам кога ми е приятно да съм с някое момиче.

Господи. Отчаяно исках да застане на моя страна. Но след като го бях казала веднъж, не можех да се отметна.

— Сигурна съм в това — опитах се да го полаская. — Ти си толкова красив и преуспял.

Той видимо се успокои.

— Става дума по-скоро за мен самата — продължих. — Не искам да излизам с никого. Въобще. Реших, че сигурно е по-добре да изясня това от самото начало.

— Разбирам — изведнъж заяви той, сякаш е получил прозрение. — Ти си хомосексуална, нали? Затова не знаеш как да се обличаш и всичко останало.

— Гейовете прекрасно знаят как да се обличат. Както и да е, не съм такава.

— Сигурна ли си?

Кимнах.

— Тогава значи се срещаш с някого — каза той. — Кой е? Оли?

— Не се интересувам от Оли ни най-малко — рязко отговорих аз. О! Това не прозвуча много добре. Но просто не можех да понеса още някой да се опитва да ме сватосва с Оли.

— С кого тогава? — продължи да пита Тод. — Да не би тайно да се срещаш с някой важен banker? Или някой сексапилен политик?

— Сексапилен политик ли? — зяпнах невярващо. — Какво говориш?

— Политиците са много привлекателни — каза той. — Заради цялата им власт.

— Не и тук — отвърнах аз. Нито пък в Америка, ако питаха мен. Освен ако не се брой Арнолд Шварценегер.

— Аз ще стана политик — заяви Тод. — Някой ден. Такава е съдбата ми. Значи никакви политици — повтори той. После сякаш му хрумна нещо друго. Размърда се на стола си и ме изгледа пронизващо.

— Да не би да се срещаш с някой херцог? — попита той. — Пер на короната? Маркиз? — произнесе го с дълго „и“, по френски маниер.

Постарах се да не се засмея.

— Честна дума, не се срещам с никого.

— С принц Хари? — с тайнствен глас попита Тод.

— Не. Никакъв принц Хари. Нито гръцки корабни магнати или футболисти от висшата лига — опитах се да обърна всичко на шега. — Нямам си приятел. Нито приятелка — побързах да добавя. — Опитвам се да ти кажа, че не искам никого. Искам просто да се занимавам с работата си и да остана сама за известно време.

Той се опита да осмисли думите ми.

— Е, колко точно ще продължи това? — попита накрая. — Седмица?

— Няколко години — твърдо заявих аз.

Толкова щеше да ми е нужно да срещна някой свестен мъж като Оли и да го опозная.

Тод примигна.

— Ти си най-странното момиче на света — бавно пророни той. — Да не би да казваш, че не искаш да имаш приятел?

Кимнах, доволна, че най-сетне е схванал мисълта ми.

— Щастлива съм и така — потвърдих аз. — А и работата ми в „Мейл акомодейшънс“ ще отнема голяма част от времето ми.

— Значи дори ако аз те поканя на среща, ще ми откажеш?

— Ще ти благодаря и учтиво ще откажа. Но ти можеш да имаш всяко момиче — допълних аз. — Няма защо да излизаш на срещи точно с мен.

— Не — размишляваше на глас Тод. — Разбира се, че не...

Изведнъж рязко се завъртя на стола си.

— Какво има? — попитах.

— Виж ти кой е тук — възкликна той.

— Кой? — само да не беше проклетият Джеймс. Или Бъфи?

— Общият ни приятел.

Зяпнах от удивление. Оли тъкмо влизаше в ресторанта заедно с Виктория. Не вярвах на очите си!

— Какво съвпадение — бързо се съвзе Тод и им махна леко.

Предположих, че в колежа „Уилтън“ не ги учат да крещат: „Ехо, насам!“.

Оли се сепна и се усмихна; Виктория, проследила погледа му, замалко да излезе от кожата си. Усмихнах ѝ се самодоволено. Скъпият ми Тод, идеше ми направо да го разцелувам! Е, разбира се, това не бе достатъчно основание за истинска целувка. Но можех поне да го целуна по бузата. Само за да видя втрещения и бесен израз на лицето ѝ.

Нямаше как да го избегне, трябваше да дойде до нас, скрита зад Оли, който бодро стисна ръка на Тод и после се наведе да ме целуне.

— Какво става тук? — попита Оли и ме погледна крадешком.

— Просто изведох на вечеря най-новия член на екипа си — отговори Тод. — Най-новия и най-красивия, трябва да отбележа.

Виктория разтвори още по-широко очи от гняв.

— Внимавай, Тод, Луси може да те съди за сексуален тормоз — пошегува се Оли. Виктория ме зяпна, сякаш искаше да каже, че е невъзможно да имам такъв късмет. — Познаваш ли годеницата ми Виктория Кобхъм?

— Здравей — без всякакъв интерес я поздрави Тод.

Супер. Потиснах усмивката си.

— Тод Мейл — обади се Виктория със задъханото си тънко гласче, което ѝ беше специалитет, — за мен е удоволствие. Толкова съм чувала за теб от моя скъп Оли.

— Така ли? — Тод погледна Оли. — Нищо хубаво, надявам се.

Виктория се засмя със звънливия си момичешки смях, сякаш е казал най-забавното нещо на света.

— Какъв късмет да се срещнем така — измърка тя. — Какво съвпадение. Надявам се, че ще те видим и на сватбата, нали, Тод?

Оли я погледна рязко, но тя се престори, че не забелязва.

— О, да, разбира се — отвърна Тод. — Ще бъде забавно.

— Е, това е чудесно — продължи Виктория. — Какво ще кажете, ако се присъединим към вас, Тод? Толкова по-добре ще е, отколкото да се храним поотделно.

— Вики, те вече са се нахранили — обади се Оли и в тона му се усещаше желязна нотка. Той посочи към празните ни чинии.

— О, няма значение — не преставаше Вики. — Ще пропуснем ордьовъра. Ще хапваме основното си ястие, докато те са на десерта.

— Ами... — провлачено подхвана Тод — ще е чудесно някой друг път, Вероника.

Едва успях да потисна смеха си.

— Виктория — поправи го тя, като ме погледна убийствено.

— Да, да. Но тази вечер се канех да изведа Луси и да ѝ покажа няколко апартамента.

— Работите толкова до късно? — възкликна Оли с леко неодобрение.

Погледнах го предупредително. Какво си въобразяваше? Не исках да изплаши Тод. Опитвах се да направя добро впечатление на човека.

— Работа ли? О, не — Тод ме погледна с възхищение и гадната Виктория не вярваше на очите си. Зяпаше ни така, сякаш това е най-ужасният ѝ кошмар, но наяве.

Изведнъж разбрах. Тя си мислеше, че сме на среща!

Но нямах намерение да коригирам впечатленията ѝ. Поглеждаше от Тод към мен и после обратно и направо чувах как стържат колелцата в малкото ѝ мозъче. Насили се да ми се усмихне.

— Не, ще предложи на Луси да се настани в някой от фирмените апартаменти. Разбрах, че е трябвало да се изнесе от твоя, Оливър.

— Тъй като ще се женим — намеси се Виктория. — Иначе с удоволствие бихме приели Луси да остане колкото иска.

Да, как ли пък не!

Тод разпери ръце.

— Затова сега ѝ предлагам да си избере някое от жилищата, в което да се настани временно. Това е добре за фирмата и напълно устройва Луси.

— Така ли? Чудесно — усмихна се Оли.

Забелязах как Виктория се бори със себе си, но накрая загуби битката. Любопитството надделя над хладнокръвието ѝ.

— И къде са тези жилища? — попита тя.

— Където си пожелае всъщност — отвърна Тод. — „Нотинг Хил“, „Саут Кенсингтън“, „Найтсбридж“, „Мейфеър“, „Хайд парк“. Имаме навсякъде.

Виктория прехапа устни.

— Е, определено ти провървя, Луси — каза тя. — Каква късметлийка!

— О, не — отвърна Тод. — Аз съм късметлията — и ми отправи най-ослепителната си усмивка.

„Ха-ха!“, мислено се потупах в гърдите аз. Чувствах се на седмото небе.

Усмихнах се сдържано на Виктория, която явно имаше проблеми с дишането.

— Хайде, скъпа — Оли я задърпа за костеливата ръка. — Трябва да седнем на нашата маса.

— О, да — неохотно се съгласи тя. — Но, Тод, непременно ще поддържаме връзка. Някой ден трябва и четиримата да излезем на вечеря.

Тод ѝ се усмихна учтиво и хладно, кимна на Оли и се върна към шампанското си, а аз се насладих на гледката на Виктория, която се отдалечаваше със скован от ярост гръб.

Човек би помислил, че ще е щастлива. Но ако се тревожеше, че съм се увлякла по Оли, какво лошо имаше в това, че Тод Мейл ми обръща специално внимание?

— Досадно — въздъхна моят рицар на бял кон. — Не мразиш ли подобни прекъсвания? Имам предвид, добре е да поздравиш хората. Но после трябва да си хванеш пътя!

— Сигурна съм, че Оли искаше да отиде на своята маса. А Виктория просто се опитваше да бъде учтива — дипломатично се обадох аз. Заради Оли.

— Тя е истинска напаст — пренебрежително подхвърли Тод. — Мразя амбициозните жени. Да платим тук и да те заведе да видиш няколко апартамента — той ме погледна. — Ако имаш време, разбира се.

— О, да — отново отпих от шампанското, съвсем мъничка глътчица, разбира се. — Имам време.

Вечерта се очертаваше все по-хубава и по-хубава. Тод ме придружи до колата и задържа вратата да се кача, после ме повози из опустяващите улици на Лондон.

— Одобрявам таксата, която въведоха за движение в центъра — каза той. — Бедняците не могат да си я позволят, затова се качват на автобусите. Така пътищата са по-чисти за мен. Това съкрати времето ми за пътуване с петнайсет процента — потупа волана. — А и това бебче не можеш да го покажеш в най-добрия му вид в натоварен трафик!

После ми отправи поредната си бляскава усмивка, за да покаже, че се шегува. Или поне така си помислих аз. Усмихнах му се.

— Не искам да те изморявам с обикаляне — небрежно подхвърли Тод. — Помниш ли как ти описах апартаментите в ресторанта? Кой искаш да видим най-напред?

— О, всеки от тях явно е чудесен — скромно отвърнах аз. — Толкова е благородно от ваша страна, господин Мейл.

— Тод. След работно време — поправи ме той. — Имаш добро отношение, Луси. Харесвам такива жени. Да видим. Кой е най-близо до мен? — очите му проблеснаха, когато се обърна към мен, и аз задържах за миг дъха си притеснено. Той го забеляза и спокойно продължи: — Става дума само за бизнес, разбира се. Колкото си по-близо до мен, толкова по-бързо можеш да дойдеш.

— О, разбира се — опитах се да прикрия факта, че съм си помислила нещо различно.

— Предлагам „Найтсбридж“ — каза той. — Съгласна ли си, скъпа?

Кварталът на „Хародс“ и „Харви Никс“?

— Мисля, че ще е чудесно — обадох се предпазливо: Колата пое на запад и се вмъкна в лабиринта от тихи странични улички, само на няколко преки от спирката на метрото. Най-накрая спряхме пред една от разкошните големи къщи от червени тухли.

— „Пелъм хаус“ — обясни ми Тод. — Мисля, че това ще те задоволи.

И аз така мислех. Метрото се намираще на две минути път, а „Хародс“ — на пет. Не че можех да си купя нещо оттам. Но навярно

някой ден щях да го посетя и да разгледам какви дрехи носят наистина богатите момичета. Такива като Лили Астър например.

— Изглежда страхотно.

— Разбира се, скъпа.

Погледнах го нервно, когато каза „скъпа“, но той не гледаше към мен. Може би просто флиртуваше с всички.

Само че не беше го направил с Виктория, нали?

Или пък изобщо не ставаше дума за подобно нещо. Вероятно не всичко бе просто бизнес, но може би изобщо не ме харесваше като жена. Може би просто се държеше учтиво. Или като приятел.

„Работата е много добра, казах си твърдо, а и след малко ще получиш невероятен апартамент. Така че не проваляй всичко с държане на стара мома! Не и ако не направи нещо наистина лошо“.

А досега той се бе държал много мило.

— Кой апартамент ще гледаме? — попитах, докато той звънеше на вратата.

Мейл се ухили.

— Мансардният — отвърна. — Много е внушителен.

Чухме стъпки и вратата отвори униформен портиер.

— Господин Мейл — посрещна ни той. — Добър вечер, сър.

— Добър вечер, Тони — каза Тод. Възрастният човек леко потръпна, но не каза нищо. — Това е Луси Евънс, която навярно ще остане да живее в мансардния апартамент и ще се грижи за него от името на компанията.

Погледнах към картичката с името на човека; на нея пишеше „Тоби Роджърс“.

— Приятно ми е, госпожице — обърна се господин Роджърс към мен. Гласът му бе професионално безизразен, но усетих, че не ме харесва. А още не бях разменила и две думи с човека!

— Моля ви, казвайте ми Луси, господин Роджърс — протегнах ръка аз.

Възрастният човек не я пое, а Тод се намръщи.

— Не насърчаваме фамилиарното отношение към персонала, Луси — хладно заяви той. — Тони ще се придържа към обръщението „госпожице“, нали, Тони?

— О, разбира се, сър — студено отвърна Роджърс. Изчервих се до корените на косата си.

— А ти ще го наричаш „Тони“. Такъв е редът тук. Нали така, Тони?

— Точно така, сър.

— Но той се казва Тоби — обадох се немощно.

Портиерът отново ме погледна. Изглеждаше леко изненадан. За миг Тод също се сепна; не беше никак доволен. Но после ми отпрати поредната си бляскава американска усмивка.

— Тони, Тоби, каква е разликата? — каза той. — Нали, Тоби!

— Наистина, сър — равнодушно отвърна Роджърс.

— Стига с празните приказки — продължи Тод. — Ключът от мансардния апартамент е у теб, нали?

— Да, сър.

Роджърс се върна до бюрото си и извади оттам старомоден месингов ключ. Тод ми го връчи и аз го завъртях в ръката си. Беше великолепно изработен и приличаше на излязъл от приказките.

Качихме се в модерен асансьор, облицован с плюш и с пейка с кадифена дамаска — също като онзи във филма „Хубава жена“, — който стигаше чак до мансардния етаж. После Тод взе ключа, влязохме в апартамента и когато той светна лампите, реших, че сигурно наистина съм попаднала в някоя приказка.

Апартаментът беше изумителен и просто не знаех накъде най-напред да погледна. Беше глупаво да се нарича апартамент. Намирах се в елегантна и ултрамодерна всекидневна, толкова огромна, че спокойно щеше да побере три пъти цялото жилище на Оли. Подът бе от тъмно дърво, имаше италиански дизайнерски кожени дивани и фотьойли, огромен телевизор с плосък екран и вградени в тавана лампички. В единия ъгъл се виждаше барче в стила на филмите за Джеймс Бонд от седемдесетте години, заредено с всичко, което човек можеше да си представи: шампанско, ликьори, кристални кани и чаши. Към горния етаж водеше модерно стълбище от ковано желязо.

— Там е голямата спалня — небрежно подхвърли Тод, — с баня към нея.

Качихме се горе. Точно както и очаквах. Големи каменни мивки с лъскави кранчета от хром. Мраморни подове, огледални стени. Отново вградени лампички. Друг голям телевизор с плосък екран. Интерком система. Легло с масивни дървени табли, застлано със скъпи чаршафи в шоколадовокафяво.

Не успях да кажа и дума, останах безмълвна. Приличаше ми на апартамента на Мадона. Или, знам ли, може би на Келвин Клайн.

Тод се усмихна весело, явно доволен, че съм така слисана.

— А насам е кухнята — каза той, водейки ме към долното ниво, където прекосихме просторната дневна.

Кухнята бе достатъчно голяма, че да заслужи собствен пощенски код. С гранитни плотове, фризер и всякакви домакински уреди, последна дума на техниката, умело скрити зад махагонови вратички. Имаше и функционираща камина, покрита с модерни плочи, диван, огромна маса и в централната част нещо като самостоятелно островче за — знам ли — за рязане на разни неща.

Откровено казано, беше малко объркващо. Надявах се, че ще намеря къде да прибера собствените си хранителни запаси, които се състояха от хляб, маргарин и конфитюр от портокали.

— Уха — успях да промълвя.

— О, не сме свършили. Има четири спални за гости.

Наистина имаше. По-малки копия на кралската спалня на горното ниво, всяка от тях обзаведена с огромно легло, телевизор с плосък екран — колко ли такива имаше наоколо все пак? — и прилежаща баня с луксозна душ кабина и тоалетна.

— И накрая малко кътче от градината вътре — каза Тод и ме поведе по коридора към врата от ковано желязо. Отвори я и аз останах без дъх от удивление и удоволствие.

Пред мен се разкриваше прекрасна зимна градина. Трите ѝ стени бяха от здраво стъкло, а вратите се отваряха към терасата; човек можеше да види всичко — от миниатюрни лимонови дръвчета до рози и всякаква зеленина. Имаше и разкошни плетени мебели, отрупани с меки възглавнички.

— Има и климатик — провлачено обясни Тод. — И отопление през зимата. През цялата година се поддържа температура от двадесет и три градуса. Има разпръскваща система за поливане, а градинарят идва веднъж седмично. Отлично място, наемателят — погледна ме лукаво — или обитателят да организира парти.

Отворих уста да кажа нещо, но излезе само немощно изписукване.

— Е, какво ще кажеш, скъпа? — попита той. — Мястото устройва ли те, или да те заведе другаде?

— Аз... О... това е, хм... добре е — заекнах. — Истински рай.
Тод се ухили.

— Нали? Сам работих с дизайнера. А каква да бъде заплатата ти, задето ще живееш тук? Какво ще кажеш за петстотин седмично? Плюс сто допълнително за пътни разходи.

Останах с отворена уста, но после осъзнах, че сигурно така приличам на златна рибка, а това не беше най-женственото поведение.

— Невероятно е, че мога да остана тук — казах. — Дори за няколко седмици, докато намерите наемател. Няма нужда да ми плащате.

— Скъпа — лениво продължи Тод, — ето и първото, което трябва да научиш за бизнеса. Никога не отказвай пари. Или услуга.

— Аз... добре — измърморих с пресъхнала уста.

— И на твоё място не бих се притеснявал, че за мястото ще се намери наемател. Наемът е малко висок дори за подобно място. Но собственикът не иска да отстъпи. На пазара е от година.

Цяла година! Можех да остана тук толкова дълго?

— Нямам представа как да ти благодаря — отвърнах само.

— Е, щом категорично не искаш да излизаш с мен... — беше наполовина въпрос.

— Съжалявам — казах. — Аз просто...

— Искаш да останеш сама. Уважавам това, уважавам го — отвърна Тод. — В такъв случай ще работиш двойно по-усърдно. И се постарай да изглеждаш изискано. Мислиш ли, че ще успееш да го направиш заради мен?

— О, да — с благодарност промълвих аз. — Каквото поискаш.

— Добре — дръпна се леко назад и погледна ролекса си. — Можеш да уредиш нещата с Тони. Да се нанесеш утре.

— О, разбира се. Благодаря — повторих.

— Междувременно ще се видим утре точно в осем. И не споменавай за тази вечер пред другите в офиса — каза той. — Такава е политиката ми. Знаеш как е. Няма да им хареса, че се сприятелявам толкова със съвсем нов човек.

— Разбира се. Можеш да разчиташ на мен — уверих го аз.

— Метрото не е далеч — бодро продължи Тод. — Можеш да го използваш, за да се прибереш у дома, защото аз трябва да прегледам някои документи, преди да приключа за днес. До утре — спокойно

довърши той. И тръгна към вратата. Побързах подире му. — Остани — каза той. — Огледай се наоколо. Всичко е твое.

Потърсих мислено някаква остроумна реплика, но нищо не ми хрумна.

— До утре — повтори Тод и излезе.

Хм... Не беше минало зле, нали? Не беше направил нищо лошо. Не ме беше потупал по дупето или нещо такова. Казах му, че не искам да излизам с него, и той си тръгна. Сега се чувствах гузна. Какво като Тод изглеждаше малко изкуствен и стряскащо красив. Заведе ме на чудесна вечеря и беше първият в онзи офис, който се отнесе човешки с мен. Нямахме как да не е супер изискан.

Отново разгледах апартамента — голям, плащещ и богат, също като него. Откровено казано, не бях сигурна, че ми харесва. Внушаваше ми страхопочитание.

Тръснах глава. Край! Това беше апартамент-мечта, а Тод — шеф-мечта.

Прибрах се след около час. Чувствата ми бяха много объркани, не знаех какво да мисля. Бях възторжена. И разочарована.

Но нямаше смисъл да се вманиачавам. Чувах звуците от стаята на Оли — подозрително приглушени и задъхани. Пфу! Оли и Виктория. Истинска трагедия. Отидох в банята и много внимателно свалих дрехите си. После измих лицето си и си сложих малко от скъпия нощен крем на Виктория. Загърнах се в старата си, прокъсана хавлия и се прибрах крадешком в стаята си.

Умирах от глад. Четири залька риба и малко шампанско не ми стигаха. Но Тод харесваше кльошави жени, нали? Исках да покажа малко старание. Да създавам правилното впечатление.

Поспорих със себе си. Но накрая успях да устоя на изкушението и да не се отзова на бекона, който сякаш ме викаше от кухнята. А и не беше чак толкова трудно. Бях по-уморена, отколкото гладна; облякох пижамата на татко, нагласих будилника за пет сутринта и заспах още преди да усетя възглавницата.

[1] Героиня от телевизионните сериали „Ксена: принцесата воин“ и „Херкулес легендарните пътешествия“, изиграна от

новозеландската актриса Луси Лоулес. — Б.пр. [↑](#)

ОСМА ГЛАВА

Когато будилникът звънна, скочих на секундата. Изправих се рязко, сякаш събудена от кошмар. Само че не беше кошмар, нали? Днес беше денят за преместване във фантастичния мансарден апартамент-мечта.

Изключих и останалите аларми и звънци, преди да са събудили Виктория, после се пъгнах под душа. Отново преминах през целия ритуал на истинските момичета. Измиване. Подсушаване. Сешоар. Лак. Грим. Днес не ми се стори толкова сложно; този път знаех какво да правя.

Уви, това не означаваше, че чорапогащникът не предизвикваше сърбеж по краката ми.

А и, разбира се, бях нервна. Все пак летвата бе вдигната много високо. Роклята с тъмносини цветенца бе най-красивият ми тоалет, но трябваше да се справя както мога: бледожълта пола, бяла риза, бледожълта жилетка, бежова чанта и бежови обувки. Малко „Шанел“ неутралните нюанси в грима на Боби Браун.

Притеснено се погледнах в огледалото. Но всичко изглеждаше наред — оттам ме гледаше Луси, наконтена като Бъфи; онази с дългата блестяща коса и дрехи в тон!

Отидох в кухнята за закуска. Искаше ми се да изям купичка с овесена каша. Странно ли беше? В студени дни като този нямаше нищо по-хубаво от пълна купа пухкава овесена каша със златистокафяв сироп и огромна чаша кафе с две захарчета.

Стомахът ми закъркори шумно само при мисълта за нея. Но не можех да ям това. Напоследък няхах време да тичам, а ако се тъпчех като прасе без упражнения...

С други думи, минавах на нисковъглекхидратна диета.

Неохотно се замъкнах до хладилника и извадих бекон и яйца. Три яйца и две резенчета бекон. И малко кафе. Не беше овесена каша, но трябваше да се задоволя и с това. После щях пак да си измия зъбите, за да отмия петната от кафето.

Кой знае дали в „Мейл акомодейшънс“ щеше да ми остане време за обяд. Или дори за вечеря. Мисълта беше толкова потискаща, че добавих още едно парченце бекон.

— Добро утро, Луси! — пропя Виктория.

Примигнах над ръба на чашата си. Вики се беше появила, наконтена в копринен халат, стегнат здраво около кльощавото ѝ тяло, а под него несъмнено беше с някоя нощничка с котенца или нещо подобно. На краката ѝ се мъдреха розови пантофки на висок ток с пухкави перца на пръстите.

— Здравсти — обадих се аз.

— Добре ли спа?

Примигнах. Какво ли ѝ ставаше?

— Много добре, благодаря. А ти? — и аз можех да се включа в играта.

— О, спях чудесно — отвърна тя. — Беше страхотно приятно да се срещнем случайно снощи, нали?

— Да, страхотно — съгласих се. Вероятно имаше лека амнезия и беше забравила мрачните и убийствени погледи, които ми беше мятала. — Както и да е, повече няма да ви досаждам тук. Тази вечер ще си изнеса багажа.

Виктория се намръщи.

— Толкова ще ми е мъчно за теб — каза тя. — Все пак станехме доста близки, нали?

Хм?

— Къде точно ще се местиш? — прониза ме с поглед тя.

Усмихнах се тържествуващо.

— Тод ми предложи да остана да се грижа за едно местенце, което фирмата дава под наем.

Виктория помоли за подробности. Знаех си, че ще го направи!

— Намира се в „Найтсбридж“ — поясних. — Съвсем близо до спирката на метрото. Не е далеч от „Харви Никс“ — добавих небрежно.

— В „Найтсбридж“ — въздъхна тя. — И колко ще плащаш като наем? Само символична сума?

— О, няма да плащам нищо. Всъщност Тод ще ми дава пари. А и имам сметка за разноските — заявих между другото.

Оли се появи по пижама и със зачервени очи.

— По дяволите, що за връва вдигате в зори — измърмори той. — Не може ли човек да поспи пет минутки сутрин? Едва минава шест. Подай ми кафето, Луси.

Подадох му каната. Виктория остана загледана в мен, сякаш Оли го нямаше, което е точно обратното на обичайното ѝ поведение.

— Мисля, че това е прекрасно — излъга тя. — Заслужаваш го. А какъв е апартаментът? В мазето? Или би трябвало да кажа „приземния етаж“ — пресилено се усмихна тя. Ето. Дори и когато се стараеше да се държи възможно най-любезно, не можеше да прикрие докрай злобата си. — Нали така го наричате вие, агентите по недвижимите имоти?

— Вероятно. Но не е в приземния етаж. Мансарда е.

В тона ѝ вече звучеше молба, когато пророни:

— А колко е голям — студио ли е?

— Не точно — отвърнах аз. — Простира се над цялата сграда. Има пет спални, пет бани. Всекидневната и кухнята са доста просторни. По-големи са от този апартамент — от целия апартамент — не можах да се сдържа и на свой ред ѝ се усмихнах зловничко. — Има зимна градина и тераса.

— И колко време ще останеш там? — едва прошепна Виктория.

— Не знам. Тод казва, че е много вероятно да се наложи да остана около година или повече — огледах изкуствените си нокти. — Или пък ще ме премести на някое по-хубаво място.

Тя преглътна с мъка.

— Сигурна ли си, че искаш да живееш там, Луси? — попита Оли след три големи глътки кафе. — Може би е по-добре да плащаш за собствена стая.

Изглеждаше притеснен.

— Какво, да дяля един апартамент с куп откачалки? — зяпнах го аз. — Какво лошо има в малко лукс?

— И аз това казвам — включи се Виктория. — Тод определено изглежда много щедър — добави тя, поглеждайки многозначително Оли.

— Нали не е поискал от теб нещо допълнително в замяна? — погледна ме Оли.

— Какво например?

— Знаеш какво — изчерви се той.

— Не, не е. А и аз не бих спала с някого само за да се уредя с хубав апартамент! — засегнах се аз.

— Извинявай, приятел. Разбира се, че не би го направила.

— Но двамата сте близки, нали? — поинтересува се Виктория.
— Ти и Тод? Той очевидно много те харесва.

Омекнах.

— Ами... той е много мил. И май наистина ме харесва. Разбираме се. Но не ме е молил за нищо — натъртих и погледнах към Оли.

Беше много близо до истината. Всъщност в един момент бях решила, че Тод се кани да поиска нещо. Но в крайна сметка не го бе направил, нали? А това беше важното.

— Изглежда ми странно.

— О, наистина ли, Оли — сопна му се Виктория. — Тод просто има много пари и няма нищо против да ги споделя. А Луси явно му е направила страхотно добро впечатление — каза тя и се обърна към мен с най-бляскавата си двайсет и четири каратова усмивка.

Не ми се вярваше. Сигурно така се чувстваха мъжете, когато Виктория им се усмихне. Но толкова сериозно се бе заела със задачата да привлече Тод в социалното обкръжение на Оли, че явно бе решила да се подмазва дори и на мен, за да го постигне.

— Защо го покани на сватбата, съкровище? — попита Оли. — Та аз едва го познавам.

Виктория разтвори още по-широко кафявите си очи в престорено невинен израз.

— Не ставай глупав, скъпи! Заради Луси, разбира се.

Замалко щях да се задавя с кафето си. Заради кого?

— Да, Луси и Тод явно си допадат — продължи тя. — А за Луси ще е само от полза да опознае шефа си извън деловата обстановка на службата. Нали точно това искаш и ти, скъпи? Луси да се издигне в кариерата. Светът да види новото й аз. Нали изглежда прекрасно тази сутрин? Всичко е напълно в тон. Справя се просто чудесно — покровителствено заяви Виктория, сякаш бях някое бавноразвиващо се дете, което се учи да кара колело.

— Да, изглежда много добре — призна Оли и ме потупа топло по рамото. — Красива си така. Или може би трябва да кажа — още по-красива.

Виктория се престори, че няма нищо против думите му.

— А ние искаме Тод да види Луси в най-добрата ѝ светлина. В крайна сметка, скъпи, Луси е сред най-добрите ти приятели. Щом тя се е сближила с Тод, трябва и ние да го опознаем. Не мислиш ли така?

— Предполагам, че трябва — съгласи се Оли, без особен ентузиазъм.

— Доведи го на гости преди сватбата, Луси — не спираше с любезностите си Виктория. — Елате на вечеря. Ще бъде забавно!

— Виктория — бавно отроних аз, — не ми ли каза ти самата, че е време да не се държа толкова приятелски с Оли, докато се приготвяте за сватбата? — не се сдържах. Главата позиция беше открита и вратарят не се виждаше никакъв. — Мислиш ли, че е добра идея да се срещаме толкова често?

Оли изглеждаше съвсем объркан.

— За какво говориш? — попита ме.

— О, Луси! — Виктория се засмя насила. — Как си могла да ме разбереш толкова погрешно? Не, само имах предвид, че сега ние двамата с Оли сме най-добри приятели. Не че искаме да те изолираме.

— Разбира се, че не искаме — сериозно заяви Оли.

А аз засиях вътрешно.

— Всъщност — не спираше Виктория — отдавна мислех да го направя и сега смятам да използвам възможността. Луси, ще ми станеш ли шаферка?

Още се опитвах да го преглътна, когато стигнах до офиса. Точно в седем и петнайсет. Но не бях първата там. Лампите вътре светеха. Отворих вратата и чух звъна на камбанката.

— Ехо? — извиках. — Има ли някой тук?

От вътрешния кабинет се чу приглушено трополене, после и шумолене на хартия.

— Само минутка — бодро се обади Джейд. — Идвам веднага!

Останах до входа, а след минутка се появи и тя, леко зачервена и необичайно поомачкана. Предполагам, че дори и манекенките имат лоши дни. Джейд носеше един от обичайните си изискани тоалети: копринена риза в розово, къса пола в бургундскочервено и обувки на висок ток в същия цвят, които изглеждаха ужасно неудобни, но и много

секси в типичен за гувернантките стил, неизбежните перли и часовник „Картие“ от масивно злато.

Тя разсеяно приглади полата си и хладно възкликна:

— Господи, Луси! Изплаши ме. Тъкмо преглеждах едни документи с господин Мейл.

— Нали извиках?

— Е, можеше да го направиш малко по-високо.

Тод влезе в голямата приемна, зашеметяващ както винаги и в тъмен костюм. Сигурно носеше само такива.

— Добро утро, Луси.

— Здравей, Тод — обърнах се към него с най-очарователната си усмивка, но той се намръщи. — Искях да кажа, господин Мейл.

— Бих искал едно кафе. Черно, без захар. Джейд?

— Да, сър — тя му се усмихна. — С удоволствие.

— Кажи на Луси как го предпочиташ — с равен глас заяви Тод и се скри в кабинета си.

Джейд ме изгледа тържествуващо.

— С каймак, мляко и едно пакетче захарин — каза тя. — Спазвам диетата на Аткинс.

Зяпнах костеливата ѝ фигура.

— Защо?

— Човек трябва да се грижи за онова, което природата му е дала — самодоволно заяви тя. — Побързай, Луси, не бива да караш хората да чакат.

Изчервих се и се втурнах към модерната кафе машина, засрамена. Ако Виктория бе станала свидетел на тази сценка, нямаше да ми се подмазва, нали? Явно Тод нямаше да се държи чак толкова приятелски с мен.

Направих кафе и притеснено се запътих към кабинета на Тод с неговата чаша. Той говореше по телефона на неразбираем за мен японски. Дори не ме погледна и не ми благодари, само ми махна да оставя чашата на бюрото му. Изчаках за миг, но той ме погледна с раздражение, затова бързо се изнизах в приемната.

Посърнала, занесох кафето на Джейд. Тя отпи глътчица и каза с отчетливия си калифорнийски акцент:

— Ммм, благодаря. Хей, това кафе е наистина много хубаво — наблегна на „много“. — Когато Джеймс го прави, никога не е такава.

Май не използва правилните пропорции. Как успя да разгадаеш машината?

Е, днес явно бе в добро настроение.

Погледнах към кафе машината с електронните цифрови датчици и многобройните ѝ хромирани отделения.

— Обичам машините — отвърнах. — И компютрите — добавих замечтано.

— О, Луси — Джейд се засмя звънливо, почти като Виктория. Сигурно идваха от един и същи далечен космос, където правеха истинските момичета. — Сега ще вземеш да кажеш, че обичаш да ремонтираш коли. Или да ловиш риба!

— Ами...

— О, я стига! — възкликна Джейд. — Вие, английските момичета, наистина сте много щури!

Направих си черно безкофеиново кафе — сега най-малко имах нужда от допълнително адреналин — и седнах на бюрото си. Тод излезе от кабинета си и заговори с Джейд за някакви срещи. Дори не погледна към мен, а след минутка входната врата се отвори и пристигна Джеймс, следван по петите от Бъфи и Мелиса.

— Добро утро на всички — поздрави Джеймс. — Луси, подреди ли онези папки?

Кимнах.

— Всички ли? — настоя той.

— Всички.

— Много добре. Направи ми кафе. С мляко, без захар — нареди той.

— Е, Луси — подхвана Бъфи, — намери ли вчера къде да се настаниш?

Тод замръзна само за секунда пред шкафа с папките. Едва забележимо се извърна към мен и поклати глава.

— Да — заекнах аз. — В Уест Енд. В дома на една приятелка.

— Какъв късмет — отбеляза Бъфи.

— Наистина — съгласих се, леко притеснена. Погледнах към Тод, но той вече ми бе обърнал гръб.

И толкоз. Това беше краят на шеметната ми кариера в „Мейл акомодейшънс“. Отново бях невидимото момиче. Почти веднага щом сервирах кафето на надутия Джеймс и на принцесите, облечени в пастелни тонове, телефонът започна да звъни. Бях заета непрекъснато; телефони, папки, печатане. Освен това днес се появиха истински клиенти. Двама изискани и красиви араби в чудесни костюми, една японка с диамантен пръстен с камък колкото топче за игра, както и две безлични американки, които приличаха на клонинги на Джейд и които се прехласнаха по акцента ми.

Бях заета през целия ден. Но не правех нищо. Толкова ужасно скучно ми беше, че ми идваше да си откъсна ръцете само за да се разсея поне малко. При това непрекъснато ми намираха работа, така че дори не можех да си мечтая.

Не че бих посмяла. Все си мислех за Оли. Той би ми казал, че това е светът на възрастните; така постъпват възрастните хора. Затова и заплатата беше по-голяма, отколкото за нещо наистина забавно, като например писането на рецензии за компютърни игри или да свириш в някоя група.

Все едно. Просто бе малко потискащо и толкоз.

Опитвах се да мисля за новия си фантастичен апартамент. Това поне бе нещо, което да очаквам с нетърпение. Но очите ми все следяха Тод из стаята. Той съвсем не изглеждаше отегчен. Омагьосваше клиентите, говореше по телефона, прелистваше проспектите със суперскъпи имоти.

Вероятно всичко това му придаваше известно мистично очарование — бе надменен и недостъпен. Джейд например го следеше с поглед почти толкова често, колкото и аз. А Бъфи и Мелиса, когато си мислеха, че никой не ги гледа, му хвърляха пълни с обожание погледи.

Само Джеймс сякаш не се поддаваше на очарованието му. Беше потънал в работата си, държеше се мило с момичетата и студено с мен.

Питах се какво ли ще каже Виктория, ако научи, че Тод изобщо не ме харесва в крайна сметка. Дали ще се отметне от думата си и ще оттегли поканата си да ѝ стана шаферка? Още не бях преглътнала предложението. Просто ми се струваше прекалено странно. Вярно, обичах Оли. Исках да съм близо до него. А и Оли бе толкова развълнуван, когато тя предложи.

— Скъпа, това е прекрасно — възкликна той, скочи и целуна звучно Виктория. — Двете ми любими момичета!

Но от друга страна, как да стоя точно там, до самия олтар, докато Оли захвърля на вятъра целия си живот...

— Луси! — вдигнах рязко глава от телефона. Тод стоеше пред бюрото ми. — Идваш с мен — нареди той. — Ще показвам на клиенти „Холънд меншън“ и ми трябва асистентка. Ще носиш папките. И си вземи бележник; ще записваш всичко, което казват.

— О, да, разбира се — побързах да се съглася аз.

— Не ви е нужна Луси, господин Мейл — задъхано се обади Джейд. — Луси може да остане на телефона, а аз да дойда с вас.

Тя нервно си играеше с верижката на златния си часовник. И от двете ни Джейд определено изглеждаше по-изискано. Всичко върху нея бе наистина от висока класа, а аз носех прилични имитации.

— Не — заяви Тод. — Клиентите са американци, искам британски акцент.

Лицето на Джейд помръкна.

— Добре — опита се да прикрие разочарованието си тя.

— А и имаме нужда от теб в офиса, в случай че графиня Роуз ди Париджи се обади. Не мога да поверя такава важна клиентка на някой като Луси — небрежно заяви той.

Джейд кимна, вече с малко по-добро настроение. Тод се приближи до бюрото ѝ, наведе се към нея и ѝ прошепна нещо на ухо. Тя цялата порозовя от удоволствие; Мелиса и Бъфи се начумериха, а Джеймс зяпна към стената.

Аз стоях нервно до входа. Надявах се, като излезем навън, да не започне да ме мъмри, че съм го нарекла с малко име, все пак още дори не се бях нанесла в новия апартамент. Стиснах здраво папките и бележника и се зарекох да се държа супер професионално.

— Последвай ме — рязко нареди господин Мейл.

Излязохме от сградата и чух зад гърба си нежното гласче на камбанката. Поехме бързо надолу по улицата към червеното „Ламборгини“, качихме се, той превключи на скорост и излязохме на пътя. Не ми каза нито думичка.

Е, добре. Поне се бях махнала от офиса.

Тод рязко зави и поехме по централните улици; само след миг малката уличка вече се бе скрила от поглед.

— Е — изведнъж заговори той с онзи свой плътен и секси глас, — слава богу, отървахме се. Нали, Луси?

Погледнах го. Но той наистина ми се усмихваше.

— Нямах търпение да се измъкна — продължи Тод. — Само още секунда затворен вътре, и сигурно щях да полудея. Ура! — махна весело на слънчевия пролетен ден навън; дърветата бяха обсипани с цвят, а небето — бледосиньо като сапфир.

— Не разбирам — тихичко се обадох аз.

— Много е просто — отново ме огледа преценяващо. — Просто приемай нещата каквито са и виж докъде ще стигнеш. Каж ми, нетърпелива ли си да се нанесеш в новото жилище довечера?

— О, да — промълвих. Макар че в действителност бях леко притеснена. Направо можех да се загубя в онзи апартамент. — Благодаря ти отново. Но, виж, Тод, аз...

— Нека те прекъсна — вдигна ръка той.

Седях сковано на седалката до него. Ами ако Оли беше прав? Дали не се канеше да плъзне ръка под полата ми или нещо такова?

— Чух добре какво каза снощи и уважавам чувствата ти — тържествено продължи Тод. — Решението с кого да излизаш си е само твое. Но трябва да ти призная, Луси, ти ме заинтригува. Не са много жените, които са ми отказвали.

— Аз...

— Спокойно — каза той. — Няма никакви условия, скъпа. Апартаментът е на твое разположение. Изобщо не си длъжна да ми обръщаш никакво внимание, ако не искаш. Ясно?

— Добре.

— И все пак моето желание е да изляза на среща с теб. Ти си... — той сви рамене — ... уникална. Затова от време на време ще те каня на среща. Ти си напълно свободна да ме натириш. Така казвате вие, британците, нали? Да ме натириш?

— Понякога — той го казваше много смешно.

Тод ме погледна, сякаш ме преценяваше.

— Мисля, че в извънработно време можем да бъдем приятели. Но — продължи той, — понеже съм твой шеф, не искам да се чувстваш неудобно. Ако предпочиташ да не сме приятели, добре. Няма да те притискам. Е, какво ще кажеш?

Седях в скъпата му кола, а изгорелите газове на другите коли полъхваха в лицето ми. Всъщност не бих могла да възразя, нали? Той молеше за разрешението ми. Беше ми дал работа и страхотен апартамент. Само защото имаше нещо леко... съмнително в него...

Какво? Какво съмнително имаше? Може би се обаждаше вродената ми антипатия към всичко американско. Той не беше виновен, че е красив и изискан. И безкрайно мил с мен.

Тогава се сетих за онова, което Оли бе споменал в ресторанта — че не му се доверява напълно, и се изчервих. Нима реакцията ми беше породена от онова, което мисли Оли? Все едно да докажа, че Виктория е права и наистина съм влюбена в Оли.

— Наистина ще е чудесно — твърдо заявих аз. Беше много ласкателно, че иска да излезе на среща с мен! — Много ще се радвам да бъдем приятели. Особено след всичко, което направи за мен, и след като ми осигури онзи... — „огромен, стерилен“ — прекрасен апартамент.

— Това е нищо — махна небрежно с ръка Тод. — А сега наистина трябва да покажем една къща на клиенти, така че всичко е напълно делово, нали?

— Разбрано.

— А после ще се измъкнем и ще обядваме заедно. Какво ти се хапва?

Наденички с картофено пюре? Риба и картофки? Някой от онези големи сандвичи, които бях яла във влака?

— Не знам — измърморих. — Риба или крехко месо. И пресни зеленчуци.

— Без никакви въглехидрати.

— О, не, никакви. Зелена салатата.

— Добър избор — одобрително кимна Тод.

Показахме на клиентите великолепна самостоятелна къща в стила на кралица Ан, към която имаше оградена с каменен зид градина. Постарах се да бъда идеалната секретарка. При здрависването казах: „За мен е истинско удоволствие да се запознаем“ и „Колко мило, че дойдохте“, сякаш бях кралицата, а после следвах Тод по петите и делово записвах всички техни изисквания — централна климатична

инсталация, камериерка пет дни в седмицата, ежедневна доставка на свежи цветя. Оставих приказките на Тод и повече не отворих уста. След като ги изпрати, той ми се усмихна одобрителни, и каза:

— Видя ли? Знаех си, че ще се справиш много добре. Дискретна си. Това е много важно в моя бизнес.

— Ще го запомня.

— Красота и ум — отбеляза Тод. — Е, вярно — той погледна тоалета ми — имаш нужда от малко повече стил, но нищо. Оливър ме предупреди, че ще се нуждаеш от малко напътствия в тази област.

Пребледнях. Та това беше най-доброто ми постижение! Старателно бях използвала чисто научен подход и женските списания, за да сглобя гардероба си.

— Не се притеснявай — провлачено каза той. — Ще ти помогна. А сега — на обяд. Какво ще кажеш за „Айви“?

Тод беше известен навсякъде, където ходехме. Даваше огромни бакшиши и винаги получаваше най-хубавата маса. Поръчах си минерална вода — американците мислеха, че си алкохолик, ако пиеш нещо друго на обяд — и Тод направи същото. А после ми донесоха малка пържола с пюре от спанак. Кое то вероятно бе по-добре от нищо все пак.

Тод похвали избора ми и аз засиях.

— Вече започваш да научаваш правилата, скъпа. Никакво картофено пюре вече, нали?

— Освен това не съм тичала тази сутрин — добавих аз, желаяйки да го зарадвам.

Той ми намигна.

— Добро момиче.

По време на обяда ми разказа за себе си. Божичко! Никога не бях вярвала, че някой може да е толкова богат и преуспял. Тод имаше четири къщи! Една в „Мейфеър“, градска къща в Гринидж Вилидж, в Ню Йорк, друга къща в Хемптънс и вила в Сен Тропе. Каза ми и че има такава „Ламборгини“ във всяко от тези места.

— А нямаш ли частен самолет? — пошегувах се аз.

Тод сви рамене.

— Бях се насочил към един „Гълфстрийм IV“, но ми се стори
някак старомодно.

— Ооо! — възкликнах.

Тод изглеждаше доволен от реакцията ми.

— Разбира се — въздъхна той, — това е доста празен живот.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямам с кого да го споделя.

— Не си успял да намериш някоя жена ли?

— Някоя ли? — повтори той. — О, да, намирал съм жени. Имал съм милион момичета. Повече, отколкото мога да преброя — продължи той. — Прекрасни млади девойки от висшето общество, модели от международния подиум, балерини, светски дами от най-добрите семейства, красавици от Сен Тропе. При това с перфектни тела — добави. — Слаби, хубави момичета с женствени фигури... — той очерта големи гърди с ръце. — И с много добро възпитание. Момичета, които знаят как да се държат в обществото. Кое е много важно, съгласна ли си?

— Хм... определено — Оли май също смяташе така. Навярно това бе рецептата за успех в романтичен план. Кое е леко обезкуражаващо.

— Дали има адекватно поведение в нощен клуб? Знае ли как да спазва благоприличие в кънтри клуба? Дали е от момичетата, които можеш да представиш на родителите си? Не бива да се държи по един и същи начин на дансинга и в дома на родителите ти, нали?

— Абсолютно.

— Но всички тези жени... — пророни той и отхвърли небрежно парада от петдесеткилограмови красавици с големи силиконови гърди, които крачеха наперено във въображението ми. — На всички тях им липсваше нещо много важно, Луси.

— И какво е то?

Тод ме погледна прочувствено право в очите и каза:

— Не бяха истинската и единствена жена за мен.

Хм! Щом те не са били подходящи, тогава не можех да си представя за какво му е да излиза с мен.

— А какво точно търсиш в истинската и единствена жена? — полюбопитствах.

Тод въздъхна.

— Какво търси всеки? Красота, естествено — това винаги е задължително.

Разбира се.

— Както и перфектно тяло.

Точно.

— Стройно, но не прекалено мускулесто, и женствено — отново показва с ръце големите гърди. Всъщност аз самата имах доста хубави гърди. — Искам жена, която да е независима, която има пълноценен личен живот.

— Напълно съм съгласна — побързах да се намеся. Щях да му кажа, че определено възнамерявам да работя, да напредна в кариерата си и да изкарвам сама парите си, но той продължи:

— Нали разбираш, жена, която сама организира деня си. Ходи във фитнес клуба — само за йога и леко раздвижване на мускулите. После се отправя към центъра за красота и сама определя ангажиментите си. Коса, нокти — грижи се за всичко — отбеляза той, сякаш това показваше страхотна инициативност. — После може да иде на кафе с приятелки, да хапне нещо леко за обяд. А следобед да посещава някакъв курс например.

— Какво например? Кикбокс? — попитах аз.

— По-скоро имах предвид аранжиране на цветя — отвърна Тод. — Бродирането отново излиза на мода. Или да иде на пазар, разбира се. Винаги може да пазарува.

— Ами работата?

— Работа ли? Имаш предвид кариера?

— Ами да.

— Слушай, скъпа — търпеливо подхвана той, — на някои жени им се налага да работят. Знам това. Жени, чиито мъже не могат да издържат семейството. Но не и моята съпруга — усмихна се скромно. — Вярвам, че съм създал един прекрасен живот, само в очакване да се появи тази специална жена, с която да го споделя. И когато я намеря... искам да ѝ подаря истинска вълшебна приказка. Какво лошо има в това? — театрално възкликна той.

— Разбира се, че няма нищо лошо — побързах да го уверя.

— Какъв смисъл тя да работи? За да прибавим към двадесет и петте ми милиона и нейните, да речем, петдесет хиляди ли? — Тод поклати глава. — Това ще е просто изхвърляне. Да не говорим, че ще е

крайно неловко. Представям си как биха ми се подигравали приятелите ми в клуба.

Да му се подиграват?

— Не, ако жена ми иска да си запълва времето с нещо, ще се занимава с благотворителност. Вечерите, които са по двадесет хиляди долара на човек, не се организират сами, нали? — благоговейно добави той.

— Разбирам. Или пък би могла да помага в някой приют за бездомни — предложих аз.

Тод се усмихна мрачно.

— Не мисля, че това ще е съвсем подходящо. Тя очевидно трябва да бъде дама, която си знае мястото. Не е редно да общува с неподходящи хора, нали, Луси? Не, ще е много по-полезна на позискани събития. Както и да е, разбираш, че съпругата ми не бива да има скрупули да се възползва от плодовете на моя труд — отново ми намигна с онази своя сексапилна усмивка. — Повярвай ми, има достатъчно.

— Много си щедър — съгласих се аз. Човек определено не можеше да го обвини в обратното. Само като си помислех за някои от мъжете, с които бях излизала и които се бяха опитвали да се измъкнат от плащането на сметката или се мръщеа, ако си поръчам и ордъовър...

Аз наистина смятах, че мъжът трябва да плаща сметката. Оли винаги го правеше, макар че двамата не излизахме на срещи. А Тод очевидно нямаше никакъв проблем в това отношение.

— Много ви благодаря, госпожице — провлече той. — Старая се.

— Желаете ли десерт? — попита сервитьорът. Имаха много вкусни на вид пудинги. Пасти с конфитюр, шоколадов мус, торта с лимон и малини...

— Не, благодаря — отсякох твърдо. — Внимавам със сложните въглехидрати.

— Захарта е от простите въглехидрати, скъпа — осведоми ме любезно Тод.

— Добре. И с тези трябва да внимавам.

— Просто ни донесете сметката — каза Тод.

— Веднага, господине — сервитьорът се оттегли безшумно.

Пийнах си минерална вода за успокоение. Но изобщо не ми помогна. Мразех диетите.

— Знаеш ли, Луси — подхвана Тод, след като плати. — Струва ми се, че чудесно разбираш нещата. Беше ми много приятно в твоята компания.

— О, на мен също.

Не беше чак толкова зле. Опитвах се да бъда справедлива към него.

— И искам да прекарвам повече време с теб.

— Така ли?

— Определено — потвърди Тод. — След като се пренесеш в новия апартамент, разбира се, и след като се почувстваш комфортно. Какво ще кажеш за вечеря в петък? Само като приятели имам предвид.

Едва ли можех да откажа.

— Ще е чудесно.

— Страхотно — усмихна се той. — Ще мина да те взема в осем.

По обратния път към офиса разговаряхме само за дреболии — Тод задаваше досадни въпроси за Оли, за семейството му и от колко време го познавам. Кое то бе добре дошло, защото мислите ми бездруго препускаха като луди.

Тод ме харесваше.

Тод Мейл харесваше мен. Харесваше ме и искаше да излиза на срещи с мен. Е, вярно, аз не го харесвах в този смисъл. Но му го бях заявила направо и това не бе променило нищо.

Той все още... ами направо ме преследваше.

И истината бе, че започвах да се наслаждавам на ситуацията. Не че някога можеше да има нещо между нас. Тод не беше мой тип. Но се ласкаех от вниманието му. Когато Виктория ми бе казала, че всички приятели на Оли са се забавлявали с увлечението ми по него, си бях представила една ужасяваща картинка — на мъжкараната Луси, която никой мъж не би харесал. Е, явно след като се бях подстригала и сменила гардероба си, този богат и търсен американец бе започнал да ме преследва. Същият, за когото Виктория бе заявила, че никога не би се заинтересувал от мен.

Така ли? Явно се интересувахте, възгордах се аз. Обсипвахте ме с цялото си внимание. И ми беше приятно!

Харесвахте ми да съм ухаждана от някого, за разнообразие. Това почти компенсирате цялата история с малките глътки „Шардоне“ и чорапогащника.

Освен това ми беше шеф. Нямахте да е зле да сме приятели. Съвсем откровено ми бях казала какво мисля за романтичното обвързване, упорито си повтарях наум аз.

В ума ми изникна представата за Оли, влюбено загледан във Виктория, и веднага усетих вече познатата болка и страх.

Не се канех да използвам Тод... не точно. Просто заслужавах малко внимание. И защо не? Щях да натрия носа на Виктория. И на Оли, като се замисля. Можех да флиртувам и да нося рокли на цветя като всяко друго момиче.

— Не забравяй — внезапно се обади Тод, когато завихме по улица „Маршъм“, — не споменавай за това в офиса. Дискретност, нали разбираш? Това е от огромно значение за бизнеса.

— Разбирам.

— Утре заминавам за Париж — каза той. — Ще потърся няколко жилища на „Шанз-Елизе“. Така че ще ти се обадя в петък вечер.

— О! — оставах на милостта на Джеймс. — Няма проблем — бодро отвърнах аз.

— Няма ли да ти липсвам? — попита Тод, повдигайки брадичката ми с гладкия си показалец с идеално оформен маникюр.

— О, не — казах. — Графикът ми е натоварен. Прическа, грим, нали разбираш, все неща от този род.

— Точно така — зарадва се той. — Мразя жените, които се лепят за теб и непрекъснато ти звънят, за да питат къде си.

— И аз също. Всеки човек има нужда от лично пространство. Както и да е — продължих леко виновно, — аз не бих ти звъняла. Нали не сме гаджета.

Той ме изгледа прочувствено и каза:

— Мисля, че на двамата с теб ще ни бъде много интересно заедно, Луси. С нетърпение го очаквам, а се надявам и с теб да е така.

Всъщност май наистина беше.

Върнахме се в офиса и Тод веднага отиде в кабинета си. След малко вътрешната линия на бюрото ми звънна и само за един

вълшебен миг си представих, че ще ме извика вътре, ще затвори вратата и ще ме награди с голямо повишение.

Но Тод каза само:

— Луси, би ли изпратила при мен Джейд с папката на Ричмън.

Отвърнах кратко:

— Разбира се, сър — можех да бъда дискретна. — Би ли занесла на господин Мейл папката на Ричмън — обърнах се към Джейд. Сякаш тя не бе чула всичко. Все пак седеше само на половин метър от мен.

— О, да — отзова се тя и цялата се изчерви. — Папката на Ричмън. Разбира се. Къде ли е...

Отвори чекмеджето на бюрото си и зарови вътре.

Видях как Бъфи и Мелиса си размениха многозначителни погледи. За бога, нима фактът, че не знаеш къде си оставил някаква папка, заслужаваше такива убийствени погледи?

Джеймс бясно тракаше по клавиатурата си, привел гръб и с израз, който казваше, че мрази всички ни.

Чудесен офис, няма що. Щеше ми се да ги дръпна всички настрана и да им покажа как могат да се забавляват. Но вероятно щеше да е безсмислено. Това беше светът на възрастните и забавлението нямаше място в него.

— Ето я! — бодро възкликна Джейд. — Луси, ще записваш ли, ако има съобщения за мен? Навярно ще се забавя, докато работим по тази папка.

— Разбира се, Джейд — отвърнах с най-възпитания си тон.

Тя грабна папката, която ми се стори доста тъничка, и тръгна със ситни стъпки към кабинета на Тод, покатерена на неудобните си токчета. Наистина бяха много високи. Може би и аз трябваше да си купя такива.

Остатъкът от деня мина доста скучно. Джейд и Тод останаха затворени в кабинета през по-голямата част от следобеда и той си тръгна към четири часа.

Точно в пет аз грабнах чантата си.

— Къде си тръгнала? — злобничко се поинтересува Джеймс.

— Пет часът е — отвърнах.

— Имаме папки за подреждане.

— Аз нямам — уморено се обади Бъфи.

— Е, аз пък имам — натърти Джеймс. — И някой трябва да се погрижи за тях.

— О, няма проблем — небрежно казах аз. — Просто ще трябва да обясня на господин Мейл защо съм тук и след работно време. Той вече ме попита веднъж за това.

— Така ли? — Джеймс гневно се замисли над думите ми. — Ясно. Ами добре. Предполагам, че можеш да тръгваш тогава — пророни той. Звучеше огорчен.

Зачудих се дали всички не бяха пълни въздържатели. Какво друго би обяснило надвисналия тук тъмен облак?

Но пък, от друга страна, проблемът не беше мой.

— Чаооо! — извиках аз. Излязох навън, пристъпвайки внимателно с новите си високи токчета. Но първо махнах на всички за довиждане съвсем лекичко, само с върха на пръстите си.

Щяха да видят те!

Когато се прибрах — направо влетях вкъщи, защото всичко ми се струваше толкова прекрасно, Оли вече беше там.

— Какво става? — попитах, забелязвайки унилото му лице.

Нима всички бяха решили да са мрачни днес? Не знаеха ли, че светът е фантастично място? Дори и ако се налага да носиш обувки на висок ток.

— Нищо особено — и отново потъна в мълчание.

— Е, добре. Днес се изнасям — погледнах към двата си куфара, опаковани и подредени чинно до вратата. — Ще ми помогнеш ли да сваля компютъра си до таксито? Мониторът е доста тежък.

— Няма проблем — Оли вдигна очи. — Значи наистина си отиваш?

— Налага се. Ти ме изгони, забрави ли? — усмихнах се, за да обърна всичко на шега, но всъщност не беше. Още ми беше тежко. — Двама са достатъчни, нали така казват.

— Да — съгласи се той. — Тя е красиво момиче.

— Прекрасно — учтиво потвърдих аз.

— Стилна и изискана — продължи Оли. — И непременно трябва да бъде на върха, след като работи толкова усилено.

— Тя е много преуспяла в кариерата си — кимнах аз.

— Точно така — и пак замълча.

Не ми се щеше да се откъсвам от фантазиите си на тема „Год ме харесва“, но не можех да подмина нещастieto на Оли. Въздъгнах и си дръпнах стол.

— Какво има?

— Не знам. Нищо. Вероятно трябва да поработя повече — каза той.

— Проблеми в работата?

— Не, не става дума за мен. А за Виктория.

— Не разбирам. И двамата сте на гребена на вълната — опитах се да го ободря аз. — За какво се притеснявате? А и ти бездруго работиш прекалено много.

— Може би не.

Изчаках. Явно искаше да говори, затова щях да го изслушам.

— След сватбата Вики не смята да работи — каза той. — Възнамерява да се съсредоточи върху семейството.

— Това е много хубаво. Куп малки дечица ще тичат около вас. Да не би ти да не си готов за деца?

— О, не. Искам много деца. И нямам нищо против да издържам семейството си.

— Става дума за известно време. Колкото продължава отпускът по майчинство.

— Не, тя иска да престане да работи изобщо.

— О! — трябваше да осмисля това. — Е, аз не бих го направила, но се опитвам да разбера — свих рамене. — Виж, ако тя свали малко стандарта си на живот, тогава двамата лесно ще се справят и с това, което ти изкарваш. Вече имаш собствен апартамент.

— Там е проблемът — унило пророни Оли. — Не иска да свали стандарта си.

— Тогава как така ще напусне работа?

— Виктория смята, че аз трябва да работя малко по-усилено — извърна очи от мен и се загледа в масата. — И да се разделя с многото си „нелепи скрупули“, както ги нарича тя. Относно делата, които поемам.

Не казах нищо.

— Какво мислиш, Луси? — примоли се Оли.

Какво мислех ли? Че трябва да избяга с викове. Искан да му изкрещя да зареже, тази вещица. Но това не беше в стила на новата Луси, нали? А и отново чух в главата си гласа на Виктория, която със зловна усмивка ми заявява как Оли е обсъждал „увлечението“ ми с нея. И как всички негови приятели говорели, че провалям шансовете на приятелките му...

— Виж... — подхвана той. — Знам, че не харесваш Вики.

— Харесвам я! — излъгах аз.

— Наричаше я Досадната Виктория.

— Само на шега — заявих твърдо. — Галено обръщение.

— Двете вече се разбирате много по-добре, нали? — попита Оли с леко унесен вид. — След като те заведе да пооправиш външния си вид?

— О, да.

— И те помоли да ѝ станеш шаферка.

Кимнах отсечено.

— Каж ми тогава защо вече я харесваш, имам предвид сега — каза той.

О, господи! Трябваше да измисля нещо! Трябваше!

— Ами тя се отнесе много мило с мен. И ми помогна да получа работата при Тод.

Оли кимна.

— А и както ти каза, тя е толкова стилна и елегантна. Винаги е толкова организирана.

— Такава е — съгласи се Оли.

— И преуспяла. Което показва голяма амбиция.

— Да.

— И очевидно те обича.

— Да — за пръв път лицето му леко просветна. — Наистина ме обича, нали? Казва, че винаги ме е обичала. Интересува се от мен повече от всяка друга жена, която съм срещал — въздъхна. — Чудесно е да има някой, който е толкова загрижен за теб.

— Разбирам — нямаше никакво съмнение, в училището по подмазване Виктория Кобхъм нямаше равна на себе си.

— Когато ми дава съвети, го прави само за мое добро.

— Да.

— И е чудесно, че най-голямото ѝ желание е да си остане у дома и да се грижи за децата. Това е най-важната работа на света.

Сетих се за собствените си прекрасни родители.

— Разбира се, че е така.

— Тогава нямам право да се оплаквам. Приоритетите ѝ са съвсем правилно определени. А и мъжете трябва да бъдат истински мъже.

— Да. Колкото до... — колебаех се. — Мисля, че не бива да я слушаш за отслабването.

Оли се ухили.

— Не я слушам. Казах ѝ, че съм го обмислил и предпочитам да подкрепям английски отбор, вместо да приличам на Орландо Блум^[1].

— Слава богу! — възкликнах.

Представата за Оли без мускули бе прекалено потискаща, за да мога да кажа нещо.

— Тя как го прие?

Той вдигна рамене.

— Един мъж трябва да определи граници. Но... — очите му отново потърсиха моите — ... трябваше да ѝ се реванширам. Казах ѝ, че онзи негодник Тод Мейл може да дойде на сватбата все пак.

Дръпнах се рязко, сякаш ме беше ударил.

— Тод не е негодник.

— Според мен е.

— И на какво основание го твърдиш? Нали ти самият ми каза, че едва го познаваш?

— Луси — въздъхна Оли, — човекът си има репутация.

— Е, да — отметнах косата си, както правеше Виктория. — Очевидно и аз си имам „репутация“ — мислех си за онова, което тя ми беше казала. Че приятелите му ми се присмиват. — И всичко е пълна глупост — извиках аз.

Охо! Старото ми аз надигаше непокорната си глава. Трябваше да поработя върху това.

— Ти също го познаваш бегло. Едва от няколко дни.

— Е, ти пък познаваш Виктория само от няколко месеца, а ще се жениш за нея! — върнах му го аз.

Оли изглеждаше шокиран. Вероятно бях отишла твърде далеч.

— Исках да кажа, че можеш да опознаеш някого и за кратко време. Не знам дали Тод е идеален, но засега той е... много мил —

довърших малко неубедително.

— Е, добре — Оли внезапно се притесни и явно искаше да сменим темата. — По спортния канал има ръгби мач. Искаш ли да го гледаме и да си поръчаме храна за вкъщи? Можем да си вземем къри. В хладилника има няколко бутилки „Хайнекен“.

О, само как бих искала!

— Стига с шегите, Оли — усмигнах се насила. — Изнасям се, забрави ли?

— О! — той доби още по-унил вид. — Вярно.

— Ще извикам такси — казах аз. — Ще разглобиш ли компютъра ми?

— Няма проблем. Ще дойда с теб, за да го кача по стълбите в новото ти жилище.

Представих си как Оли влиза в новия ми апартамент и вижда цялата му прелест. Незнайно защо идеята не ми допадна особено.

— Не, няма нужда — отвърнах. — Там има кой да ми помогне.

Всъщност не вярвах, че господин Роджърс ще ми е от полза. Човекът изглеждаше така, сякаш ще получи инфаркт само ако повдигне един от куфарите ми.

— Някой приятел от работата ли?

— Точно така — излъгах.

— Нов приятел — усмигна ми се Оли. Палава усмивка, която за миг ми напомни за стария Оли, с когото обикаляхме из Европа. — Несъмнено някой лъскав тип.

— Много лъскав.

— Ревнувам — каза той. — Не съм сигурен, че ми харесва моята Луси да си има нови приятели.

— Не се тревожи, приятел — прегърнах го силно аз. — Ти винаги ще си останеш най-старият и най-специалният.

Той също ме прегърна и изведнъж ми се доплака. Затова побързах да извадя мобилния си телефон и да се обадя на таксиметровата служба. Едва ли щях да се размекна, докато споря със „Силвър стар лимузини“ — изподрани седалки, миришеци на повърнато, стари фордове и „Рено пет“ — за тарифата до „Найтсбридж“. Знаех, че ще се опитат да ми надпишат сметката с пет лири само задето са отишли в район, в който вероятно никога не са ходили преди. А вероятно не са го и чували.

Ето че пристигнах. Стоях пред „Пелъм хаус“ с два малки куфара и огромен монитор. Натиснах входния звънец. Нямахме за какво да се притеснявам.

Вратата се откряна леко и Тоби Роджърс ме изгледа отвисоко.

— Добър вечер, госпожице — с равен глас поздрави той, сякаш съм самата кралица, а не смутено двайсет и няколко годишно момиче със скъсани джинси и тениска на „Металика“.

Искаше ми се да остана с чорапогащника и токчетата, като Катрин или някоя от онези жени, които май стояха гримирани по двайсет и четири часа на ден. Но те просто не бяха практични за пренасяне на тежък багаж.

— Трябва да кача тези неща горе — ненужно обясних аз.

Той потисна въздишката си.

— Бих ли могъл да ви предложи помощ, госпожице?

Тоби Роджърс беше поне на седемдесет и пет. Направо не си представях как ще помъкне монитора към асансьора, без да си докара херния.

— Да, благодаря. Ще задържиш ли вратата отворена, докато аз занеса това горе? Ще се върна за ключа.

— Сигурна ли сте, госпожице? — леко притеснен попита той.

Но аз вече бях минала покрай него, приведена под тежестта на огромния монитор. Проклет да е Кен, задето не ми купи лаптоп!

Слязох обратно долу, а портиерът вече бе вкарал куфарите ми вътре и ми бе приготвил ключа.

— Страхотно. Много благодаря, Тоби — казах аз.

Той изглеждаше леко объркан.

— Няма защо, госпожице.

Асансьорът спря на етаж и от него се появи друг обитател на сградата. Жената беше със старомоден костюм от туид, огромни перлени обици и силно намръщена. Изгледа тениската ми на „Металика“ с откровена омраза.

— Коя е тази персона, Тоби? — настоятелно попита тя, докато аз влачех куфарите си към асансьора.

— Това е госпожица Евънс, Ваша Светлост — веднага отвърна той. — Ще живее в мансардата.

— О, по дяволите! — извика Нейна Светлост. — Още една. Онзи проклет янки!

Вратите се затвориха със свистене и асансьорът тръгна плавно нагоре. Какво пък беше това?

Вероятно не беше добра идея да се появя тук така. Започвах да се притеснявам. Може би трябваше да си купя бледобежови панталони и светли обувки с ниска подметка и да ги обуя заедно с някоя от новите ризи. Тази жена бе истинска аристократка, ами ако се оплачеше на Тод, че снижавам нивото им?

Сетих се за Тод и обяда ни, за всички негови комплименти. Дали вече бях успяла да проваля всичко? Да съсия корпоративния имидж?

Не можех да понеса тази мисъл. Побързах да отворя вратата и да завлека очуканите си куфари и компютърните си части вътре, после затворих здраво. Добре поне, че ме бе видял само един от обитателите. Включих осветлението — лампите светнаха веднага и осветиха огромната като пещера всекидневна с изисканите си лъчи, — после замъкнах всичките си вещи в най-малката от спалните за гости, точно до зимната градина. Заех се да обикалям.

Странно, без Тод до мен това място ме караше да се чувствам неспокойна. Толкова беше голямо. И безукорно чисто! Изобщо не приличаше на истински апартамент, а на оживяла снимка от списание за обзавеждане. Само че без никакво усещане за живот. Всичко беше някак стерилно, като болнично отделение, и също толкова уютно.

Усетих как сърцето ми се свива от притеснение. Ами ако разсипех вино върху снежнобелия килим? Или пък ожулех ъгълчето на дивана например? В крайна сметка жилището не беше мое. Аз просто го пазех за други. И макар Тод да бе казал, че е възможно да остана тук цяла година, същевременно беше казал, че трябва да съм готова да го напусна в най-кратък срок.

Реших да приема това напълно сериозно. Прибрах се в спалнята за гости, която имаше размера на хола в апартамента на Оли, но поне изглеждаше като нормална стая, а не като самолетен хангар. После грижливо разопаковах новите си дрехи, тоалетните си принадлежности и компютъра. И толкоз.

Втория куфар оставих затворен. Там бяха плакатите, програмата с песните на „Оейзис“, колекцията от стари броеве на „Керанг!“ и дисковете ми. Не можех да ги извадя тук. Никакво разхвърляне.

Никакъв багаж. Само неща, които да напъхам в един куфар и да се изнеса за десет минути, ако се наложи.

Добре.

Огледах новия си дом. Основният ми гардероб се намираще в дрешника. Нямах много дрехи. Вероятно щеше да се наложи да давам някои на химическо чистене всеки ден, но наоколо сигурно имаше много такива ателиета. Подредих в банята шампоана си и душ гела от „Буутс“ и бях напълно готова. Ура!

Отпуснах се тежко на леглото и се зачудих защо не се чувствам особено възторжена.

Сигурно заради дрехите. Свалих любимите си джинси и туристическите обувки, сложих си тъмносинята пола, бяла риза и черни обувки. Вече нямаше да уплаша някоя херцогиня, но все още се чувствах потисната.

Защо ли? Апартаментът беше прекалено голям и макар да бях искала да се махна от Виктория, сега се намирах далеч и от Оли.

Замислих се за него. За русата му коса, мускулесто тяло и леко стеснителните му маниери. Бях преживяла много забавни моменти в онзи апартамент. И не само в апартамента — на ръгби мачове, в бара — къде ли не.

Може би трябваше да му се обадя. Да го поканя на гости. Дори и да дойдеше с Досадната Виктория, пак щеше да ми е приятно да го видя.

И тогава изневиделица отново чух гласа ѝ: „Е, сега, след като си поприказвахме, съм сигурна, че разбираш. Оли вече си има достатъчно приятели. Мъже. Хора от собствената му среда. А и, разбира се, най-добрият приятел на един мъж винаги е съпругата му...“

Ръката ми се отдръпна от телефона.

Седнах на леглото и се зазяпах невиждащо в пространството. После тръснах леко глава, станах и слязох пак във фойето.

— Да, госпожице — възрастният човек одобрително, изгледа новите ми дрехи. Мислено се поздравих за решението.

— Тоби, имаш ли Бизнес справочник?

Той ме погледна неразбиращо.

— Нали се сещаш, като телефонен указател? — обясних аз. — С реклами и обяви в него. За индийски ресторанти и заведения, които предлагат храна за вкъщи.

— Опасявам се, че не, госпожице — отвърна той с леко скандализиран вид.

Стомахът ми изкъркори шумно.

— Добре. А знаеш ли някое място наблизо, където мога да хапна — някое евтино местенце? — побързах да добавя. — Такова, в което предлагат и храна за вкъщи.

Той въздъхна.

— Бих могъл да ви препоръчам няколко ресторанта, госпожице, но не вярвам да предлагат храна за вкъщи. А и са доста скъпи, опасявам се.

Посърнах.

— Има заведение на „Макдоналдс“ на Хорсфери Роуд — сети се изведнъж старецът.

„Макдоналдс“! „Макдоналдс“ ли беше споменал? Хамбургер и картопки. Или пилешки пръчици. И хамбургер. И супер голяма порция картопки, и ябълков пай...

Сетих се за Тод в петък вечер и забраната му върху въглехидратите. Представях си очите му и после „Макдоналдс“. Очите на Тод и „Макдоналдс“...

Стомахът ми отново се обади. Много шумно.

— Няма нищо — заявих накрая. — И бездруго не съм особено гладна. Благодаря, Тоби.

— Няма защо, госпожице — отвърна той, а в очите му проблесна искрица съчувствие.

Стомахът ми продължи да се оплаква гръмогласно по целия път до асансьора.

[1] Известен английски актьор, сексидол. — Б.р. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващият ден в офиса беше ужасен.

Тод го нямаше и аз трябваше само да седя там, да отговарям на телефона и да записвам съобщения. О, и да правя кафе. Момичетата явно не си говореха една на друга, а на Джеймс му харесваше да ми се сопва на висок глас.

Бях прекалено изнервена дори да реда пасианси на компютъра си.

Прекарвах си времето в мечти, когато в три часа Джеймс и Джейд се изнесоха заедно на някаква среща. Мелиса вече беше във вътрешния кабинет и разговаряше с клиенти от Тексас, които искаха „някой мъничък палат“ някъде в централната част на Лондон, така че останахме само двете с Бъфи.

— Искаш ли кафе? — любезно предложих аз. В това се изразяваше цялата практика на новите ми офис умения за днес.

— Още кафе ли? Вече ми идва да ухапя собствената си ръка — горчиво отвърна тя.

Бъфи отново беше облечена скъпо и красиво. Носеше къса жилетка на цветя от муселин върху розова рокля от шифон, с копринена подплата; розови чехли, сребристорозова чантичка „Шанел“ и бяло копринено шалче около врата.

— Има и без кофеин — отбелязах услужливо.

— В действителност никога не е напълно безкофеиново — мрачно заяви тя. — В него има почти толкова кофеин, колкото и в обикновеното кафе.

— Откъде знаеш?

— Правено е проучване. В родината ми. Показаха го по новините — Бъфи въздъхна. — Нещата никога не са толкова хубави, колкото изглеждат. На това поне можеш да разчиташ.

Леко се обнадеждих. Бъфи май искаше да се сприятелим.

— Искаш ли да станем приятелки? — попитах я аз.

Тя ме зяпна изненадано.

— Какво?

— Няма нищо. Беше глупава мисъл.

Но Бъфи вече бе извила леко устни в почти незабележим жест. Всъщност приличаше на леко трепване. Това ли се броеше за усмивка в изисканите кръгове на американското общество?

— Не може просто така да питаш — каза тя. — „Искаш ли да станем приятелки“.

— Защо не?

— Трябва да положиш усилия. Да го внушиш на другия. Да го заинтригуваш с разговор — продължи тя. — Имаш ли много приятели, Луси? Всички англичанки ли са като теб?

— Имам цял куп приятели — отвърнах. — Но всички са мъже. И разбира се, не всички англичанки са като мен. Да не би всички американки да са като теб? Има и други, нали, например Кортни Лав. Тя изобщо не прилича на теб.

— И Опра — услужливо допълни тя.

— Точно така. И Хилари Клинтън.

— Тина Търнър.

— Мадона — поклатих глава. — Но тя напоследък прилича малко на теб, нали? Стана много почитена — въздъхнах. — Преди я харесвах повече.

— Но тогава имаше косми под мишниците — ужасено промълви Бъфи. — Сигурно не харесваш косми.

— Това беше нищо — носталгично отбелязах аз.

— Англичаните не харесват косми под мишниците, нали? — попита тя. — Или това се отнасяше за французите.

— И французойките нямат косми. Всъщност на тях никак не им е лесно — мислех си за гаджето на сестра ми и думите му: „Всички французойки си затварят очите за изневерите на съпрузите си“, при това подхвърлени в разговор, преди да ѝ предложи брак.

Точно така! Сестра ми. Страхотна идея. Можех да се обадя на Катрин! Вече трябваше да се е върнала в Лондон. Изпитах огромно облекчение; тази вечер поне нямаше да съм самотна.

— Едва ли им е по-трудно, отколкото на американките — горчиво се обади Бъфи.

— Какво имаш предвид? — попитах.

Тя ме погледна с присвити очи.

— О, американците са толкова глупави. Всички садебели. Убиват заради петрола. Президентът е идиот. Искат да завземат целия свят. Каква е разликата между един американец и киселото мляко? В киселото мляко има някаква култура — тя въздъхна. — Това всъщност ми се стори смешно първия път, когато го чух.

— Съжалявам — сепнах се аз.

— Аз да не съм Джордж Буш? — театрално възкликна тя. — И знаеш ли какво, ако не харесваш храната в заведенията за бързо хранене, никой не те кара насила да я купуваш. Нито да ходиш на кино.

— Наистина ли ти е трудно тук?

— За всички американци е така.

— Тогава защо не се прибереш у дома? — попитах. — Ако толкова мразя някое място, не бих останала там.

Бъфи ме погледна тъжно.

— Не е така лесно — каза тя.

— Разбира се, че е. Само трябва да се обадиш в някоя туристическа агенция. Можеш да попаднеш на чудесни отстъпки, ако знаеш къде да потърсиш.

— Имам ангажименти — прошепна Бъфи. — И не съм готова да ги прекъсна.

— Някой мъж ли? — съчувствено попитах аз.

— Не просто някой — единственият за мен — отвърна тя. — Но мисля, че ми изневерява.

— Не можеш ли да му потърсиш сметка?

— Нещата не стоят така.

Реших да не споря.

— Тогава просто го зарежи — казах. — Ти си много красиво момиче, Бъфи, с това женствено излъчване и... — махнах с ръка към тоалета ѝ в розово и кремаво. — Момиче като теб може да има всеки — промълвих завистливо.

— Но не мога да задържа никого — въздъхна тя. — Трябва да продължа напред. Но не мога, защото го обичам прекалено много.

Какво можеш да кажеш на това?

— Разбирам — промълвих само. — Искаш ли да излезем на вечеря?

— Едва три и половина е — шокира се Бъфи.

— Тогава ще е късен обяд. Ще кажеш, че ти помагам за нещо. Ще идем в някой бар, ще пийнем чаша вино с газирана вода и ще хапнем нещичко.

— Нещо нисковъглексидратно ли? — подозрително попита тя.

— Разбира се — опитах се да я изкуша аз.

Бъфи се поколеба.

— По-добре не — каза накрая. — Той, искам да кажа, господин Мейл, може да разбере. А не бихме искали да го ядосаме.

Кимнах.

— Точно така. Определено не искаме.

Не беше важно. Щях да се обадя на Катрин след работно време. Надявах се, че е в града. Иначе щеше да се наложи да звъня на службата за точно време, само и само да чуя нечий глас за компания.

Слава богу, Катрин отговори на позвъняването ми. И беше в Лондон.

— Не можех да понеса още една вечер да ям полусурова свинска пържола — каза тя. — Може да хвана свинска тения.

— Как си? — съчувствено попитах аз. Наистина исках да разбера как се чувства. Но освен това се надявах да имам възможност да поговоря за Тод. Да потърся съвет. Петък приближаваше...

— Добре съм — тъжно отвърна Катрин. — Искаш ли да дойдеш при мен? Или аз да дойда до апартамента на Оли.

— Вече не живея при Оли. Изнесох се.

— Къде си? — в гласа ѝ се прокрадна лек интерес. — Да дойда ли при теб?

Огледах луксозната си и стерилна стая.

— Предпочитам да видя твоя апартамент — размислих аз. — Къде се намира?

— Близко до „Ърлс Корт“ — каза тя. — Улица „Кингстън“. Номер тридесет и две, апартамент пет А.

— Идвам — весело отвърнах аз.

Апартаментът на Кати изглеждаше точно такъв, какъвто си го бях представяла. По-уютна версия на моя; чист и спретнат, но с много

цветове и особено излъчване като на самата Кати. Макар да бе съвсем стандартно луксозно лондонско жилище под наем, обзаведено с хром и светло дърво, тя бе успяла да му придаде уюта на всичките си предишни жилища: навсякъде имаше куп различни по цвят рози в стъклени вази, снимката на мама и татко, окачена на стената, розови килимчета по пода, а в тоалетната — книга с цинични вицове. В кухнята видях букетчета изсушени билки, закачени на чистите стени — изглеждаха малко не на място, което беше идеално. Човек не можеше да изличи момичешкото у Кати. Дори и когато беше с разбито сърце.

Искаше ми се веднага да започна с Тод, но не биваше, нали? Не и когато сестра ми се опитваше да забрави голямата любов в живота си.

Седнахме с подвити крака и чаши диетичен топъл шоколад в ръце върху големия ѝ мек диван, където бе метнала бледосиня покривка с малки бели цветенца. Катрин се смая, когато казах „да“ на диетичния шоколад, но какво ли знаеше тя. Дни наред не бях слагала нищо сладко в уста. Вече дори не ми се струваше толкова противно.

— Значи си се върнала на работа? — започнах аз.

Катрин кимна.

— Няма да позволя онзи негодник да ми провали шансовете за добра кариера — храбро заяви тя. — Тази година със сигурност ме очаква голяма премия. И не искам никой да си мисли, че съм преживяла нервен срив — тя потрепери. — Клишетото е съвсем вярно, знаеш ли, наистина са като акули. Усецат кръвта.

— Е, видя ли се с него?

— О, да — мрачно потвърди Кати. — Видях го.

— И?

— Казах: „Добро утро, Питър. Забелязах, че банковият коефициент пак е скочил“.

Усецах, че има и още.

— Той се съгласи с мен и се разминахме.

— И? — притиснах я аз.

— И — въздъхна тя — беше с новото си гадже.

— Какво? — направо изкрещях.

— Аз скъсах с него. Има право да е с ново гадже. Защо да ме интересува? — каза Катрин и очевидно отчаяно я интересуваше.

— Новото му гадже — попитах аз — беше...

— ... Естер. От Ню Йорк. Да, тя беше.

Прегърнах я, но тя ми отговори само с леко докосване. Усещах, че не иска да ме прегърне здраво, защото иначе ще се разплаче.

— Виж, може да не му е гадже. Нали каза, че работят заедно. Може да са само колеги.

— Държаха се за ръце.

— О!

— И той каза: „Катрин, познаваш гаджето ми Естер, нали?“

— Ох!

— Болезнено беше — призна тя.

— Ти какво направи?

— Усмихнах се и казах: „Разбира се! Как си, Естер?“. Тя се чувстваше ужасно неловко.

— Аз щях да кажа: „Много бързо се намърда на моето място“. Или: „Всички познават Естер, повечето в библейския смисъл“. Или просто: „Разкарайте се и двамата, негодници“.

— Много деликатно — иронично се съгласи Кати. — Следващия път може да пробвам — тя опита да се вземе в ръце. — Както и да е, разкажи ми какво става с теб.

— Както знаеш, изнесох се от апартамента на Оли.

— Сигурно си се чувствала ужасно.

— Горедолу — свих рамене. — С Досадната Виктория там вече не е същото. Както и да е, започнах работа в агенция за недвижими имоти.

— Да — Кати опита да се съсредоточи. — Всъщност направи ми впечатление тоалетът ти. Много е хубав, далеч по-добре от старите дрехи на Ан.

— Но още трябва да се постарая. Другите момичета в офиса се справят много по-добре. Имат си копиринени ризи и неща от този род. Можеш ли да ми помогнеш? Да ме заведеш на пазар имам предвид. Трябва ми нещо за петък. Рокля. Нещо женствено, с воланчета или къдрички.

Когато изтърсих това, Катрин повдигна вежди.

— За какво говориш? — попита тя. — Къдрички? Това не си ти, Луси!

— Трябва да изглеждам елегантна — проплаках. — И много женствена и прекрасна.

— Ти и без това си прекрасна.

— Трябва да ми помогнеш! — примолих се аз.

— Не ставай глупава, разбира се, че ще ти помогна — отвърна Кати. — Но не пропуснахме ли нещо? Какво ще става в петък? Пък и щом си получила работата, какво значение има как са облечени другите момичета? Не се престаравай, Луси. Вече имаш по-елегантен вид, добре, вероятно имаше нужда от това, но в момента си облечена съвсем прилично за делова обстановка.

— Трябва ми нещо повече от прилично облекло. Искам да направя силно впечатление — отчаяно заобяснявах аз. — Да изглеждам стилна. А ми трябва и дрехи в най-различни стилове. Подходящ тоалет за нощен клуб и за... за кънтри клуб.

— Кънтри клуб? — Кати ме зяпна, сякаш съм се побъркала. — Ще ходиш в кънтри клуб ли? Но тук няма такива. Освен ако не броиш аматьорския драматичен клуб в Груумбридж.

— Имам предвид тоалетите да стават за всякакви случаи — обясних аз.

— А какво е подходящо за... да речем, рок концерт — подозрително попита Катрин.

Отметнах глава и презрително възкликнах:

— О, това ли? Вече не се интересувам от такива неща. Харесвам... „Ковънт Гардън“ и театъра.

— Театър?! — изпръхтя Катрин. — Кажи ми поне една пиеса в Уест Енд.

— „Котки“ — бодро отвърнах аз.

— От години не се играе — поправи ме тя. — И никога през живота си не си слушала опера. Какво става?

— Има един мъж — признах си.

— Знаех си! — възкликна тя. — Оли ли е? Да не е скъсал с Виктория?

— Не, не е. И е много по-красив от Оли — натъртено отговорих аз. — Има най-страхотните тъмни шоколадови очи и изглежда страхотно в костюм.

— Продължавай.

— Много е щедър. И мил. Другите в офиса ме тормозеха и той ме защити.

— Нали не става дума за шефа ти? — попита Катрин.

— Хм, да.

Тя се плесна по челото.

— Скъпа, тази работа ти е нужна. Не бива да излизаш с шефа си!

— Не излизам с него — засегнах се аз. — Само приятели сме.

Приема нещата такива, каквито са. Покани ме на вечеря в петък, това е. И наистина искам да го впечатля. Да се изкатеря по корпоративната стълбица.

— Корпоративната стълбица ли? Това не си ти — констатира отново Катрин.

— Но мога да бъда — упорито настоях аз. — Щом Виктория изкарва по шейсет хиляди годишно, защо и аз да не мога?

— А този мъж... Щом не се срещате, защо те кани на вечеря в петък?

— Той иска да се срещаме — признах си. — Но вече му казах, че не се интересувам от връзка. Така че сме само приятели.

Кати поклати глава.

— Разбира се. Стига, Луси! Едва ли го вярваш — погледна ме проникателно. — Не искаш да му направиш добро впечатление само заради работата, това ми е ясно.

— Ами... чувствам се поласкана — толкова можех да си призная. — Само да го видиш, Кат! Невероятно богат и преуспял е и прилича на кинозвезда. А иска да излиза с мен.

Кати ме погледна, сякаш съм луда.

— Разбира се, че иска да излиза с теб, кой не би искал? Ти си невероятна, Луси.

Да, много хубаво. Но не бях стигнала доникъде с Оли.

— Но въпреки това работиш с него. Опасно е да се флиртува с колеги.

— Не мога да променя факта, че работим заедно. И ти работиш с Питър.

— И виж само каква каша стана — въздъхна тя.

— Е, Тод харесва новата Луси. А той е имал милион гаджета и аз просто искам да изглеждам стилна, като... като Марта Стюарт.

— Онази стара повлекана? Тя накрая се озова в затвора — предупреди ме мрачно Кати.

— Знаеш какво имам предвид — проплаках. — Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Но, Луси, надявам се, че той те харесва заради самата теб. Че не става дума само за външността и маниерите ти.

— Преди две седмици всички ме уверяваха, че са важни точно външността и маниерите — пригладих полата си. — Все едно, очевидно ме харесва заради самата мен, тъй като не съм нито богата, нито с аристократична титла. А той ми намери апартамент, в който да живея, и ми плаща куп пари. Оценява ме — казах аз. — И е мил.

— Добре — Кати остави чашата си. — Стига да е свестен човек, предполагам, че няма да ти се отрази зле. Ще те заведе на пазар. От много време искам да ти купя нови дрехи.

— Сама мога да си купя дрехи — гордо заявих аз. — С парите, които ми дава, задето ще се грижа за апартамента, и тези за пътните разноски сега разполагам с доста допълнителни средства. Дори не се налага да пипам заплатата си.

— Няма да ти стигнат за такива дрехи...

— Шестстотин на седмица — поясних.

Кати примигна.

— Определено е щедър.

Да. Такъв беше. И твърдо бях решила да му дам шанс поне като приятел.

На другия ден след работа тръгнахме да обикаляме магазините. Този път ми беше по-интересно, бях мотивирана.

Казвах на Катрин точно какво искам и тя избираше дрехите за мен: копринени ризи от „Емпорио Армани“, разкроена рокля от шифон от „Гоуст“, черни обувки с тънки каишки и високи токчета от „Л. К. Бенет“, две поли в тъмнозелено и сребристосиньо от „Дона Карън“, къса коктейлна рокля от „Уеърхаус“ и разкошна лека черна пелерина от „Джоузеф“. На закачалката пелерината изобщо не ме впечатли, но правеше всичко, което носиш под нея, да изглежда много официално и стилно.

После отидохме на вечеря. Катрин си поръча агнешка пържола и пресни картофи, а аз — салата с печено пилешко.

— Нямах апетит ли? — учуди се тя. — Къде е огромната чиния спагети или риба с картофки? Има ги в менюто, да знаеш. Маскирали

са ги като „солена треска и салата от едро нарязани картофи“, но общо взето си е риба с картофки.

— Спазвам нисковъглехидратна диета — отвърнах кратко.

Кати повдигна вежди.

— Защо?

— Просто реших да променя някои неща. Да се храня по-здравословно.

— Но това не е здравословно за човек, който не спира да танцува. И който тича сутрин!

Въздъгнах.

— Отказах се от спортуването — отвърнах лаконично. — Вече не намирам време.

Катрин се пресегна и ме разтърси за рамото.

— Ти да не си някой демон? — възкликна тя. — Какво си направил със сестра ми, изчадие такова?

Засмях се.

— Катрин, всичко е наред.

— Да видим — каза тя. Обърна се към сервитьора: — Бутилка „Шардоне“, моля. Ако откажеш да пиеш, ще знам, че си станала анорексичка, и ще съм принудена да се обадя на мама.

— Е, това не бива да става — признах аз и се съгласих сервитьорът да ми налее в чашата.

Виното всъщност се оказа много приятно. Втората бутилка — също. Катрин отказа да се включи и аз трябваше да я довърша сама. По дяволите! Тод нямаше да разбере. Много се забавлявах с Катрин и когато тя реши да си вземе пудинг за десерт, и аз не се възпротивих. Струваше ми се, че не съм яла цяла седмица. Тук имаха страхотни плодови пити с джинджифилов сладолед, така че си поръчах. И чаша бренди, което изгори гърлото ми, но какво пък? Беше ми доста весело. На Катрин — също.

— Истинска прелест! — възкликнах аз, докато тя подписваше чека за сметката. Не бях се забавлявала толкова, откакто Виктория бе предложила на Оли. — Да идем на бар.

— Претъпкани са — изтъкна Катрин.

— Тогава да си вземем шампанско и да идем в моя апартамент! — предложих аз ентузиазирано и леко завалено. — Не искаш ли да го видиш?

— Определено — съгласи се Катрин, взе всички торби с покупките ми и внимателно ме подкара към вратата. — Идеята ти е много добра. Но да пропуснем шампанското. Утре съм на работа, а и ти също.

Препънах се на тротоара и застанах пред „Пелъм хаус“, стиснала лакътя на сестра си.

— Охо! — бавно произнесе Катрин. — В тази сграда ли живееш?

— Чакай само да видиш — позвъних и Тоби Роджърс отвори вратата.

— Добър вечер, госпожице — поздрави той.

— Здравсти, Тоби — казах аз. — Тоби, т'ва е сестра ми Катрин. Катрин, т'ва е моят приятел Тоби Роджърс. Не Тони. Не му викай Тони, щото т'ва не е името му.

— Здравей, Тоби. Аз съм Катрин — извинително произнесе тя.

— Добър вечер и на вас, госпожице — тихо каза той.

— Ключовете ти у теб ли са? — попита ме Катрин. — Помниш ли в кой апартамент живееш?

— Госпожица Евънс остави ключа си при мен, госпожице — спокойно отвърна Тоби, — и обитава мансардния апартамент на последния етаж. Да ви придружа ли догоре?

— Знам къде живея — възмутено се обадох аз.

Катрин взе ключа от Тоби.

— Много благодаря — после погледна към мен. — Извинете я.

— Хей! — възразих аз.

— Няма за какво да се извинявате, госпожице — отвърна Тоби.

— Точно така. Абсолютно правилно — казах аз. — За нищичко!

Исках да бъда като Виктория. Затова отметнах косата си отново. Или поне се опитах. За съжаление обаче движението не ми се удаде съвсем. Никак даже. Само почувствах леко гадене и...

— О, боже! — успях да изфъфля.

После се наведох напред и повърнах върху мраморния под.

Събудих се, без да знам къде съм.

Всъщност не ме интересуваеше особено. Кой го е грижа за точното място, когато главата му пулсира от болка, а в устата си има вкус на оцапан под в клетката на папагалче?

Лежах кротко и се опитвах да не мърдам, за да не си докарам голяма бяла. Но за съжаление усещах и изгаряща жажда. Изпъшках, свалих крака на пода и се запрепъвах към банята, където пъхнах глава под чешмата и започнах да пия на големи глътки. Това ми помогна за около минутка; после отново повърнах.

О, господи!

Погледнах се. Кожата ми изглеждаше посивяла като косата на Барбара Буш. Имах торбички и очите ми бяха кървясали. Бях само по сutiен и бикини. Имах и часовник, който показваше... десет без десет!

О, по дяволите!

Спомних си всичко. Изстенах отново и се заех да търся мобилния си телефон. Беше върху леглото, до бележка от Кати.

„Страхотно място! Одобрявам го. Обади ми се по-късно. Оправяй се“.

Не бях сигурна дали някога отново ще се чувствам добре. Обадих се в офиса и обясних, че е починал близък на семейството ми.

— Съжалявам да го чуя — подозрително каза Джеймс. — Кой?

— Чичо ми Джимбо — изпъшках аз. — Голяма загуба — вярно си беше. Беше умрял близък роднина, който се казваше чичо Джимбо, и вероятно е било голяма загуба за някого. Не можех да знам за кого, понеже беше починал през осемдесет и девета.

— Кога да те очакваме на работа?

— Утре, надявам се — изграчих пресипнало.

— Добре — Джеймс малко поомекна. — Моите съболезнования, Луси. Определено не ми звучиш добре.

И със сигурност не се чувствах добре. Но когато натиснах копчето за край на връзката, изпитах известно облекчение. Един свободен ден! И може би с повечко сън и няколко аспирина...

Тогава се сетих. Фоайето. Бях повърнала! Дали Тоби вече ме бе докладвал на графинята? Или, още по-зле, на Тод?

Изстенах от ужас. Това съвсем не бе начинът, по който трябваше да се държи бъдещ партньор в „Мейл акомодейшънс“, нали? Нима Марта Стюарт би залитнала в кънтри клуба и би оплескала целия под?

Разбира се, че не! Свършено беше с мен.

Стенейки, хукнах към душа и се изтърках старателно с любимия си сапун; измих косата си, по която сигурно имаше следи от повръщано, чинно изтърках устата си с четката за зъби и я изплакнах с „Листерин“. Нищо не можех да направя за ужасното главоболие, нито за изгарящата жажда, но след като изсуших косата си с професионалния сешоар, монтиран на стената в банята, и се напъхах в роклята си на цветя и тъмносинята жилетка, поне вече имах що-годе приличен вид.

Гримирах се набързо — сложих руж на бузите си, прикривайки малко бледността, която повече подхождаше на някое видение, и се качих в асансьора, за да слеза при Тоби. Надявах се да е там.

Там беше, разбира се. Разговаряше с графинята. Дали ѝ казваше за мен? За снощи?

Останах зад нея, леко встрани.

— Да, госпожице? — Тоби ме изгледа с леден поглед. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Аз... хм, ще почакам.

Графинята, надушила скандала, се обърна и ме прониза със стоманените си очи.

— О, не се притеснявайте от мен — каза тя и отстъпи крачка назад.

— Просто исках да поговоря с теб за снощи — изчервих се аз до корените на косата си.

Графинята демонстративно вирна нос.

— Няма какво да обсъждаме, госпожице — каза Тоби. — И така, Ваша Светлост, непременно ще се обадя в службата, която се занимава с почистването, и ще ги информирам, че работата им около тоалетната на господин Снагълс е била незадоволителна...

— Аз... аз искам да се извиня — изтърсих рязко. Толкова беше унижително. — Беше наистина ужасно и неуместно от моя страна и няма да се повтори. Майка ми ще ме убие, ако разбере.

Тоби Роджърс ме изгледа. Леденият му взор леко поомекна, после той сведе очи.

— Какво? Какво е станало? — настоя да разбере графинята. — Да не би да сте съсипали нещо, млада госпожице? Да не са ви хванали с наркотици? Или сте довели тук неподходящи мъже!

— О, нищо такава, Ваша Светлост — Тоби ме предупреди с поглед да не казвам нищо. — Госпожица Евънс просто намеква за факта, че снощи се прибра малко по-късно и се наложи да ме събуди.

Погледнах го с благодарност.

— Разбирам. Е, добре тогава — разочаровано продължи графинята. — Закъснявам за часа си при шапкаря. Приятен ден, Тоби.

— Приятен ден, Ваша Светлост — ниско се поклони той.

Графинята отново вирна нос и се понесе навън. Изчаках, докато хоризонтът стане чист.

— Виж, искрено съжалявам — започнах аз. — Беше отвратително. Обикновено не правя така. Но ме накараха да мина на вино, а обикновено пия само бира.

— Кой са те? — попита той.

— Всички. Нали разбираш, трябва да бъда дама.

Устните на Тоби потрепнаха в лека усмивка.

— Разбирам.

— Никога не бих позволила някой друг да чисти, след като съм повърнала — продължих аз, изчервена до уши. — Щях сама да си почистя, но съм заспала като пън. Ужасно съжалявам.

Той ми се усмихна накриво.

— Госпожица Катрин предложи да почисти, но аз вече бях приключил, когато тя слезе. Не се случва за пръв път, госпожице. Осмелявам се да предположа, че няма да е и за последен.

— Защо не ме наричаш Луси? — помолих аз.

Тоби поклати глава.

— Няма да е редно, госпожице. А и — добави с многозначителен поглед той — на господин Мейл не би му харесало.

Тод. Вярно.

— Ти... не си му казал, нали?

Възрастният човек се ухили.

— Не, госпожице. Ще запазя подробностите строго поверителни.

— Пфу! — изпръхтах аз. — Той ще дойде тук утре вечер. На среща — споделих доверително. — Наистина искам да му направя добро впечатление.

— Сигурен съм, че ще успеете.

Обърнах се и тръгнах към асансьора.

— Госпожице Евънс?

Погледнах го.

— Да, Тоби?

Той извърна очи.

— Нищо. Няма значение. Приятен ден, госпожице.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато най-сетне дойде петък, направо не можех да събера мислите си. Бях приготвила всичко. Катрин бе минала предната вечер и шумно бе изразила възторга си от апартамента ми, което ми се отрази много добре. Предложи да сложим свежи цветя, така че излязохме заедно да купим рози. Сега имах половин дузина бели рози във ваза на ниската масичка, цветовете им прекрасно подхождаха на килима и изглеждаха направо прелестно с тъмните си лъскави листа. Намалих осветлението със специалния ключ и сложих няколко свещи на кухненската маса, в много големи свещници, за да избегна петната от разтопен восък. Шампанското се изстудяваше. Катрин ми беше дала някои напътствия за грима и бях облякла красивата си рокля от шифон и обувките от „Л. К. Бенет“. Беше ми заела и разкошно колие от „Бътлър и Уилсън“ с фалшив диамант, който изкусително насочваше вниманието към подплатеното ми с „Уондърбра“ деколте.

Вече бе седем и половина, така че ми оставаше само да чакам. Телефонът звънна. Скочих към него.

— Тод — измърках аз.

— Не е Тод, а Оли.

— Здравсти, Оли.

— Какво правиш?

— Нищо особено. Седя си вкъщи.

— Може ли да намина? И да видя новото ти жилище? — с надежда подхвърли той. — Не съм те чувал, откакто се изнесе.

— Знам, съжалявам. Бях заета.

— Толкова заета, че нямаш време за стария си приятел? — настоя Оли. — Колко бързо забравят жените.

— Ха-ха!

— Както и да е, да мина ли сега? Нямам какво да правя и ми е много скучно.

— Къде е Виктория?

— Излезе с приятелки. Планира сватбата.

— Много ще се радвам да се видим, но не мога тази вечер. Имам среща — казах аз и усетих как ме обзема вълнение. Беше си нещо като среща, нали? Поне Тод би искал да е такава. И се зарадвах, че мога да го кажа на Оли.

Реших да запазя частта, че с Тод сме само приятели, за себе си.

— С кого? С Тод ли?

— Разбира се, че с него — отвърнах. — Да не мислиш, че вода някакъв двойствен живот като Джеймс Бонд?

— Много смешно, Евънс.

— Наистина харесвам Тод — беше най-добре да му го набия в главата. — Ти не потърси мнението ми за Виктория. Нито за Рианон. Или за Фей. Аз приемам Виктория, нали?

— Така е.

— Значи и ти трябва да положиш усилия и да харесаш Тод — май вече прекалявах. Определено му внушавах, че двамата с Тод излизаме. Но какво да направя? Злобните подмятания на Виктория много ме нараниха. И че Оли ме е обсъждал с нея — от това ме болеше още повече. Искях и двамата да си мислят, че излизам с милионер. Бих могла, стига да поискам.

Тод не бе най-подходящият за мен. Не си представях да се срещам сериозно с някого, поне докато не преминеше болката.

Потръпнах. Не исках да мисля за това. Оли беше зает. Обичаше Виктория. Край.

— Слушай — смилих се аз. Не можех вечно да играя игрички. — Виктория искаше да излезем заедно, нали? Какво ще кажеш да уговоря вечеря за четиримата? Ако тази вечер мине добре, разбира се. Може пък да повърна върху него — размишлявах на глас. — Или да се препъна и да му покажа бикините си. И бездруго — признах си накрая — с Тод сме само приятели.

— Живях с теб три години и дори за миг не съм зървал бикините ти! — подразни се Оли.

— Е, не си ми бил гадже, нали?

— Да — намуси се той. — Новата Луси изобщо не е забавна. Знаеш ли го?

— Да, добре. Забавленията не ми донесоха кой знае какво, нали? — върнах му го аз.

Внезапно тонът на разговора ни бе станал различен. Замислих се за всички минали години, през които не бях имала истинско гадже, нито пък някакъв успех. Защо съм била щастлива? Била съм отхвърлена от мъжете и изобщо не ме е интересувало.

Е, с това вече бе приключено. Щях да стана като Катрин и Емили. И Виктория. Момиче, което заслужава истински романс, дори и да не е с Тод.

— Трябва да затварям — казах аз, ядосана, че Оли ми е развалил настроението. — Ще ти се обадя по-късно, става ли?

Затворих телефона, оставайки с мрачните си мисли. Щеше ми се хората да престанат да ми се бъркат в живота и просто да се радват на успехите ми.

Исках Тод да се обади!

Чух нисък мелодичен звук. Бим-бам.

Озърнах се и после осъзнах, че е входният звънец. Скочих с разтуптяно сърце, за да отворя, но вратата се отвори сама и влезе Тод.

— Тод! Здравей.

Чувствах се нервна. Направо треперех. Тод изглеждаше много елегантен, което не ме изненада. Ами аз? Вярно, беше ми отнело два часа само да си оправя косата и грима, и то без да броя нежното напръскване на дрехите с парфюм, почистването на зъбите, отскубването на излишните косъмчета и лакирането на изкуствените ми нокти, но всичко това не беше достатъчно.

Само като го зърнах! Стилен костюм, меко кашмирено палто. Лекото ухание на скъп афършейв. Огромен „Ролекс“.

Чувствах се леко замаяна. Как да се представя за преуспяваща млада дама, след като само палтото му вероятно струваше колкото шестмесечната ми заплата?

— Здравей — каза той. — Радвам се да те видя. Нетърпелива ли си?

И да, и не. Всъщност си беше истинско изпитание. Но поне Тод ми се усмихваше приятелски.

— Искаш ли... мога ли да ти предложа питие? — казах аз, след като си спомних за добрите обноси. Гласът ми внезапно бе изтънял и станал леко писклив. — Имам шампанско — добавих аз с лека нотка на гордост.

— Какво?

— „Бъов Клико“ — постарях се да прозвучи изискано.

— „Гран Дам“? — обърках се.

— Не, „Бъов Клико“ — обясних. — Френско е.

Тод леко се засмя.

— Скъпа, питах дали е „Бъов Гран Дам“. Дали е от добра реколта.

— Ами... не мисля.

— Пия само вино от добра реколта — каза той. — Животът е прекалено кратък, за да пие човек лошо вино.

„Бъов Клико“ лошо ли беше? Засрамах се. Бях похарчила тридесет и пет лири за него.

— Ще го запомня за следващия път.

— Не се притеснявай — усмихна ми се широко Тод. — Имаш ли линийка?

— Моля?

— Кока. Прахче. Боливийска пудра.

— Искаш да кажеш кокаин?

— „Искаш да кажеш кокаин?“ — имитира ме той и аз се изчервих. — Не, така ли?

— Съжалявам — извиних се аз. Явно изобщо не бях изискана. Заля ме огромна вълна на разочарование. Вече не бях в свои води. Сигурно вече нямаше да ме харесва толкова.

— Не се притеснявай — каза той. — Даже мисля, че това е много мило. Ти наистина си една „английска роза“, съвсем невинна и съдържана — тъмните му очи ме огледаха от глава до пети. — Намирам това за много привлекателно. Човек може да си намери палави момичета навсякъде, но тях не може да ги заведе при майка си, нали?

Усмихнах му се с благодарност.

— Не се забърквай с наркотици — поучително продължи той. — Ако наистина не употребяваш нищо.

— Наистина нищо — признах си аз.

— И сам мога да си набавям тази отрова — Тод кимна одобрително, сякаш бях издържала някакво изпитание.

— Къде ще излезем на вечеря?

— Мислех да те заведа в „Ескарго дор“ — отвърна той. — Нов ресторант, категория три звезди, препоръчван от Мишлен^[1], до Бонд Стрийт. Изключително дискретно място.

— Звучи добре — опитвах се да използвам лаконичните американски фрази на Бъфи. Или Джейд.

— А какво ще облечеш? — попита той. — Сигурно възнамеряваш да се премениш в нещо по-удобно? — намекна ми Тод, като вдигна вежди.

— Аз... мислех да дойда така — тихичко отвърнах аз.

— Така ли? — той примигна. — Но тази рокля... това е дневен тоалет.

Погледнах роклята си. Беше най-хубавият ми тоалет, а очевидно не беше достатъчно добра.

— Много съжалявам — побързах да се извиня. — Просто нямам много дрехи.

— Но защо?

Какъв срам. Бузите ми пламтяха.

— Защото нямам много пари — измърморих.

— О, Луси! — възкликна Тод. — О, Луси, Луси — устните му бавно се разтегнаха в усмивка. — Това не бива да продължава, нали? Не и за приятелка на Тод Мейл. Познаваш ли някой, който разбира от мода? — попита той. — Имам предвид, наистина да разбира.

— О, да — отвърнах, като си мислех за Виктория.

— Добре, обади ѝ се. Иди на пазар утре и използвай това — той извади портфейл от крокодилска кожа от вътрешния джоб на сакото си, измъкна кредитна карта и нареди: — Не се прибирай, докато не си купиш страхотен гардероб. Всичко, от палта — огледа ме ухилен, — до бельо. Не се връщай вкъщи, докато не похарчиш, да кажем, десет хиляди лири.

Стаята май леко се завъртя. Но Тод изглеждаше напълно сериозен. Личеше си.

— Десет... хиляди лири? — с пискливо гласче попитах аз.

— Разбира се — потвърди той. — Едно прилично портмоне струва петстотин. И повече. Ако се наложи, похарчи петнайсет хиляди.

— Не мога да похарча петнайсет хиляди от твоите пари — успях да кажа аз.

— Съкровище... — Тод протегна ръка и ме потупа по дупето. — Парите не са мои, това е корпоративна сметка. Момичетата на „Мейл акомодейшънс“ трябва да са облечени прилично. Става дума за корпоративен имидж, нали разбираш?

— Но петнайсет...

— Ако това ще ни помогне да привлечем клиент, който ще ни донесе комисиона от сто и петдесет... — логично изтъкна шефът ми.

— Аз... сигурно си прав — не откъсвах очи от платинената карта.

— И не забравяй за бельото — закачливо се подсмихна той.

Изчервих се. Не можех да срещна погледа му.

— Няма да си купувам бельо с твоите пари — заявих аз. — Искам да кажа, че приятелките не правят така. Така постъпват гаджетата.

— Ммм! — измърмори Тод. — Ти си невероятна. Наистина си костелив орех, знаеш ли?

— Съжалявам — извиних се. — Но както ти казах...

— Знам какво каза — сега в погледа му се четеше любопитство. — Май просто не бях сигурен дали говориш сериозно. Вероятно ще прозвучи самонадеяно от моя страна, но... Не съм свикнал.

Изпитах лека гордост.

— Може би изобщо не трябва да приемам парите — погледнах го. — Наистина ли става дума за корпоративен имидж? Бъди честен. По-скоро е опит да ме свалиш, нали?

Тод примигна, смаян. После избухна в лудешки смях и извика:

— Господи! Никога не съм срещал човек като теб. Поне не и жена. Добре, добре... — разпери ръце. — Вероятно е по малко и от двете. Няма да играя игрички с теб. Искам да излизаш с мен и може би — каза той със сериозни очи, — може би нещо повече. Но ти си старомодна, трябва да бъдеш ухажвана.

— Не е нужно да ме ухажваш с купища пари.

— Не е нужно да правя каквото и да било. Но искам — сега усмивката му бе направо чаровна. — Както казах, сметката е корпоративна. А и те наехме специално за да създаваш добро впечатление у клиентите, така че ако си купиш дрехите и продължаваш да ме мразиш, „Мейл акомодейшънс“ не губи нищо.

— Не те мразя — възразих аз.

— Дай ми шанс — каза Тод. — Нека те ухажвам като истинска дама. Реагираш така, сякаш никой досега не те е глезил.

Ами... щом представяше така нещата. Замислих се за всички стари гаджета, с които се беше срещала предишната Луси. По-скоро

бяха приятели, всъщност...

— Не са ме глезили — признах си.

— Значи и двамата сме наясно по въпроса — заяви Тод. — Просто моля за шанс да те накарам да промениш решението си. Обещай ми да го направиш. И че ще излезем на истинска романтична среща. Не като приятели, а на среща.

Поколебах се.

— Това е ново преживяване — каза той. — Мисля, че харесваш приключенията.

Не можех да кажа „не“, нали? Имах странното чувство, че са ме подлъгали. Но не разбирах точно как. Изражението му бе напълно сериозно и искрено. А и молеше единствено да му дам шанс. Все пак бях излизала с толкова много негодници. Честно казано, не знаех защо изобщо се колебая.

— Добре — кимнах най-сетне. — Истинска среща. Защо не — опитах да се усмихна. — Можем да започнем още сега, ако искаш.

Тод се усмихна в отговор.

— С удоволствие. Много бих искал.

Да. Това се казваше живот.

Наистина никога не бях ходила на подобно място, дори и онзи път, когато Кати ме бе завела на обяд в един лъскав ресторант в Сити, близо до работата ѝ. Всичко тук изглеждаше бляскаво. Не лампи, а полилеи.

Дори и в тоалетната. Приборите за хранене май бяха позлатени. А чашите — уотърфордски кристал. А храната, ами... никога не си бях представяла, че нещо има такъв вкус. Опитах мънички гъши дробчета с тънки ивички задушено зеле и черен хайвер и нарязани на ситно яйца — без блини, защото в тях имаше въглехидрати. А после невероятна топла салата с омар.

Сервитьорът непрекъснато стоеше наблизко и продължаваше да пълни чашата ми с шампанско. От добра реколта.

Тод ми разказа за себе си. За живота си тук и за Америка. За къщата си в Хемптънс, за яхтата и апартамента на Пето Авеню. Приличаше ми на Ричард Гиър в „Хубава жена“. И беше също толкова добре облечен.

— Тод... — подхванах аз. Шампанското ми даваше смелост. — Ти ли си... нали се сещаш?

— Какво? — попита той.

— Ти ли си най-богатият човек на света? След Бил Гейтс, имам предвид.

Той се засмя.

— Господи, не! Дори не съм милиардер — сви рамене. — Е, поне не още — и ми намигна.

— Звучи чудесно — въздъгнах.

Какво ли е? Никога да не се тревожиш колко струва каквото и да било. Като кралицата.

— Мога ли и аз да те попитам нещо лично? — продължи Тод.

Шампанското препускаше по вените ми.

— Давай — внимателно произнесох аз, за да не забележи Тод влиянието на шампанското. Огледах се за чашата си с вода.

— Ти си красиво момиче — каза той. — И много секси. Много гаджета ли си имала?

— О, не, съвсем не — отвърнах. — Не и гаджета.

— Това е добре — кимна той. — Нямах минало. И си от старо английско семейство, нали?

Кимнах. Ами да, мама и татко вече остаряваха.

— Името ти не се е появявало в пресата, не си правила никакви политически изявления?

Засмях се.

— Кой, аз ли?

— Да си вземала участие в протестни шествия? — настояваше Тод. — В колежа например?

— Тогава исках само да обиколя Европа.

— Интересуваш се от култура! — възкликна той, сякаш бе отметнал поредната графа в списъка. — Това е добре. Отлично. Значи няма твои снимки, на които, да речем, гориш американското знаме?

— Не.

— Или по бельо? Позирала ли си като модел?

Поклатих глава. Аз — модел?

— Всъщност не съм направила нищо особено — извинително поясних аз. — Просто живях спокойно и играех на компютърни игри. И пътувах. Докато ти не ми даде шанс в агенцията. Но бих могла... —

гордо продължих. — Бих могла да водя по-интересен живот и... политически включително. Да участвам в демонстрации. Срещу... войната или нещо подобно.

Тод поклати глава.

— В никакъв случай. Не искам да променяш нищо. Харесвам те, Луси Евънс. Харесвам те точно такава, каквата си.

Засиях.

— И аз те харесвам.

Нямах никакви съмнения. Беше много хубаво да получаващ комплименти, особено когато си малко потиснат, защото съквартирантът ти излиза с някаква си кукла Барби.

Тод се усмихна.

— Съкровище, много си сладка. Добре, кажи ми какво е важно за теб в живота?

Замислих се.

— Обичайните неща.

— Какво например?

— Любовта.

— О, разбира се. Любовта. И какво още?

Помислих още.

— Забавленията.

— Забавленията — изглеждаше доволен. — И аз харесвам забавленията. Да пазаруваш е забавно, нали? Да идеш на фризьор и на маникюр? Такива забавления.

— О, да — излъгах аз. — И други неща. Като игрите.

— Тенис? Крикет?

По-скоро „Дуум“ и „Томб райдър“. Но нещо ме спря да го кажа на глас.

— Предполагам, че харесваш шах или може би дама. Това е по-малко натоварващо, нали? — любопитстваше той. — А балет, театър?

— О, разбира се.

— И секс — по-тихо продължи той. — Сексът е важен за теб, нали?

— Мислех, че той върви с любовта — обадох се аз.

Тод се засмя.

— О, добре. Господи, колко си сладка. С малко повече напътствия... — погледна ме. — Всичко е възможно.

Потреперих, незнайно защо.

— Знаеш ли, Луси — продължи Тод, вече с по-различен и по-сериозен тон. Набързо отпих три глътки от водата си, за да поизтрезнея. — Имам големи планове.

— Разбира се — насърчително пророних.

— Скоро ще напусна Англия. Вероятно след около шест месеца.

— О! — лицето ми помръкна. Тъкмо беше започнало да ми харесва.

— И си търся подходящата жена, която да взема със себе си — посегна през масата и хвана ръката ми. — Единствената, Луси. Единствената. Моята съпруга. Бъдещата госпожа Тод Мейл Джуниър III.

Замръзнах. Наистина го беше казал! Никакви намеци повече. Не знаех как да реагирам, затова се усмигнах широко.

— Тази жена ще стане мой партньор за цял живот. Ще трябва да се облича и държи като дама. Да бъде образована и изискана. Да знае как да накара всеотдайния си съпруг да я глези непрекъснато. Да приема всички онези прекрасни неща, които ще й дам.

Кимнах най-сериозно.

— Възнамерявам — тържествено заяви Тод — да се кандидатирам за сенатор.

Явно трябваше да реагирам по някакъв начин, затова сепнато поех дъх.

Той се усмигна скромно.

— Да, Луси. Моята жена ще стане съпруга на сенатор. А по-късно може би и първа дама на щата Ню Йорк. А после... — описа широк кръг с ръка. — Кой знае?

— Кой наистина?

— Разбираш ли, Луси, време е. Време е да избира. Да се върна у дома с идеалната жена. Но това е избор, с който не бива да се прибързва.

— О, не — съгласих се аз. — Не бива.

Бързо, трябваше ми още вода.

— Разбира се, все още е рано — каза Тод. Огледа се за сервитьора и надраска нещо върху дланта си; сервитьорът се поклонил ниско. — Но знам, че ти ще бъдеш дискретна в офиса. Докато

напредваме с теб — усмихна ми се нежно. — След като се съгласи да ми дадеш шанс.

— Но... но, Тод — опитах се да кажа аз. Чувствах се замаяна. — Това е лудост. Имам предвид, че ти можеш да имаш всяка жена.

— Казах ти вече, не искам коя да е — вдигна чашата си с шампанско. — Нямам търпение да видя как ще изглеждаш, след като си купиш малко дрехи.

О, да! Представих си как се обаждам на Виктория за това. По лицето ми бавно се разля широка усмивка.

— Няма да ме познаеш — казах. И изведнъж наистина изпитах нетърпение да се заема със задачата!

Събудих се с усещането, че се е случило нещо прекрасно. И после си спомних какво.

Тод ми беше дал кредитна карта и искаше да си купя дрехи за петнадесет хиляди лири. Наистина искаше да ги похарча.

Освен това искаше да ме ухажда.

Лежах в луксозното си легло и опитвах да си представя Тод до мен. Честно казано, ми беше малко трудно, затова се постарях да мисля за петнайсетте хиляди и къде да отида с тях. Нямах представа. Очевидно трябваше да си купя обувки на „Маноло“ и чантичка „Прада“ или пък по-добре „Шанел“? И къде, за бога, бяха тези магазини?

О, да, щях да питам Виктория. Отлична възможност да опозная по-добре годеницата на Оли. Кое то очевидно беше единственият ми мотив...

— Виктория!

— Кой се обажда? — сопна се тя.

Очевидно сладкото ми гласче не беше свършило работа.

— Луси.

— Коя Луси?

Стиснах зъби.

— Не се ли сещаш, Вики. Приятелката на Оли.

— Дааа — неохотно призна тя. — Но нямам време за приказки.

Чао.

— О, колко жалко! — побързах да кажа аз. — Тод толкова ще се разочарова.

— Тод? — незабавно повтори тя.

— Не се притеснявай, щом нямаш време.

— Но мога да намеря малко — измърка тя. — За теб и за скъпия Тод.

— Трябват ми няколко модни съвета.

— Какви съвети? — гласът ѝ потрепери. — За... сватбена рокля ли?

Ха? Странно, че бе стигнала до подобно заключение. Но навярно в главата ѝ се въртяха само сватби.

— Не ставай глупава, излизали сме само на една среща.

— О! — отчетливо долових облекчение в гласа ѝ.

— Но — добавих, забавлявайки се — обсъждахме и това. И Тод смята, че неговата приятелка трябва да се облича по подобаващ начин...

Също и неговите служителки, но това не го споменах.

— Ами да — обади се Виктория, вече възвърнала доброто си настроение. — Но това не е съвсем постижимо с твоята заплата, нали?

— Точно заради това ми даде петнадесет хиляди лири — подметнах небрежно. — Да ги похарча за дрехи. Реших, че може би ти ще ме посъветваш какво да си купя.

Последва ужасяваща тишина.

— Луси — обади се Виктория и се засмя звънливо, — сигурно полудявам. Стори ми се, че каза, че Тод ти е дал петнадесет хиляди, за да си купиш дрехи!

— Така е — насладих се на потреса ѝ. — Надявам се, че ще са достатъчно, но той каза, че мога да похарча и повече, ако има нужда.

Трябваше да ѝ го призная, съвзе се много бързо.

— Е, това е прекрасно — каза тя. — Разбира се, че ще дойда веднага.

Озърнах се наоколо самодоволно.

— Точно така, още не си видяла новото ми жилище, което Тод ми осигури, нали?

— Не — гласът ѝ потрепери. — Наистина ли е... прекрасно?

— Ела да видиш сама — измърках също като нея и добавих адреса.

— Веднага — и затвори.

Крачех гордо из апартамента.

— Това е кухнята... доста прилична е... а това е една от спалните за гости...

Нямаше нужда да казвам много. С безпогрешно око Виктория се спираше на всеки луксозен детайл. Огледа дискретните вградени лампички, гранитните плотове, каменните плочи на пода. Зяпна при вида на големите телевизори с плосък екран, погали с идеално поддържаните си ръце дългите кадифени завеси.

— Много е хубаво — съдържано отбеляза накрая.

— Това е само апартамент, който се дава под наем — побързах да обясня. — Тод има много по-хубави къщи в Америка.

Виктория въздъхна.

— И излиза с теб!

Намръщих се.

— Исках да кажа, излиза с теб! — насили се да се усмихне широко тя. — Това е прекрасно.

Нямаше нужда да ѝ отговарям, нали? Да си мисли каквото ще. Извадих от чантичката си кредитната карта, която Тод ми беше дал.

— Имаш ли някакви предложения?

— О, хиляди, скъпа — каза тя и внезапно ми отправи най-дружелюбната си усмивка. — Ще бъде толкова забавно. Да си викнем ли такси?

Виктория не беше чак толкова лоша. Сигурно не бях я преценила добре. Определено знаеше как да похарчи малко пари. И беше невероятна с роклите и другите подобни.

Обиколихме целия град. Заведе ме в „Хародс“, в „Селфриджис“, „Ню Бонд Стрийт“ — всъщност навсякъде. Нямах представа, че пазаруването може да е толкова забавно. Накупих си купища дрехи. Не изглеждаха нещо особено на закачалките, но когато ги обличах, очертаваха тялото ми на съвсем подходящите места. Вики наистина беше гений по отношение на стила. И не се наложи да нося нищо с мен. Щяха да ги доставят направо в апартамента.

— Онзи смешен малък слуга може да ги разопакова и прибере в гардероба — каза тя.

— Тоби.

— О, наричаш го на малко име, така ли? — вдигна вежди Вики.
— Какво пък. Още не си свикнала с всичко това.

— С кое да съм свикнала?

— С всичко — отвърна тя и ме стисна леко за ръка.

Вярно, не бях.

Всъщност изобщо не бях подозирала, че животът може да е и такъв. Всички да са мили с теб и да се отнасят с респект. Всички ме наричаха „госпожо“ и ми се покланяха. Винаги бях смятала, че в тези магазини са много надути и префърцунени, но изобщо не се оказаха такива! Направо не знаеха с какво още да ми угодят. Носеха ми стол, поднасяха чай, дори и изстудено шампанско. И наистина се вслушвах в мнението ми. Например, когато казах, че според мен най-много ми отива синьото, човекът от новия френски бутик „Латак“ напълно се съгласи; просто добави, че може би люляковото ще ми стои още по-добре или може би розовото, или дори мораво.

Цял живот се бях държала по-скоро като момче и не бях разбирала женската си същност. Или поне така казваше Виктория.

— Трябва да изразиш себе си, скъпа — заяви тя. — Трябва да свикнеш да те гледят.

— Хубаво ли е? — попитах аз, радостно нетърпелива.

— О, глезенето е моята специалност — каза тя.

И наистина, където и да отидехме, към нея се отнасяха като към истинска богиня. Държаха се изключително вежливо с мен, но старанието им да угодят на Виктория беше направо фантастично. Вероятно защото тя изглеждаше толкова самоуверена. Аз никога не бих се осмелила да се оплача от нещо, особено на подобни скъпи места. Какви цени имаше само. Разбира се, бях виждала подобни във „Вог“, но дотогава не вярвах, че наистина съществуват такива места. Очевидно имаше хора, които плащаха хиляди лири за една чантичка. Хиляди! И дори без да им мигне окото. И макар да не вярвах, че Виктория е една от тях, тя се държеше така, сякаш го прави всеки ден. Неизменно и с презрително изсумтяване връщаше първата партида дрехи, които ни показваха.

— О, как можахте да си помислите... Опасявам се, че това изобщо не става...

Сигурно беше един вид изпитание. Просто за да ги накара да разберат с кого си имат работа. Освен това се оплакваше много и от предложените напитки, като заявяваше, че шампанското не е добре охладено или че не е от добра реколта („Това е смес. Нима очаквате да прием подобно нещо?“). Или че са ни го поднесли с неподходяща закуска („Шоколадови трюфели? Да не искате да затлъстеем? Приятелката ми консумира само пресни плодове. Имате ли дивни ягоди?“). С удоволствие бих опитала шоколадовите трюфели, но не бяха нисковъглеродни, нали? И знаех, че Тод би одобрил дивите ягоди.

Както и да е, Виктория се държеше изключително царствено. И никой не я скастри. Извиняваха се. И обещаваха да се постараят да ѝ донесат каквото желае. А когато си тръгнахме, се разтапяха от усмивки.

До края на деня си накупих цяла планина рокли, обувки — включително два чифта от „Маноло“, които ужасно ме стискаха, но по чудодееен начин ме правеха с три килограма по-слаба, чанти — дневни и вечерни, бельо, чорапи от „Уолфорд“, сака, безкрайно меко кашмирено палто...

— Време е за чай — обяви Виктория и пъкна кльоцавата си ръка под лакътя ми. Или май трябваше да кажа „тънката“. — Как мислиш?

— Не знам, трябва да се обадя на Тод. Имаме среща тази вечер — отвърнах аз. И странно защо долових в гласа си нотка на гордост. Все пак Виктория се отнасяше към мен напълно различно сега. Уважаваше ме. Като жена. Вместо да е хаплива, сега се държеше любезно.

Всъщност всички бяха много любезни с мен. Сякаш се бях преселила в някаква паралелна вселена. И какво бих могла да кажа? Чувствах се много приятно. Изпитах прилив на благодарност към Тод за това преживяване. Все още се чувствах странно, но приятно странно.

Виктория ме погледна с широко разтворени кафяви очи.

— О, ето още по-основателна причина да идем да прием чай. Трябва да идеш на срещата отпочинала и свежа. Чувстваш ли се отпочинала? — строго ме попита тя.

— Е, беше малко изморително — признах си.

— Ще се погрижим за всичко — заяви Виктория. — И едновременно с това ще прием чай. Знам едно фантастично местенце.

— Какво имаш предвид под „всичко“?

— Коса, нокти, маникюр и педикюр. Направо са невероятни, четирима стилисти едновременно изсушават косата ти, така че отнема само петнайсет минути.

Погледнах я с известно съмнение. Изобщо не ми беше харесало последния път, когато ме бе завела на маникюр, макар във фризьорския салон да беше приятно.

— Непременно трябва да дойдеш — настоя Виктория. — Тод току-що похарчи повече от десет хиляди лири за теб и ще очаква да изглеждаш в най-прекрасната си форма, нали? Там могат дори да те гримират. Само си представи — опита се да ме изкуши тя. — Ще се появиш с лъскава и пухкава коса, перфектен грим и един от новите си тоалети.

— Кой? — нетърпеливо попитах аз.

— О, скъпа, онази малка розова рокличка на „Матю Уилиамсън“ е направо божествена. Или тясната копринена рокля от „Ком де гарсон“.

— Да — съгласих се на драго сърце.

— И ноктите ти ще блестят — продължи тя. — Стъпалата ти ще са масажирани, с бледорозови нокти, за да подхождат на тоалета. Можеш да обуеш новите си сандали на „Патрик Кокс“, покрити с перлени мъниста, и да добавиш вечерната чантичка с огледални пайети на „Джудит Либер“.

Въздъгнах от удоволствие. Тод направо щеше да се смае. И още нещо. Питам се какво ли ще каже Оли, ако ме види. Чудех се дали мога да се меря с Виктория, когато съм наконтена от глава до пети.

Това не беше хубаво. Ясно беше, че нямах това предвид. Усмихнах се виновно на Виктория, но тя не забеляза нищо.

— И докато се занимават с всичко това — довърши Вики, — ти предлагат чудесен черен чай без захар, така че няма никакви калории, и заедно с това ти масажират врата и раменете.

— Добре — постарях се да проявя решителност. — Да вървим.

Сметнах, че съм сбъркала в преценката си за Виктория. Определено.

Все още се намирахме в онзи невероятно луксозен салон за красота, целия в златно и бяло и се бях отпуснала в едно ергономично кресло. Бях загърната в мек бял халат. Вики седеше до мен и се занимаваха с косите ни. Зад мен имаше четири момичета в сини униформи, малко приличащи на тези на медицинските сестри, които ме разресваха, пръскаха косата ми с нещо и редуваха топли и студени струи на сешоарите. Струваше ми се забележително. Друго момиче беше привело глава над ноктите ми и ги лакираше в искрящо нежно розово, а пета служителка се занимаваше със стъпалата ми. При това изобщо не бе мигнала при вида на мазолите ми от бягането. Макар че явно сметнаха, че трябва да се вземат някакви мерки, защото обилно намазаха ръцете и краката ми с приятно ухаещ лосион и после ги масажираха. Беше най-невероятното усещане на света, много по-добро от секса. А после Виктория поиска чай и ни го сервираха в много изискани порцеланови чашки с малки чинийки с розички по тях. Обикновено го предпочитам с мляко и две бучки захар, както и с десертче „Кит-Кат“, но всичко бе толкова приятно, че дори и това не ми липсваше. Или поне не много.

— Забавляваш ли се? — попита Вики.

— Ммм! — кимнах с блажена усмивка.

— Е, изпий си чая — продължи тя. — Когато приключат със сешоарите, ще дойдат други момичета, които ще се погрижат за почистването на лицата и грима ни.

— Охо! — възхитено се обадох аз. — Днес наистина прекарах невероятен ден. Много ти благодаря.

Виктория махна небрежно с току-що лакираните си в яркочервено нокти.

— За теб — всичко — каза тя. — О, Луси, знам, че с теб не започнахме по най-добрия начин, но мисля, че това е само защото не те познавах. Сега разбирам по-добре какъв човек си. И каква можеш да станеш — довърши тя със замечтан поглед.

— И каква по-точно мога да стана? — любопитствах аз. Искях да знам какъв потенциал имам според Вики.

— Ами... знаеш. Като избраница на Тод Мейл ти ще имаш определени отговорности.

— Така ли?

— О, да. Проверих какво има за него в интернет — кафявите й очи отново се спряха на мен. — Луси, имаш ли представа колко е богат?

— Той ми спомена нещо...

— Сигурно има поне... — Вики снижи глас. — Петстотин милиона. Сигурно и повече.

Чинийката в ръката ми потрепери.

— Петстотин милиона долара? — повторих с тънко гласче аз.

— О, да — Виктория отпи изискано от чая си. — И има амбиции.

— Тод иска да... — за малко щях да кажа, че иска да стане политик, но се спрях навреме. — Да служи на обществото — довърших, доволна, че знам поне нещичко за приятеля си, което тя още не е научила.

— Той е човек с призвание — кимна Виктория. — Луси, разбираш ли, че това е твоят шанс.

Примигнах.

— Шансът ти да се измъкнеш от обикновения живот. Да имаш влияние, да станеш от големите играчи.

— Аз не искам... ммм... да правя обществена кариера.

— Като негова съпруга, разбира се — обезпокоено поясни Виктория. — Застанала до него. Като негов неофициален говорител, човек, който го представлява в обществото. Организира благотворителни вечери. Поддържа определен социален статус. Знаеш ли колко много момичета биха пожертвали всичко, за да имат такъв шанс? — тя въздъхна.

— Тод ми каза, че отговорността е голяма — съгласих се смирено аз. — Но сподели, че още не е намерил подходящото момиче.

— Каква прекрасна възможност за теб — просъска тихо Вики, сякаш маникюристката можеше да ни подслушва и да реши да ми открадне Тод. — Не бива да я оставиш да ти се изплъзне. Трябва да го уловиш. Да го хванеш на въдицата си.

— Знаех си, че всички онези риболовни съвети на татко ще ми бъдат от полза — пошегувах се аз.

Тя ме погледна обидено.

— Положението изобщо не е смешно, Луси. Надявам се, че никога не си споменавала за риболов пред Тод.

— Ами...

— Или за кикбокс, както и за диско танците.

— Танците ми липсват — обадох се аз.

Виктория вдигна очи към тавана.

— Нито пък за така наречения „хевиметъл“ или футбол на малки вратички и особено за компютърни игри. Тези неща — студено заяви тя — нямат място в света на Тод.

Кимнах, стараяйки се да ѝ покажа, че мога да съм сериозна.

— Днес ми помогна безкрайно много. Толкова съм ти благодарна.

— О, няма защо — Вики се пресегна и съвсем леко докосна ръката ми. Предполагам, че това трябваше да се брои за стискане на ръка, когато лакът на ноктите ти не е изсъхнал добре. — Искам да съм до теб докрай. Да те напътствам през цялото време. Трябва да ти кажа, че не е никак лесно.

— Така ли е и с Оли? — попитах аз.

Виктория сви рамене отегчено. Искаше ми се да я разпитам повече, но тогава пристигнаха момичетата за масажа на лицето. Махнаха чашките ни за чай и внимателно ме побутнаха назад, за да ме подложат на поредната порция разкрасяване.

Виктория ме придружи обратно до апартамента. Имах среща с Тод в седем, а вече бе седем без двадесет. Усещах едно приятно гъделичкане в стомаха си, като от пърхане на пеперуди.

— Ще вляза да ти помогна с избора на тоалет — каза Виктория.

— О! — усмихнах ѝ се, но времето на срещата вече приближаваше. Искях да съм насаме с Тод. Поне да видя първата му реакция. — Мислех да облека роклята от „Ком де гарсон“.

— Има толкова различни възможности — махна с ръка тя. — Ще изберем най-подходящата.

Почувствах се ужасно гузна при вида на широката ѝ дружелюбна усмивка, все пак наистина бе посветила целия си ден на задачата да ми помогне да пазарувам.

— Това ще бъде последният щрих — в гласа ѝ се появи умолителна нотка. — Вярваш ми, нали? Наистина смятам, че изглеждаш красива...

— О, да — с благодарност отвърнах аз. Определено имаше право за онзи салон за красота.

Гримьорките се оказаха фантастични; вече не приличах на обикновеното момиче Луси Евънс, което обича живота на открито. Вместо това имах огромни като на кошута очи, обрамчени с плътни черни мигли, устните ми блестяха леко от гланца, скулите ми изглеждаха подчертани изискано и въобще имах вид на модел. Русата ми коса блестеше и се стелеше гладко по гърба ми, като че ли всеки миг щях да погледна нацупено към някоя камера и да прошепна дрезгаво: „Защото го заслужавам“.

— Освен това — добави Виктория, сякаш четеше мислите ми — много бих искала да пийна нещо набързо с Тод, преди двамата да идете на някое прекрасно и романтично място. Така ще видя с очите си двамата влюбени и няма да ви отнема повече от десет минути.

— Но Тод иска да бъдем дискретни.

Кафявите ѝ очи се разшириха.

— Скъпа, няма да кажа на никого. Ще съм супердискретна. Това е моя отговорност като представител на пресата. Знаех за пускането на новите модели на „Хермес“ два месеца преди всички останали, но не казах дори на нашия редактор в отдел „Аксесоари“.

— Ами...

— Не е заради мен, разбираш ли — благородно изтъкна Вики. — Заради Оли е. Като негова бъдеща съпруга трябва да се грижа за него. Той не харесва особено Тод, затова аз трябва да предприема съответните мерки. Оли трябва да се научи да го харесва, за негово добро е. Тод има достъп до определени кръгове, до места, в които Оли няма как да стигне сам. Познанството му с Тод Мейл може да бъде безкрайно полезно за кариерата му.

— Но те вече се познават. Именно Оли ме свърза с Тод.

— Това е само бизнес. Трябва да го познава лично. В обществения живот. Така се създават истинските връзки — Вики се усмихна. — Знам, че няма да ми откажеш; четиримата трябва да се опознаем добре, ако искаме да запазим приятелството си.

Изпитах вина.

— Разбира се — промърморих.

— Спри! — нареди Виктория на таксиметровия шофьор. Намирахме се пред магазин за алкохол, така че човекът изчака с леко

отегчен вид, докато тя скочи от колата и след малко се върна с голяма бутилка, заявявайки: — Отлежало шампанско „Крут“. Деветдесет и девета, отлична реколта. Четох за това в притурката за стил на „Съндей таймс“. Тод Мейл очаква само най-доброто — погледна към мен. — Не се тревожи. Изглеждаш зашеметяващо и всичко ще е наред.

Щом пристигнахме, ме дръпна покрай объркания на вид Тоби, като му се сопна, че се надява всичките ми чанти да са разопаковани, и не му обърна никакво внимание, когато той опита да отговори. Исках да кажа нещо, може би да се извиня, но Вики ми се намръщи зловещо и направо ме задърпа към асансьора.

— Държиш се прекалено свободно с прислугата — рязко заяви тя.

Роклите и останалите дрехи наистина бяха разопаковани и прилежно окачени в гардероба. Виктория само изсумтя, за да ми покаже, че не би трябвало и да очаквам друго, макар че Тоби не ми беше личен слуга или нещо подобно. Реших да сляза после и да му дам бакшиш от двайсет лири. Или трийсет. След като Тод си тръгне и не може да ме види. Все пак не исках да го ядосвам, нали?

Виктория впери преценяващ поглед в зашеметяващата ми колекция от нови тоалети и отхвърли идеята за „Ком де гарсон“ в полза на тясна копринена рокля на „Армани“ в много бледосиньо, комбинирана с безумно високи розови обувки на „Маноло“ и малката подплатена розова чантичка „Шанел“.

— Аз ще отида в кухнята да подготвя всичко — каза Вики. — И да се поосвежа.

Когато отидох при нея, тя седеше до масата и изглеждаше... различна. Тъмносинята ѝ пола явно се бе скъсила с около пет сантиметра. А кремавата ѝ копринена блуза беше с разкопчани копчета, даже се виждаше част от бялата дантела на сутиена ѝ.

— Май си пропуснала едно копче — подхвърлих аз.

— О, не — тя отметна току-що фризираната си коса и се усмихна; зъбите ѝ бяха невероятно бели, навярно трябваше и аз да си уговоря час при зъболекаря за лазерно избелване. — Това е последният писък на модата. Бельото като връхна дреха. Пийни си шампанско, Луси — добави Вики и отвори бутилката. На масата имаше три високи кристални чаши и тя умело наля в две от тях, като ги наклони леко, за да не разлее нито капка.

— Благодаря.

Отпих малка глътка и в този момент телефонът ѝ завибрира. Вики го вдигна към ухото си и го отвори с едно-единствено рязко движение.

— Виктория Кобхъм. Да. О, здрасти, Оли — в гласа ѝ усетих леко разочарование. — Не, само двете с Луси сме. Прекарваме си страхотно по женски, вече сме най-добри приятелки, нали, скъпа?

— Аз ще му се обадя — нетърпеливо казах аз. Виктория понечи да ми подаде телефона, но тогава чухме звънеца на вратата. Тя веднага го допря обратно до ухото си пропя:

— Трябва да свършвам, скъпи. Ще се видим след малко. Чаоо! — после ми махна да отворя вратата. — Върви, върви — подкани ме тя и прекъсна телефонната връзка.

Горкият Оли, но сигурно, както казваше тя, бе за негово добро. Все едно, сега не можех да мисля за това, чувствах се много нервна. Отметнах коса също като Вики и се получи много по-добре; бляскава и мека като коприна руса коса на богато момиче.

Отворих вратата и видях Тод. Широко усмихнат, със скъп костюм и куфарче.

Той направо зяпна, щом ме видя. Беше много мило наистина, само дето старателно гримираното ми лице вече червенееше като домати, което никак не бе добре.

— Здравей — бодро поздравих аз. — Радвам се да те видя!

— Страхотна рокля — дрезгаво каза Тод. — Но би изглеждала много по-добре на купчинка до леглото ми.

Усмихнах се, макар вече да бях чувала репликата.

— Съжалявам — каза той. — Просто изглеждаш великолепно.

— О... Тод, в момента има някой тук.

— Какво? — намръщи се той.

По дяволите! Знаех си, че не биваше да позволявам на Виктория да остане. Въпреки че... да си призная, останах доволна от реакцията му. Може би наистина изглеждах толкова добре, колкото се надявах. Защото той наистина беше ядосан.

— Скъпа, дадох ти куп пари да си купиш каквото искаш — логично изтъкна той. — Мисля, че поне ми се полага малко време в интимна обстановка.

Интимна. Това можеше да е хубаво. Вечеря на свещи с новите ми дрехи и красиво гримирана. Малко вино, изискана храна...

— Ако се чувстваш готова — многозначително добави Тод, — бих искал да се опознаем по-добре.

О! За такава интимност ли ставало дума. Ами...

Изведнъж изпитах благодарност, че Виктория е тук.

— Просто я поздрави за няколко минути — помолих го аз тихо и настоятелно. — А после можем да продължим с... интимността.

Или поне можем да поговорим за това.

— Кой е? — сърдито попита Тод.

— Виктория — извиних се аз. — Годеницата на Оли. Отдели ми цял ден, за да ми помага в пазаруването, заведе ме на фризьор и в салон за красота и уреди да ми направят... как се казва?...

— Маникюр и педикюр? — предположи той, поглеждайки към ноктите на ръцете и краката ми.

Кимнах гордо.

— Е, скъпа — провлачено се обади Тод, — определено е добро начало. Тя, изглежда, е наясно с нещата.

— Заема важна длъжност в модно списание — уверих го аз. — И купи шампанско. От добра реколта — добавих бързо.

— Добре — сви рамене той. — Едно набързо — ухили ми се съблазнително, за всеки случай, да не би да пропусна намека.

— Заповядай — поканих го с малко по-висок глас аз и го поведох към кухнята. — Тод, мисля, че вече познаваш моята добра приятелка Виктория Кобхъм — дали бе забелязал колко изискана домакиня мога да бъда?

— Тод! — обади се Виктория. Използваше онова специално тъничко и гальовно гласче, с което бях чувала да се обръща към Оли, но то вече не ме дразнеше толкова. Вероятно това си беше част от сделката, която досега не бях разбирала. Нали все пак и аз си лакирах ноктите, защо пък тя да не си променя гласа? — Толкова се радвам да те видя. И какъв мил жест за скъпата ни Луси. Мога да те уверя — снижи гласа си тя и запърха с мигли, — че бях изключително впечатлена.

— Нищо особено — каза той.

— Не са много мъжете, които притежават истински стил — каза тя. — Ще пийнеш ли чаша шампанско?

Тод пое чашата, отпи и кимна леко.

— „Крут“ деветдесет и девета — побърза да каже тя. — Доста добра година, както разбирам.

Тод се настани на един от кухненските столове и протегна крака. Слава богу, раздражението му явно се беше стопило.

— Разбираш ли от вино, Вики?

Тя засия.

— Знам нещичко — отвърна. — Не е много. Но някой път бих искала да науча повече от теб.

— Предполагам, че е полезно при всички онези партита в Шотландия — отбеляза Тод, взирайки се проникателно в нея.

— Е — подхвана тя, — Оли не е толкова богат като теб, разбира се. Но има известно влияние. И аристократични приятели от цяла Европа.

Така ли? Да не би да говореше за Свен, вечно пияния шведски футболен запаляно, с когото Оли се срещаше да пият бира веднъж на няколко месеца?

— Трябва да умея да водя разговор на всякакви теми — каза Виктория. — Изящни изкуства, вино, лов на яребици...

Лов на яребици ли?

— Определено е важно — съгласи се Тод.

— О, съпругата на един виден мъж носи голяма отговорност — тържествено заяви Виктория. — Тя го представлява. Трябва винаги да е елегантна и изискана...

Постарах се да изправа гръб и да седна изискано на ръба на стола си.

— ... да умее да води разговор, да притежава светски умения и, разбира се, да знае кога да замълчи.

— Много си права — съгласи се Тод. — Няма нищо по-лошо от съпруга, която не спира да бърби, докато мъжът ѝ се опитва да разговаря с бизнес партньорите си. Не си ли съгласна, Луси?

— Водя си бележки! — обадох се аз с обезкуражаваща усмивка. Виктория бе изпила шампанското си. — Е, благодаря, Виктория — добавих аз, старайки се да покажа, че това е краят. — Днес ми оказа голяма помощ, а знам, че имаш куп задължения...

— Всъщност не — каза тя. — Изцяло съм на твое разположение. Стиснах зъби. Самообладание, самообладание...

— За съжаление, не знам дали ти споменах — натъртено подхванах аз, — но двамата с Тод сме планирали романтична вечеря. Надявам се с теб да се видим скоро.

— О! — Виктория стана и се усмихна закачливо на Тод. — Разбира се, не бих искала да задържам двамата влюбени нито секунда. Каква щастливка си ти, Луси!

— Ммм! — измърках само аз. — Ти също. Оли е прекрасен.

— Някой ден трябва да излезем заедно четиримата — възкликна тя с широко разтворени очи, сякаш идеята току-що ѝ е хрумнала. — Да идем на вечеря.

— Разбира се — кимна Тод. — Ще се разберете с Луси.

Внезапно това вече не ме притесняваше, дори се почувствах щастлива. Аз и Тод, Виктория и Оли. Като две двойки. Той щеше да се покаже с мен. Това си беше истински светски живот. Все пак се опитвах да проявя разбиране за дискретността...

Само че всъщност не можех да го разбера напълно — каква бе причината да крие, че излиза с някого. Не беше незаконно, нали? Но вероятно Тод си имаше основание. Нещо свързано с бизнеса и ревността между колегите в офиса например.

Все едно, сега беше различно.

— Звучи чудесно — ентусиазирах се аз. — Много ти благодаря, Виктория. Трябва да се виждаме по-често.

— О, не се тревожи, скъпа — каза тя, изправи се и ми отправи шестнадесет въздушни целувки, по осем на всяка страна. — Непременно ще се видим.

След това самата среща се оказа... ами малко разочароваща. Тод ме заведе във фантастичен ресторант и отново получихме същото невероятно ласкателно обслужване.

— Изглеждаш много секси — каза ми той и кимна за потвърждение.

Което беше много приятно. Никога не бях изглеждала толкова хубава през живота си.

През по-голямата част от вечерта той донякъде преповтаряше онова, за което бяхме говорили предния път. Бе много интересно, ала просто имах усещането за deja vu.

Но нямаше да се оплаквам. Как бих могла? Държеше се толкова мило с мен. И беше щедър. Вече знаех, че е щедър — но толкова много пари, и то само за дрехи! Истинска мечта, нали?

— Какво мислиш за Виктория? — попитах го към края на вечерта. Вероятно отчаяно се нуждаех от нова тема за разговор.

Тод се замисли, леко накланяйки глава настрани.

— Изглежда, си разбира от работата — каза той. — Отдавна ли я познаваш?

— От няколко месеца — приведох се напред доверително. — Отначало двете не се спогаждахме, мислех, че тя не е подходящият човек за...

— Какво е семейството ѝ?

— Не знам нищо за семейство Кобхъм. Не, всъщност знам — сетих се за татко. — Очевидно баща ѝ не е много свестен човек.

— От долните класи значи — разочаровано се обади Тод.

— Не, не става дума затова — обърках се. — Какво общо има класата?

— Нищо — той ми отправи поредната си бляскава бяла усмивка, чарът му ме заля като вълна и усетих как коленете ми се подкосяват. — Продължавай, разкажи ми.

— Строителен предприемач е.

— Богат ли е?

— Много — отвърнах. — Но баща ми казва, че е забогатял, като е подкупвал местни политици. Баща ми не е могъл да докаже нищо, но определено е било подозрително.

— Баща ти е наивен — с леко презрение заяви Тод. — Такава е цената при правенето на бизнес. Така се работи в реалния живот.

Застинах.

— Баща ми не е наивен.

Тод изглеждаше леко изненадан.

— Успокой се, скъпа, казах го като комплимент — наистина ли? — Когато научиш малко повече за света на търговията, ще разбереш — намигна ми. — Но какво говоря? Ти не бива да се тревожиш за това.

— Но аз искам — възразих аз. — Аз се интересувам страстно от търговията.

— Така ли? — усмихна ми се лениво Тод.

Май не беше вярно. Не и сериозно. Почувствах се обезсърчена. Не се интересувах от „търговия“, също както и от политика. Не се виждах в ролята на важен търговец. И ми се щеше да открия нещо интересно в отдаването под наем на огромни апартаменти. Все пак Тод се занимаваше с това.

Обаче наистина исках да правя нещо. Да имам кариера. Явно това беше много важно.

— Искам да имам собствен малък бизнес — чух се да казвам.

— Но, Луси... — Тод ме гледаше развеселено. — Ти нямаш абсолютно никакъв опит, съкровище. Преди да започнеш да работиш при мен, не си се занимавала с някаква смехория? Писала си за някакъв каталог за продажби по домовете или нещо подобно?

— Списание за компютърни игри — измърморих аз.

Тод се засмя.

— Е, това едва ли ще притесни особено Бил Гейтс.

— Ами ако не това е целта ми? — възпротивих се аз. Но предпазливо. Все още ми беше шеф. — Ако просто искам малък собствен бизнес, без голям капитал, просто за да се грижа сама за себе си?

— О, това ли? — той сви рамене. — Предполагам, че всичко зависи от обстоятелствата. Ако мъжът ти е богат, какъв смисъл ще има? — въздъгнах, а Тод продължи: — Мария Антоанета, кралицата на Франция...

— Знам коя е тя.

— Онази, която казала „Нека ядат паста“ — продължи той, без да ми обръща внимание, — и тя искала да „работи“. Преобличала се като овчарка, само че в действителност е била кралица и е живеела в огромен палат — отново ме погледна строго като говорител по телевизията. — Хората се чувствали обидени, Луси. Ако си един от малцината избрани, какъв е смисълът да се преструваш на друг? Може би някой би могъл да печели от този малък бизнес — намигна ми. — При това тук правя много смело предположение — че ще бъде печеливш. Но само заради спора. Искаш ли да се окажеш такава егоистка?

Поклатих глава и отпих голяма глътка от виното си.

— Умереност — загрижено ми напомни Тод. — Знаеш какво се казва в рекламите: „Моля, наслаждавайте се на виното с отговорност

за последствията“. Никога не е прекалено рано да дадеш добър пример.

Незнайно защо, но усетих, че ми се доплака. Вероятно наистина бях пила прекалено много.

— Слушай, скъпа... — гласът на Тод, сладък като разтопен мед, ме обгърна цялата. — Не искам да се притесняваш за нищо — отлично поддържаната му ръка притисна моята. — Искаш да работиш? Винаги ще има място за теб в моята фирма. Сега и... каквото и да се случи — той ми се усмихна ослепително. — От понеделник отново си зад бюрото, нали? Обзалагам се, че скоро ще ти се прииска да си навън и да пазаруваш с Виктория.

Трябваше да призная, че беше много вероятно.

— Както и да е, стига приказки за скучната работа — той забеляза един сервитьор наблизко и му махна за сметката. — Мисля, че е време да се прибираме. Да видим това страхотно тяло под секси рокличката.

— Тод... — осмелих се аз — ... не мисля, че съм готова.

Той се вторачи в мен за секунда, после се съвзе.

— Разбирам.

— Все пак това е едва втората ни среща.

— Да — каза той. — Права си. Едва втората ни среща — повдигна леко чашата си с вино за тост. — Все забравям, че си старомодно момиче.

Такава ли бях?

— Радвам се, че не си ядосан.

— Защо, за бога, да съм ядосан? Фактът, че съм ти купил малко дрехи, не означава, че съм купил теб — продължи той спокойно. — Ще бъдеш готова, когато сама прецениш. Мисля, че е много мило.

— Добре — планина от напрежение се смъкна от раменете ми. Въздъгнах дълбоко. — Добре.

Тод забеляза израза на лицето ми.

— Успокой се — каза той. — Нямам намерение да бързам. Стига все още да си готова да ми дадеш шанс, нали така?

— О, да! — усмигнах му се с благодарност. — Така е.

[1] Справочник за най-добрите ресторанти. — Б.р. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко седмици се опитвах да се радвам на живота. Това бе нов етап за мен. Излизах с Тод три пъти седмично, макар че през деня той се държеше резервирано. Но определено се стараеше много. Често излизахме на вечеря, понякога ходехме на театър. Аз не харесвах особено експерименталните постановки, но той очевидно не си падаше по мюзикли. Но срещата си беше среща, нали? А и поне когато ме водеше на опера — скука — имах отлична възможност да се облека по-официално. Хората ме заглеждаха. Особено мъжете. Коего много ме ласкаеше, макар повечето да бяха над петдесетте.

Живеех си царски, всеки ден влизах в офиса облечена безупречно. Джейд, Бъфи и Мелиса вече се държаха малко по-мило с мен, но Джеймс все още ме гледаше отвисоко.

И това беше. Вдигах телефона. Изглеждах прекрасно. Когато влизаха клиенти, използвах престорено любезен глас, подходящ за рецепционистка. Сега, след като вече се срещам с Тод, не излизахме заедно от офиса в работно време. Часовете се точеха един след друг невероятно досадни — от осем до пет, без никакво прекъсване.

По цял ден си мислех за Тод и как ще се държа на срещата същата вечер. Той влизахе и излизахе, без дори да ме погледне. Затова и аз се опитвах да не се издавам. Макар все още да не правехме секс, това сякаш не бе толкова важно. Той не ме притискаше. А най-хубавото бе, че изглеждаше толкова красив и изискан, и всички говореха за него с приглушен глас. Другите три момичета очевидно го обожаваха.

Бъфи най-много от всички, според мен. След като той престана да ме извежда на обяд и аз само си седях зад бюрото, тя очевидно се отпусна. Явно смяташе Тод за суперзвезда, макар че бе съдържана като добро американско момиче. Не вярвах някога да е гледала дори и един епизод от „Сексът и градът“. Май не бяха толкова открити и дружелюбни, колкото англичанките. Американките, имам предвид,

истинските момичета. И не излизаха просто така с мъжете. Май това бе най-голямата разлика. В Америка мъжете и жените май не можеха да бъдат приятели. Не и както бяхме ние с Оли.

О, момент. Точно така — и аз не биваше да поддържам много близки отношения с Оли. Виктория ми бе обяснила всичко, макар и не толкова надменно, колкото първия път. Дори ми се бе извинила за онова, което ми бе казала по време на онзи обяд. Сега се държеше много мило, идваше ми на гости по няколко пъти седмично и ме водеше в някое модерно кафене, мароканско бистро или салатен бар. Опитваше се да ме научи как да живея в света на Тод.

— Различно е, когато става дума за излизане по двойки, разбира се — каза тя, отпивайки от студената си вода.

Седяхме в „Кафе де палм“, очевидно най-шикозното ново заведение в „Хемпстед“. Предлагаха пресни горски плодове с натрошени ледени кубчета, което бе нисковъглеродено, но и много освежаващо. Макар че понякога само горските плодове не ми стигаха, ако трябва да съм честна. Щеше ми се да изхитрувам и да си взема сладолед. Ванилов например, с какаова заливка...

— Не си ли съгласна? — попита ме тя, прекъсвайки мечтите ми.

— О, напълно — гузно отвърнах аз.

— Имам предвид, че никога не можеш да си абсолютно сигурна, че момичето, което е само, няма никакви планове за твоя мъж — Виктория отметна меката си тъмна коса. Твърдеше, че иска да я пусне по-дълга, но според мен явно растеше много бавно, защото ми изглеждаше съвсем същата. — Но когато си част от двойка, всичко е различно. Можеш да имаш доверие на другите жени, които си имат партньори. Нали разбираш, те не са заплаха — усмихна се. — Направо е фантастично, че четиримата можем да излизаме заедно.

Да, само дето Оли все го нямаше. Много се постаряхме да организираме вечеря и с него, но явно все нещо се объркваше. Какъв график имаше само този човек! Сигурно имаше повече ангажменти и от известен пластичен хирург в Лос Анджелис. Толкова време бе минало, а той все отсъстваше.

Затова пък Виктория бе винаги насреща. Непрекъснато се оказваше наблизо и често излизаше с мен и Тод, ако Оли е зает. Радвах се, защото така всичко бе много по-забавно. Да има и друг наоколо, който няма нищо против, ако Тод пак заговори за Конгреса на

Съединените щати. Понякога беше ужасно трудно да се представяш за идеалната приятелка, но според Виктория той правеше всичко съвършено. Можех да се отпусна и да я оставя тя да изпада във възторг от всичко вместо мен. Въпреки новите ми тоалети, грим и всичко останало, тя все пак беше много по-добра в това.

Никога не бих си го признала, но още не харесвах високите токчета. Нито чорапогащниците. Или неудобното хлъзгаво бельо.

Всъщност тази вечер носех един от най-хубавите си и хлъзгави комплекти бельо. Тод бе направил резервации в ресторант, някакво изискано и модно местенце в „Нотинг Хил“, наречено „Фрайд Ферет“. Изглеждаше много шикозно. Декораторът бе комбинирал месинг и конски подкови, типични за провинциалния английски стил, с много хромирани повърхности и розови кожени седалки на столовете. Всички сервитьори бяха с невероятни униформи — черни панталони и бели ризи, на които отпред бе пришито английското знаме.

— Толкова е модерно! — отбеляза Тод, докато ни водеха към масата ни.

Виктория му се усмихна ослепително.

— Избираш най-прекрасните заведения, Тод. Нали е страхотно, скъпи? — тя собственически стисна ръката на Оли.

— Интересно е — каза той безизразно, но по тона му разбрах, че смята мястото за ужасно, само дете не може да се насили да бъде груб.

— Определено — каза Вики. По американски. Понякога говореше така, когато Тод е наоколо. Сигурно беше подсъзнателно.

— Настанете се и вашият сервитьор незабавно ще ви обслужи — любезно заяви салонната управителка и безшумно се оттегли.

Всички седнахме малко сковано. Тод и Виктория бяха един срещу друг, както и ние с Оли.

— Е — бодро подхвана Виктория, — не е ли чудесно!

Оли беше вперил очи в масата, а аз отпих глътка вода.

Беше хубаво. Или поне трябваше да е така. Оли беше тук, а не бях го виждала от сто години. Но той изглеждаше доста притеснен. Явно му беше толкова неловко, колкото и на мен.

Не само заради бельото (оскъдни дантелени бикини в цвят капучино и сутиен със силно изрязани чашки). Нито заради осемсантиметровите токчета. Изведнъж се почувствах крайно неловко.

Спокойната атмосфера на срещите ни с Виктория някак си се бе изпарила.

Може би се чувствах така заради дрехите. Бях с дискретна, но много секси рокля на „Емпорио Армани“ от бледосива коприна, изпъстрена с жълти пеперуди, и бледожълти обувки с тънки каишки на „Маноло“. Веждите ми бяха изписани и извити, ноктите ми — лакирани с „Шанел“ и бях отишла да ме гримира професионален стилист. Но бях направо скромна като монахиня в сравнение с Виктория. При вида на нейната рокля направо можеха да ти изскочат очите — тясна и прилепнала като втора кожа и обсипана цялата с тъмночервени пайети. Стигаше точно до коляното и сигурно имаше някакъв вграден сутиен „Уондърбра“, защото гърдите ѝ преливаха над деколтето като на Нел Гуин, когато замеряла с портокали Чарлс II. Косата ѝ бе вдигната нагоре и на ушите ѝ висяха невероятно секси кристални обици. А талията ѝ бе тънка като на оса, както винаги.

Тод не откъсваше поглед от гърдите ѝ. Не му се сърдех, защото и аз не откъсвах. Какви гърди! Човек не можеше да извърне очи. Малко приличаше на Памела Андерсън, преди да си направи операция за смаляване на бюста. Всъщност с дългите си нокти и изрисувани в яркочервено устни и с контрастираща, напълно в стила на шейсетте години бяла чантичка, покрита с малки раковини, тя направо приличаше на героиня от сериала „Далас“.

В сравнение с нея моята елегантна копринена рокля приличаше на малък сив молец, кацнал до разкошна кралска пеперуда. Сега я виждах в напълно нова светлина. Нищо чудно, че Оли искаше да се ожени за нея. Ако бях мъж, и аз щях да го направя.

Тод се прокашля и каза:

— Изглеждаш чудесно тази вечер, Вики.

Тя ни заля със звънкия си смях.

— О, благодаря, Тод. Винаги се обличам по-специално, когато съм със скъпия ми Оли. Едно момиче трябва да бъде във върховна форма, за да задържи мъж като него — наведе се и звучно целуна Оли по бузата; демонстративна целувка. — И Луси изглежда много секси — добави тя, което ме накара да се почувствам още по-незабележима.

Зачудих се. Това истинските ѝ гърди ли бяха? Винаги е била дребничка. Можеше ли да се получи чак такъв ефект от един сутиен „Уондърбра“? Миналата седмица имаше пет дни, през които не се

виждахме. Вероятно е открила някоя клиника и е минала оттам, за да може сега да изпъква така.

— Исках да изглеждам добре за сватбата — каза тя, тъй като никой не коментира по никакъв начин.

— Казах ти, че те харесвам каквато си беше — глухо се обади Оли. Гледаше я странно и аз усетих леко трепване в стомаха си. Като пърхане на пеперуди. Или по-точно една пеперуда.

Сигурно защото не бях го виждала толкова дълго.

— Знам, скъпи — Вики отново го целуна и прокара пръсти нагоре-надолу по ръкава на сакото му. — Ти просто си такъв, никога не би поискал нищо. Трябваше аз да поема инициативата — тя засия и се обърна към Тод. — Нали разбирате, когато един мъж се жени, поема сериозен ангажимент.

Тод кимна, сякаш това бе някакво голямо прозрение. Дори успя да вдигне очи от деколтето ѝ, макар и за миг.

— Само си помислете какво означава това — Виктория се обърна към мен. — Мъжът ти вече ще може да прави секс само с една-единствена партньорка, завинаги, до края на живота си.

И Тод, и Оли видимо се притесниха. Хм! Мъже!

— Мисля, че най-малкото, което може да направи жената, е да изглежда възможно най-сексапилна — задъхано заяви Виктория. — Това е дълг на съпругата. Да бъде стройна, но с изкусителни извивки, да опитва нови неща...

Оли я гледаше втренчено. Отново онова трепване, онази малка пеперудка. Защо? Защо пеперудка?

Изпитах ужасното подозрение, че ревнувам. А в това нямаше смисъл. Нали вече бях част от двойка. Защо да се интересувам от него?

— Аз съм изцяло „за“ пластичната хирургия — каза Виктория. — Е... — тя приглади блестящите пайети върху гърдите си. — Предполагам, че сами можете да се уверите в това! — и се засмя звънко.

— Виктория! — обади се Оли. Беше ядосан.

— Какво? — попита тя и престорено невинно запърха с мигли. — Не се срамувам от тялото си.

— Не става дума за това — тихо каза той. Погледнах към Вики, за да видя дали тя разпознава предупредителния сигнал. — Просто някои неща трябва да си останат в тайна между мъжа и жена му.

— О, скъпи — тя незабавно доби скромен вид. — Съжалявам, че се издадох за малката ни тайна. Но, нали знаеш, това са само приказки. Всичко, което имам, е единствено за твоите ръце.

Оли стисна устни и махна на сервитъора, а Виктория трябваше да замълчи, докато поднесат напитките ни. Тод поръча шампанско за всички, но Оли настоя да си вземе уиски. И никой не посмя да спори с него.

Исках да кажа нещо. Каквото и да е. Да успокоя някак Оли. Сега, когато бяхме заедно, открих, че много ми е липсвал.

Да, сигурно това беше причината за пеперудите. Липсваше ми най-добрият ми приятел.

— Добре — опитвах се да се държа естествено, но гласът ми звучеше престорено бодър. — Как вървят плановете за сватбата, Оли?

— Всъщност се надявах всичко да е малко по-скромно — отвърна той. Не ме погледна, но добави: — Може би ще поговориш за това с Виктория.

— Скромно ли? — Виктория разтвори широко очи. — Оли, много си сладък.

— Може би ще успееш да й повлияеш — сега Оли ме погледна право в очите. — Двете сте близки приятелки. Нали така?

Гърлото ми беше пресъхнало.

— Така е — постарях се да кимна ентусиазирано.

— Скромността вписва ли се в твоя стил, Виктория? — попита Тод.

— Скъпи, как мислиш? — засмя се Виктория, така че новите ѝ пищни гърди се люшнаха към Оли и изведнъж ме обзе желание да ги отблъсна. — Оли има известно положение в обществото, което трябва да защитава. Съпругата би могла да допринесе много за това и всичко започва от сватбата. Ще бъде разкошно събитие.

— Ще е прекрасно да съберем семействата и приятелите си на остров Скай.

— О, Оли, все настояваш за онзи мрачен шотландски стил — протестира Виктория. — Нали помниш, че обсъждахме имиджа и кариерата ти. Трябва да вдигнеш малко шум около себе си, за да напреднеш в обществото.

— Подходящият шум — изтъкна Тод.

— Напълно вярно — кимна Виктория. — Всичко за тази сватба ще бъде идеално. Перфектното съчетание от традиции и модерен стил, разбира се, ще разчитаме и на най-добрите доставчици.

— При това няма предвид евтините — сухо поясни Оли.

Виктория сви рамене.

— Има много известни дизайнери на сватбени торти — важно заяви тя. — Но една е най-добрата — Кейт Епълтън.

— Чувал съм за нея — каза Тод.

— С положението, което заемам в „Стайлиш“, аз имам уникалния шанс да знам кой стилист и дизайнер е точно най-подходящият за всеки аспект от сватбеното тържество — звучеше ужасяващо делово. — Както за обичайните неща, като доставката на цветя, роклите на шаферките, украсата на сватбената шатра, така и за по-малко познатите. Кой направи свещите за лейди Давина Уиндзор? Къде отива маркизът на Лотлониън, когато му трябва гайдар? Няма маловажни детайли — заяви Виктория. — Всичко, от панделката на поканите до конфетите от розови листенца и белите гълъби, ще бъде подготвено под мой контрол.

— Много внушително — обади се Тод.

— И „Стайлиш“ ще напишат статия за сватбата.

— Не, няма — каза Оли.

Виктория се обърна и го изгледа втренчено.

— Но, съкровище, нали се разбрахме...

— Не сме се разбрали — Оли изглеждаше съвсем спокоен, но тонът му бе непоколебим. — Никакви журналисти на сватбата ми.

Страните на Виктория леко порозовяха и тя преглътна с мъка.

— Както кажеш, съкровище — изгука тя. — Големите и силни мъже все искат да се налагат, нали, Луси?

— О, да — измърморих аз.

Слава богу, напитките ни пристигнаха. Поръчахме храната. Аз си взех салата със скариди, а Оли ме погледна, наистина ме погледна сериозно, за пръв път тази вечер.

— Стига за нас — каза той.

Но в това време Виктория го хвана под лакътя. Отново усетих онова неприятно потръпване.

Погледнах към Тод, за да се успокоя. Да, той все още бе много по-красив от Оли. А това беше важно! Протегнах ръка и нежно го

стиснах за лакътя; но той се държеше малко сковано.

— Какво става с вас двамата? — очите на Оли пробягаха по лицето ми и направо ме заболя. Бяха толкова... безизразни. Направо безразлични. Сякаш изобщо не му бях липсвала, помислих си тъжно. Сякаш всичките години на нашето приятелство можеха напълно да се заличат. Просто така. — Как вървят нещата при вас?

Тод се усмихна.

— Чудесно. Луси е страхотна малка дама.

— О, да — чух се да казвам със странно изтънял глас. — Станахме изключително близки. Тод ме научи на толкова нови неща.

— Да — хладно се съгласи Оли. — Виждам.

— Тази рокля например — продължих объркано, опитвайки се да го впечатля. — Струва над петстотин лири. Подарък е от Тод. Както и обувките. На „Маноло Бланик“ са. Нови, а не купени от разпродажба по интернет. Имам шест чифта от тях!

Тод изглеждаше много самодоволен. Но Оли не каза нищо, което ме подтикна към още приказки.

— Той направо не спира да ме глези — казах. — Не си виждал разкошния ми апартамент. И ходя на фризьор и маникюр три пъти седмично. И всичко в гардероба ми си подхожда по цвят и материя.

— Определено си по-различна от първия път, когато се появи при мен — доволно отбеляза Тод.

— Напоследък изобщо не докосвам шампанско, ако не е от добра реколта — заявих аз. — Не мога да понасям онези евтини вина — и отметнах косата си, която бе дълга и гъста, а Виктория не можеше да повтори жеста, понеже нейната бе прибрана на тила ѝ.

— Съгласен съм — с равен глас каза Оли. — Различна си.

— Ами да — сгуших се по-близо до Тод и го целунах леко по бузата. — Ти ме подтикна към това, Оли. Показа ми, че трябва да се променя. И разбира се, ти ме запозна с Тод, за което ще съм ти вечно благодарна.

— Е — напрегнато продължи Оли, — да очакваме ли вече сватбени камбанки?

Погледнах Тод.

— О, засега изобщо не мислим по тази тема, нали, скъпи? — попитах аз. — Ние просто... се наслаждаваме взаимно на връзката си.

Тод се ухили многозначително.

— Аз определено се наслаждавам — нарочно натърти той и разпери длан върху талията ми.

Това би трябвало да е много секси. Незнайно защо, не ми хареса. И определено не засили желанието ми да се озова в леглото с него.

— Да. Чудесно е да си част от двойка! — възкликнах аз. — Тод е истински джентълмен. Държи се с мен като с дама. Не е като онези негодници, с които съм излизала преди.

— Точно това изпитвам и аз към Оли — заяви Виктория. — Не е ли прекрасно да си влюбен?

Опитах да се усмихна доволно.

Сервитьорът пристигна с поръчката ни. Май нямах особен апетит. Тод се наслаждаваше на пържолата си, като дъвчеше всяка хапка по трийсет пъти, както бе правилно; беше ми казвал, че това помага за храносмилането. Освен това пиеше сок от магданоз заради червеното месо. Много държеше на здравословното хранене!

Виктория, също като мен, побутваше зелените листа в чинията си; а Оли се тъпчеше с храната си като изгладняло куче. Е, добре, явно не тъгуваше чак толкова, задето не ме е виждал дълго.

— Не е ли прекрасно? — обади се Виктория. — Трябва да излизаме заедно по-често.

— Разбира се — кимна й Тод.

— Мисля, че ще трябва да изчакаме малко — каза Оли, докато преглъщаше огромна хапка от рибата и картофите си. — Много съм зает в момента. С подготовката за сватбата и всичко останало.

Не исках разочарованието ми да проличи, затова го прикрих с голяма глътка вода. Очевидно той не държеше особено да ме вижда. Очевидно...

— Но ние трябва да поканим Луси на гости — обади се Виктория, сякаш прочела мислите ми. — Не си я виждал от месеци.

Оли ми се усмихна сковано и безлично. Стана ми криво. Така сигурно се усмихваше и на клиентите си, които се развеждат.

— Нали сега се видяхме — каза той. — А и както вече казах, много съм зает. Сигурен съм, че и тя е заета.

— О, да — потвърдих аз с пламнало лице. — Направо не мога да се обърна. В работата...

— Скъпа — развеселено се усмихна Тод и поклати глава наляво-надясно, — за какво говориш? Съвсем не я товарим с много работа в

„Мейл акомодейшънс“ — обясни той на останалите на масата. — Общо взето си седи на бюрото и посрещаш клиентите.

— Не е честно! — разгорещено възразих аз.

— О, да, точно така, вдигаш и телефона — той се засмя, гърлено и много секси, и Виктория се присъедини към него.

— Не се ядосвай, скъпа — каза Тод и сложи перфектно поддържаната си ръка върху моята. — Само се шегувам с теб.

Вътрешно кипнах. Но после осъзнах, че откровено казано, той е прав. Само това правех. И скучаех до смърт.

— Никога не бих оставил приятелката ми да се съсипва от работа — каза Тод. — Какъв смисъл би имало? Мога да се грижа за нея — Тод стисна ръката ми. — Ти си прекалено скъпоценна, за да се претоварваш с подобни неща.

Но аз все още се чувствах засрамена. Погледнах към Оли. Той не отвърна на погледа ми. Беше се вторачил в картофките си, сякаш е крайно отегчен.

О, боже! Изведнъж гърлото ми се сви. С такова нетърпение бях очаквала вечерта, а всичко така се бе объркало.

— Знаете ли — казах, като се опитвах да преглътна сълзите си. — Чувствам се малко странно. Мисля, че някоя от скаридите може да е била развалена.

— Развалена? Това е един от най-реномираните ресторанти в Лондон — възмути се Тод.

— Знам и е направо фантастичен — излъгах аз, докато един сервитьор със знамето върху гърдите си минаваше покрай нас, понесъл табла с ордьоври. — Но мисля, че трябва просто да си полегна.

Тод сви рамене.

— Разбира се, скъпа, прибирай се. Аз ще дойда след малко.

Виктория се усмихна, стана и ме прегърна и аз потънах в мекия силикон на новите ѝ пищни гърди.

— Почини си, скъпа, наспи се, за да си красива утре — каза тя. — Ще се чуем. Чао-чао.

— Чао-чао — измърморих аз. — Хм, чао, Оли.

Завъртях се на пети и бързо се отправих към вратата, а една огромна сълза бавно се търкулна по бузата ми. Избърсах я с ръка и излязох навън. Слава богу, имаше такси. Бързо вдигнах ръка и то

веднага спря; всички таксита спираха, откакто Виктория бе избрала новите ми дрехи.

— Накъде, скъпа? — попита шофьорът, преструвайки се, че не забелязва зачервените ми очи.

Тъкмо щях да кажа: „Найтсбридж“, но нещо ме накара да спра. Може би мисълта за Тод, развеселен от шампанското и вероятно настроен романтично. Имах ужасното предчувствие, че търпението му навярно вече се е изчерпало.

А изобщо няхах никакво желание да спя с него. Всичко беше толкова ужасно. Дори не исках да правя секс с гаджето си.

— „Ърлс Корт“ — чух се да казвам на шофьора. — Кингстън Стрийт.

Трябваше да се видя с Катрин. Дано да си беше вкъщи.

Беше си у дома. Вътре светеше, сестра ми отвори вратата и много се стресна, като ме видя разплакана.

— Луси! Какво има? — дръпна ме навътре тя.

— Извинявай, че ти се изтърсвам така — изхлипах аз. — Има ли някой при теб?

Тя ме погледна гузно.

— Всъщност не съм сама.

— О! — изпаднах в още по-дълбоко отчаяние. — Е, няма нищо, ще си ида у дома.

— Не ставай глупава — Катрин ме задържа да вляза. А вътре на дивана й се бе разположил... Питър!

Питър. Беше се върнал! Погледнах Кати.

— Питър, познаваш сестра ми Луси, нали — спокойно каза тя.

— Здравсти, Луси — махна ми той.

Изгледах го гневно. „Върви по дяволите, негоднико, нали именно ти заряза прекрасната ми сестра заради някаква си лукава мацка от Ню Йорк?“

— Тя ще спи в стаята за гости. А ти ще си вървиш у дома — твърдо заяви Катрин. — Извинявай, но имаме нужда да се наприказваме насаме, по женски.

— О, да, добре — каза Питър, като стана от мястото си и доби леко объркан вид.

Не казах нищо, когато той си взе палтото и се измъкна навън. Супер, надявах се да го прегази кола, докато се прибира.

— Е, сядай — подкани ме Кати, щом вратата се затвори зад гърба му. — Искаш ли чай или нещо друго? Изглеждаш ужасно. Какво е станало?

— Заради гаджето ми. Заради Оли — изтърсих аз.

Катрин повдигна вежди.

— Оли ти е гадже?

— Не, не, просто... вечеряхме заедно четиримата...

— С Оли и Досадната Виктория ли?

— Тя вече не е досадна — подсмъркнах. — Всъщност си я бива, когато я опознаеш.

Катрин ме погледна скептично.

— Както и да е, с такова нетърпение очаквах да видя пак Оли, а той се държа като пълен негодник — казах аз.

— Какво имаш предвид?

— Беше много мълчалив през цялото време. А и каза, че е прекалено зает, за да се види с мен. Говореше само за сватбата и за Виктория. Единствените му думи към мен бяха молба да склоня Виктория на по-скромна церемония — оплаках се аз. — Сякаш изобщо не го е грижа. Едва ме погледна — Катрин ми подаде салфетка и аз шумно си издухах носа. — Мисля, че е заради новите гърди на Виктория. Наистина са огромни. Предполагам, че мисли само за нея и за новите ѝ гърди.

Катрин се помъчи да сдържи смеха си. Направо видях как си хапе устните.

— Предполагам, че е смешно донякъде — признах си. — И Тод ги беше зяпнал. Ако трябва да съм честна, и аз също.

— Искаш ли чай? — предложи тя. Отиде в кухнята и сложи чайника, без да дочака отговор. В нашето семейство пиехме чай дори и когато не ни се пиеше особено. И ни действаше някак успокояващо. — Нали знаеш — обади се Кати от кухнята, — че още си влюбена в Оли?

— Какво?

— Чу ме — продължи да трополи с чашите, сякаш е казала нещо съвсем обикновено, а не напълно щуро твърдение.

— Разбира се, че не съм влюбена в Оли — възмутено отрекох аз. — Излизам с Тод. И той е много по-красив.

— Може и така да е, но все още харесваш Оли — безпощадно повтори Катрин. — Иначе нямаше да си толкова засегната. И преди си изгубвала връзка с приятели. Какво ще кажеш за момчетата, с които работеше в „РС геймс галакси“? Разговаряла ли си скоро с тях?

— Изобщо не съм — признах си.

— Но не ти е особено мъчно за тях, нали?

Тя се върна с чая и шоколадово десертче „Маквитис“. Бонус!

— Май не — съгласих се с нея.

— Мъчно ти е за Оли, защото си влюбена в него. А това е фатално. Винаги е било. Не може да изпитваш еднакво силни чувства към двама мъже едновременно — отпи от чая си „Ърл грей“ и попита: — Наистина ли държиш на Тод?

— Разбира се! — настръхнах.

— И той те прави щастлива?

Кимнах.

— Е, добре — Кати сви рамене. — Няма да ти хареса това, което ще ти кажа, но мисля, че трябва да забравиш за Оли. Годеницата му ти е приятелка сега. А ти искаш да бъдеш с Тод — ако си сигурна за това, разбира се.

— Но с Оли беше различно. Вярно, не поддържам връзка с всичките си приятели, но той беше най-добрият ми приятел през целия ми живот — умолявах я да разбере. — Аз... харесвам Виктория, но я познавам отскоро, а с Оли винаги ми е било толкова спокойно и приятно...

— Сега не изглеждаш спокойна.

— Заради високите токчета.

Кати се замисли.

— Добре тогава, иди при него. На това в Америка му казват „завършек“. Просто поговори с него, пожелай му всичко добро. Може би после ще можеш да го забравиш.

— Добре.

Внезапно се почувствах много по-бодра. Да се видя с Оли. Брилянтна идея. Трябваше да се срещна насаме с него. Тогава всичко щеше да е постарому, без неловко мълчание. Нямах намерение да прекъсвам приятелството ни, а само да си го върна. Но нямаше защо да го казвам на Катрин.

— И така — Питър — строго подхванах аз. Сега беше мой ред да давам нежелани съвети. Ура! — Какво правеше този грозник в апартамента ти?

— Не е грозник.

— Гадина? Червей? Тлъст и космат паяк?

— Отново се събрахме — каза Кати.

Въздъгнах.

— Защо, Катрин?

— Той ми се извини.

— Е, голяма работа.

— Не е само това. Зарязал е Естер. И ми каза, че не е бил прав, когато е говорил така за брака, и че наистина иска да ми бъде верен. И че Естер е била само незначителна връзка, защото се е паникьосал — погледна ме срамежливо. — Каза ми... нали се сецаш... Помоли ме да се омъжа за него. Както си му е редът.

— А ти какво каза? — настоях аз.

— Отговорих му, че ще трябва да почака една година и отново да ми предложи. Ще видя какво ще реша — Кати се ухили. — Питър заяви, че е готов да ме чака вечно, ако трябва.

— Е... — опитах се да измисля още нещо строго и сурово, но дотук всичко ми звучеше съвсем разумно. — В такъв случай — поздравления.

Приближих се до нея и я прегърнах. А после се заплаках наистина.

Останахме будни до късно и си приказвахме. Кати ми обеща, че наистина ще го накара да почака. „Той трябва да се докаже пред мен“, заяви тя. Но очите ѝ така блестяха, докато говореше за него, че се съмнявах дали ще издържи дълго.

Имах си страхотно оправдание за плача. Наистина бях много щастлива, че всичките ми сестри са влюбени и ще се женят. Такъв беше животът, нали? Не може вечно да висиш на врата на родителите си.

Но в същото време усещах огромна празнота. Отчасти заради това, че нещата никога повече нямаше да са същите. Катрин беше любимата ми сестра, винаги сме били най-близки с нея. А сега щеше да се налага да яделя с Питър, както щях даделя Емили с Джордж. Винаги когато се върнат у дома в Кент, за да хапнат от полусуровите

наденички на мама, съпрузите им също щяха да са там. Никога вече нямаше да сме само ние, момичетата. Нямаше да сме сами.

Изведнъж започнах да разбирам всички онези груби шегички за роднините на младоженците. На кой му трябваша нови роднини? Само щяха да се пречат.

Но имаше и още нещо. Същото, което бях усетила и при Емили. Искях това за себе си, това прекрасно чувство, което изпитваше тя. И аз исках някой да ме обожава. И аз исках да се омъжа!

Май трябваше да взема категорично решение относно Тод.

Останах да спя у Кати, на сутринта си взех душ и облякох една от нейните рокли. После хукнах към апартамента си. На телефонния секретар имаше съобщение от Тод.

„Скъпа, съжалявам, не мога да мина да пийнем по нещо тази вечер. Оправяй се и ще се видим утре сутринта“.

Ура! Супер! Нямаше да е сърдит, че съм го зарязала предната вечер — дори нямаше да разбере. Грабнах си чантата и хукнах към метрото. Трябваше да се видя с Оли. И да поговоря с Тод.

Нещата щяха да се променят.

Тод вече бе излязъл, когато аз отидох в офиса. Слава богу. Все пак той беше втората част от плана ми. Да говоря сериозно с Тод. Да престана да увъртам. Ако наистина искаше да излиза сериозно с мен, трябваше да започна да си правя планове. Да помисля за бъдещето. А дори и днес не бях особено сигурна.

Трябваше да поговорим.

Но той беше на второ място в списъка ми. Най-напред щях да се видя с Оли. И да го накарам пак да станем най-добри приятели. Ако Виктория може да го направи, защо не и той?

Огледах се небрежно из офиса. Джеймс пак бе залепнал на телефона, прикрил лице с ръка, за да не го чуе никой какво говори. Сякаш някой го беше грижа. Джеймс си имаше някакви проблеми.

Никой не е толкова враждебен безпричинно. Джейд тъкмо се канеше да излезе, а Мелиса бе на някаква среща с Тод. Оставахме само двете с Бъфи, която бе вперила очи в монитора с нещастен вид.

Почувствах угризение. Не бях продължила с опитите си за сприятеляване с нея. Тъкмо бяхме започнали да се сближаваме, а след това Тод ме покани на среща, после трябваше да си купувам дрехи и покрай всичко направо забравих за нея.

Предложих на Джеймс кафе. Той прие. Не бе голяма изненада. Май му харесваше, когато му се подмазвах. Но така поне си имах оправдание да се приближа до Бъфи.

— Кафе?

— Благодаря — мрачно каза тя. — Макар че не би трябвало да пия, защото от него потъмняват зъбите.

— Но човек все трябва да има някакви удоволствия — изтъкнах аз, опитвайки се да я развеселя.

— Предполагам — въздъхна тя. — Послушай съвета ми, Луси, никога не се влюбвай.

— Лошо ли се получи? — попитах съчувствено. — Кой е мъжът?

— Не ми се говори за това.

Кимнах с разбиране.

— Но е долен мръсник, който ми изневерява — заяви тя. — И ме тормози. А най-противното е, че все още го обичам. Дори и когато го виждам с другата. Той си мисли, че не знам какво става, но аз знам. Всички знаят — усмихна ми се горчиво. — Тя не е първата. Той спи с всички наред и се държи така, сякаш е напълно в реда на нещата.

Завъртях в ръка лъжичката за кафе, напълно потресена.

— Но защо още го обичаш?

— Нямам представа — отвърна Бъфи. — Разумът ми си е на място, но сърцето ми е глупаво. Май това е истината.

— Може би трябва да се срещаш с други мъже. Да се опиташ да го забравиш. Няма как да срещнеш някой подходящ мъж, докато не изриташ този негодник от живота си — охо, от устата ми се лееха само мъдри слова. Направо останах впечатлена от себе си. — Той е минало — заявих аз. — Останки някакви. Отърви се от него. Рециклирай го.

Бъфи ми се усмихна леко.

— Хей, това ми харесва. Да го рециклирам!

— Другата жена ще получи твоите рециклирани отпадъци — продължих аз. — Изхвърленото от теб. Нали и бездруго той ще разбие и нейното сърце?

— Така е. Тя ще страда — доволно потвърди Бъфи. — Благодаря, Луси. Много си готина, нищо че си надута европейка.

— И ти не си чак толкова глупава, макар да си янки.

— Трябва да излезем заедно някой път — каза тя. — Как си с времето тази вечер?

— Не мога тази вечер — предстоеше ми важната среща с Тод, макар той още да не знаеше за нея. — Но утре? Веднага след работа?

— Добре.

Ухилих се. Щеше да е хубаво да си имам и друга приятелка, освен Виктория. Колкото повече, толкова по-весело, нали така казваха? Виж ти, какво само се получи, щом започнах да си говоря с другите, нищо че бяха страховити американки с идеални зъби, ленти в косите и прически като на телевизионни говорителки.

— Слушай, Бъфи — малко ми беше неудобно да я моля за услуга веднага, но нямах избор; Джеймс едва ли би ме пуснал. — Мислиш ли, че мога да си взема малко по-дълга обедна почивка? Искам да се срещна със стар приятел за обяд. Малка изненада.

— Няма проблем. Аз ще вдигам телефона — тя сви рамене. — И бездруго не се задава някой прекрасен мъж, който да ме отведе на обяд.

— Благодаря ти — казах искрено.

Побързах да се върна на бюрото си и се обадох на Оли, като прикрих уста с ръката си. Дори Джеймс да заподозреше нещо, нямаше как да го докаже, нали? И аз можех да играя по неговите правила.

— „Хамилтън Бърнс“ — съдържано обяви момичето на рецепцията. Правеше го по-добре от мен.

— Мога ли да говоря с Оливър Маклауд, моля? Обажда се Луси Евънс от „Мейл акомодейшънс“.

— Изчакайте, моля — каза тя.

Паузата ми се стори прекалено дълга и в един ужасен миг си казах, че той няма да вдигне. Но после чух гласа му, студен и далечен.

— Да, Луси — каза го така, сякаш бе ужасно нахално от моя страна да му се обаждам.

Нямаше да позволя да ме откаже от решението ми.

— Оли, трябва да те видя.

— Казах ти, много съм зает.

— Не може да си толкова зает, че да не се видиш с един от най-добрите си приятели — настоях аз.

Той само попита:

— Такава ли си?

Ох! Знаех си, че нещо не е наред.

— Оли, не бъди мелодраматичен! — разсърдих се аз, макар всъщност да се чувствах леко уплашена. — Ще дойда при теб на обяд и по-добре не се преструвай, че имаш важна среща или някакъв ангажимент.

Той изчака секунда, после каза:

— Добре — съвсем ясно си представих как свива рамене по навик. — Ела в един без четвърт и да знаеш, че имам само един час.

— Чудесно — тържествувах. — Ще се видим след малко.

Значи имал само час?

Добре. Никакви проблеми. Можех да бъда изобретателна. Месеците, през които бях седяла зад бюрото си, без да казвам друго, освен „Добро утро, Мейл акомодейшънс“ и „Веднага ви свързвам, господине“, не бяха затыпили съвсем ума ми.

Нямаше да го оставя да му се размине просто така. Нямаше да му позволя да сложи кръст на приятелството ни с лека ръка, сякаш не го е имало изобщо. Разбира се, сега животът ми бе много по-добър. Имах фантастичен гардероб, пари в банката, луксозен апартамент и богат приятел. Но ми липсваше Оли.

Виктория беше чудесна, вярно. Не исках да си кривя душата. Само че с нея съвсем не беше същото. А напоследък ми хрумваха странни мисли. Като например толкова ли ужасно ще е, ако понякога гледам ръгби мач по спортния канал? Само когато Тод не е наблизо, разбира се.

Нямаше да се върна към старите си навици. Едва ли. Харесваше ми маникюрът. И щях да се науча да харесвам високите токчета и чорапогащниците, по дяволите, дори и да ми струваше скъпо. Имах предвид, колкото и да ми беше трудно.

Никакви ругатни.

Но някак си този обяд с Оли, само двамата, ми се струваше най-важното нещо, което ми се беше случвало от месеци насам. Откакто се

бях изнесла от апартамента му. Явно това означаваше, че губех реална представа за нещата, защото през тези месеци си бях намерила нова работа, бях се подложила на пълно преобразяване и бях започнала да излизам с прекрасен човек.

Но сега не исках да мисля за това. Прекалено много се задълбочавах. Направо щях да се побъркам. Просто исках да си върна стария приятел и както Тод казваше, нямаше защо да правя „федерален проблем“ от това.

Отбих се в „Маркс и Спенсър“ и се отправих към храната. Всъщност, докато живеех при Оли, винаги си бях представяла как ще го направя. Как щях да имам толкова много пари, че да си позволя обяд от „Маркс и Спенсър“! Тук например имаха малки пластмасови кутийки с бели череши, всяка от които струваше по четири лири.

Четири лири. Едната! Но сега това не беше нищо за мен, тържествуващо си казах аз. Дори можех да си купя всичко, което продаваха, и изобщо да не се замисля за цената!

Взех от сандвичите, които знаех, че Оли харесва, едро нарязани пържени картопки със сол и оцет, четири праскови — на опаковката пишеше, че са узрели на дървото — и диетична кока-кола.

Имаха и готови салати, така че взех нещо, което не изглеждаше много калорично. Пролетна зелена салата с диетичен сос и варени яйца. И кутийка ягоди, защото бяха сред най-нискокалоричните плодове на щанда.

После платих и се качих в едно такси. Щях хубавичко да му покажа аз!

Офисите на Оли изглеждаха като излезли от страниците на лъскаво списание за аристократичните традиции в бизнеса. Бяха разположени в прекрасна стара градска къща на „Линкълнс Ин“, навсякъде крачеха жени с вид на представителки на заможните класи, малко страшни в строгите си поли от туид и колосани бели блузи, както и мъже в костюми, които се мъчеха да изглеждат изключително заети и важни.

Отметнах важно косата си, спокойна, че съм била при професионален стилист едва предния ден, и изпънах рамене. Смятах, че видът ми е съвсем като на момиче с кариера и ще компенсира донякъде двете найлонови торби от „Маркс и Спенсър“, които влачех със себе си.

— Оливър Маклауд, ако обичате — обърнах се надменно към момичето на рецепцията. Освен това я изгледах студено и строго. Виктория ме бе научила на това. Беше много важно да дадеш на всеки да разбере, че ти си шефът, иначе щяха да се възползват от добротата ти. „Тод очаква именно това“, казваше ми тя. И сигурно имаше право, макар че не бих могла да погледна така Тоби Роджърс и ми беше много неловко, когато тя го правеше.

— Третата врата вляво — каза момичето и погледна накриво найлоновите ми торби. Явно още не бях усъвършенствала надменния поглед. — Но той има ангажимент за обяд.

— С мен — тържествуващо заявих, аз. — Ще бъде работен обяд — вдигнах торбите. — Само лентяите се оправдават с обяда.

Тя повдигна едната си вежда. Реших да не ѝ обръщам внимание и величествено закрачих по коридора. За съжаление едно от токчетата ми се запъна в мекия бежов килим, спънах се и паднах. Тогава я чух как се смее.

Честна дума!

Станах и се поизтупах от праха. Нямах да позволя нещо да съсипе деня ми. Добре, бях стигнала до кабинета на Оли. Почуках силно на вратата.

— Влез — обади се той. И в стомаха ми отново запърхаха пеперуди.

Много странно. Сигурно от нерви. Но защо да съм нервна близо до Оли? Най-хубавото от всичко беше, че с него се чувствах толкова спокойно и комфортно. Като с онези стари маратонки, които се бе наложило да изхвърля, защото не били достатъчно женствени.

Влязох и затворих вратата. Най-сетне бяхме сами.

Кабинетът му изглеждаше много хубав. Изобщо не приличаше на този на Тод. Беше доста по-малък, на пода имаше пъстър вълнен килим, леко окалян, а на стената — картина на величествено имение. Имаше и много етажерки с документи, както и листове навсякъде по бюрото, а прозорецът беше доста мръсен.

На мен ми се стори прекрасен.

Хрумна ми, че Виктория едва ли идва често тук.

— Луси — обади се той, — здравей — и въздъхна.

Въздъхна! Сякаш бе някакво особено наказание да се види с мен.

— Здравсти, Оли — весело подхванах аз. Щях да се държа ведро. Да се усмихвам. Независимо от всичко. — Толкова е хубаво да се срещнем пак. Само двамата — завъртях се на пети. — Харесва ли ти роклята ми? Нова е.

Беше модел на „Миу Миу“ от розова вълна и с много къси ръкави, и стигаше малко под коляното. В стила на Джаки Онасис. И бях обгърната в уханието на „Коко“ от „Шанел“. А на китката ми имаше тънък златен часовник, който Тод ми беше купил, марка „Патек Филип“.

— Сигурен съм, че е нова — продължи той със същия хладен тон. — Нали всичко, което имаш сега, е ново?

Седнах насреща му, без да чакам покана. Имаше зелен кожен фотьойл, който бе много предразполагащ. За разлика от разговора ни.

— Знаеш ли, Оли — леко се намръщих, — струва ми се, че не ме одобряваш особено напоследък.

— О, значи си го усетила?

— Добре — не можах да прикрия тържествуващата нотка в тона си. — Какъв ти е проблемът? Ти ми каза да стана такава. Намери ми тази работа. Искаше да се изнеса от жилището ти. А сега ме обвиняваш, че съм последвала съветите ти?

Оли изглеждаше много нещастен и замълча за миг.

— Знаеш ли, не само ти имаш право на щастие — назидателно продължих аз. — Много се радвам, че нещата между теб и Виктория вървят толкова добре, но и при нас с Тод е така. Миналата вечер ти се държа така, сякаш пет пари не даваш за нашите... хм... отношения.

— Съжалявам — каза той след малко.

— Така и трябва — опитах се да си дам вид на строга учителка. — Нали тъкмо ти ми казваше, че всичките ми гаджета са отрепки и че трябва да се отнасям по-сериозно към живота си. И когато го направих, вместо да се радваш за мен, ти си напълно погълнат от собствената си сватба и личната си кариера!

— Добре — Оли блъсна настрани бележника, в който пишеше, и уморено прокара пръсти през косата си. — Съжалявам. Права си, разбира се. Ако си влюбена — погледна ме право в очите, — тогава се радвам за теб. Заслужаваш цялото щастие на света.

Примигнах. Не знам какво бях очаквала. Но си мислех, че ще реагира сдържано и ще направи някакъв по-лекомислен коментар, а не

толкова сериозен.

Усетих как гърлото ми се свива, което беше глупаво. Не трябваше да има сълзи. Това бе просто един обяд с добър приятел.

— Какво е това? — попита той, сочейки към чантите.

— О! — зарадвах се на смяната на темата аз. — Обяд — гордо заявих и измъкнах неговата храна. — Картофки. Праскови. Сандвичи с говеждо, горчица и кисели краставички. И диетична кока-кола.

— Какво, няма ли отлежало вино? — попита той.

Лицето ми помръкна.

— Само се шегувам — каза Оли. В очите му се бяха появили познатите пламъчета. — Диетичната кола е идеална. Но не мога да повярвам, че си донесла обяд в торба!

— Защото ми каза, че имаш само един час — обясних аз, — и не исках да изгубя половината време в придвижване до ресторанта и поръчване на храна. И бездруго всичко е само скъп боклук. Това е много по-вкусно.

— Да, така е — лакомо посегна към сандвича си. — Ти какво ще хапнеш?

— О, това — извадих моята кутия и се опитах да покажа малко въодушевление. — Вкусна салата с варени яйца... — гласът ми заглъхна при вида на изражението му.

— Луси, какво правиш? — попита той.

— Какво имаш предвид? — настръхнах аз.

— Ядеш храна за зайци. Снощи също не хапна нищо. Само малко целина и някакви зелени листа.

— И едно шоколадово десертче „Маквитис“! — добавих.

— Кога?

— Ами... реших да се отбия при Кати снощи. Да си побъбрим.

— Значи си изяла шоколадова бисквитка — замислено каза Оли. — Поне не си анорексичка.

Зяпнах с отворена уста.

— Какво?

— Изяж половин сандвич — подаде ми го, но аз се поколебах. — Изяж го — нареди Оли. — Иначе и аз няма да хапна нищо. Дори и от картофките.

Отхапах веднъж. Беше много вкусно. Изпитах силно желание да изтичам и да си купя цяла франзела, да я препека и да я изгълтам

наведнъж, намазана с масло.

— Луси — каза Оли, докато аз продължавах лакомо да се тъпча със сандвича, — изглеждаш ужасно.

Преглътнах наведнъж голям залък и в очите ми се появиха сълзи.

— Какво искаш да кажеш? — не повярвах аз.

— Ужасно. Знаеш какво значи това — повтори той.

— Не изглеждам ужасно! — подскочих като ужилена. — Имам страхотен грим, косата ми е пухкава и... — тайничко погледнах маникюра си, за да видя дали случайно нямам черно под ноктите, без да съм го забелязала.

— Да, но не ти отива. Не приличаш на себе си — меко поясни Оли. — Изглеждаш като кукла Барби.

— Не е честно — казах аз.

— И си прекалено слаба. Нямаше и грам излишно тегло по тялото си, а виж се сега — наведе се напред. — Наистина се притеснявам за теб, Луси. Изгубила си мускулите си и изглеждаш бледа и изтощена, а и най-скъпият грим на света не може да скрие това.

Бях абсолютно шокирана. Просто останах на мястото си, с отворена уста, но не успях да измисля нищо.

— Тичаш ли още?

Поклатих глава.

— А танцуваш ли? По-рано много обичаше да танцуваш.

Още обичах, но...

— Не. Вече не танцувам.

— Това не е здравословно — каза Оли. — Изгубила си свежия си вид. И блясъка в очите.

Които сега се пълнеха със сълзи. Дотук с приятния обяд с приятел.

— Държиш се лошо — заплаках аз. — Направо си жесток.

Оли скочи от стола си, заобиколи бюрото и ме прегърна здраво. И въпреки всичко аз се вкопчих в него. Сякаш „Титаник“ току-що бе потънал и той бе единствената ми здрава опора.

— Луси, Луси — мърмореше и галеше косата ми. — Казвам го само защото съм загрижен за теб. Искам да ти помогна.

Стегнах се и гневно го отблъснах.

— Е, изобщо не ми помагаш! — възразих аз. — Ти беше този, който ме посъветва да се променя. „Порасни“, така ми каза.

— Само малко — умолително промълви той. — Може би само малко допълнителен блясък. Не очаквах това, което стана с теб. Никой не го е очаквал.

— Твоята скъпа Виктория ме одобрява — изплаках аз. — Тя ми помогна, да знаеш. Както я беше помолил лично ти. И Тод ме харесва. Защо да ме интересува твоето мнение?

— Моля те — пророни Оли. — Само хапни още малко.

Усетих огромно разочарование да свива сърцето ми. Надявах се да каже още нещо. Вместо това той се дръпна и ми подаде хартиена салфетка, а на мен ми беше нужна нова прегръдка.

— Значи Тод има сериозни намерения спрямо теб? — попита той.

Настръхнах.

— Разбира се, че има сериозни намерения. Връзката ни е сериозна. Също като при теб и... — в последния момент успях да се съдържа да не кажа „скъпата ти“ със същия саркастичен тон като преди — ... Виктория. Тод ми купи този часовник! — защитих го аз. — От чисто злато е.

— Надявам се, че отношенията ви не се основават само на материалния интерес — студено заяви той.

Сега вече наистина се ядосах.

— Какво искаш да кажеш?

— Само, че много често споменавах за парите му. А не мислех, че си толкова момиче.

Отново останах с отворена уста. Трябваше да престана да го правя. Сигурно приличах на пъстърва.

— Да не би... — ледено започнах аз, — да не би да намекваш, че търся само богатството му, Оли?

— Не знам — каза той. — Така ли е?

— Разбира се, че не. Споменах за часовника само защото това показва, че се интересува от мен. Нямах да ми подари толкова нещо, ако не се интересуваше, нали?

Оли сви рамене.

— Той е страшно богат, за него това не значи нищо особено. Питам се дали е сериозен! Срещал ли се е с родителите ти? Запознал

ли те е с неговите? И двамата работите в един офис, какво мислят другите колеги?

— Родителите му са в Америка.

— Твоите са в Кент — напомни ми Оли.

— А в офиса се налага да бъдем дискретни.

— Защо?

Зяпнах го.

— Защо?

— Защо се налага да сте дискретни в офиса?

— За да не ревнуват останалите в офиса — обясних аз.

Пфу!

— Какво общо има това? — попита той влудяващо. — Не те е направил вицепрезидент на компанията. Все още си само рецепционистка. Защо да ти завиждат?

Предъвках чутото. Не успях да измисля добър отговор.

— Може би е време да започнем да излизаме открито — съгласих се аз. — Защото връзката ни е много сериозна.

— Така ли е вече?

— Обсъждаме брак! — сопнах му се, крайно вбесена. Не беше съвсем вярно, но скоро можеше и да стане.

— Добре — Оли отново ми се усмихна студено. — Защото снощи каза, че просто се наслаждавате на времето, прекарано заедно.

— Ами да. Но напоследък размислих — отвърнах. — И реших, че искам това, което имате двамата с Виктория. Така че ние с Тод ще задълбочим отношенията си — присвих очи. — Ти обичаш Виктория, нали?

— О, много — незабавно отвърна Оли. — Тя е жената за мен.

— Чудесно — ядосано казах аз. — Значи всичко е идеално!

— И за двама ни — каза той. — След като двамата сте идеалната двойка.

Бях изчерпала аргументите си. Затова грабнах плика с картофките и ги изядох всичките. Това щеше да му е за урок!

Но Оли не възрази. Макар много да обичаше картофки със сол и оцет. Просто ме гледаше как ям. И аз изведнъж се почувствах много зле. Всичко отново се бе объркало тотално, а не исках да е така.

— Виж, Оли... — оставих плика. — Съжалявам.

— И аз съжалявам — веднага каза и той.

— Навярно си прав.

Той незабавно изправи гръб.

— За кое?

— За онова. Дали Тод е сериозен. И за храненето, и за тичането — изтърсих всичко наведнъж. — Не съм напълно щастлива така.

— Знаех си! — възкликна той.

— Преди ми харесваше повече — продължих аз и веднага щом го изрекох, разбрах, че е вярно. — Излизах да тичам, ходех на кикбокс.

— И танцуваше диско.

— Най-вече — погледнах го. — Не знаех, че си забелязал танците ми.

— Гледах те понякога — призна си Оли. — Когато се прибирах по-рано, а ти беше усилила докрай звука на уредбата и навсякъде гърмеше Мадона, а ти подскачаше бясно из стаята си. Изглеждаше много щура.

— Вече не съм такава — обясних аз.

— Много жалко — каза той съвсем сериозно.

— Знаеш ли, преди — чувствах се малко странно — никога не си ми казал, че имам свеж вид.

— Мислех, че го знаеш.

Гледаше ме много странно. Почти като... Не. Край. Какво правех? Нима Кати щеше да се окаже права? Влюбена ли бях в него? Явно бях ужасен човек. Виктория ми беше приятелка. Бях ѝ шаферка, за бога!

— Сигурно си много развълнуван от сватбата — казах аз, опитвайки се да върна разговора на по-безопасна територия.

Оли се облегна назад и допря върховете на пръстите си.

— Не знам — каза той.

Това ме накара да замълча. Какво бе казал току-що?

— Не знам дали се вълнувам. Двамата с Виктория не сме на едно мнение. Не и като преди.

— О! — немощно промълвих аз.

Не можах да потисна вълнението, което ме заля цялата.

— Нали преди малко каза, че тя е жената за теб? — попитах тихо.

— Така мислех — отвърна Оли и после отклони поглед и извърна глава. Отново изглеждаше много изморен. — О, не знам —

промълви той и прокара пръсти през косата си. — Сигурно защото се разприказвахме с теб. Много е странно.

— Знам.

— Двамата трябва да си говорим по-често — продължи той.

И моментът отмина. Нямах да каже нищо повече за Виктория. Почаках, но той само ме попита нещо за Кати. И преди да усетя, часът отлетя, той ме прегърна и аз си тръгнах. Излязох, като замаяна, а навън слънцето ме заслепи и вече не можех да виждам ясно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нямах търпение да дойде краят на работния ден. Тръгнах си от офиса точно в пет. Тод още бе зает на някаква среща с Мелиса, а аз много исках да го замъкна в апартамента си. Трябваше да направя нещо, да добия някаква увереност.

Откакто се бяхме разделили с Оли, чувствата ми бяха напълно объркани. Имах усещането, че някой е изтръгнал всичките ми кости и после ги е върнал обратно в тялото, но е разменил местата им, и то без аз да забележа — само че сега нищо не действаше както трябва.

Прибрах се вкъщи и оставих спешно съобщение на телефона на Тод да ми позвъни. И че трябва да се видим.

После започнах да крача напред-назад из кухнята. Озъртах се наоколо, вглеждах се в луксозните кухненски уреди и гранитните плотове. Обиколих целия апартамент. Прегледах спретнато подредените си прекрасни нови дрехи. Дори поседнах в зелената зимна градина, която беше моят оазис.

Да, наистина: не бях щастлива. Не можех да стоя на едно място. Сякаш Оли бе завъртял някакъв ключ. Вече не можех да живея така. Не и по този начин. Тод щеше да разбере. Оли не беше прав за него, опитвах се да го повярвам отчаяно. И Кати също.

Телефонът ми звънна. Направо подскочих като ужилена. После се хвърлих към него.

— Ало?

— Тод е — звучеше леко ядосан. — Какво е толкова спешно, скъпа?

— О, нищо — отвърнах.

— Ами тогава...

— Всъщност не е нищо — побързах да се поправа. — Наистина трябва да те видя. Да ти кажа нещо важно... за нас — добавих.

— Каж ми го сега — подкани ме той.

— О, не, не е за телефон — сякаш отстрани чух смеха си, който много приличаше на звънкия смях на Виктория, и потръпнах. Вярно,

бях добила някои лоши навици. — Трябва да дойдеш тук.

— Веднага щом свърша — лаконично отвърна Тод.

Дочух и женски смях наблизко до него.

— Кой е това?

— На делова среща съм — каза той, без да отговори на въпроса ми. — Знаеш го. Както и да е, ще мина веднага щом приключа. Поръчай ми нещо за вечеря — пържола и салата.

— Канех се да поръчам спагети — предложих аз.

Тод изсумтя.

— Спагети ли? Нисковъглекхидратните спагети имат вкус на картон.

— Знам. Щях да поръчам от нормалните. Със сирене и сос.

Той се засмя.

— Не ставай смешна, ще станеш огромна като планина. Както и да е, ще се видим по-късно — и ми затвори.

Не знаех със сигурност точно какво изпитвам. Но бях и сърдита. От друга страна, повече бях уплашена. Трябваше да действам по план. Най-напред щях да се обадя на специалните доставчици на храна за Тод и да му подсигурия глупавата пържола и салата. Дори и хубаво шампанско. Нямаше смисъл да го провокирам излишно, нали? Щяхме да проведем един съвсем разумен и спокоен диалог.

— Това пък откъде ти хрумна? — каза Тод.

Всичко беше чудесно. Роклята ми от шифон и обувките с тънки каишки и високи токчета, масата, осветена от свещи в зимната градина, с бяла ленена покривка, сребърни прибори, шампанско, пържола и салата.

Голяма сребърна купа с охладени малини стоеше леко встрани.

Всичко, освен изражението на Тод. Той не изглеждаше доволен.

— Сама го реших — отвърнах. И беше вярно до голяма степен. Оли не бе предизвикал тези чувства в мен, просто ги бе извадил наяве.

— Ами тогава престани да се правиш на глупава — Тод се намръщи. — Трябва ми жена, която ще се държи сериозно.

— Но аз говоря сериозно — магнах безпомощно към недокоснатата си пържола. — Просто ми дойде до гуша от месо, яйца

и зелена салата. Понякога ми се иска да хапна препечена филийка. И нямам никаква сила...

— Просто си слаба — каза той. — Няма за какво да се тревожиш.

— Мисля, че съм прекалено слаба — възразих аз. Бузите ми се бяха зачервили, но нямаше значение. Съмнявах се, че той ще забележи. На светлината на свещите всичко изглеждаше ужасно секси. — Нямам никакви мускули и тежа едва петдесет килограма.

— „Една жена никога не е прекалено богата или прекалено слаба“ — цитира ми той. — Джаки Кенеди.

— Разбира се, че може. Виж Парис Хилтън.

— Ако искаме връзката ни да има бъдеще, на мен ми е нужна партньорка, която да бъде приемана от обществото — звучеше огорчен.

— Мога да бъда приета от обществото и все пак да съм си аз, нали? — примолих се аз. — Няма да се върна изцяло към предишния си начин на живот. Харесва ми да ходя на фризьор, дори и роклите ми харесват... — мразех чорапогащниците, но трябваше да карам едно по едно.

Поне не ме бе притиснал на тема секс. Малко странно, нали? При цялото му настояване да се превърна в идеалната изискана дама? Как така не се опитваше да ме вкара в леглото си?

Но никога не го бе правил. Както и да е, този проблем щях да решавам, когато се сблъскам с него. Което се надявах да не стане скоро.

— А и не е ли време да споделим с всички — чух се да заявявам смело. — С моите родители. С твоите родители. С другите в офиса.

Тод ме изгледа ужасено.

— Ще се държим съвсем дискретно в офиса.

— Но защо? — попитах аз, припомняйки си спора с Оли. — Не могат да ревнуват, защото не си ме повишил. Върша най-досадната работа на света! Никой не може да каже, че ме покровителстваш.

Тод театрално захвърли салфетката си; тя се приземи върху пържолата му и върху белия плат се появиха петна.

— Луси — сърдито подхвана той, — нека още сега да си изясним някои неща. Ти работиш за мен. Аз ще казвам какво се прави в офиса. И аз съм мъжът в тази малка авантюра. Щом аз искам да не вдигаме шум, ще го правим по моя начин. Имам нужда от определен тип

момиче, ясно ли е? Дискретно, изискано и с тънка фигура. За всичко, което съм ти дал — махна Тод към целия апартамент, — не искам прекалено много.

В очите му се бе появил един ужасен блясък, който не бях забелязвала досега.

— За всичко, което си ми дал ли? — не можех да повярвам. — Мислех, че не търсиш отплата за това. Каза ми, че е само бизнес. И приятелски чувства — лицето ми почервения. — Не можеш да ме купиш, Тод. И ако си си го въобразявал, време е да премислиш. Няма да позволя да ми нареждаш какво да правя.

Сърцето ми препускаше бясно, но не се отказах. Той скочи на крака.

— Къде отиваш?

— Вкъщи — заяви той. — Ще те видя утре сутринта, Луси. Очаквам да бъдеш дискретна. И да се държиш както сме се разбрали. Просто не забравяй кой плаща за всичко, нали? Омръзна ми да те слушам — и изскочи навън.

Останах на мястото си, но ми се искаше да умра. Разбира се, че беше прекалено хубаво, за да е истина. Всичко. Преструвах се на такава, каквата не бях. На друг човек.

И още по-зле — въобразявах си, че Тод е друг човек. Знаех какъв мъж искам до себе си и това съвсем не бе сладкодумен американски плейбой.

Исках Оли Маклауд.

Когато го осъзнах, ме заболя толкова, че останах без дъх. Кати беше права, Виктория — също. Но сега това не ме интересуваше. Просто се опитвах да се преборя с ужасното и непоносимо чувство за загуба и съвсем не ставаше дума за загубата на Тод Мейл.

След половин час бях взела решение. Отне ми толкова време само защото трябваше да обмисля някои практически аспекти. Като например как да върна всички дрехи. С повечето беше лесно, просто ги подредих прилежно върху леглото заедно с чантите и всички онези проклетите обувки на висок ток. Разтребих чиниите и се обадох на компанията за доставка на храна да си ги вземе. После обиколих целия апартамент и събрах всичките си вещи. Не ми беше нужно много

време — взех си само моите неща, онези, с които бях дошла. Нищо от онова, което Тод ми беше купувал, нито едно червило, нито дори позлатената пинсета. Оставих дори и пастата за зъби.

Действах бързо, със скорост, която ме порази. Никакви сълзи; бях прекалено ядосана, за да плача, и то най-вече над себе си. Тод беше просто един негодник и не единственият. Най-много ме беше яд на себе си. Не можех да повярвам, че го бях харесвала! Че бях приемала всички тези подаръци. Защо не ми се струваше нередно? А през цялото време — въпреки всичките му уверения — той ги е смятал за един вид възнаграждение, което му дава право да ми нарежда как да живея! По дяволите!

О, не биваше да казвам това, трябваше... Не! По дяволите! Понякога само ругатнята вършеше работа.

Идваше ми да разкъсам дрехите на гърба си. Всичко. Но не исках да ги повредя, дори и ужасно хлъзгавото червено дантелено бельо. Не, тези дрехи, които носех, трябваше да бъдат изпрани и изгладени, преди да му ги върна. А и освен това ми трябваше нещо, с което да се появя при Кати. Глупаво бях изхвърлила всичките си стари дрехи. Нямах нито маратонки, нито джинси — нищо.

Когато свърших с апартамента, се обадих на Виктория. Исках да приключа с всичко наведнъж. След като идех при Кати — край. Щях да си взема горещ душ и да отмия Тод Мейл от живота си. Щях да забравя напълно за него, поне до следващата сутрин, когато щях да ида в „Мейл акомодейшънс“, за да си подам оставката.

— Дааа?

Слава богу. Беше си у дома.

— Здравсти, Вики.

— Скъпа... — заговори тя с онзи специален гальовен гласец, който използваше, откакто бяхме станали приятелки. — Как си? Искаш ли да отскочим до някой нощен клуб? Вземи и Тод.

— Не мисля — тонът ми охлади ентузиазма ѝ.

— Скъпа, какво е станало?

— Скъсах с Тод — казах аз. — Или поне ще го направя. Утре.

Последва продължително мълчание.

— Но защо? — не повярва Виктория. — Бяхте толкова близки! Той имаше такива сериозни намерения спрямо теб.

— Не, не е имал — въздъхнах. — Все едно, просто исках да знаеш.

— Луси — продължи Виктория, — не бъди глупава. Може никога повече да не получиш такъв шанс!

— Не беше кой знае какво — отвърнах аз. — Не мога да бъда такава. Не съм като теб, Виктория. Ти си такава, но аз не съм. Аз не... все още не харесвам обувки на висок ток.

— Е... — гласът ѝ стана по-различен. — Мисля, че си полудяла. Аз никога не бих постъпила така с Оли.

— Няма да ти се наложи — отговорих ѝ, а очите ми се пълнеха със сълзи. — Защото Оли не е такъв човек — трябваше да затварям телефона. — Ще си поговорим друг път — казах и тръшнах слушалката.

После взех малката си чанта с лични вещи и куфара с дрехи, които трябваше да се дадат на химическо чистене, и слязох долу. Тоби Роджърс седеше на бюрото си до входа и ме изгледа хладно. Почувствах да ме залива нова вълна на срам. Заслужавах си го. Бях минавала покрай него с Виктория десетки пъти. И я бях оставяла да го унижава. Казвах си, че не е толкова страшно, щом не го правя лично аз, но всъщност трябваше да го защитя.

— Мога ли да ви помогна, госпожице? — попита Тоби.

— Да — поех си дълбоко въздух. — Можеш да предадеш това на господин Мейл от мен — и му подадох ключа. Странно, но Тоби изобщо не изглеждаше изненадан. — Освен това искам да се извиня — промърморих засрамена. — Бях груба с теб и много съжалявам. Само защото Тод го прави... не биваше да го правя и аз — не можех да се спра, щях да се разплача. — Мама и татко щяха да се срамуват от мен — една огромна сълза набъбна в окото ми и се търколи по бузата ми. Избърсах я с ръкав. — Както и да е — продължих аз, защото той не бе казал нищо. — Беше ми приятно, че се запознахме, и се надявам спокойно да дочакаш пенсионирането си. — И тръгнах.

— Госпожице! — обади се Тоби. — Почакайте, госпожице.

Обърнах се.

— Луси. Моля, казвай ми Луси.

— Добре, Луси — възрастният човек ми се усмихна.

— Виж, нямам право да се меся, но...

— Моля.

— Вие не бяхте единствената — той вдигна рамене. — Не можех да го разбера. Хубави млади момичета, някои от тях доста умни при това. А с какво се примиряват!

Искаше ми се да се махна. Да ида при Кати колкото се може по-скоро. Тя имаше шоколадови десертчета, които направо ме зовяха.

Но останах като закована на мястото си.

— Не разбирам — промълвих, макар че имах неприятното подозрение, че разбирам. Напълно. — Можеш ли да обясниш?

Тоби се озърна наоколо, сякаш Тод можеше да се появи всеки миг.

— Ще се връща ли тази вечер? — предпазливо попита той.

Поклатих глава.

— Отиде си в къщата в „Нотинг Хил“.

— Ако имате време — предложи той, — елате при мен.

Тоби имаше малка стаичка, закътана зад рецепцията. В нея бяха складирани препарати за почистване, парцали и метли, и какво ли още не, но освен това имаше бюро и телефон, чайник и микровълнова фурна, спретната купчинка списания и много удобно на вид кресло.

Седнах на него.

— Наистина не ми е работа — започна Тоби. Изглеждаше силно притеснен. — Не го обичахте, нали, госпожице Луси?

— Просто Луси — поклатих глава. — Не. Мислех си, че мога да го обикна, но не бях влюбена — изчервих се. — Не съм имала много гаджета, поне не и в истинския смисъл, затова... предполагам, че просто се заблуждавах сама.

— Помните ли старата Шарлът? — тайнствено подхвърли той.

— Хм, не.

— Графинята — поясни Тоби. — Беше малко надменна, когато се срещнахте за първи път.

— О, да.

— Държеше се така, защото вие бяхте четвъртото момиче, настанено в апартамента за тази година.

Погледнах го объркано.

— Но аз мислех, че е стоял празен...

— Нямаше наематели, които да си плащат. И как да има? — Тоби се намръщи. — Мейл непрекъснато води специалните си приятелки тук. Не исках да ви засегна.

Не можех да помръдна. Бях смаяна.

— Имаш предвид интимни приятелки ли?

— Да — каза той след кратка пауза. Обзе ме ужасното чувство, че се опитва да бъде учтив. — И не се задържат дълго. Обикновено по около месец, а после ги изхвърля. Мисля, че вие сте първата, която си тръгва сама.

Не можех да измисля какво да кажа.

— С вас изглеждаше малко по-различен — опита се да ме утеша Тоби. — Май си мислеше, че е сериозна връзка. Както и да е, никога не ми е казал да се приготвя да ви изхвърля или нещо подобно, както правеше с другите.

Вярвах му. Нямахше как да си измисля такова нещо.

— Но тези, другите момичета, не се ли възпротивиха, когато ги изхвърляхте?

— Разбира се, че се противяха. Имаше сълзи, сцени, много шум. Но какво да направят? Нямаха договор за наем. Нямаха право да останат. А и Мейл може да бъде истински негодник — Тоби се намръщи. — Не знам със сигурност какво е казал на момичетата, но се отказваха да се борят с него веднага след като си поговореше с тях.

— Мислиш ли, че ги е заплашвал?

Струваше ми се крайно невероятно. Сладкодумният Тод да използва заплахи? И какви заплахи по-точно?

— Не е моя работа да съдя — отвърна Тоби. Коеето съвсем ясно означаваше: „Да, определено“.

— Добре — въздъхнах. — Няма да му се наложи да използва заплахи, за да се отърве от мен. Тръгвам си — станах и прегърнах стария човек. — Грижи се за себе си, Тоби.

— И вие също, госпожице — каза той. Предполагам, че му беше трудно да се раздели със старите навици.

— Онези, другите момичета — не можах да сдържа любопитството си, — какви бяха?

— Нищо особено — отвърна той. — Всички много си приличаха. И бяха все американки. Може би затова е решил, че с вас ще е различно.

Може би. Но какво значение имаше какво си е мислил? Беше негодник и от утре щях да скъсам всякакви взаимоотношения с него. Само това имаше значение.

Чувствах се много зле, когато се появих у Кати. Но тя беше страхотна, не ме смъмри, дори не чух: „Нали ти казах“. Нито се оплака, че се появявам неканена в единадесет часа втора поредна вечер. Макар че в спалнята ѝ беше Питър и звънецът вероятно бе прекъснал страстни изпълнения в леглото.

Питър прояви достатъчно съобразителност да остане където си беше, докато ѝ разкажа какво е станало. Заплаках само малко, което си беше голямо постижение от моя страна.

Както и да е. Чаят беше прекрасен, а тя знаеше къде има наблизено денонощно работещо ателие за химическо чистене. Предложи ми да излезе и да остави дрехите ми вместо мен, което беше страхотно. Така можех да ида в дома на Тод още рано призори, да оставя дрехите и да му кажа да си вземе обратно тъпата работа. И нямаше да се налага да се срещам с Джеймс, нито с Джейд или който и да било друг, понеже няхах никакво желание за подобно нещо.

Кати ми даде пижама и халат и след като се преоблякох, изтича до химическото. Беше страхотна! Направих си чаша горещ шоколад, докато я чаках, и се почувствах по-добре.

— Готово — каза тя, когато се върна. — Сега можеш да го разкараш от живота си още рано сутринта.

— Благодаря. Нямаше да понеса още един ден в офиса.

Кати се ухили.

— Значи не ти допадат особено недвижимите имоти, а?

— Откъде да знам? — отпих голяма глътка от шоколада. Беше толкова вкусен. Почти бях забравила вкуса му. Заместителите без захар и мазнини, с които се тъпчеше Тод, изобщо не бяха същите. — Никога не съм се занимавала с някаква сделка. Просто седях на бюрото си.

— Знаеш ли — обади се Кати, — зарадвах се, когато започна тази работа. Искам да кажа, че се притеснявах за теб. Всички се тревожехме.

— О, благодаря ти — мрачно отроних аз.

— И беше страхотно да те видя облечена в рокля и наконтена. Но... сякаш цялата ти енергия и жизненост изчезнаха някъде.

— Точно така каза и Оли — изтървах се, преди да успея да спра.

— Оли? — възкликна Кати.

— Може да съм му споменала нещо — небрежният ми тон не я заблуди. — На вечерята, нали се сецашш...

— Докато Тод седеше до теб ли? Стига, Луси. Отишла си да го видиш, нали?

Свих рамене.

— Той ми е приятел.

— Просто приятел ли? — настоя тя.

— Да, просто приятел. Ще се жени за Виктория. Нищо не се е променило.

Кати не откъсна очи от моите.

— Съжалявам — нежно каза тя.

Щеше ми се да не го бе правила. Всичко друго щях да понеса. Сарказъм, подигравки или назидателна лекция например.

Съжалението обаче ме караше да плача. Кати знаеше какво изпитвам вътрешно. Кое то си беше много досаден навик на сестрите.

— Може и да имам някакви чувства към Оли — признах. — Едно, две. Но той не ги споделя и ще се жени за Виктория. Така че това е краят. Както и да е, точно сега не ми трябва гадже. След Тод... — потреперих. — Искам да остана сама за известно време.

— Мисля, че мога да те разбера — съгласи се Катрин.

— Нищо не се е променило. Нямам си нищичко. Нито дори скъпите дрехи — погледнах ноктите на ръцете си. — Единственото, с което си тръгвам, е изряден маникюр и педикюр.

— Много ти отива — подкрепи ме Кати.

— Да, но само с това няма да стигна много далеч, нали? — отпих отново от шоколада и потънах в депресията си. — В крайна сметка само пропилях няколко месеца от живота си. Отново съм на стартовата позиция, без жилище, без пари в банката, без работа и без гадже — усмихнах се безпомощно. — Но иначе всичко останало е цветя и рози.

Кати се замисли за миг.

— Е — каза тя, като ме потупа по гърба. — Поне имаш страхотна прическа.

Спах дълбоко и се събудих рано. Бях оставила завесите дръпнати настрана; слънцето изгряваше в шест, а не можех да спя под ярката му

светлина. Освен това подобно събуждане беше по-малко травмиращо от алармата на будилника.

Катрин ми беше оставила дрехи за обличане — стари джинси и вталена тениска. Предполагам, че това бяха най-непретенциозните ѝ дрехи. Преди изобщо не биха ми станали, но сега ги облякох съвсем спокойно; дори ми бяха малко широки. А обувките с нисък ток, които бе приготвила, бяха половин размер по-малки: пръстите ми стърчаха.

И все пак, като се замислех, Оли беше прав. Не харесвах образа, който виждах в огледалото. Малко приличах на Кейт Мос, което може и да е чудесно за един супермодел, но аз изглеждах измъчена.

Нищо страшно. Солидна закуска, малко бягане сутрин и спортуване и съвсем скоро щях да върна старата си форма. Но това бе последният ми проблем. Точно в момента бях прекалено нервна, за да хапна каквото и да било.

Измъкнах се на пръсти от апартамента, нямаше защо отново да будя Питър. Носех квитанцията за дрехите и когато открих денонощното ателие за химическо чистене, то наистина работеше и бяха почистили дрехите от предната нощ. Идеално. Платих (използвах парите от сметката за „ежедневни разходи“ на Тод), магнах на едно такси и тръгнах към къщата му.

Не знаех защо съм толкова нервна. „Аз съм тази, която контролира ситуацията — повтарях си наум. — Аз ще го изтръгна от дълбокия му сън. Аз ще захвърля драматично дрехите в лицето му“. Не желяех нищо от Тод, така че не можеше да заплашва и мен.

Но въпреки това бях нервна. Може би беше заради онзи негов поглед предната вечер. Онзи нагъл поглед...

Таксито спря пред красивата му градска къща от времето на кралица Ан, с голяма, оградена със стена, градина. Платих на човека и слязох от колата.

По дяволите! Изправих рамене. Днес Тод щеше да получи урок от мен.

Отворих си с ключовете, които ми беше дал. Вътре беше тихо, но разбрах, че се е прибрал снощи. На масата в кухнята имаше празна бутилка от шампанско и огледало, покрито с прах...

О, момент. Не беше обикновен прах. Сигурно беше кокаин.

Разбира се. Нали сам ми беше казал, че употребява. Нямаше защо да се шокирам толкова от гледката.

Все едно. Пороците на Тод си бяха негов проблем. Наместих роклята си от предната вечер върху ръката си, заедно с обувките на висок ток с тънки каишки, които сега висяха на малкия ми пръст, и се запътих нагоре по стълбите. Бях идвала тук само веднъж. Къде ли се намираще голямата спалня? О, да, в края на коридора.

Мислено преповтарях какво ще му кажа. Щях да му дам да разбере. Откровено казано, възнамерявах да му вгорча деня. Напълно си го заслужаваше.

Това беше стаята. Чувах леко похъркване.

Сложих ръка на дръжката на вратата и я отворих рязко.

— Събуди се, Тод! — извиках много силно. — Връщам ти дрехите. И ключовете. И можеш да си вземеш обратно глупавата работа и да...

Прекъсна ме вик. Отстъпих крачка назад.

Разбира се, че си го беше заслужил, но не мислех, че съм чак толкова страшна. Но пък това май не беше мъжки вик. Беше женски. Вътре имаше жена!

Пристъпих обратно в спалнята. Смело. Готова да се изправа срещу Тод и която и да е...

И двамата седяха там, в леглото, и ме зяпаха. Тод, доста измъчен и леко оранжев на вид; не бях забелязала странния му тен досега. По-важното бе, че до него, с черните копринени чаршафи, увити около талията ѝ, с огромните ѝ, приличащи на дини гърди, пищно разкрити отпред, седеше... Виктория.

Останах на мястото си и леко се олюлях. Виктория отново изпищя. Сигурно защото така не се налагаше да казва нищо. И бездруго не бях сигурна какво съветвах да се каже в такъв случай в справочника за идеалните жени, които изневеряват с гаджето на най-добрата си приятелка.

Дрехите в плика от химическото чистене, обувките и ключовете на Тод се изплъзнаха от ръцете ми и се озоваха на пода.

Исках да кажа нещо. Но какво? Откъде да започна?

— Не е каквото си мислиш! — извика Виктория.

Това отприщи всичко.

— А какво е тогава? — саркастично попитах аз. Така беше по-лесно, отколкото да измисля нещо остроумно, при положение че още не бях изпила сутрешното си кафе.

Тод се съвзе.

— Хайде стига, Луси — опита се да ме успокои той. Как можеше дори да си го помисли? Как? Току-що го бях хванала в леглото с приятелката ми — моята сгодена приятелка, — а той се държеше така, сякаш не е станало нищо. Сякаш бях клиент, с когото трябва да се разбере.

— Нека всички се успокоим — каза той. — Трябва да реагираме като възрастни.

— Като възрастни! — извиках аз. — Как се държат възрастните? Ти дори не знаеше, че се каня да скъсам с теб, а ми изневеряваш с... с нея?

Изведнъж разбрах всичко. Нищо чудно, че Тод никога не беше настоявал особено да правим секс! Получавал е достатъчно другаде. Нужна му е била само подходяща съпруга.

Виктория отново изпищя. Вече ставаше досадна. После грабна кашмирения халат на Тод, загърна се и събра дрехите си, разхвърляни из стаята. Без да ме погледне, тя се вмъкна в съседната баня и чух как заключи вратата.

— Как е могла да причини това на Оли? — обърнах се към Тод.

— Луси, Луси — опита се пак да ме успокои той, сякаш съм неопитно хлапе. — Навярно нещата леко излязоха от контрол...

— Само леко.

По лицето му се изписа раздражение и досада.

— Виж сега — по-уверено започна той. — Всички тук сме възрастни...

— Да, това е любимата ти дума тази сутрин, нали? — изсъсках аз. — Е, това са ключовете ти. И дрехите ти. Сбогом, негоднико.

Тод ме погледна.

— Негодник ли? — сега вече тонът му бе заплашителен. — Трябва да си припомниш кой ти плаща наема. И заплатата. Дръж се прилично, Луси.

Усетих прилив на енергия.

— Всъщност, Тод, не можеш да ме заплашваш, както си правил с другите момичета. Аз...

— О, така ли — каза той. — Предполагам, че си говорила с тях. Сигурно са ти разказали всичко — небрежно сви рамене, сякаш му е

все едно. Изведнъж ми се стори наистина страшен. Не можех да повярвам, че досега не съм го разбирала.

— Знам добре какво предлагам — хладно отсече той. — Наградата е доста голяма. Не мислиш ли, че първо ще проверя какво могат кандидатките за тази чест. Джейд и Бъфи не го разбираха. Предполагам, че знаеш и за Мелиса. Е, тя не знае за теб — изгледа ме страшно. — И искам да си остане така.

Джейд. Бъфи. Стиснах здраво вратата, защото усетих, че ми призлява.

Всичко си пасваше, разбира се. Като в пъзел.

Тоби ми беше казал, че останалите му приятелки много си приличали.

Бъфи бе плакала и ми бе казала, че е влюбена.

Мелиса все влизаше при него на дълги „работни срещи“.

Вторахих се в Тод. Сега го виждах в съвсем нова светлина. И в мен бушуваше гняв, който нямаше нищо общо с мечтите ми за брак и истински партньор. Сама не можех да повярвам, но всъщност бях бясна заради Бъфи.

А сега, като размислех, разбирах, че Бъфи се страхува. От Тод. Това бе причината още да е тук.

— Какво ще се случи оттук нататък, зависи от теб — заяви Тод със същото влудяващо спокойствие. — Дръж се като възрастен човек — предизвикваше ме той с поглед — и може би ще уредим всичко мирно и тихо.

Протегна ръка и пооправи възглавниците, за да се намести по-добре. Настани се удобно.

— Радвам се, че видя това — вдигна рамене Тод. — Това е животът ми. Ако искаш да бъдеш част от него, Луси, трябва да го разбереш. Изиграй ролята си правилно и все още има шанс за теб. Притежаваш много от качествата, които са ми нужни.

И изведнъж разбрах точно какво трябваше да направя.

— Да — съгласих се аз. — Предполагам, че е така. Няма смисъл, ако не те познавам истински, нали, Тод? Трябва да знам какъв е животът ти. Нуждите ти. Както сам каза, ти предлагаш много.

— Добро момиче — усмихна се самодоволно той. — Видя ли? Бива си те, Луси. Знаех си, че можеш да бъдеш разумна — Тод погледна за миг дрехите от химическото чистене на пода заедно с

ключовете. — Защо не оставиш тези неща? Така ще има какво да облечеш, ако се наложи да се срещнем тук някой път — каза той и добави със садистична нотка: — Ще накарам Виктория да ги окачи в гардероба.

Виктория, да.

— Какво мислиш за нея? — попита той, прочел мислите ми. — За това, че съм бил с нея?

Само повдигнах рамене, сякаш съм калена като стомана.

— Е, не се страхувам от конкуренцията. Тя няма нужното възпитание. Можеш да я пробваш, Тод, знам, че после ще се върнеш при мен.

Той се засмя.

— Браво, добро момиче. Имаме много общо помежду си. Знаех си, че онова поведение на наивна провинциалистка е само преструвка.

Наведох се, вдигнах дрехите и ги сложих на стола, като тайничко прибрах ключовете. Пъхнах ги в джоба си.

— Ще се видим в офиса — казах аз. — И няма нужда да споменаваме за случката пред никого. Всичко може да продължи както досега.

Вратата на банята се отвори и оттам излезе Виктория, загърната в халата, с вдигната нагоре коса и идеален грим. Освен това явно се бе посъвзела.

— Е — обади се лениво тя, — ситуацията определено е малко неловка.

— Не съвсем — отвърнах аз. — Двамата с Тод напълно се разбираме.

Виктория присви очи.

— Имах предвид за мен и Оли, разбира се. Виж, такива неща се случват. Хората правят грешки...

Исках само да се измъкна по-бързо. Трябваше да остана сама. Имах нужда от кафе и размисъл.

— Луси... — в гласа ѝ се бе промъкнала умолителна нотка. — Моля те не прави нищо, преди да имаме възможност да поговорим. Не му казвай. Поне ми дай възможност да ти обясня както трябва.

— Ами...

— Става дума за човешки живот! — драматично заяви тя. — Половин час няма да е от огромно значение, нали?

— Добре — неохотно се съгласих аз. — Обади ми се, като си тръгнеш оттук.

Не исках да разговаряме в присъствието на Тод. Излязох от къщата и взех метрото до гара „Виктория“. Много уместно, нали? Голямата гара е идеалното място да останеш сам. Никой нямаше да ми обръща внимание, а и всички малки кафенета работеха. Намерих местенце, където продаваха вкусни сандвичи, и си поръчах огромно кафе и сандвич с датско сирене. Идеално. Можех да поседя самичка на малката желязна масичка и просто да помисля.

Много скоро бях измислила какво трябва да направя. Не бях сигурна единствено за Оли. Разбира се, трябваше да му кажа. И то скоро. Но няхах никакво желание. Защото Оли обичаше Виктория. Само Господ знаеше защо, но беше така. Не исках да му нанасям втори тежък удар под кръста. Първо, баща му в Шотландия. А сега и тя. Щеше да се почувства напълно изоставен. Но трябваше да го направя, макар че щях да се чувствам като един от онези лекари през Кримската война, когато е трябвало да отрежат гангрениялия крак на някой нещастник.

Но първо имах да свърша други неща. Приключих с вкусната закуска и взех такси до „Найтсбридж“. Все още имаше достатъчно пари в сметката ми за всекидневни разходи, а исках Тод да си плати за онова, което щеше да го сполети. Както финансово, така и иначе.

Позвъних на вратата и изчаках, докато Тоби се появи на прага. Изглеждаше направо смаян, че ме вижда.

— Госпожице Луси, върнахте се — отбеляза той. — Не разбирам...

— Не се тревожи, само временно — уверих го аз. — Малка промяна в плана.

Преоблякох се в един от работните си тоалети; специално подбрах такъв, който Тод много харесваше — тясна черна пола на „Версаче“, която подчертаваше малкото ми дупе. Е, какво пък, вече бях изяла солиден сандвич, за да поправа това. Веднага щом можех, щях да си купя маратонки и отново да започна да тичам. Но тази сутрин нямаше време.

Изчаках, гледайки новините от сутрешния блок по телевизията. Виктория вече ми беше оставила четири съобщения и точно както и подозирах, скоро пак ми звънна. Пресегнах се към телефона.

— Луси — промълви тя, останала без дъх. — Слава богу, че си у дома.

— Виктория — хладно отвърнах аз.

Каква кучка! Всъщност би трябвало Тод да се ожени за нея. Двамата щяха много да си подхождат.

— Мога ли да намина да се видим? — помоли тя. — Ще е много по-добре да поговорим лице в лице.

— Трябва да отивам в офиса — това си беше вярно.

— На ъгъла съм — чувах шума от уличното движение. — Тъкмо завивам пред „Хародс“. Моля те, скъпа.

— Вероятно мога да ти отделя десет минути — казах аз и затворих.

Виктория пристигна след две; отворих вратата и тя се опита да ме задуши в сълзливата си прегръдка.

Отблъснах я.

— Стига, Виктория — отрязвах я аз. — С теб не сме приятелки. И никога не сме били наистина. Грешката е моя.

— Но, Луси... — проплака тя.

— Виж, ако само ще стоиш така и ще ме залъгваш с някакви измислици, най-добре да приключваме. Онова, което правите двамата с Тод, си е твоя работа. Но Оли е мой приятел и аз няма да го оставя да иде пред олтара с жена, която не може да му бъде вярна. Той заслужава повече — изведнъж открих, че съм се развълнувала силно. — Много повече.

По лицето на Виктория се изписа странно изражение — от очите ѝ бликнаха нови сълзи, после сякаш се разколеба, очите ѝ някак си пресъхнаха и се вкоравиха. Охо! По лицето ѝ все едно видях двама различни човека в рамките на десет секунди. Направо си беше изгубила времето в модния бизнес, призванието ѝ е било да стане актриса. Останах впечатлена.

— Мога ли да седна? — попита тя, делово и без повече сълзливи изпълнения.

Кимнах и също седнах на дивана.

— Виж, права си — каза Виктория. — Най-напред трябва да си изясним това. Никога не сме били приятелки. Изобщо не съм те харесвала.

Кимнах.

— Но Оли те харесва, затова си мислех, че трябва да се опитаме да се разбираме. А когато Тод започна да излиза с теб, ти стана различна. Изглеждаше готова да се промениш, да станеш по-женствена.

— Знаеш ли — възразих аз, — не мисля, че това е женствено.

— Кое? — попита тя.

— Това — магнах към розовата й рокля на цветя и лъскавите обувки на висок ток. — Всичко, което ме караше да правя. Високите токчета, чорапогащниците и маникюрът, надменното отношение към продавачките в магазина и настояването всичко да бъде по последна мода.

— О, да — подигравателно отвърна Виктория. — Забравих. Женствено е да играеш на компютърни игри и да гледаш ръग्би мачове.

— Не — казах аз и докато говорех, осъзнах, че наистина вярвам в това. — Много е забавно да оправиш косата си при фризьор. Да носиш хубави дрехи и дори нямам нищо против понякога да ходя на маникюр.

— Каква жертва от твоя страна. Направо си станала като Коко Шанел.

— Но онова, което ти правиш, изобщо не е женствено — заявих аз. — Да се преструваш, че всичко у мъжа е идеално. Да правиш всичко само за да му угодиш. Непрекъснато да носиш ужасно неудобни дрехи. Никога да не ругаеш. Да нямаш приятели мъже. Това не е женствено. Истинските жени не са такива. Женствените момичета се забавляват, харесват мъжете, шегуват се, защитават своята позиция. Не са безлични и скучни кукли, които само си търсят кой да им купи обяд. Сестра ми Кати — гордо заявих аз — е инвестиционен banker, сама е спечелила парите си и е много по-женствена от теб и всички онези надути красавици от Кейп Код, взети заедно.

— Грешката е моя — каза Виктория. — Не си Коко Шанел, ти си Джърмейн Гриър.

— Не съм съгласна с политическите й възгледи, но Джърмейн Гриър е с доста секси всъщност — отвърнах аз.

— Поне прилича на човек, който знае как да се посмее — изведнъж леко ми дожаля за Виктория. — И ти можеш да го направиш, Вики — казах й аз. — Имаш добра кариера. Няма защо да гледаш на нея като на временен заместител, докато чакаш Чаровният принц да се

появи и да започне да ти плаща сметките. Сигурно е доста тежко непрекъснато да се опитваш да угодиш на всички. Нали знаеш какво казват хората?

— Какво? — попита тя.

— Който се жени за пари, после си изработва всяко пени.

— Така ли? — виждах как се бори със себе си, за да сдържи презрението в погледа си, защото искаше нещо от мен. Но битката беше обречена. От цялото ѝ лице струеше високомерие. — Ще ти кажа нещо, Луси. Ти си гледай твоя живот, а аз — моя.

— Звучи ми добре — отвърнах аз. — Свършихме ли?

— Стига да не казваш нищо на Оли.

— Разбира се, че ще му кажа. Още днес.

— Така ли? Обмислила ли си всичко добре? — Виктория отметна глава. — Става дума за живота му, Луси. За щастието му. За нашето щастие.

— Трябваше да помислиш за това, преди да си легнеш с гаджето ми.

— От снощи не ти е гадже. Нали ми каза, че ще го зарежеш?

— Щях. Ти не ми даде възможност, нали?

— Чувствах се потисната. Подложена съм на голям стрес покрай сватбата — без изобщо да се притесни, заяви Виктория. — Стана ми жал за Тод. Затова отидох да го видя. Предложи ми шампанско...

— И кокаин.

— Какво? — примигна тя.

— Видях го.

— Е, добре — нацупено се съгласи Виктория. — И малко наркотици. Да, вярно, изгубих контрол над себе си. Но не съм единственият човек на света, на когото му се е случвало. Не разсъждавах трезво, Луси. Тод е много красив мъж и може да те омае с приказки. Преди да се усетя, се бяхме озовали в леглото — погледна ме право в очите. — Това не е нещо, с което се гордея. Но бях пияна и просто се случи. Обичам Оли. И той ме обича — предизвикателно заяви тя. — Може и да не го разбираш, но това е истината. Е, ще съсипеш ли живота на двама души само защото нахлу в стаята и видя нещо, което не биваше да виждаш?

Поколебах се за миг.

— Ти си имаш Тод — твърдо отсече Виктория. — Той не иска мен, а теб. И само защото аз съм се напила и съм направила една глупава грешка, животът ми трябва да свърши ли? Това ли искаш?

— Не мога да не му кажа — заявих аз.

— Защо? Защо не? — настоя тя. — Можеш да постъпиш както си искаш. Виж колко ергенски партита излизат от контрол и младоженецът се озовава в леглото със стриптийзьорката? А после се събужда на другата сутрин с махмурлук и най-искрено разкаяние. Да не мислиш, че приятелите му отиват да кажат на булката? Разбира се, че не. Всички забравят, че изобщо се е случвало подобно нещо, младоженецът отива в църквата и булката не разбира никога какво е направил. И бракът им е щастлив.

Разколебах се. Не беше за вярване, обаче наистина се колебаех. Може би защото вече не лееше престорени сълзи, но всичко ми звучеше ужасно разумно.

— Знам, че никога не четеш женски списания — продължи тя. — Но в рубриката ни за читателски въпроси непрекъснато питат дали съпругата трябва да признае за изневярата си. Отговорът винаги е „не“. Човек иска да признае само за да се почувства той по-добре. Съпругът ще е по-щастлив, ако не знае, защото това никога няма да се повтори.

— А така ли е?

— Определено. Ако не друго, случката поне ми отвори очите, за да видя колко скъп ми е Оли — благоговейно изрече Виктория.

Колебах се. Просто не знаех как да постъпя.

— Луси, не мога да те спра — каза тя, а в тона ѝ имаше неприкрито презрение и агресия. — Но се запитай сама — какви са мотивите ти?

— Какво имаш предвид?

— Знаеш много добре — жестоко отвърна Виктория. — Наистина ли си му приятелка, както казваш? Или както винаги съм подозирала, си просто огорчена, влюбена в него жена, която би искала да провали връзката му с жената, която той наистина обича? Една истинска приятелка би сторила онова, което е най-доброто за Оли, а не което е най-изгодно за нея — тя се изправи величествено, след като вече бе казала тежката си дума, и продължи: — Помисли си добре. И между другото, ако решиш да не му казваш наистина, мисля, че е най-добре с теб да се разделим. Не искам да ми бъдеш шаферка, никога не

съм го искала. Дори не искам да идваш на сватбата. Стой надалеч от Оли и ни остави да продължим живота си заедно.

— Не поемаш ли голям риск? — засегнах се аз. — Да ми говориш по този начин, след като спокойно мога просто да вдигна телефона?

— Не съвсем — отвърна Виктория. — Ако сте чак толкова близки и наистина вярваш в онези глупости за голямото приятелство, няма да му кажеш. А ако го направиш, значи нищо не е можело да те спре. И в двата случая вече не ми се налага да се преструвам, че те харесвам — тя отметна косата си и изхвърча от апартамента.

Така. Не бях сигурна точно какво съм очаквала. Но определено не и това. Налагаше се да помисля. Но нямах време, вече нямах никакво време. Трябваше да стигна в офиса преди Тод — преди всички. Беше жизненоважно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекалено късно. Джеймс вече бе там, когато пристигнах. По дяволите! Но не биваше да допусна това да ме спре.

— Направи ми кафе, ако обичаш, Луси — нареди ми той по обичайния си заядлив начин. — А после искам да се заемеш с досиетата.

— Няма проблем — усмихнах се.

Негодник! Сега трябваше да се занимавам и с папките само за да изглежда всичко нормално. За да се получи ефектът, нещата трябваше да са както обикновено. Напълно. Иначе Тод щеше да заподозре.

Направих кафето на Джеймс точно както го харесваше. Щеше ми се да имам от онези специални захарчета на клечки. Или каквото и да е, за да му угодя.

— Времето е чудесно! — бодро казах аз.

— Днес изглеждаш особено весела — отбеляза той начумерено. — Има ли някаква по-специална причина?

Тогава разбрах. Той знаеше. Знаеше за мен и Тод. Нищо чудно, че се държеше толкова гадно с мен! Вероятно вършеше всичко сам. Единствено той не излизаше с шефа!

— Да, има — отговорих. — Джеймс, можеш ли да пазиш тайна?

— Надявам се, че не се каниш да ме отегчаваш с някакво съзливо откровение — безизразно заяви той.

— Не точно — усмихнах му се аз. — Ще скъсам с гаджето си.

— Така ли? — очите му направо щяха да изскочат.

— О, да. Виж, излизах с един много богат мъж. И красив при това. Проблемът е, че е голям глупак. Затова ще го зарежа.

Джеймс се опита да преглътне новината.

— Има ли вероятност да е някой, когото познавам? — попита той.

— Може би — казах само. — Но трябва да пазя тайна. За да не загубя работата си.

— За да не загубиш... работата си — бавно повтори той.

— Да. Разбираш ли, той заплашва приятелките си — обясних аз.
— Не само мен. Мисля, че е имало и други. И тях е заплашвал.
Наистина не е много добър човек.

— Защо ми казваш всичко това? — попита Джеймс.

— За да те накарам да погледнеш малко по-различно на нещата
— отвърнах аз. — Понякога момичетата просто нямат избор. Или поне
така си мислят.

— Разбирам — каза Джеймс. И аз му повярвах, че най-накрая е
разбрал.

Реших все пак да го пробвам.

— Когато дойде Бъфи, дали двете можем да пийнем кафе за
малко? — попитах го. — Имаме да обсъдим нещо.

Той ми се усмихна.

— Можете да се забавите колкото си искате.

Супер. Нещата можеха да се окажат дори по-лесни, отколкото си
бях представяла.

Бъфи се появи след няколко минутки, безукорно облечена както
винаги — бледобежова жилетка, копринена риза с цвят шампанско,
колие от чисто злато и чанта от крокодилска кожа. Донякъде я
разбихах. Когато сърцето ти е разбито, поне ти се иска да изглеждаш
добре.

Следващия път, когато се срещам с Оли например, и аз щях да
изглеждам добре.

— Здравсти — приближих се аз до нея. — Имаш ли време за едно
кафе?

— Разбира се — каза тя, — една чашка няма да ми навреди.

— Не тук. Наблизо има „Старбъкс“.

Бъфи кимна леко към Джеймс.

— Не можем да се измъкнем, той ще ни забележи.

— Едва осем без четвърт е — опитах се да я убедя аз. — Джеймс
каза, че може. Няма да се забавим. Ще се върнем след десет минути.

Което си беше истина. Не е нужно много време, за да се промени
животът ти напълно. Цялата онази сцена с Тод сутринта сигурно бе
траяла по-малко от пет минути.

— Наистина не бива — разколеба се тя.

— Моля те, Бъфи. Много е важно.

— Добре, добре. Само за пет минутки — погледна ме подозрително. — Много си загадъчна.

— Хайде — побутнах я към вратата. — Ще си вземем безкофеиново кафе и ще ти разкрия всичко.

В „Старбъкс“ беше доста оживено, но по някакво чудо имаше една свободна маса. Седнахме на яркоцветните столчета и аз се зачудих как да ѝ съобща всичко.

Може би имаше някакъв тактичен начин. Вероятно ако само можех да...

— Е — леко нетърпеливо започна тя, — за какво става дума?

Поех си дълбоко въздух.

— За Тод — казах.

Бъфи пребледня. Права бях.

— Тод е, нали? Мъжът, в когото си влюбена.

Тя кимна нещастно.

— Как позна?

— О... ще стигна скоро и до това.

— Той е влюбен в Мелиса — измъчено продължи тя. — Знам го. Затова тя все ходи на онези „делови срещи“. Той я води навсякъде.

— А Джейд?

— Имал е връзка с нея, но мисля, че е приключила. Поне той ми каза, че всичко е свършило. Не си говоря много с нея — Бъфи мрачно отпи от кафето си. — Макар че тайничко съм се питала дали именно там не ходи нощем.

— Какво? — възкликнах аз.

— О, да — кисело потвърди тя. — Не е с мен поне пет вечери в седмицата. Чудех се дали пак не се среща с Джейд, освен с Мелиса. Това е напълно в стила му — завърши тя.

Поех си дълбоко въздух.

— Виж, Бъфи, ще те заболи...

— Наистина е влюбен в Мелиса — с болка в гласа възкликна тя. — Мелиса ти е казала!

— Не. Не мисля, че е влюбен в някого, освен в себе си — преглътнах тежко. — Знаеш ли, нямах никаква представа, че се

срещаш с него — че той изобщо излиза с някого. Но Тод излизаше и с мен. И аз си мислех, че съм единственото му гадже.

Бъфи ме зяпна. После опита да стане от стола си, сякаш се кани да изхвърчи навън. Но коленете ѝ се разтрепериха, тя се срина отново на мястото си и заплака.

— Бъфи — уплаших се аз, — не плачи. Моля те. Не го заслужава, той е негодник. Не знаех, иначе никога нямаше да изляза с него. Моля те, повярвай ми.

Тя подсмръкна силно и си издуха носа.

— Вярвам ти — каза. — Просто... чувствам се толкова глупаво.

— Но ти наистина си го обичала — продължих аз, защото виждах, че сърцето ѝ е разбито. — Обичала си го. Макар да си знаела, че ти изневерява?

— Ти не разбираш — промълви тя накрая. — Никога не би разбрала.

Облегнах се назад в червения си стол.

— Пробвай.

Бъфи въздъхна.

— Невинаги съм била такава — започна тя, като махна към красивия си тоалет и скъпия часовник. — Исках да бъда. Четях списание „Таун енд кънтри“ в градската библиотека, разглеждах „Вог“ и всичко останало. Но бях просто Бетси-Ан Мос, едно обикновено момиче от съвсем обикновено градче в Средния запад. Обличах се с каквото имах и носех най-евтините дрехи, а най-доброто, на което родителите ми се надяваха за мен, бе да си намеря работа като касиерка в банката или нещо подобно — тя се усмихна тъжно. — Знаеш ли, по-скоро бих си прерязала вените.

— Сигурно.

— Както и да е — въздъхна Бъфи. — Баща ми имаше сестра в Ню Йорк, леля ми Лу. На двайсетия си рожден ден получих разрешение да ида при нея през лятото и, разбира се, си намерих работа в Манхатън, така че повече не се върнах, освен на гости за кратко.

— Хубава ли беше работата? — попитах насърчително.

— Ужасна — отвърна тя. — Печатах чужди материали в едно издателство. Заплатата ми стигаше колкото за наема и за едно кафе сутрин от магазина. А работех до късно. Но все пак бях в Манхатън,

нали? Беше вълнуващо. Всеки ден си мислех, че може да ми излезе късметът, да ме забележи някой — отново отпи от кафето си. — Само че не стана така и един ден се събудих и вече бях на двацет и пет, бедна и изтощена. Помислих си, че може би работата на касиерка е много добра, поне има осигуровки, а и със заплатата си в Канзас бих могла да си взема къща с двор, вместо да се тъпча в някакво мръсно студио със собствена колония от хлебарки.

Потреперих.

— И тогава, един ден, той влезе в издателството. Имаше среща с някой от редакторите, искаше да напишат голям материал за него. Аз им поднесох кафе. Той ме покани на среща — Бъфи сви рамене, опитвайки се да си придаде небрежен вид. — Можеш да се досетиш за останалото.

Кимнах.

— Той беше всичко, за което бях мечтала — каза тя. — Заведе ме в къщата си в Хемптънс. Купи ми дрехи. Вече не се налагаше да търся най-евтините универсални магазини, а можех да пазарувам в „Сакс“, имах сметки по цялото Пето Авеню. Обеща да ми покаже света. А когато основа компанията си в Англия, ми купи самолетен билет за първа класа. Първа класа! За мен! — Бъфи отново си издуха носа. — Наистина го обичах — тъжно каза тя. — Искях да бъда идеална за него. Затова се нарекох Бъфи. Тод Мейл не можеше да излиза с някоя си Бетси-Ан от Уичита, Канзас. Мислех, че съм се справила добре — тя огледа прекрасния си тоалет. — Предполагам, че не е било чак толкова добре. Никога не е имал намерение наистина да се ожени за мен. Просто се е забавлявал.

— И по-рано те попитах защо не си напуснала — напомних й аз. — Защо просто не си се върнала в Америка.

— Тод не ми позволява — кратко отвърна тя.

— Какво искаш да кажеш с това, че не ти позволява?

— Каза ми, че ще ме уволни и ще ме изхвърли от апартамента. Той плаща наема. Отвърнах му, че няма проблем, че ще си намеря друга работа — Бъфи опитваше да се държи смело при разговора. — Поне още можех да печатам, така му казах. Но Тод ми заяви, че ще докладва за мен в полицията. Че всички пари, които съм харчила и които той ми беше давал — добави възмутена тя, — са били фирмени средства и той ще свидетелства, че съм ги откраднала. „Няма да

стигнеш далеч, ако влезеш в затвора за присвояване на фирмени средства“, заяви ми той. После се засмя.

Вторачих се ужасено в нея.

— Знаех си, че тормози хората по някакъв начин, но нямах представа, че е толкова ужасно.

— О, напълно сериозно го каза — отвърна Бъфи и допи кафето си. — Всяка дума. Ако се опиташ да го зарежеш, и на теб ще ти го каже.

— Но ти не си присвоила нито пени. Ако парите са на компанията, той е човекът, който злоупотребява със средствата.

— Мислиш ли, че не се опитах да му го кажа? — изглеждаше огорчена и в акцента ѝ се промъкнаха следи от говора на Средния запад. Отиваше ѝ. — Казах му го със същите думи. А той ми отвърна, че има пари за цял куп адвокати и че може да скрие каквото си пожелае. Баща му притежава счетоводна къща. Заплаши ме, че ако се опитам да направя нещо, ще ме обвинят в какво ли не. Че когато адвокатите му приключат с мен, ще се опитат да ми припишат и убийството на Кенеди — Бъфи ме погледна. — Ти не го познаваш — каза тя.

— О, срещала съм и преди такива като него.

— Къде?

— На детската площадка, когато бях на десет. Знаеш ли, има само един начин да се разправиш с грубияните — казах ѝ аз. — Да ги нараниш в отговор.

Бъфи примигна.

— Да го нараня ли?

— Не може все още да си влюбена в него! — възкликнах възмутено.

— Но е така — каза тя и сега акцентът ѝ беше съвсем отчетлив. — Обичам го.

— Не е вярно — погледнах часовника си. — Тод скоро ще се появи, трябва да побързам. Била си влюбена в идеята за рицаря спасител. Обичала си го, защото те е измъкнал от пълния с хлебарки апартамент. Но ти си можела и сама да го направиш, Бъфи, и някой ден щеше да успееш. Имаш страхотен подход към клиентите!

— Наистина ли мислиш така? — попита тя.

— Да. Телефонът ти непрекъснато звъни. Аз би трябвало най-добре да го знам, защото те свързвам с тях. Винаги с теб искат да говорят. Всяка агенция за недвижими имоти в Лондон ще те вземе на работа.

— Ами съдебните дела? — мрачно попита тя. — Ами адвокатите му?

— Ако ми помогнеш — уверих я аз, — няма да има никакви съдебни дела. И всичко ще се нареди прекрасно. Но ще трябва да отвърнеш на удара му.

Бъфи се поколеба.

— Хайде, Бетси-Ан! — възмутих се аз. — Той е просто един негодник и изнудвач, който спи едновременно с пет жени!

— Пет ли? В офиса сме само четири.

Въздъгнах.

— Дълга история. Е, ще ми помогнеш ли или не?

Тя си пое дълбоко въздух и леко тръсна глава.

— Ще ти помогна — каза накрая.

Нямаше защо да се тревожим. Тод не бързаше да се появи в офиса; до десет все още го нямаше. Мисля, че се опитваше да ми даде урок. Което беше съвсем справедливо, тъй като и аз се канех да му дам един!

Опитвах да се държа както обикновено. Джеймс ми каза, че няма нужда да се занимавам с папките с досиетата, но аз реших да се заема все пак. Така правех нещо и стоях далеч от Бъфи, която все ме поглеждаше нервно. Това момиче май не го биваше за агент под прикритие. Макар че, за щастие, планът ми не беше особено сложен.

Както и да е, докато пъхах разни листове в кафяви хартиени пликосе, имах прекрасната възможност да помисля спокойно за няколко минути. Не за Тод, за Оли. И Виктория.

Приключих с папките, взех една писалка и начертах права линия по средата на един бял лист. Не исках да се издавам, затова използвах шифър. „Да кажа на Оли“, а после написах само „З“ и „П“. „За“ и „Против“. Много хитро, нали?

В колонката под „З“ вписах:

1. Виктория е пълна глупачка.

2. Виктория му изневери.

3. Той ще се ожени за нея и така ще се направи на глупак.

4. Виктория може да носи детето на Тод, а Оли ще трябва да го отгледа, без да знае, че е изчадие на злото.

Хм. Дори и само като си мислех за последното, ми се гадеше. Но едва ли беше възможно. Тод беше прекалено загрижен за себе си, за да рискува с бебе.

5. Бракът им ще започне с лъжа.

6. Ако не му кажа, Виктория никога повече няма да ми позволи да го видя.

После задъвках замислено химикалката и написах под „П“:

1. Оли обича Виктория.

По дяволите! Ето, това беше. Той наистина я обичаше. Щеше ми се да не е така. Щеше ми се да има по-добър вкус. Исках...

Добре. Нямах да мисля за останалото. Нямах смисъл.

Въпросът бе, че преди Досадната Виктория имаше Досадната Фей и Досадната Рианон. Оли харесваше определен тип жени, а аз определено не бях от тях. Неговият тип бяха жените, които не се дразнеха от хлъзгавото бельо и не смятаха високите токчета за садистично оръдие. Бях му дала безброй възможности да ми каже, че я мрази. Но единственото, което той бе направил, бе отново да се върне на темата за сватбата.

Виктория беше права. Ако ставаше дума за еднократна изневяра, не можех да съсипя живота на Оли, като му кажа. Нищо че много исках.

Смачках листа. После го разгънах и методично се заех да го късам първо на четири парчета, после на осем, после на съвсем малки конфетки.

— Луси.

Вдигнах очи и забелязах Бъфи, застанала неуверено до бюрото ми, която ме гледаше как късам невинното парче хартия.

— Мисля — нервно започна тя, — че искаше да се видиш с господин Мейл, нали? Е, той току-що пристигна.

Изобщо не бях забелязала да влиза. Позвъних в кабинета му.

— Да? — обади се Тод. Звучеше неимоверно самоуверен. Нямах никакви грижи на този свят.

— Господин Мейл — започнах аз, влагайки в тона си точната доза от подчинение и съблазън. — Питам се дали не бихте желали... кафе!

Последва пауза и той се засмя.

— Кафе — повтори той. — Разбира се. Донеси ми го.

Отидох до машината и направих капучино. Странно, но ръцете ми трепереха. Докато хапвах сандвича със сирене на гара „Виктория“, всичко ми се бе струвало толкова просто.

Джейд скочи на крака.

— Аз ще го занеса на господин Мейл — собственически заяви тя.

Бъфи настръхна и видях как зад бюрото си Джеймс вдигна очи към тавана. Стиснах здраво чинийката под чашката.

— Няма нужда — мило възразих. — Той изрично помоли мен. Мисля, че иска да... хм... да ми даде някаква задача.

— Обади ми се веднага щом свършите — сопна ми се тя. — Имам среща с него извън офиса след двацет минути. Затова не губи от ценното време на господин Мейл.

Усмихнах ѝ се.

— Джейд, мога да ти обещаая, че няма да му губя времето.

Всъщност тя още повече затвърди решимостта ми. Успях да занеса капучиното чак до кабинета на Тод, без чашата да затрака в чинийката, и дори успях да затворя вратата зад себе си с една ръка.

— Здравей, Тод — поздравих го с най-съблазнителния си, дрезгав глас.

— Луси — той се ухили. — Съвзе ли се след сутрешния си сблъсък с реалността?

— О, да — отвърнах. Оставих чашата на дъбовото бюро. — Ето ти капучиното, точно както го харесваш. С обезмаслено мляко и щипка канела.

— Ммм! — измърка той и се обърна да го вземе. Пъхнах ръка в сутиена си и порових там. Опитвах се да го направя скришом. Но за съжаление Тод долови движението ми и се обърна. По дяволите!

— Е, Луси — подхвана той с онзи дрезгав глас, който преди ми се струваше страшно съблазнителен. Какво ли съм си въобразявала? Беше толкова изтърган номер. — Май си доста палава, а?

— Ммм, много палава — казах аз. Стараех се да не изпадам в паника.

Не биваше да идва до мен! Не биваше да ме прегръща. Или още по-зле, да пъхне ръка в сутиена ми или нещо подобно!

— Малката ми афера тази сутрин май те възбужда, а? — стана от бюрото си и с отвращение забелязах не особено внушителна подутина отпред в панталона му. — Сигурно цяла сутрин си се чудила как се е представила Виктория. Да не би да си нетърпелива за собственото си прослушване?

О, господи!

Усмихнах се безпомощно, като се надявах да не извърша някоя глупост. Например да го замеря с някоя от саксиите.

— Ела насам, съкровище, да видим какво имаш — сладострастно се ухили той.

— Ще дойда — чух се да отговарям. — Само секунда. Ще ти покажа какво имам. Ще ти дам всичко!

Тод се засмя доволно.

— Браво, момичето ми! Дълго чаках.

— Има само още нещо, което искам да изясним — задъхано се обадох аз. — Нямам представа как да реша проблема, но съм сигурна, че ти можеш да намериш решение.

— Какво има? — попита той. — Дано не е нещо важно. Готов съм за малко забавление.

Гадост!

— Става дума за Бъфи — успях да запазя спокоен тон. — Заплашва да ни създаде неприятности.

— Не, не си разбрала добре — усмихна се самодоволно. — Бъфи знае, че не трябва да ми върти номера.

— И аз така си мислех — отвърнах аз. — Но тази сутрин тя ми заяви, че ѝ е дошло до гуша. Знае за теб и Джейд... и за Мелиса.

Тод сви рамене.

— Нищо не може да направи.

— Знам — казах аз. — Ще трябва просто да се нареди на опашката като всички останали.

— Сега вече говориш разумно.

— Тя направо полудя, когато разбра за нас. Каза ми, че ще ти докара проблеми, ако не скъсаш с всички, освен с нея.

Тод присви очи.

— Какви проблеми?

— Вече от няколко години е в Лондон — обясних аз. — Каза, че познава журналисти от жълтите вестници. Хора от медиите — снижих глас. — Знае и разни неща, които могат да навредят на политическата ти кариера.

Това май свърши работа. Тод започна да крачи напред-назад и малката подутина в панталона му изчезна, макар че само опитно око би забелязало разликата.

— Просто се тревожа за теб — убедено заявих аз.

— Недей. Ще оправим това — намигна ми. — Луси, сега ще видиш как действа Тод Мейл.

Отиде до бюрото си и натисна копчето на телефона.

— Бъфи на телефона — обади се тя. Зарадвах се, като чух, че акцентът на фермерското момиче отново е заменен с произношението на светска дама. Не биваше да буди подозрение.

— Бъфи, Тод е — сопна се той. — Ела тук! — и затръшна телефона.

Само след секунда Бъфи влезе в кабинета. Затвори вратата зад себе си и забелязах, че трепери. Нямахше значение, нормално беше да е нервна, нали?

— Бъфи — подхвана Тод, — чувам за някакви заплахи от теб.

— Просто ми дойде до гуша, Тод — каза тя. На висок глас. Господи, това трябваше да свърши работа.

— Недей да ми крещиш! — изрева той. — Просто си спомни кой ти плаща заплатата.

— Това означава само, че трябва да си върша работата — отвърна Бъфи и отметна глава.

— Работата ти е да правиш каквото ти се каже. Аз ти плащам наема. Забрави ли?

— Беше ми казал, че го плащаш със средства на компанията — каза тя.

За миг спрях да дишам.

— Аз плащам за него, само това трябва да знаеш — заяви Тод. — Плащам и за скъпите дрехи, които носиш, и издръжката ти всяка седмица. Платил съм дори и за тези перли.

— Както плаща и за моите дрехи и моя апартамент — добавих аз. — Нали, скъпи?

— Кого го е грижа, че са фирмени средства? Чула ли си Луси да се оплаква? — Тод поклати глава. — Стига си хленчила и си ме заплашвала, скъпа.

— Не ти вярвам — каза Бъфи.

Той зяпна.

— Какво?

— Каза, че ще ме съсипеш — заяви тя. Съвсем ясно и отчетливо. Господи, дано свършеше работа. — Каза ми, че имаш адвокати, които могат да представят всичко така, сякаш аз съм присвоявала фирмени средства, макар всички да знаят, че гледаш на тази компания като на лична спестовна касичка.

— Компанията е на семейството ми.

— Но ти харчиш всичко за себе си и за гаджетата си — извика Бъфи. — Това е незаконно.

— Не бъди толкова наивна, Бетси-Ан — сурово я скастри Тод. — Законите са за малките хора. Мен никой няма да ме хване, че бъркам в касата. Но ако им кажа, могат да хванат теб.

— Няма да спя с теб повече — отсече Бъфи. — Ти си негодник! — и цялото ѝ лице порозовя от удоволствие.

— Всъщност, Тод — започнах и аз, придвижвайки се към вратата, — тя е права. Ти наистина си негодник.

Цялото му тяло се скова, когато разбра какво става. Просто остана със зяпнала уста.

— Лъжеш, мамиш, изнудваш жените. И си въобразяваш, че щом имаш пари, всичко ти е позволено.

— Добре, Луси — сопна се той. — Взимай си нещата и се махай. И си дръж устата затворена, ако не искаш и ти да се озовеш в съда!

— О, и между другото Бъфи каза, че си най-лошият любовник, който някога е имала — добавих аз. — Било цяло мъчение.

— И двайсетте секунди — обади се Бъфи.

Спогледахме се и избухнахме в смях.

— Кучки! — изръмжа Тод.

— Стига, спокойно, Тод — казах аз. Отворих вратата на кабинета му и погледнах зад гърба си, за да не би да опита физическа разправа. Имах свободен изход към външната врата. Пък и Джеймс стоеше

отвън, точно до вратата, със скръстени ръце. — Не е хубаво да използваш такива думи пред полицаите.

После пъхнах ръка в сутиена си и измъкнах диктофона.

Всички впериха очи в него. Особено Тод.

— Тод — извика Джейд, — какво става? Какво са ти наприказвали тези двете, скъпи? — вторачи се в нас напрегнато. — Мисля, че и двете трябва да знаете — извика тя, отмятайки дългата си руса коса, — че двамата с Тод имаме сериозна връзка — тя загледа влюбено Тод. — Трябваше да им кажа. Сега всичко е ясно. Защо да крием любовта си?

— Млъкни! — извика Тод.

— Ти! — кресна Мелиса, зяпнала Джейд. — Ти ли си тази, която се среща с моето гадже? А аз през цялото време си мислех, че е Бъфи!

— Тод се е срещал с всички в този офис — спокойно обясних аз. — И едновременно с това поне с още една друга жена, извън офиса.

Мелиса остана с отворена уста.

— По-важното е, че той е изнудвач и негодник, който тормози сексуално подчинените си. И трябва да иде в затвора — тържествуващо вдигнах диктофона нависоко. — Ще направя няколко копия за пресата, а после ще изпратя това в полицията.

Тод скочи напред, но Джеймс прегради пътя му, като сложи ръка на вратата.

— На ваше място не бих го направил — каза той.

Тод се озърна диво из стаята. Пет чифта очи го гледаха с враждебност.

— Вижте какво — каза той след миг, — всички ме чуите. Никой не знае за това, освен нас. Сигурен съм, че можем да измислим нещо — прокара ръка през косата си, опитвайки да се съвземе. — Някакво финансово споразумение. В замяна на подписване на обвързващ документ за поверителност...

— Нека се изясним — каза Джеймс. Изисканото му произношение изведнъж прозвуча много делово. — Искате от нас да подпишем нещо, в което да заявим, че няма да разкрием пред никого, че присвоявате средства от компанията, така ли?

— Или че ме изнудваше за секс? — обади се и Бъфи.

Тод сви рамене. Наистина беше невероятен. Не можех да повярвам, че се надява да се измъкне от цялата каша.

— Всеки си има цена — отсече той. — Всички тези момичета имат. И така, ще се споразумеем ли за милион лири на човек?

Един милион лири. На всеки. Над цялата групичка сякаш за миг се спусна някаква магия.

Но Бъфи първа се окопити.

— Аз нямах цена — каза тя. — Обичах те. Толкова по-зле за мен. Но сега искам само да те видя зад решетките!

— Почакай — намеси се Мелиса с много решителен вид. — Почакайте. Бъфи, може би всички ние заслужаваме някаква компенсация. Няма защо това да излиза оттук.

— О, има — заяви Джеймс.

Всички се обърнаха към него.

— Госпожице Евънс — каза ми той. — Аз ще взема касетата, ако обичате.

Поклатих глава.

— Тя ще отиде право в полицията.

Той бръкна в джоба на двуредното си сако и извади нещо. Малко портмоне. Отвори го.

— Джеймс Фостър — представи се той. — Отдел за злоупотреби в особено голям размер. Господин Мейл, вие сте арестуван.

Мелиса извика тихичко и стисна здраво бюрото си. Бъфи и Джейд го изгледаха с мрачно задоволство. А Тод само изправи рамене и ми се сопна гневно:

— Мислиш се за много хитра. Страхотната Луси Евънс. Вече не си онова хлапе, което трябваше да бъде научено да носи обувки с висок ток и да се държи като момиче. О, не, сега си истински Шерлок Холмс в къса пола, така ли? Е, нека ти кажа нещо. Имам адвокати. И те ще ме измъкнат. Ще се махна от този противен малък остров, където слънцето никога не грее, и ще се върна в Съединените щати — гласът му бе изтънял и станал писклив. Струваше ми се, че ще изпадне в истерия. — И ще стана сенатор, докато ти ще седиш завряна в някоя дупка като нещастна секретарка! И ще имам истинска дама до себе си. Можеше да си ти, Луси. Но Виктория ми каза всичко. Че си толкова женствена, колкото и руска състезателка по вдигане на тежести. Че си просто една мъжкарана, която съсипва мъжете!

Джеймс грубо го завъртя на другата страна — не му беше нужна много сила. Как не бях забелязала досега какъв слабак е Тод? В честна

борба сигурно и Виктория можеше да го победи.

— Но сега постъпвам като жена, Тод — мило се усмигнах аз. — Такава бях и преди да те срещна. Проблемът е, че ти си толкова женствен, че не можеш да се справиш с нещо по-сериозно от някоя кукла Барби. А дори Барби в наши дни вече е астронавт и учен. Свиквай, Тод. Никога не съм имала нужда от уроци по женственост от теб. Но ти трябва да се научиш как да бъдеш мъж.

Всички момичета, освен Мелиса, ме аплодираха.

— Е, ще има достатъчно време — мрачно обяви Джеймс. — От пет до десет години, предполагам. Ще се свържем с вас, госпожице Евънс, госпожице Колвърт...

— Не забравяйте и мен! — извика Джейд. — И аз искам да свидетелствам!

— Отлично — каза Джеймс. — Наши служители ще ви посетят в дома ви. Приятен ден, дами — весело се сбогува с нас той и побутна настоятелно Тод към вратата.

Погледнах към Бъфи. А тя вдигна високо длан, за да я плесна за поздрав по американски, което бе съвсем на място. Затова я плеснах по дланта и тя извика радостно.

— Какво ще правиш сега? — попитах я аз.

Бъфи сви рамене.

— Нямам представа. Ще се изнеса от апартамента му. Не че имам къде да отседна.

Записах ѝ телефона си.

— Обади ми се довечера. Ще ти намеря къде да останеш, поне за известно време. Сестра ми има свободна стая за гости или пък един приятел... — гласът ми заглъхна. — Е, поне у сестра ми има място.

— Благодаря, Луси. Ти си истинско съкровище — каза Бъфи.

— Не мога да повярвам какво направихте вие трите! — долетя пронизителен вик. Погледнах натам и видях Мелиса, която се бе отпуснала на дивана в приемната. Цялото ѝ тяло бе напрегнато като струна и гледаше и трите ни с безкрайна омраза. — Ще го пратите в затвора! Не знаете ли кой е той? Той струва...

— Едно голямо нищо — заяви Джейд. — Безполезен глупак — това е той.

Мелиса отметна грижливо сресаната си руса коса.

— Е, аз ще го защита. Вие трите явно никога не сте изпитвали това, което съществува между нас. При нас става дума за истинска любов. Ще застана на страната на Тод. Ще го подкрепям. Може да се обърне към мен за утеха...

— Мелиса, не мисля, че е искал теб повече от някоя от нас — обади се Бъфи. — Спеше с всяка, която му беше подръка. Просто въпрос на удобство.

— Вие го предадохте! — изпищя Мелиса. — Всичко е само ревнив опит да съсипете съвместното ни бъдеще! Никога няма да разберете нашата свята връзка!

— Не мисля, че и Тод я е разбирал особено — сухо я прекъснах аз, — ако се съди по това, че го сварих в леглото с една брюнетка тази сутрин, или по предложението, което ми направи преди... — погледнах часовника си. — ... около двацет минути.

Мелиса отново изпищя.

— Лъжкия! — извика тя. — Кучка!

След тези мили думи махнах за довиждане на Бъфи, а после си взех такси обратно до „Пелъм хаус“.

Лицето на Тоби се набръчка от смях, когато му разказах цялата история.

— Диктофон — каза само той. — Великолепно, по дяволите, ако ме извините за израза.

— Не беше много добре изпипан план.

— Най-добрите никога не са. Е, предполагам, че това е краят за мен. Ще изгубя работата си и пенсията ми ще отиде... — остарялото му лице се набръчка още повече. — Но си струваше — каза след малко.

— Не е така. Няма да загубиш работата си.

— Ще затворят агенцията. Отдаването под наем и поддържането на имотите — въздъхна. — Няма да има кой да ми плаща заплатата.

Поклатих глава.

— Виж, Тод никога през живота си не е свършил нещо полезно. Мога да се обзаложа, че всичко е било уредено от мама и татко, които са в Кънектикът. Някоя по-голяма компания е собственик на „Мейл акомодейшънс“ и можеш да ги съдиш.

— Нямам пари за адвокат — каза Тоби. — Законът не е за обикновените хора, госпожице Луси. А за онези, които могат да си го позволят, като Тод Мейл, О. Джей Симпсън и други такива.

Тонът му бе толкова сериозен, че едва се сдържах да не се разсмея. Не исках да наранявам чувствата му.

— Ще ти намеря адвокат — заявих уверено. — Един... мой добър приятел.

Трябваше да се видя с Оли поне още веднъж. За да си вземем сбогом. Сигурно можеше да излезе и нещо добро от цялата ситуация, освен пак да вдигна цената на хартиените кърпички за нос още щом изляза от апартамента му.

— Е — с нотка на съмнение каза Тоби, — това ще е много хубаво.

— Не се тревожи — отвърнах. — Всичко ще се нареди. Ето телефонния ми номер — написах му го. — За всеки случай. И не си прави труда да почистваш апартамента ми. Скоро ще дойдат от полицията. Всичко вътре е вещественно доказателство.

Лицето му се набръчка от смях.

— Грижете се за себе си, госпожице Луси — пожела ми той.

— Довиждане, Тоби.

— Довиждане, госпожице — каза той. — И, госпожице... Браво на вас.

Седях в разкошната дневна на Кати, пиех чай и се опитвах да овладея усещането, че всичко се върти бясно около мен.

Обадих ѝ се в офиса и тя каза да ида направо у тях. Щяла да позвъни на портиера да ме пусне. Каза, че и Бъфи може да остане да преспи тази нощ, ако иска. Не знам какво бих правила без Кати.

Щях да си ида у дома, вероятно щях да се прибера у дома.

Това всъщност беше отлична идея.

Диванът беше голям и мек и свита на него пред телевизора, се почувствах много приятно и уютно. Вероятно заради шока. Знаех, че това няма да продължи дълго.

Не можех да повярвам, че само допреди два дни все още бях гадже на Тод — е, поне едно от гаджетата му. Не ми се вярваше, че изобщо съм се познавала с Тод. От сутринта бяха изменили само

няколко часа, а вече всичко сякаш избледняваше. Струваше ми се като нещо, случило се с някой друг. От самото начало трябваше да усетя, че е прекалено хубаво, за да е истина. Кой би взел напълно неподготвена рецепционистка и изведнъж би ѝ дал луксозен апартамент и петнадесет хиляди за дрехи? Да, вярно, бях му приятелка. Или поне една от многото. И докато отпивах от чая си, обзелите ме топлина и спокойствие постепенно се изпариха и се почувствах просто глупава.

Разбира се, Тод беше негодник. Но и страшно красив, сладкодумен, богат негодник, а такива като него могат да излизат с когото си искат. Какво ме бе накарало да си въобразя, че ще иска да се среща с момиче като мен?

Та аз не можех дори най-добрия си приятел да накарам да излиза с мен.

Всъщност тотално бях оплескала живота си.

Бях на двадесет и четири. Нямах работа, нито гадже, нито жилище и никакви спестени пари. Дори и целият екип, поддържащ имиджа на Тони Блеър, да работеше за мен, автобиографията ми пак нямаше да изглежда добре. За когото и да било.

По дяволите всичко! Нямах да седя така и да се самосъжалявам. Дори животът ми наистина да бе пълна катастрофа, самосъжалението нямаше да го оправи. Щях да изляза и с парите на Тод да си купя някакви модерни и скъпи маратонки, широки и удобни за бягане спортни панталони и спортно бельо; щях да си ги приспадна от заплатата за последната седмица. След това щях да занеса останалото в полицията. А после щях да се върна, да се преоблека и да изляза да тичам.

Върнах се в апартамента след четиридесет и пет минути. Косата ми бе залепнала за главата, дишах учестено, цялото ми лице плуваше в пот, фондъотенът се бе разтекъл на малки ручейчета, а бузите и челото ми пламтяха.

И се чувствах направо фантастично.

О, божичко! Беше толкова хубаво. По-добро от виното, по-добро от всякакви наркотици. Когато тичаш, сякаш няма нищо около теб. Никакви страхотни най-добри приятели, които предпочитат нафукани кукли Барби. Нито самодоволни, богати лъжци, които излизат с теб и с

още четири други момичета същевременно. Никакви фалшиви приятелки, които всъщност те мразят и само искат да те държат настрана от годениците си.

Нищо, освен мен, пътя и слушалките на ушите ми.

Всичко беше по-различно, докато тренирах. Цветовете изглеждаха по-ярки. Гневът ми сякаш се изпаряваше. И дори Мадона ми се струваше безкрайно мъдра. „Татко, не ме поучавай“, пееше тя. Само ако я бях послушала, когато Тод бе започнал с поучителните си лекции!

Свалих мокрите си от пот дрехи и влязох в банята на Катрин. Измих косата си, сложих ѝ балсам, подсуших я. Облякох джинси и тениска, обух единствения си чифт прилични мокасини. Ммм! Направо ми идваше да умра от удоволствие. След толкова месеци на високи токчета, сега все едно ми правеха масаж на краката!

После небрежно изсуших косата си със сешоара и я пригладих с четката. Тръгнах към банята да...

Само момент. Какво щях да правя?

Вдигнах ръка към лицето си и изведнъж спрях сепната. Канех се да си сложа грим. А вече нямаше нужда да го правя, нали? Нямаше го Тод, нито пък Оли. Щях да се обличам както си искам. Може отново да бях стигнала дъното, но поне си бях върнала личната свобода.

Точно така!

Но ръката ми май продължаваше да се движи.

Гримирах се. Само леко. Откраднах си от бронзиращия фондъотен на Кати. Вероятно и съвсем мъничко руж на бузите не би ми навредил.

Така.

Направо се смаях от себе си. Току-що съвсем доброволно си бях сложила грим!

Хмм, можеше пък и да ми харесва да се кипря. Не цялата процедура, разбира се; не харесвах бельото и високите токчета, нито пък проклетите чорапогащници. Но малко бронзиращ фондъотен нямаше да ме убие. Лек коректор за торбичките под очите. Дори и малко парфюм...

Когато изглеждах добре, се чувствах по-добре. А днес това си струваше усилията, нали?

Щеше да ми е нужна цялата подкрепа, която можех да получа. Трябваше да се обадя на Оли. И се налагаше да го направя, докато е на работа, защото не исках да рискувам Виктория да вдигне телефона, ако му се обадя у дома вечерта.

— Оливър Маклауд — обади се той.

Странно колко различни са хората, когато са в офиса. Какъв глас само. Беше си Оли и все пак не беше той. Говореше отсечено и рязко, защото очевидно бе важен човек. Но освен това звучеше изтощен и някак измъчен.

— Луси Евънс — представих се аз. Също се опитвах да бъда делова. По-добре, отколкото да се разплача, нали?

— Луси! — възкликна Оли. Поне не се подразни особено. — Как си?

— Трябва да те видя отново — казах само.

Той въздъхна.

— Толкова скоро? Тук съм затрупан от работа. На някои хора им се налага да си изкарват сами прехраната. Нямаме си прекрасни апартаменти, получени като подарък от някого.

— Нито пък аз — отвърнах. — Скъсах с Тод.

— И той те накара да си подадеш оставката ли? — възмути се Оли. — Не те е уволнил, нали?

— По-лошо е, отколкото си мислиш — казах. — Всъщност трябва да поговоря с теб и за това. Може би имам клиент за теб.

— Няма да работя за Тод Мейл — отсече Оли.

— Ще работиш против него — обясних кратко. — Познавам един възрастен човек, който трябва да го осъди. Но няма никакви пари. Възрастният човек, не Тод.

Последва кратка пауза.

— Да не си пила? — попита той и за щастие сега гласът му звучеше като на предишния Оли. От времето преди Виктория. Всъщност от това направо ме заболя сърцето.

— Не. Но видях как арестуваха Тод и го отведоха зад решетките. За злоупотреба в особено голям размер — въздъхнах. — Много е сложно и трябва да ти обясня всичко. И да се сбoguваме.

— Какво? — възкликна той. — За какво говориш?

Само да не заплача, да не заплача.

— Напускам Лондон — казах и веднага щом го изрекох, разбрах, че е истина. — Трябва да подреда живота си. Ще се върна в Кент. И не мисля, че ще идвам пак.

Оли не каза нищо.

— И няма да дойда на сватбата — продължих аз и сега вече ми стана още по-трудно да сдържа сълзите си. Прехапах устни до болка. — Цялата тази история... ме разстрои. О, да, Тод ми изневеряваше. И не мисля, че мога да понеса нечия сватба.

— Дори и моята ли?

— Дори и твоята — казах аз, доволна, че всички онези прогнози по телевизията се оказаха погрешни и още никой не използваше видеофони. Защото така Оли не можеше да види огромната сълза, която пълзеше надолу по бузата ми.

— Мога да ти отделия малко време в три часа — каза той. — Но имам само петнайсет минути, става ли?

— Чудесно — колкото по-бързо, по-добре. Едва ли щях да понеса още силни емоции днес.

— Можеш да се отбиеш у дома довечера — предложи той. — Виктория ще ни сготви нещо. Ще ни приготви прочутата си „булибейз“ отново — каза той и се засмя.

О, господи! Заболя ме невероятно. Прониза ме като физическа болка в гърдите. Затворих очи.

— Ще помисля — отвърнах и гласът ми прозвуча като от много далече. — Както и да е, ще се видим в три.

— О! — каза само Оли и поклати глава. — Направо...

Представих му съкратената версия. Че Тод е присвоявал средства на компанията, за да плаща на любовниците си, и че се е срещал с още три други жени, докато е излизал с мен. Дори му казах и как тази сутрин бях изненадала Тод в леглото с друга, но заявих, че момичето е било Мелиса.

— Ти наистина ли не знаеше? — за пореден път попита той.

— Разбира се, че не — отвърнах. — Ако знаех, едва ли щях да остана до него, нали?

— Предполагам — каза Оли, без да е много убеден. Това ме накара да замълча за миг. Всъщност се зарадвах. Предпочитах да се ядосвам, вместо да плача.

— Предполагаш ли? — възмутих се аз. — Какво, да не мислиш, че бих се примирила с това... защото е богат?

— Не знам — каза Оли и ме изгледа строго. — Какво друго би могло да те привлече в него, Луси? Какво изобщо би накарало момиче като теб да излиза с него?

— Красив е — отвърнах аз.

Оли небрежно сви рамене.

— Хилав слабак, ако питаш мен.

— Е, не те питам. И беше мил с мен в началото. Възхищавах се на постиженията му в компанията... — замълчах. — Онова, което си мислех, че са негови постижения, разбира се.

— Значи парите не са имали никакво значение?

— Абсолютно никакво. Имам предвид, че е приятно да те водят в изискани ресторанти и да ти дадат хубав апартамент...

— Аха! — тържествуващо възкликна Оли. — Не можеш да ме заблудиш, Луси, прекалено добре те познавам. Вие, момичетата, все се преструвате, че парите нямат значение, но те винаги имат.

— Това е нелепо.

— Наистина ли? — тъжно попита той.

— Няма нищо лошо в това да харесваш хубавите вещи. Те са допълнителен бонус. Но не е редно да излизаш с някого само защото може да ти купи разни неща. Разбираш ли къде е разликата?

Оли задъвка устните си. Лош знак.

— Освен това — предизвикателно продължих аз — е напълно редно да искаш мъжът да има добра кариера или поне да възнамерява да направи такава. Длъжен е поне да се опитва. Защо да излизаме с някой лентяй?

— Предполагам, че е така — неохотно призна той. — Макар че твоята кариера не беше особено бляскава, нали?

— Да, вярно. Но ми беше забавно — възразих аз. — И никога не съм искала от гаджетата си да плащат нещо. Но вероятно е имало — разтворих пръстите си около половин сантиметър — ей толкова истина в онова, което ти каза. Беше време да стана малко по-сериозна. Дори

може би — добавих неохотно — да опитам някои чисто женски нещица. Просто отидох прекалено далеч.

— О, Луси! — въздъхна той. — Какви глупави грешки правим всички, нали?

Сърцето ми подскочи и бавно се преобърна.

— Да не би... да имаш предвид Виктория?

— Не, ти си права — каза той. — Просто съм прекалено чувствителен. Знаех каква е Вики. Тя не е като теб.

Абсолютно вярно.

— Харесва по-изтънчени неща — продължи той. — Нуждае се от повече пари, за да живее. И аз го знаех, харесваше ми. Просто... — май се чувстваше неловко.

— Не е нужно да ми казваш нищо, ако не искаш — съчувствено се обадох аз. „Да, нужно е! Разкажи ми всичко!“

— Когато започнахме да излизаме, тя можеше да си позволи да си ги купи сама. Печелеше добре. Може би не колкото мен, но...

— Виктория изкарва по шейсет хиляди — възкликнах аз. — Какво имаш предвид с това, че не печели колкото теб?

— Аз изкарвам доста повече — обясни извинително Оли.

— Не може да бъде! — примигнах насреща му. — Всичките ти пуловери са с дупки. И караш „Форд“.

— Не се вълнувам особено от материалните неща — обясни той. — Току-що изплатих ипотеката, купих си малко акции на борсата и разни такива. Не искам да работя вечно.

— Да не би да си таен милионер или нещо подобно? Значи все пак наистина водиш двойствен живот като Джеймс Бонд.

— Не казвай на Вики — сепна се Оли. — Ще похарчи всичко за обувки!

— Устата ми е запечатана — обещах аз. Също като съдбата ми, нали? Този ден ставаше все по-добър с всяка изминала минута. Виктория изобщо не го заслужаваше.

— Както и да е... донякъде ми харесваше идеята за жена, която работи. Не става дума толкова за парите. Това просто я прави поинтересен човек. Винаги съм харесвал това у Вики, нейната амбиция, устрема й. Не е като мен. Знаеш за дупките в пуловерите ми — призна си той.

— А сега тя не иска да работи. Е, нали каза, че иска да бъде майка — стиснах зъби. Това направо ме убиваше, да проявявам съчувствие към него. — Това си е работа на пълен работен ден. Сигурно ще бъде също толкова интересна. И дори повече — излъгах аз. Горките мъничета, да имат Виктория за майка! Дано поне не са момичета. Сигурно щеше да им докара комплекси и да ги принуждава всяка сутрин да се теглят.

— Да — каза Оли. — Но... знаеш ли, тя спомена за бавачка.

— Защо? — избухнах аз. — Щом няма да работи...

— Това казах и аз. А тя отвърна, че ще ѝ трябва време да се грижи за себе си — Оли ме погледна притеснено. — Ти си най-добрият ми приятел, Луси. Какво мислиш?

Не можех. Просто не можех. Щях да се оттегля. И това беше всичко, което можех да сторя.

— Мисля, че това е нещо, за което двамата с нея трябва да се разберете — казах аз и гласът ми прозвуча студен и далечен. — Наистина не е моя работа — погледнах часовника си. — Както и да е, останаха ни само пет минутки. А трябва да ти разкажа за Тоби, за да поемеш делото му. Ще го направиш, нали?

— Разбира се — тъжно отвърна Оли. — Бих направил всичко за теб.

Набързо му обясних ситуацията и му дадох номера на Тоби. Оли си го записа в големия жълт бележник, кимна и каза, че има отлични шансове за голямо обезщетение.

— Добре — приключих аз. — Трябва да тръгвам.

— Какво? — стресна се Оли.

— Петнайсетте минути изтекоха. Време е за следващата ти среща.

— Ще я отменя — веднага заяви той.

— Не — възразих аз. — Ще се прибирам. Вероятно няма да се срещаме често в бъдеще, откровено казано — в гърлото ми бе заседнала голяма буца. Трябваше да се махна. — Затова просто ще ти кажа довиждане.

— Какво? — възкликна той. — Не се шегувай, Луси! За бога! Ти да не си олимпийски състезател по бягане? Сякаш нямаш търпение да се отървеш от мен!

Въздъгнах.

— Наистина е много, сложно, Оли — казах. — Просто искам да се махна от града и... и да забравя Тод.

Сините му очи се присвиха.

— Да. Определено изглеждаш съкрушена. Не мислех, че си го обичала.

Нещо в мен се прекърши.

— Ти пък какво разбираш от любов? — попитах аз. — Затворен си в собствения си свят, където всичко е розово и идеално!

— Нищо не е идеално — отвърна Оли. — Няма идеални неща — прокара пръсти през русата си коса. — Слушай, ела довечера. Моля те! Просто мини за вечеря. Ще говоря с Виктория. Не заминавай така.

По-скоро бих си прегризала китките, отколкото отново да седна на една маса с нея.

— Няма да мога, Оли — отвърнах. — Ще ти се обадя от Кент. Става ли така?

Той отвори уста да възрази. Но на вратата се почука и влезе секретарката му, последвана от едър мъж в костюм и шарещи очи.

— Господин Елтън — представи го тя. — О, извинете, господин Маклауд, не знаех, че сте зает.

— Всичко е наред — обадих се аз и грабнах чантата си. — Тъкмо си тръгнах. Довиждане, Оли — и излязох, преди той да успее да каже нещо.

Бъфи беше оставила съобщение на мобилния ми телефон, че ще остане при своя приятелка. Слава богу, защото тази вечер не исках да виждам никого. Беше едва пет часът, а се чувствах толкова изтощена и потисната. Напълних ваната, после написах на Кати бележка, че имам главоболие и си лягам рано. Уж щеше да е само извинение, но когато дръпнах завесите и се пхнах в леглото с усещането, че направо ще ми се пръсне сърцето, заспах още преди главата ми да докосне възглавницата.

Когато се събудих, приближаваше десет. Измъкнах се от леглото, разтворих завесите и видях, че денят е мрачен, макар да беше едва краят на лятото. Сивите облаци подхождаха на настроението ми.

Взех си душ и се гримирах. После събрах всичко, което имах, в една от пътните чанти на Катрин, оставих ѝ нова бележка и тръгнах

към метрото. Не беше много любезно да преспя у сестра си, без да разменя и една-едничка дума с нея, но не можех да остана повече. Лондон ме задушаваше. Исках да си ида у дома.

Стигнах до „Черинг крос“, където влакът вече чакаше на перона. Грабнах билета, едно кафе и последния брой на „Хийт“. Не че щях да чета. Но и не исках никой да говори с мен. Ако изглежда, че си заровил нос в списанието, никой няма да ти досажда.

Притесненията ми се оказаха излишни. Беше десет и половина и никой не пътуваше за Тънбридж Уелс. Седях сама във вагона, ако не броим пияния, който май бе пристигнал в Лондон заспал и сега явно щеше да се върне по същия начин в Хейстингс. Морският въздух със сигурност щеше да му се отрази добре.

Влакът потегли със скърцане, а аз проверих какви съобщения има на телефона ми. Едно от Бъфи, в което казваше да ѝ се обадя някой път. Едно от Катрин, която се надяваше, че вече се чувствам по-добре. И пет от Оли. Изтрих всичките, без да ги прослушвам.

Слава богу, че си бях взела кафе. Прозорците на влака бяха мръсни, небето — сиво, но кафето беше горещо; и докато се отдалечавахме от Темза, усетих как някаква тежест се вдига от раменете ми. Повече никакви изискани ресторанти и изтънчена кухня, никакво отлежало шампанско от специална реколта и магазини, в които трябва да имаш определен час, за да разгледаш стоката. Никакви разглезени наследници с попечителски фондове, които ти изневеряват, и приятелки, които приличат на кукли Барби. Прибирах се у дома. И точно сега вярвах, че няма да страдам, ако никога повече не видя проклетия Лондон.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувствах се малко странно.

Сякаш стъпих на друга планета, когато слязох на пустата гара в Тънбридж Уелс. Метнах малката си пътна чанта — добре де, пътната чанта на Кати — в едно такси. Шофьорът не спря да ми говори през целия път за това, че бил председател на местната гражданска асоциация и че според всичките му приятели трябвало да се кандидатира за парламента. Кое то беше чудесно, защото от мен се искаше само от време на време да измърморвам по едно „Ммм!“.

Познатите пътища и зелени плетове се нижеха пред погледа ми. Познавах всеки завой, всяка къща. Уха. Завръщането у дома беше невероятно. Сякаш никога не бях заминавала. Сякаш последните няколко месеца бяха само един кошмар. И сега се събуждах. Или поне щях да се чувствам така, ако не беше Оли.

Но както и да е. Стига с това. Сега очаквах малко мир и спокойствие. Нямах да правя каквото и да било поне месец. Само щях да си седя у дома, да гледам спортния канал и да ям от недопечените наденички на мама. Може би щях да ида за риба някой път. И да помисля, не, да медитирам. Не го правех достатъчно често. Всъщност изобщо. Но сега бе идеалният момент да започна. Просто да подреда мислите си. Единственият ми приоритет...

— Дванайсет лири, моля — каза шофьорът.

— О, да — порових в чантата си. Какво правеше другата кола на алеята ни? Трябваше само мама и татко да са у дома. — Ето, заповядайте.

Той ми върна рестото от двайсетте лири, а аз от разсеяност му дадох бакшиш от цели пет.

— Много мило от ваша страна — весело каза шофьорът. — Всичко добро, както казват американците. И не забравяйте да гласувате за либералните демократи.

— Непременно — излъгах аз. — Довиждане.

— Чао-чао! — пропя той и се пресегна да затвори вратата. Направи обратен завой и изчезна надолу по пътя, докато аз се колебаех пред входа.

О, господи! Пак ли беше дошла госпожа Милтън? Приятелката на мама от женския клуб. Не можех да я понасям. Вместо да е майчински настроена и любяща, тя беше радикална феминистка, която не спираше да говори за Симон дьо Бовоар^[1]. Или още по-зле, можеше да е Дерек, нашият луд градинар. Дерек нямаше равен в кръшкането и работният му график се състоеше от пет минути работа, четиридесет и пет минути „почивка за чай“ вътре в къщата, после пак пет минути навън, отново „време за курабийка“ — и все така до края. Нямаше да ми пречи особено, ако не настояваше да участвам в разговора през цялото време. И задаваше милион въпроси. За работата ми, за любовния ми живот — трябваше да се обадя на Джеймс, сигурно можеха да му намерят някаква работа в полицейското управление.

Вероятно от мен се очакваше да му задавам въпроси на свой ред. Само че аз нямах такова желание. Защото не се интересувах от живота му. Сигурно това ме прави лош човек.

По дяволите!

Не беше честно. Идвах си у дома да получа някаква утеха. Да получа малко грижи и внимание. Наденички и горещ шоколад. Исках да си поприказвам с родителите ми и с никой друг. Прекалено много ли исках? Как да разсъждавам зряло за бъдещето си, ако госпожа Милтън или лудият Дерек са наоколо?

О, по дяволите, момент само. Не бяха те. Познавах тази кола.

Входната ни врата се отвори.

— Луси! — извика Емили. Втурна се и ме прегърна здраво.

Притиснах я до себе си, но там, зад рамото ѝ, с мрачното си лице и прегърбени рамене, стоеше и Джордж, бъдещият ми зет и най-скучният човек на света.

— Не е ли прекрасно! — пищеше Ем. — Да не би да си в отпуск? Дошла си да ми помогнеш? Слава богу! Имам нужда от още един чифт ръце. Тук е истинска лудница! Абсолютно се побъркваме! Не мога да се справя със стреса.

— Стрес от какво? — попитах аз.

Тя ме изгледа така, сякаш напълно съм се побъркала.

— Сватбата, Луси — каза Емили. — Проклетата сватба!

Как можах да забравя? Толкова бях погълната от себе си! Но колкото и да се стараех, не успях да превъзмогна ужаса, който ме обзе, докато Емили ме мъкнеше навътре в това, което наистина приличаше на лудница. Или на военнополови щаб за атаката над Ирак например.

Нашата прекрасна и спокойна къща изглеждаше напълно неузнаваема. Навсякъде имаше булчински списания. Не просто по масата или натрупани по столовете; отделни страници бяха скъсани и закачени къде ли не, заедно със списъци и телефонни номера, рецепти и неразгадаеми драскулки за торти и балони.

И това не беше всичко. Мама ми се стори едновременно силно развълнувана и измъчена до болка. Вместо да се спусне към мен и да ме прегърне майчински, тя ме целуна разсеяно по бузата и отново се зае да говори по телефона.

— Да, наистина казах, че поръчката не е окончателно потвърдена — категорично заяви тя. — И сега ви казвам, че няма да бъде орехова, а шоколадова, защото един от гостите ни е алергичен към фъстъци — пауза. — Много добре знам, че орехите и фъстъците са нещо различно, но човек трябва да е предпазлив, нали? — тържествуващо обяви тя, после драматично продължи: — А и вие едва ли искате да видите подобно заглавие в „Куриер“: „Твърдоглав сладкар причинява смъртта на гост на сватба“ — по-дълга пауза. — Е, надявам се — подсмръкна. — Значи пълнежът ще бъде ванилов крем и малини, нали, скъпа?

Емили кимна.

— Записахте ли? Да, това е окончателно потвърдено. Дайте ми номера на факса си — каза мама със страшно делови тон. Номерът на факса ли? Та тя съвсем наскоро бе свикнала да използва химикалка. — Ще ви изпратим писмените си инструкции. Приятен ден — после затвори и тържествуващо обяви: — И това е уредено.

— Представи си само — с истинско отчаяние в гласа каза Емили. — Представи си, ако бяха настояли за ореховата!

— Поръчката не беше окончателно потвърдена — с монотонен глас се обади Джордж. — Ако се бяха опитали да ни я впишат в сметката, можехме да ги съдим.

Зяпнах го. Всички ли бяха изперкали?

— Луси, скъпа — разсеяно се обади мама, сякаш едва сега забелязваше, че съм дошла. — Искаш ли чаша чай?

— Чудесно — оживих се аз.

— Тогава ще направиш ли за всички? — помоли тя. — Аз съм малко заета сега. Наложих се да уволним доставчика на цветя. Можеш да си представиш какъв хаос причини това.

— Аз го пия с полуобезмаслено мляко и точно лъжичка и половина захар — заяви Джордж.

— О, разбира се — мрачно отроних аз. — Няма проблем.

— Имаш ли намерение да останеш тази нощ? — попита мама. — Малко сме натясно.

Погледнах я ужасено.

— Ами така планирах. Искях да остана малко повече от една нощ. Но ако няма място...

— Разбира се, че има! — автоматично отвърна тя, опитвайки се да покаже ентузиазъм. — Аз ще... ще разчистя малко в стаята с кашоните. Някога обичаше да се криеш там с малките си приятелчета и да си играете на разни момичешки игри.

Момичешки игри ли? Това беше спомен от далечното минало.

— Това правеше Кати — напомних й аз.

— О, вярно. Ти играеше на „Донки Конг“ там! Имаше и легло. Помниш ли?

Да, помнех. Скърцащо старо единично легло с изтърбушен матрак, чиито пружини се впиваха в гърба ти.

— Ще сменя чаршафите — обеща мама, забелязала изражението ми.

О, не, сега още повече я бях притеснила. Бе започнала да кърши пръсти, а това го правеше само в моменти на силен стрес, като например онзи път, когато съседът ни заплаши да ни даде под съд, задето не сме подкастрили зеления си плет.

— Не, няма нужда — побързах да кажа. — Така е чудесно. Стаята е фантастична. Само... — гласът ми заглъхна. — Просто се чудех кой е в моята стая, а и в стаята за гости?

— В твоята стая е Джордж — каза мама. — А стаята за гости е забранена зона.

Забранена зона ли?

— Там е командният център — обясни Емили. При това с напълно сериозен вид. — Там правя проектите си. Изработвам на ръка всички коронки на шаферките. А също и украсата за шатрата на открито.

— Най-добре добави и цветята за църквата — мрачно се обади мама. — Викарият е в близки отношения с цветарите, които уволнихме. Те му дават отстъпка. Може да се засегне, ако разбере, че сме се обърнали към други... — погледна ме — стоях си до кухненската маса с ръка на пътната чанта. — Нали искаше чай, скъпа? — напомни ми тя.

Разпознах универсалното кодово повикване, което в нашата къща означаваше „направи чай“, и с увесен нос тръгнах към чайника. Джордж се впусна да обяснява надълго и нашироко колко е наклонен теренът на моравата ни и какъв ще бъде дървеният материал за сватбената шатра. Започваше всяко второ изречение с „Като лицензиран земемер...“.

Но мама и Ем бяха очаровани от думите му. Все едно изобщо ме нямаше. О, господи! Не издържах повече. Къде ли беше татко?

Намерих го в градината. Чак в дъното, седнал на старата дървена пейка, която никой не използваше, защото бе покрита с мъх и птичи курешки. Но въпреки мрачния ден, татко изглеждаше съвсем доволен. Беше с дебел пуловер и четеше стар брой на „Спектейтър“.

— Здравсти, татко — обадих се аз. — Донесох ти чаша чай. И шоколадова курабийка.

Татко вдигна глава и примигна няколко пъти зад очилата си за четене. За миг се запитах дали и той няма да демонстрира всякаква липса на ентузиазъм от завръщането ми. Но после лицето му се разтегна в широка усмивка.

— Скъпа! Кога дойде?

— Преди около половин час.

— Това се казва изненада — възкликна той. — Значи се отби за кратко, а? Откъснала си се за миг от страхотната си работа в света на недвижимата собственост? Как те пуснаха?

Когато татко казваше „страхотна работа в света на недвижимата собственост“, изобщо не ме иронизираше.

— Бях само рецепционистка — обадих се аз.

— Създаваш първото впечатление. Това е от жизненоважно значение за всеки бизнес — незабавно отвърна той и взе чашата. После замълча. — Но защо каза „бях“?

— Напуснах.

— Браво на теб. Пълна скука — заяви татко.

— Не беше особено интересно — признах аз.

— Защо си тръгна? — той унищожи на един залък шоколадовата курабийка и ме погледна изпитателно.

— Стана ми скучно.

— И? — настоя той. Макар да бе спокоен и жизнерадостен по природа, на баща ми нищо не му убягваше.

— И — въздъхнах аз — имах катастрофална връзка с шефа си. Или поне аз си мислех, че е връзка. Всъщност той се е срещал с още много други момичета. И е присвоявал средства на компанията. А сега го арестуваха и вероятно ще се наложи да свидетелствам в съда.

Последва пауза.

— Разбирам — каза татко. Явно търсеше някаква светлинка в цялата ситуация, но тъжната ми история не му даваше достатъчно материал. Въпреки това... — Ти обаче не си била влюбена в него — продължи той. — Защото обичаш онзи шотландец.

— Не, не е така — неубедително отрекох аз. — Както и да е, няма значение. Защото той ще се жени за Виктория Кобхъм и очевидно обича нея.

Татко не изглеждаше убеден, но за щастие се зае с чая си.

— Е, скъпа — обади се пак той. — Значи си се върнала у дома за няколко дни, докато решиш какво да правиш?

— За няколко месеца — отвърнах аз. — Поне докато си намеря работа. Нямате нищо против, нали? — погледнах го неуверено.

— Нещо против ли? — повтори татко. Изглеждаше засегнат. — Миличка, това е твоят дом. Ако питаш нас, можеш да останеш завинаги. Дори не ти трябва да работиш. Можеш просто да живееш тук и да помагаш на майка си в готвенето — добави той леко замечтано. — Ще е хубаво най-сетне да хапнем нещо добре опечено — за разнообразие.

Усетих как сърцето ми се свива и се пресегнах да го прегърна.

— Татко, обожавам те. Но няма да остана прекалено дълго. Просто... трябва да разбера накъде върви животът ми — отвърнах аз. Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Нагоре, скъпа — уверено заяви татко. — Животът ти винаги върви нагоре. Ти си моята звезда.

Винаги ме наричаше така, когато бях съвсем мъничка. Доплака ми се. Почувствах, че съм го разочаровала много. Винаги съм била най-буйната и най-жизнерадостната в нашето семейство, в училище всички ме харесваха, а какво се бе получило сега? Всичките ми сестри бяха преуспели и се омъжваха или пък раждаха деца, докато аз бях просто един голям провал, нямах пари и бях принудена да живея с родителите си.

— Май не съм чак такава звезда — опитах да се пошегувам, но гласът ми излезе леко дрезгав.

Баща ми внимателно остави чашата си върху мъха на пейката и ме погледна в очите.

— Луси — започна той, — не те наричаше така, защото искахме да станеш милионерка или кино звезда. А защото от всичките ни деца ти беше най-весела и жизнерадостна. Винаги се забавляваше най-много. Беше все усмихната — стисна ръката ми. — Каквото и да решиш да правиш, скъпа, ще се радваме за теб. Няма значение с какво си изкарваш прехраната. Най-важното е да не си избереш работа или мъж, които да угасят пламъка в теб. Човек работи през по-голямата част от живота си, както знаеш. И ако работата те кара да се чувстваш нещастен, такъв ще си през повечето време — тонът му беше много сериозен за неговите стандарти. — Не исках да се занимаваш с недвижими имоти. Знаех, че няма да ти хареса. Трябва да откриеш какво обичаш да правиш и после да се заемеш с него. А колкото до мъжете, ами... — въздъхна дълбоко. — Не вярвам, че има единствен подходящ човек за всеки от нас. Има различни хора. Просто когато попаднеш на някой, който ти подхожда, си мислиш, че той е единственият. Ако си решила да забравиш за Оли, някой ден ще се появи друг. Но не бързай. Можеш да намериш нещо хубаво в живота си в почти всяка ситуация, стига да се постараш.

Това бе най-дългата реч, която някога бях чувала от баща си.

— Добре — отвърнах аз. — Добре, татко. Няма да започвам повече скучни работи.

— Радвам се да го чуя — той вдигна отново чашата и вестника си, след като бе приключил с лекцията си.

— И ти казах, че не съм влюбена в Оли — не се стърпях да добавя аз.

Татко не вдигна очи.

— Знам какво каза, скъпа.

Когато се върнах в къщата, мама някак бе успяла да добие още по-измъчен вид. Няколко кичурчета се бяха измъкнали от кока й и й придаваха доста занемарен вид. Отиваше й!

— Скъпа — посрещна ме тя, — познай какво?

— Какво?

— И Катрин и Питър ще дойдат тази вечер — тя вдигна безпомощно рамене. — Къде да ги настаня? Нямам стая!

— Могат да спят на тавана — предложих. — Там има достатъчно място.

— Но няма легло!

— Има. Надуваемото — обадих се аз. — А и фотьойлът горе се разгъва. Така стават две легла.

— Но всичко трябва да се почисти! — проплака мама. — Питър не може да спи там. Той е важен бизнесмен!

— Много ще му хареса — твърдо отсякох аз. Най-добре да му хареса, защото още не му бях простила историята с Естер. — И не се притеснявай за оправянето на леглата и за чистенето. Аз ще се погрижа.

— Сигурна ли си? — с благодарност и надежда попита мама. — Защото се канехме да отскочим до Тънбридж Уелс, за да погледнем няколко рокли, и Ем предложи да дойдеш и да прекараш няколко часа в мерене на различни шаферски тоалети.

Как ли пък не!

— Това може да стане и друг път — казах аз. — Трябва да подготвим стая за Питър и Катрин.

— Да, да, трябва — съгласи се мама. — О, благодаря ти, скъпа. Ще кажа на Емили...

Откъм алеята се чу силен клаксон.

— Това е Джордж — каза мама. — Най-добре да тръгвам, той мрази да закъснява. Чао, скъпа — хукна навън и след нея остана само натрапчивият аромат на лавандулова вода.

Останах сама. Най-сетне. Никога не бях предполагала, че нещо ще ме накара да се заема с огромно желание за чистенето, но явно

сватбеният хаос можеше да го направи. Сватбите бяха най-най-последното нещо, за което исках да мисля в момента.

Отидох до вградения гардероб под стълбището и извадих спално бельо и възглавници. Щом пристигнеше Кати, разбира се, положението щеше да стане двойно по-зле. Тогава тя щеше да обяви собствения си годеж и щяха да заваят шегички за това как сега било мой ред.

Поне Емили щеше да спре да се обръща към мен за помощ. Двете с Катрин можеха да се вманиачават на тема сватби сами. Е, ако се стигнеше дотам, в краен случай винаги можех да грабна някой роман на Джефри Арчър и да седна до татко в дъното на градината. Най-отдалеченото от къщата място.

Почистих горе и доста ми хареса. Работата не изискваше много мислене. Минах с прахосмукачката, разтворих прозорците, изметох разни умрели паяци. Всичко бавно започваше да си идва на мястото и стаята доби много приветлив вид. Подредих книгите на спретнати купчинки и дори намерих празна бутилка от мляко. Напълних я с вода и сложих в нея няколко закъснели рози от градината. Така. Не изглеждаше зле. Всъщност беше прекалено хубаво за проклетия Питър.

Гордеех се със себе си. Доста добра работа бях свършила.

После разчистих малко място в стаята с кашоните, което ми отне повече време. Сложих едно сгънато одеяло върху стария изтърбушен матрак, преди да го застеля с чаршаф — това трябваше да предпази донякъде гърба ми, — и се опитах да подредя повечето от старите ни играчки по лавиците, за да успея поне да разопаковам пътната си чанта. Трябваше ми място, където да прибера дрехите си, но вероятно щях да се промъкна тайничко в старата си стая и да си присвоя едно от чекмеджетата в скрина. И честно казано, само толкова щеше да ми е нужно.

Хм, май трябваше да стана камериерка! Вероятно в това беше бъдещето ми.

Или пък не!

Макар че, като се замислех, не беше нужно да спирам само до работата на камериерка. Вярно, можех да се хвана на подобна работа. И да се справя прекрасно, така че всички да си кажат: „Тази Луси Евънс е най-добрата в бизнеса“. А после, разбира се, да открия собствена фирма „Очарователни камериерки“ или нещо подобно. И да

излезем с някое забавно рекламно послание от рода на: „Нашите камериерки със сигурност няма да ви отегчават с разкази за собствения си живот, докато чистят дома ви!“. Това направо ще съсипе конкуренцията. Даже ще доразвия идеята: „Мълчаливи таксиметрови шофьори — нашите момчета нямат какво да ви кажат“. Обзалагам се, че можем да сложим петдесет процента по-висока тарифа до летището и обратно. А и бездруго, след като изкараме на борсата акции на „Очарователни камериерки“, със сигурност ще се прочуя като онзи тип, който бе основал интернет сайта lastminute.com...

Спрях се, стиснала в ръка четката за прах. Какво си въобразявах? Витаех в облаците. Бях оправила едно легло и вече се виждах като гуру на домакинската работа.

Но наистина се чувствах мъничко по-добре. Баща ми имаше право. Безсмислено е човек да се мъчи с работа, която не харесва. Просто трябваше да реша какво обичам да правя и после да се заема именно с него. Понякога животът наистина е много прост.

Сега вече се чувствах много мъдра.

Звукът от гуми по чакъла на алеята ме изтръгна от мечтите ми. Бяха се върнали! Бързо. Грабнах спортните си панталони и маратонките и изтичах до стаята на татко, за да открадна една от тениските му. Нямах никакво намерение да прекарам следващите два часа в слушане на Емили и Джордж, които обсъждат блаженствата на брачния живот. Знаех, че това ме прави кандидат за титлата „най-лоша сестра на годината“. И определено щях да се присъединя към останалите, когато и Кати дойдеше. Но тя поне щеше да поеме част от напрежението и нямаше да се налага да мисля толкова за Оли...

Взех си уокмена, диска на Мадона и изтичах през входната врата, като подскачах леко, за да загрея.

— Чао! — извиках силно на Емили и мама.

— Излизаш да потичаш ли, скъпа! — извика с цяло гърло мама.
— Ще се видим после!

Още не бях включила музиката в слушалките си. Но все едно. И те вършеха същата работа като списанията във влака, нали?

— Ето я, хукна! — обади се пухкавият Джордж. — Все бяга ли, бяга. От какво ли? — попита той с особено самодоволен вид.

Емили му се намръщи, а аз изтичах покрай тях, загледана право пред себе си, преструвайки се, че не съм го чула.

— Луси си е такава — каза тя. — Винаги кипи от енергия.

Когато се върнах у дома, определено не беше така.

Но се чувствах освежена. Когато си потиснат, няма нищо по-добро от едно наговарващо бягане. Хукваш по хълма и докато се изкачваш нагоре, докато мускулите ти крещат от болка, а ти продължаваш, воден само от силата на волята си, се чувстваш непобедим. С всяко стъпване на земята усещаш, че смазваш враговете си в пръстта. Винаги бях отработвала агресията си по този начин — както и размазвайки извънземните чудовища на компютърния екран.

Всичко изчезваше. Налагаше се. Толкова усилия се изискват от теб, че не можеш да се притесняваш за нищо. Няма как да усещаш болката от разбитото сърце, ако не можеш да си поемеш дъх.

Прибрах се и едва се замъкнах със залитане в кухнята. Май бях прекалила с тичането... имах нужда да си поема малко въздух, после щях да се заема с разтяганията си...

— Ха-ха-ха! — весело се ухили Джордж. — Трябва да отбележа, че изглеждаш страшно привлекателна така, Луси!

Погледнах се в старото и леко замъглено от годините огледало на мама. Да, сплъстена коса, червено като домати лице. Запазената марка на Луси Евънс!

Само от пет минути си бях вкъщи, а явно вече се бях върнала към старите си и съвсем не женствени навици...

Но всъщност не беше така.

— Знаеш ли, Джордж — чух се да казвам, — целта на цялото упражнение е да изглеждаш привлекателен после — махнах с ръка към отпуснатия му корем. — Може и ти да опиташ някой път. Но започни с нещо по-леко...

— Така ли! — възмутено възкликна Джордж.

— Луси! — укори ме мама.

Погледнах разкаяно към Емили. Но тя само кимна и ми се усмихна.

— Знаеш ли, идеята не е лоша, любов моя — отбеляза сестра ми. — Затова Луси винаги си хапва каквото си иска и изглежда невероятно. Изглеждала съм невероятно?

— Благодаря, Ем — измърморих аз.

— Какво, шегуваш ли се? — отвърна тя, привела глава над каталог с копринени платове. — Ние с Кати и Ан трябваше винаги

много да внимаваме. За подходящите дрехи, правилната прическа. А ти можеше просто да си нахлузиш дънките и тениската и пак да си най-красивата от всички ни.

— Няма по-красива от теб, скъпа — лоялно се обади Джордж. — Макар да е вярно, че Луси винаги е била в страхотна форма, същинска кобилка. Жалко, че не можеш да си изкарваш прехраната с бягане, нали, Луси?

Наведох се и се заех с разтягането. Хм!

Не че Джордж можеше да изрече и една сваятна мисъл, но...

Май ми бе хрумнало нещо.

Кати и Питър пристигнаха малко преди шест часа. Мама беше приготвила вечерята — „препечено“ агнешко бутче (което означаваше, че е леко недопечено), не добре изпечени картофи и две бутилки шампанско „Сейнсбъри“. Татко ме погледна с такова отчаяние, че аз тихичко грабнах тавата и я пъхнах отново във фурната, докато мама не гледаше.

— Луси!

Вдигнах очи и видях Катрин.

— Виж — притеснено започна тя, — получих съобщението ти. Но ти избяга! Как си... добре ли си?

— Добре съм — отвърнах. — И без това не бях влюбена в Тод.

— Знам — отвърна тя. — Но Оли Маклауд звъня у нас. Опитваше се да се свърже с теб.

— О! — усетих как нещо в мен се преобръща. — Ще му се обадя — небрежна подхвърлих. — Сигурно иска да ме помоли да си поприказвам с Виктория за сватбата. Тя направо е откачила — махнах към кухнята, която сега изобилстваше от всевъзможни сватбени нещица. — Но напоследък явно е много популярно.

— Да. Значи между вас двамата няма никакви проблеми?

— Абсолютно никакви — излъгах най-нагло. Ставах все по-добра в това. Сигурно трябваше да се запиша в тайните служби...

— Добре — неуверено продължи Кати. — Защото с Питър се канехме да обявим годеща си. Но няма да го направим, ако ти не се чувстваш готова.

Изправих се от мястото си пред фурната и я прегърнах силно, като държах китките си настрани от гърба ѝ, за да не изцапам с мазнина кашмирения ѝ пуловер.

— О, Кати — възкликнах. — Няма нищо подобно. Не искам никой да страда само защото съм малко депресирана. А и вече съм по-добре. Толкова съм щастлива за вас двамата. Мисля, че трябва да споделите новината с целия свят. Даже смятам, че трябва да звънеш на медиите и...

— Престани! — спря ме Катрин и ме перна по рамото. Но се усмихваше. Изглеждаше облекчена.

Последвах я във всекидневната и се постарях да изглеждам също развълнувана и нетърпелива като нея. Наистина по-скоро бих си простреляла сама крака, отколкото да съсипя вечерта на Кати. Тя беше най-добрата сестра на света. И бях щастлива заради нея и Ем. Дори поглеждах към Питър и Джордж и се стараех да не ги възприемам като пълни негодници. Щом прекрасните ми сестри ги харесваха, сигурно имаше нещо хубаво в тях, нали? Нищо че беше скрито много умело.

— Мамо, татко, всъщност и аз имам новина — започна Катрин и прегърна Питър с една ръка. — И ние ще се женим!

Емили изпиця и подскочи във въздуха, разплисквайки шампанското си в лицето на Джордж. Значи все пак можеше да има и нещо хубаво в цялата история!

— По дяволите! — оплака се той. Но никой не го чу.

— О, боже мой! — не спираше да вика и мама. — О, боже мой! О, Катрин! О, скъпа!

Татко бе станал и сега разтърсваше по мъжки ръката на Питър. Чувах го как му казва все неща от сорта на „голям късметлия си, момко“ и „гледай да се грижиш за нея, както е свикнала досега“. Макар че щом видеше надуваемото единично легло и розите, напъхани в празна бутилка от мляко, Питър едва ли щеше да се стресне прекалено много за „стила, на който е свикнала“...

Стиснах здраво чашата си с шампанско и поздравих Питър, когато врявата малко бе поутихнала.

— Ще се грижиш добре за нея, нали — напомних му аз.

— О, тя и сама може да се грижи за себе си — Питър леко наклони глава към мен. — Както сигурно си чула.

— Предполагам, че на всеки може да се случи да оплеска всичко веднъж — отвърнах аз. — Но те предупреждавам, че чета много криминални романи. Знам куп начини да убиеш човек, които са абсолютно неразгадаеми.

Той се засмя.

— Знаеш ли, Луси, Кати беше права за теб.

— О, така ли? Нали не ти е говорила за онзи кон от представлението и прахчетата за сърбеж? — попитах. — Защото бях напълно невинна.

— Не — отвърна Питър. — Каза ми само, че си най-жизнерадостният и забавен човек, когото познава. И че би дала всичко да е като теб.

Май цялото ми семейство бе обхванато от някаква безумна заблуда. Но нямаше да ги разубеждавам. Вдигнах чашата си с шампанско и поздравих и двете си сестри. Беше страхотно, че се омъжвах. И освен това имах нужда от питие...

Сватби.

Защо?

Това бе оценката на събитията, побрана в една дума. Защо? Защо? Когато дойдеше време аз да се омъжвам, щях да отпраша към Гретна Грийн. Или най-добре изобщо да не се омъжвам. И бездруго никой не се редеше на опашка да ми предлага женитба.

Представяте ли си, че изобщо кандидат-булките прекарват цял ден в пазаруване само на чорапи и жартиери? И даже очакват от сестрите си да се заинтересуват от всичко това?

За едно бях права обаче. Катрин и Емили се превземаха най-вече една пред друга. Навсякъде ходеха заедно. С часове разглеждаха с неодобрение разни булчински списания и се смееха на различни рокли. Опитвах се да не си представям как Виктория прави същото. Поне бях сигурна, че не го прави със същото весело чувство. За нея сватбата беше просто работа.

Горкият Оли.

Е, както и да е. Изборът си беше негов.

А и бездруго поне си бях у дома. Никакви сметки за плащане, никакви романтични увлечения. Само ежедневните радости на

битието, докато се опитвах да се промъквам из къщата, без да ме забележат. Така успях да предотвратя, доколкото беше възможно, разбира се, въвличането ми в целия кошмар от бяла дантела и сатен. Постепенно възвръщах предишната си фигура. Всъщност бях започнала да тренирам, като че ли идва краят на света. Така не само прогонвах мислите за Оли, но и избягвах от очите на всички. Тренировките бяха идеалното време, посветено лично на мене си!

Освен това можех да ям от мамините наденички или да погълна четири шоколадови курабийки наведнъж, без да се притеснявам. Замислях се дали да не започна да правя тениски с надпис: „Животът е прекалено кратък за нисковъглехидратни диети“.

В края на краищата, ако не можеш понякога да си хапнеш шоколадово десертче с ягоди и пълнеж, какъв е смисълът?

И заедно с целия този прилив на енергия си бях върнала донякъде и радостта от живота. Да, вярно, сърцето ми все още бе разбито. Висша несправедливост, тъй като дори не бях влюбена в Оли, преди да се появи Виктория — или поне не знаех, че съм влюбена в него. Кое то беше все същото.

Бях разопаковала стария си компютър и го бях сложила в стаята с кашоните, където едва се крепеше на една претъпкана лавица. Нямах място за стол, затова седях на ръба на единичното си легло и избивах извънземните. Бях се прехвърлила от „Междузвездни войни“ на „Дуум 3“. И бях истински майстор в играта!

— Скъпа — татко надникна в стаята ми.

Моментът бе крайно неподходящ, понеже току-що бях изкрещяла с цяло гърло: „Умри, мръсно, умри!“.

— О, здрасти, татко — изчервих се. — Аз... тъкмо си ударих палеца.

— Да — сухо отвърна той. — Чух те да възкликваш: „О, боже!“.

Усмигнах му се.

— Точно това казах.

— Или пък дали не беше „О, небеса!“.

— И това си го бива — съгласих се. — Ще трябва да го запомня.

— Нуждаят се от теб долу — каза той. — Джордж има нужда от слушател, пред който да упражнява благодарствената си реч към шаферките.

Изстенах.

— О, моля те, не!

— Хайде.

— Но аз съм шаферка — изтъкнах факта с надежда в гласа. — Нали все пак речта е и за мен! Ще развалим ефекта, ако я чуя предварително. Седем години лош късмет!

Татко ме прониза с един от специалните си строги погледи.

— Миличка, покажи малко ентузиазъм.

— Е, добре де — недоволно измърморих аз и запазих играта на компютъра си. Измъкнаха ме насила от дигиталния свят, в който бях суперзвезда, и ме върнаха в истинския ми мизерен живот. — Исках само да се прибера у дома, за да си подредя мислите — измърморих аз. — Вместо това ме затрупват с какво ли не. С цялата бъркотия тук.

Стана ми забавно. Почувствах се много доволна от себе си и се запитах дали да не се насоча към писането на сценарии за комедийни сериали, когато забелязах израза върху лицето на татко. Макар обикновено да бе доста търпелив и благосклонен към нас, сега изглеждаше направо суров.

Усетих познатото смирение, което ме обземаше някога, когато погледнех към него. Невероятно е как в мига, в който се върнеш при родителите си, сякаш загубваш петнайсет години от живота си и пак се превръщаш в хлапе. Татко ме гледаше по този начин, когато беше наистина много ядосан. И макар и голяма жена, която скоро щеше да се яви като свидетел в съда, малко се изплаших.

Татко внимателно се промъкна покрай вратата и чантата ми и тежко се отпусна на съгъваемото легло до мен.

— Луси... — започна той.

Ооо! Нарече ме по име. Това се прави само когато някой се кани да ти чете конско.

— Под това „да си подредя мислите“ ти просто имаше предвид да се върнеш у дома и да се сърдиш на света.

— Не е честно! — възмутих се аз.

— Напротив, така е — настоя той. — Седиш си тук и само мислиш за нещастията си. Ти как би го нарекла?

Имаше известно право, но не исках да му го призная.

— Просто се опитвам да реша какво искам да правя с живота си — надуто заявих аз. — Преценявам какви са перспективите ми за кариера.

— Но нали вече се съгласи с мен, че човек трябва да прави онова, което обича — напомни ми татко, сякаш нарочно се правех на глупава.

— Да, татко — спокойно отвърнах. — Но аз харесвам само ръгби и риболов.

— И тренировките, и компютърните игри.

— И хевиметъл. И поп музика. Нали няма сега да ми предложиш да участвам в играта „Поп идол“? Защото вече съм малко стара тепърва да ставам като Мадона.

— Миличка — омекна гласът на татко, — преди си изкарваше прехраната, като пишеше рецензии за „Пакман“.

— Не съвсем. Получавах субсидии — това беше прекалено тясно свързано със спомените ми за Оли. Наместих се по-удобно на леглото.

— Е, сигурен съм, че можеш да измислиш нещо. Ти си умно момиче — усмихна ми се татко. — Не защото има нужда да работиш, казах ти, че можеш да останеш тук завинаги. А защото трябва да си щастлива. А тъжните мисли никого не са направили щастлив. Освен производителите на лекарства.

О, не, не исках да започва с темата за фармацевтичните компании, щеше да се проточи цял ден.

— Сложила си грим! — внезапно възкликна той, сякаш едва сега бе забелязал.

Притеснено докоснах лицето си.

— Не ти ли харесва? — попитах.

— Мисля, че си много хубава. Но ти винаги си такава, а и какво значение има какво мисля аз?

— Не знам — измърморих. — Ти се притесни, когато ти казах, че ще започна работа в агенция за недвижими имоти... Винаги съм била малко мъжко момиче... и на теб ти харесваше така.

— На теб не ти беше приятно в агенцията за недвижими имоти — той ме изгледа внимателно. — Скъпа, харесвам те всякак. Защо се притесняваш от малко грим?

— Не съм притеснена — излъгах. Но той продължаваше да ме гледа вторачено. И се чух да казвам: — Нали разбираш, с теб винаги сме се държали по мъжки.

— По мъжки ли? — удивено ме зяпна татко.

Опитах се да обърна всичко на шега.

— Нали разбираш, аз бях като сина, когото не си имал.

Баща ми застина на мястото си. Имаше вид на човек, когото току-що са ударили под кръста.

— Не ме гледай така — помолих аз и гласът ми леко трепна. Идеше ми да заплача.

— О, Луси! — каза той. — Наистина си много объркана, момичето ми. Нали? — премести се по-близо до мен и ме прегърна с едрата си ръка. — Миличка, нали не си останала с впечатлението, че съм искал да имам момче?

— Вече си имал четири момчета — изтърсих аз. — Сигурно си искал момче!

— Преди да се родиш, може и да е имало нещо такова — без да се притесни, призна той. — Но когато се появи ти, скъпа, когато те взех в прегръдките си, разбрах, че не бих те заменил за нищо на света. Не бих променил нищо. Не бих те дал дори за всички момчета на света — целуна ме по главата.

Прегърнах го. Не знаех защо плача. Наистина е много глупаво да плачеш, когато си щастлив.

— Ще си съсипеш спиралата на миглите — нежно каза той.

— Не съм си сложила.

— О, добре — каза само татко и стана. — Това не е оправдание да не слезеш и да изслушаш Джордж.

Да изслушам Джордж.

Беше ли справедливо? Бях изляла душата си пред татко. И се чувствах... всъщност, чувствах се малко по-добре. Но не можех ли да получа малко време, за да обмисля всичко?

Явно — не.

— „Колкото и обичайно да е за мен“ — за шести път повтори Джордж. — Харесва ли ти това, Луси? „Колкото и обичайно да е“? Обикновено се казва „колкото и да е необичайно“, нали разбираш.

— Много забавно — автоматично отвърнах аз.

— Имам доста опит — сподели той. — Направо ги смаях на годишната среща на любителите актьори от гилдията на лицензираните земемери. След церемонията трябваше да благодаря на всички.

— Ммм — погледнах към кухнята с отчаяна надежда за спасение.

— И после идва моментът, в който сравнявам Емили със скъпоценен камък в короната ми. Защото тя работи със скъпоценни камъни!

— Направо смайващо.

— И след това казвам как се надявам тя да използва бисерите на мъдростта ми!

— Тренировки! — изведнъж отсякох аз.

— Моля? — сепнато попита Джордж.

— О, нищо — измърморих. — Бисери на мъдростта. Като бисери, хвърлени на свинете. Продължавай.

— Е... мислиш ли, че сравнението между мен и необработен диамант е малко прекалено?

Опитах се да се съсредоточа. В крайна сметка с Джордж щяхме да станем роднини. А и Емили го обичаше.

— Може би — съгласих се. — Честно казано, Джордж, основната реч е тази на кума. Не мислиш ли, че на повечето сватби се държат прекалено много речи? Ако бях на твое място, просто бих благодарила на шаферките за добре свършената им работа, на мама и татко за сватбеното тържество, а после и на Емили, че се е съгласила да стане твоя жена. И да отделя най-голямо внимание на това. Тя няма да иска да чуе шеги. Всъщност, колкото по-кратка е речта, толкова повече ще се хареса на всички.

Той се замисли.

— Сигурно си права — каза накрая. — Ще запазя по-дългия вариант за кръщенето, нали така? Тогава само аз ще държа реч.

Кръщенето! О, господи, кръвта на Джордж ще се влее в тази на семейството ми.

— Да — съгласих се. — Само ти ще си център на внимание! — опитах се да го насърча. — Беше наистина забавна реч, Джордж — което си беше вярно, макар че той едва ли го е направил съзнателно. — Хм... знаеш ли, това е важен ден за теб. Ролята ти в тържеството и бездруго е прекалено голяма, за да мислиш за някакви скучни речи. Не че твоята беше скучна...

Край. Спри!

— Браво! — завърших бодро аз.

Сега щеше да ме намрази още повече, нали?

— Какво искаше да кажеш с онова „тренировки“? — проникателно попита той.

— Съжалявам — беше ме хванал. — Просто си мислех за нещо. Въртеше се в ума ми и някак си ми се изплъзна. Но иначе те слушах — оправдах се аз. — Всичките ти шеги за бисери, диаманти... изумруди и всичко останало.

— Нямаше никакви шеги за изумруди — Джордж се отпусна на дивана, който изскърца под тежестта му. — О, по дяволите! Не ме бива в речите — каза той, сякаш споделяше някаква голяма тайна. — Все се надявам, че колкото по-често го правя, толкова по-добър ще стана някой ден.

— Е, никой не умее да държи речи — успокоих го аз. — Освен Уинстън Чърчил, а и той отдавна е мъртъв. Най-добрата реч е кратката. Нали така?

— О, да. Помисли само за наградите „Оскар“.

— Знам. Гледам ги само за да се посмея на странните рокли. Шер има някои страхотни попадения.

— И онзи мъртъв лебед на Бьорк! — засмя се той. Господи, никога не бях подозирала, че Джордж забелязва подобни неща.

— Но какво си мислеше за тренировките? Нямах предвид, че аз трябва да започна да тренирам нещо, нали? — умолително изрече той. — Ем казва, че ме обича какъвто съм, но наистина имам малко коремче...

Коремче ли? Истински търбух, приятел.

— О, не! — ужасено възкликнах аз. — Никак даже! Не бих изрекла подобно нещо. Хм, просто си мислех... — ставаше все по-заплетено с всяка секунда. — За кариерата ми.

— Кариера ли? Не знаех, че имаш такава — каза той.

Поне не бях единственият човек, лишен от чувство за такт, в стаята.

— Мислех, че я караш малко без посока — безцеремонно поясни Джордж.

— Ами реших да се занимавам с онова, което харесвам. А аз харесвам тренировките — отсякох. — От компютърните игри не се изкарват пари, но може да се печели от физическите тренировки, нали? Ще се хвана на работа като фитнес инструктор. В Тънбридж Уелс има

много спортни зали и салони, а аз съм в страхотна физическа форма. Мога да се занимавам с кикбокс, танци...

— Да, но наемат предимно хора със сертификат — изтъкна той.

Това ме накара да се замисля за миг, но само за миг.

— Значи ще получа сертификат — казах. — Ще се запиша в някакъв курс. Ще го завърша с отличие. Тъкмо ще имам някаква цел.

— Сигурно — обади се Джордж. Беше почти толкова ентузиазирани, колкото и аз от речта му. — Защо не?

— Мислиш, че е скучно ли?

— Курсовете за фитнес са пълен боклук! — сопнато отсече Джордж.

Това ме стресна. Не знаех, че Джордж може да реагира толкова бурно.

— Всички са за слаби хора — продължи той. — Била ли си някога в такъв курс?

— Ами да, на мен...

— Харесало ти е? Сигурно, с това тяло — каза той. — Цялата проклета индустрия обслужва единствено хората, които и бездруго са слаби и красиви. Като теб и Ем. А какво да правим ние, останалите? — оплака се Джордж. — Има ли някъде спортна зала, в която да не се срамуваме от телата си? Място, където да тренираме с тежести, без наоколо да се мотаят куп тийнейджъри с физиката на Арнолд Шварценегер, които да се подхилкват?

— Аз...

— Да подвикват: „Слизай от уреда, дебелако“ — горчиво добави той. — И да те питат дали не си изял и техния пай?

Прикрих усмивката си.

И тогава ме осени гениална идея.

— Джордж! — възкликнах аз. Скочих от стола си и го целунах по бузата. — Джордж, това е! Ти си направо гений!

Погледна ме озадачен.

— Няма да работя като обикновен инструктор — обясних аз. — Ще поема специални курсове. Само за хора с наднормено тегло. В много дружеска атмосфера, без никакво осъждане на другите. Ще я караме по-бавно и леко, за да е приятно на всички. И... можем да направим и курс за деца. Напоследък има толкова много дебели деца,

на които връстниците в училище се подиграват... ами ако направя специален курс за тях? Забранен за кльоцави хлапета!

— Страхотна идея — отрони Джордж. — Да ги откъснеш малко от компютърните игри, нали така?

— Компютърните игри ли... не! — плеснах се по челото. — Ще им позволявам да играят компютърни игри! Само най-новите версии, които родителите им не искат да им купят. Ще накарам някой да свърже няколко от колелетата за тренировки с най-страхотните игри и ще могат да играят само ако въртят педалите. Ако искат „Дуум 3“, ще трябва да тренират! Толкова ще се забавляват, че дори няма да забележат. Това ще бъде моят специалитет. „Тренировки, които дори не забелязваш!“ — възкликнах възбудено. — Като на... батут! Децата обожават батута! Той е страхотен за физически упражнения. И ролери... — поспрях за миг. — Ако успея да намеря зала с пързалка... сигурно има такава все някъде! — не исках да се предавам. — Само си го представи!

— Луси! — обади се Джордж. Вече не изглеждаше толкова отегчен. По-скоро беше въодушевен. — Знаеш ли, смятам, че идеята е гениална. Прекалено е добра, за да я отстъпиш на някой друг.

— Но аз нямам пари, с които да направя собствена спортна зала — изтъкнах аз.

— Можеш да намериш — каза Джордж. — Да вземеш заем.

— Не познавам никого с излишни един милион лири. А ти?

— От банката, от банката! — възбудено поясни той. — Ще представиш бизнес план. Бива те в писането. Нали все пишеше онези рецензии. А аз мога да подготвя финансовата обосновка на идеята. Не съм само лицензиран земемер — с нотка на гордост обясни той. — Освен това съм и квалифициран счетоводител.

Никога не бях си представяла, че ще се въодушевя толкова от думите: „Освен това съм квалифициран счетоводител“. Но се трогнах дълбоко. Джордж май смяташе, че може да се получи нещо хубаво. А той... какъвто и да беше Джордж, все пак беше много консервативен по отношение на бизнеса. Щом той си мислеше, че начинанието ще има успех...

— Имаш предвид заем за започване на бизнеса.

— Ще купим някой промишлен обект — продължи той. — И ще го оборудваме като спортен комплекс. С нови машини и уреди с...

— ... „Дуум 3“.

— Точно така. И батутите. И останалото, което изреди. Забавни уреди — поспря за малко. — Знаеш ли, единственият път, когато наистина отслабнах малко, беше, когато карах ски. Защото много ми хареса!

— В това е разковничето. Ако направим така, че хората да не се срамуват от телата си...

— И да не им е скучно.

— В Америка имат най-различни забавни уреди — казах аз. — Например изкуствени скални стени, по които да се катериш. Разбира се, има меки дюшеци и въжета, така че да не се нараниш.

— Звучи прекрасно — нетърпеливо се обади Джордж.

— И може да направим и ледена пързалка!

— Едно по едно — отсече той. — Ледените пързалки са ужасно скъпи.

— Наистина ли смяташ, че ще се получи? — попитах аз.

— Бих се записал в такъв курс — простичко заяви той. — А ти?

Разбира се. Да играя „Дуум“, докато карам колело? Да скачам на батут? Да се катеря по скали? Звучеше много по-добре, отколкото някакъв си скучен курс по аеробика.

— Ще направя съблекарните много приятни — казах аз. — С приглушена светлина, без ярки лампи на тавана, които да подчертават целулитата. И ще има плувен басейн с водни пързалки. И водовъртежи!

— Искаш ли партньор? — попита Джордж, като ме гледаше... трепетно. Гледаше ме нервно! Сякаш бях бизнес гений като Ричард Брансън^[2].

— Разбира се, Джордж — отвърнах. — Няма да се справя без теб. Ако говориш сериозно, разбира се.

— Напълно сериозно — заяви той. — Мислех си да почина една година от бизнеса и да обикаляме по света. Да посетим Тайланд. Да заведем Ем до пазарите на скъпоценни камъни в Бирма...

Погледнах го с възхищение. Какъв потаен човек!

— Но това е много по-забавно — продължи той. — Може дори да отслабна малко!

Баща ми влезе при нас с табла, на която имаше чай и кифлички. Малко недопечени отвътре, но бях свикнала да ги харесвам и такива.

— Как върви речта, Джордж? — бодро попита той, като ме погледна строго.

— Страхотно! — ентузиазирано извиках аз. — Джордж е истински гений, татко.

— Луси е гений — заяви Джордж.

— Двамата ще започнем общ бизнес, татко! — не се сдържах аз. — Ще станем предприемачи в сферата на фитнеса!

— Чудесно, скъпа — спокойно отвърна татко. — Вземи си кифличка, Джордж.

— Не бива — с копнеж в гласа отказа Джордж и потупа корема си.

— Вземи си кифличка, Джордж — настоях аз. — Добави си и сметана. След чая ще излезем на разходка с теб. Човек не може да отслабне, ако мисли за това като лишаване от всичко, което обича.

— Стройна фигура чрез забавления! — оживи се Джордж и си взе две.

— Точно така — подкрепих го.

И изведнъж, макар още нищо да не бе станало, макар да не бяхме провели нито една делова среща, нито пък съставили някакъв документ, разбрах, че всичко ще бъде наред. И не само това. Щеше да е страхотно. Защото идеята бе наистина чудесна. И щях да се занимавам с това, което най-много обичах.

Разбира се, най-големият гений беше баща ми. Целунах го по бузата. Вероятно човек може да бъде щастлив и без любов, без романтични чувства. Ако това, което изпитвах в момента, бе най-доброто, което ме очакваше... може би щеше да ми е достатъчно.

[1] Френска писателка и философка. — Б.р. ↑

[2] Известен британски милиардер. — Б.р. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Хайде, Джоуди! — извиках силно. — Настигни го! Размажи го!

Джоуди натисна червения бутон. Врагът на монитора избухна в огромен облак от кръв и жлъчка.

— Ухааа! — извика тя.

Господи, изглеждаше ужасно. Толкова се гордеех с нея!

Цялата беше обляна в пот. Отпуснатият ѝ гръден кош се повдигаше, бузите ѝ бяха зачервени и горещи, а меката ѝ косица бе залепнала за черепа. Но седеше с изправен гръб и изпънати рамене, а дебелите ѝ крака въртяха педалите на велосипеда така, сякаш идваше краят на света. Вече половин час работеше на предела на аеробната си издръжливост и дори не беше го забелязала.

Наведох се към нея, натиснах няколко бутона и запазих нивото, до което бе стигнала в играта. После превключих скоростта и колелото забави значително.

— Отлично! Направо им скрита задниците — казах аз. — Време е да намалиш темпото, нали?

Джоуди се ухили.

— Каза „задник“.

Повдигнах вежди.

— Така си е. Не казвай на майка си, иначе ще ме убие.

Момичето пак се изкикоти. С едно око следях монитора за сърдечната ѝ дейност, забелязах как се забавя и усетих, че дишането ѝ се успокоява. Тя имаше с доста наднормено тегло, затова трябваше да съм много внимателна.

Само след пет минути вече бе в нормалната си форма.

— Добре се справи — уверих я аз. — Направо си фантастична. Истински професионалист.

Момичето ме погледна с грейнало лице. Джоуди бе на тринайсет години и тежеше седемдесет килограма. Едва ли някога бе смятала себе си за „фантастична“ в каквото и да е отношение. Но откакто бе

започнала да тренира при мен, вече бе отслабнала с десет килограма и при това много ѝ харесваше. Май от всички деца в курсовете тя беше любимката ми.

Когато я видях за първи път, не бях съвсем уверена дали изобщо можем да направим нещо за нея. Бих искала да кажа, че над огромните бузи в очите ѝ е имало скрит блясък или че съм забелязала потенциала ѝ под цялата телесна маса. Но не беше така, видях само едно дебело и нещастно хлапе. Родителите ѝ също бяха огромни като каци. Когато е така, детето обикновено няма голям шанс; ако мама и татко хапват пържени картопки с всичко на масата, децата си казват: „Защо да не го правя и аз?“.

Но въпреки всичко я взех в курса си. Започнах много бавно с нея. На първото занятие не правихме нищо друго, освен да се спускаме по водните пързалки. Тя беше най-дебелото хлапе в курса ми с най-дебелите деца, но поне никое от другите не ѝ се подиграваше. Беше направо забележително; гледаха се едно друго как се поклащат из залата и човек можеше да види облекчението им; никой не можеше да си позволи да се подиграва на другия.

После ловко успях да излъжа цялата група.

Нищо друго, освен забавления. През цялата първа седмица не правехме никакви физически тренировки. Спускахме се по водните пързалки. После отивахме на надуваемия замък, разположен в дъното на залата, където покриваше една грозна бетонна площадка. Качвах ги на колелата, които бяха настроени на автопилот, така че педалите се въртяха сами, а те играеха на игрите. Стараех се да ги науча да идват тук с удоволствие. Да свързват мястото единствено със забавленията.

През втората седмица започвахме с тренировките, но те не го забелязваха; играехме различни игри в басейна и пак се спускахме по пързалките. Изключвах автопилота на колелата и ги нагласях на най-ниската степен; по малко вече въртяха и педалите. Редувахме надуваемия замък с батута.

Бавно-бавно тлъстините започваха да се стопяват. И аз засилвах темпото.

Получаваше се, винаги се получаваше добре. Стига родителите да разбират, че се изисква време, можехме да преобразим всяко дете. И не само тялото му — децата ставаха по-уверени, започваха да

изразяват мнението си. Давах им сили да се бунтуват срещу онези, които им се подиграват и ги тормозят.

И хората ни забелязаха. Залата беше препълнена. Най-тежката част от работата ни бе да отказваме на отчаяни родители, които се обаждаха и се молеха някак да прескочат дългия списък с желаещи, чакащи реда си. Бяха готови да ни подкупят, заплашваха ни, понякога плачеха. Джордж беше наел още треньори, но все пак мястото бе ограничено.

Наистина имахме нужда да купим още нещо.

Още не можех да осъзная добре случилото се. Джордж се оказа гениален. Много бях сбъркала в преценката си за него. От първия ден, когато написахме бизнес плана и го представихме пред банката, той беше направо великолепен. Аз успях да ги омая с ентузиазма и енергията си, а после се намеси Джордж със сметки и графики — и те ни подкрепиха! Събраха глави един до друг и казаха, че ще ни се обадят, и още същия ден одобриха ипотеката ни.

Още същия ден!

Направо изтръпвах при мисълта колко пари дължим. Все още не бяхме излезли на печалба. Но Джордж обещаваще, че и това ще стане. Имахме толкова ангажименти, колкото можем да поемем. Но просто бяхме похарчили ужасно много пари наведнъж.

Джордж беше намерил и мястото. Порутен спортен център в краен квартал на града, с малък басейн и голяма, грозна тренировъчна зала, писта на закрито и ужасен запуснат двор. Беше договорил заеми, за да купим оборудване, после магнахме пистата, сложихме пързалки в басейна, купихме велосипеди и видеоигри и направихме лек козметичен ремонт. Успях да го убедя, че приглушеното осветление е много важно, а той успя да наложи мнението си, че все още не можем да си позволим машина, която да прави вълни в басейна. Но инсталирахме стена за скално катерене в единия край на залата с велосипедите, както и равна площадка за ролерите. Купих и няколко тротинетки за децата, които не успяваха да пазят равновесие на ролери.

Бяхме много заети. Работата беше тежка. Стоях в залата по цял ден. Поне вече никой не ме тормозеше със сватбени планове.

Прибирах се около седем, мама готвеше нещо за вечеря, после си вземах вана и се озовавах в леглото.

Работата беше целият ми живот. Но това си беше моята работа и аз я обичах. Джордж казваше, че ще забогатеем. Не мислех за това, защото се чувствах прекалено уморена. Но и удовлетворена.

Джордж също изглеждаше много добре. Тренирах го, когато провеждах тренировки с инструкторите. Катереше се по изкуствената скална стена и обичаше да се промъква тайничко и да използва надуваемия замък, когато децата ги нямаше. Вдигаше тежести и постепенно развиваше коремните си мускули. Емили беше очарована, макар да се притесни, когато той се отказа от работата си на лицензиран земемер. А когато си сложи обещане на ухото, тя ме попита дали не съм го замесила в някакъв таен култ, където промиват мозъците на хората, но мисля, че тайничко ѝ харесваше. Тя лично му изработи обещане, неин дизайн — мъничък квадратен рубин, обкован в злато и направен така, че да прилича на бурканче с конфитюр.

Впрочем така се бяхме нарекли. „Конфитюр“. Продавахме тениски — най-малкият ни размер беше с надпис „Конфитюр днес, конфитюр и утре“, както и „Мразя фитнеса, обичам конфитюр“. На гърба имаше голям буркан с конфитюр и лъжица в него — идеята ми хрумна от мамините кифлички. Продавахме купища тениски! Всъщност допълнителните аксесоари бяха станали култови в Тънбридж Уелс. А миналата седмица бях предложила на Джордж да започнем да организираме партита. Можехме да даваме мястото под наем в неделя, да предлагаме тренъор за басейна или нещо подобно. Той се съгласи, че идеята е добра, но ми каза също, че се оглежда за нови терени и трябва да започнем да мислим за отварянето на нови клонове.

Вече! Макар да дължахме куп пари. Но той ме увери, че от банката са много доволни от нас и нямат търпение да ни предоставят и нов заем.

Чувствах се добре. Наистина. Играех компютърни игри, тренирах, помагах на хора, които бяха депресирани и се чувстваха зле в собствените си тела. И не само на деца, а и на възрастни. Напоследък дори го бях поставила като условие — ако родителите също са с наднормено тегло, и те да се запишат на курс. Цели семейства отслабваха заедно и много се забавляваха.

Защото, както бях разбрала неотдавна, животът бе прекалено кратък, за да се оставиш на тъжните мисли. Ако обичаш да танцуваш и да подскачаш като идиот, припявайки на Мадона, значи трябва да правиш именно това.

Един от курсовете ми се казваше „Танцувай и подскачай като идиот“. Стана изключително популярен. Използвахме професионална музикална уредба и всяко дете можеше да си избере песен, на която да подскачаме, а за най-глупавия танц имаше специални награди.

А ако харесваш видеоигри, значи трябва да се занимаваш с това. Само че е добре да ги свържеш с нещо конструктивно. Нашите велосипеди с „Дуум 3“ получиха отлични отзиви в пресата! И кой мислите написа обширна статия за „Конфитюр“? „РС геймс галакси“. Сега Кен беше главен редактор там. И след като публикува статията си за моите велосипеди с видеоигри, телефоните ни направо загряха от звънене!

В това беше целият смисъл на живота. Или поне би трябвало. В забавленията. Поне аз бях изцяло за тази идея. Гримът ми харесваше и го използвах — от онзи, който трае дълго и не се разтича, когато се потиш. Дори се бях охарчила за няколко хубави тоалета. Харесвах „Гоуст“ и „Зара“. Но никакви чорапогащници и високи токчета.

Чувствах се щастлива. А нищо не те прави по-привлекателен от щастието. В какво е истинската женственост? Не е в това да носиш дрехи, които мразиш, да внимаваш какво приказваш и да пристъпваш на пръсти около преуспели мъже. А в това да участваш активно в реалния живот, да си щастлив и да се забавляваш. Направо не беше за вярване колко често ме канеха на срещи напоследък. Всички разведени татковци на децата, които идваха в „Конфитюр“, ме канеха да изляза с тях. Дори и един от служителите в банката. Мъжете подсвиркваха след мен по улицата. Джордж казваше, че приятелите му направо го молят да им уреди среща с мен.

Което беше приятно. Караше ме да се чувствам добре. Но бях прекалено заета.

А и бездруго още ми липсваше Оли. Да, вярно, бяха минали няколко месеца. Нямахме вечно да тъгувам за него.

Но това също бе едно от нещата, които бях научила: не си длъжен да имаш гадже, ако не искаш. Това не беше закон. Харесваше ми да съм сама. Щом не можех да имам Оли, значи трябваше да

почакам болката да заглъхне. Вече нямаше да правя нещата наполовина.

Но дори когато човек е най-щастлив и зает и се забавлява страхотно, все пак го боли там, където липсва нещо, усеща се с онази част от сърцето, която е била разбита. Бях се научила да го понасям. Защото такава бе реалността. Нищо не е идеално, животът е горчиво-сладък.

— Джоуди! — погледнах часовника си. Четири без четвърт, родителите й щяха да пристигнат всеки момент да я вземат. Всеки от тях бе свалил около дванадесет килограма и бяха по-големи фенове на „Конфитюр“ и от нея. — Времето ти свърши, излизай!

— Мммм — измърмори недоволно тя.

— И вие също, деца — извиках на другите плувци. В басейна имаше двайсет хлапета с най-новата ми треньорка Джейн; тя самата бе доста едра, но бе отслабнала десет килограма в един от моите курсове, а после ме бе помолила да я взема на работа. Всички деца много я харесваха. Чуха се протестни викове, но Джейн ги измъкна от басейна.

Потръпнах от предчувствието за свободния следобед. Бях си взела половин ден почивка, което означаваше, че мога да си тръгна преди пет. Джейн и една друга инструкторка, Рупа, щяха да поемат следващите ми два курса, а Джордж стоеше отзад в офиса. Чувствах се толкова изморена, че исках само да се прибера и да се плюсна на леглото със списание в ръка. Мама ме бе преместила в таванската стая, така че вече си имах и прозорец, но няхах намерение да остана там. На следващия ден в девет имах уговорка да видя за втори път един апартамент, който си бях харесала. С две спални и близо до „Пантайлс“, в престижния квартал на града. И със собствена градина на покрива!

Щях да засяда рози на покрива. А може би и домати или нещо друго. Свежите домати, откъснати направо от корена, имаха такъв невероятен аромат, бяха най-вкусното нещо на света...

— Луси... — повика ме Лакшми, моят офис мениджър. Беше естествено кльощаво момиче, но въпреки това я взехме на работа. Джордж ме увери, че няма защо да се притеснявам от безкрайната си неорганизираност, след като си имаме Лакшми и всичко върви по ноти.

— Чакат те посетители.

— Родителите трябва да чакат в приемната — отвърнах аз. — На децата са им нужни поне десет минути, за да се преоблекат, прекалено са подранили. Не могат ли просто да почетат някое списание?

— Не са родители — каза тя. — Казаха, че са твои приятели. От Лондон.

Побързах да ида в предния офис. Какво, да не би Бъфи да е дошла да ме види? Или Кен, или пък някой от другите момчета от „РС геймс юнивърс“. Малко се притесних, понеже не очаквах никого, а и офисите ни бяха най-неприятливата част от комплекса. Използвахме стари компютри и не бяхме сменили ярките лампи на тавана, а по дивана в приемната имаше няколко стари петна от кафе — бях го взела за шейсет лири от една разпродажба. Реших, че няма смисъл да харчим хиляди лири, щом никой, освен нас няма да го вижда. По-скоро бих дала тези пари, за да изплатим част от задълженията си. Или за ново колело с видеоигра или нещо подобно.

Влязох в приемната и замръзнах на място.

На дивана, хванати за ръце, седяха Оли и Виктория.

Всъщност не бяха седнали. По-скоро едва бяха приседнали. Особено Виктория, която така се бе стегнала, сякаш по дивана скачаха бълхи и тя искаше коженият ѝ панталон да има възможно най-малко съприкосновение с избелялото кадифе на тапицерията му. Не изглеждаше добре, честно казано. Гримът и прическата ѝ бяха безукорни както винаги, но от нея се излъчваше някаква напрегнатост и скованост, която липсваше по-рано. И изражението ѝ показваше, че това е последното място на света, на което би искала да се намира.

Какво съвпадение! Тя пък бе последният човек, когото искам да видя.

Съвзех се и залепих изкуствена усмивка на лицето си.

— Оли, Виктория! — възкликнах и се приближих към тях. — Колко се радвам да ви видя. Това се казва изненада.

Оли ме прегърна здраво и ме погледна строго.

— Най-сетне успях да се свържа със сестра ти и тя каза, че си в Кент. Затова решихме да се разходим дотук, след като не можем да те открием по телефона.

— Бях заета — отвърнах. — Нова работа, нали разбираш. Съжалявам.

— Майка ти ни каза къде си — обясни Оли. — Изглеждаш чудесно. Нали, Виктория?

Не смятах, че и при най-голямо въображение може да се каже, че в момента изглеждам добре. Бях изкарала пет различни курса през последните четири часа и още не бях имала време да мина през душа.

— О, да — каза Виктория. Гласът ѝ звучеше странно, но на лицето ѝ бе изписана широка и фалшива усмивка. — Точно като преди. Трябва да призная, Луси, че си много последователна — добави тя и се засмя звънко, за да покаже, че се шегува, а не се държи като истинска злобна кучка, каквато беше в действителност. — Още живееш с родителите си. И каква дълнопробна работа. Инструктор в спортна зала.

— Точно така — отвърнах аз. — И...

— Наистина е добре да се научиш да печаташ — с престорено съчувствие предложи тя. — Така поне ще можеш да си изкарваш прехраната. Да си вземеш собствен апартамент под наем.

— Виктория — сопна се рязко Оли, — Луси може сама да взема решения. Никога не е държала особено на кариерата си. И щом е щастлива при родителите си, защо не, казвам аз — той ми се усмихна окуражително.

— Но, разбира се! — възкликна Виктория и невинно разтвори очи. — Просто се тревожа за бъдещето ѝ. Но след като семейството ѝ се грижи за нея...

Вратата се отвори и се появи Джордж.

— Здравсти, Джордж — обадох се аз. — Това са приятелите ми Оли Маклауд и Виктория Кобхъм. Джордж е бъдещият ми зет — обясних аз. — Двамата с Ем ще се женят по Коледа.

— Колко хубаво — оживи се Виктория и протегна кльощавата си ръка на Джордж. — Трябва да кажа, че този комплекс е огромен, Джордж!

— Май сте много натоварени — съгласи се и Оли. Погледна косо Виктория, сякаш за да се увери, че ще се държи прилично.

— Направо не ни остава време да седнем — отвърна Джордж. — Луси няма никакво свободно време. Изобщо.

— Може би е добре да наемете още инструктори — предложи Виктория. — Макар да е много мило, че давате на Луси допълнителни часове. Тя очевидно има нужда от средства.

Джордж примигна насреща ѝ.

— По-скоро тя ме товари с допълнителна работа — заяви той. — Компанията си е нейна все пак. Аз съм само младши партньор.

Всички млъкнаха смаяни. Нямаше да съм човек, ако това не ме бе зарадвало.

— Искаш да кажеш... че Луси има нещо общо със собствениците ли? — сковано попита Виктория. — Да не би да излиза със собственика?

Джордж се ухили.

— Луси е собственикът, залата е нейна. По-скоро трябва да кажа спортният комплекс — обърна се към мен. — „Тонбридж Фитнес“ приеха офертата ни за техния имот. До един месец ще приключим сделката, а инвеститорите вече се редят на опашка. Най-добре веднага се свържи с доставчиците си.

— Извинете — казах аз. — Скучни делови въпроси. Разширяваме се, а тук нямаме достатъчно място.

— Луси — лицето на Оли направо светна. — Искаш да кажеш, че всичко това е твое?

— Джордж е прекалено скромнен — обясних аз. — И той има доста голям дял.

— Но ти притежаваш по-голямата част от дяловете — веднага се обади Джордж. — Не че се оплаквам. Тази компания е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. Е, с изключение на Ем, разбира се.

Виктория стисна зъби толкова здраво, че направо се уплаших да не ги счупи.

— Господи, това е... — Оли явно не намираше думи. — Страхотно е, Луси. Направо смайващо — потупа ме по гърба, почти като в доброто старо време.

— Вижте, трябва да взема душ и да се преоблека — казах аз. — Джордж може да ви разведе наоколо.

— Не се притеснявай за нас — веднага отсече Виктория. — Ако си видял една спортна зала, все едно си видял всичките.

— Глупости — срязва я Оли. — Нямам търпение да видя всичко. А после можем да излезем на вечеря, нали, Луси?

Изглеждаше толкова обнадежден и наистина не биваше да съм груба.

— Разбира се — приех поражението си аз. — Защо не?

Но не бързах особено да приключа с къпането. Все пак не ги бях канила да идват. Какво, по дяволите, правеха тук? Измих косата си и я подсуших със сешоара. Бях решена да се държа както обикновено и нямаше да претупвам нищо. Щях да облека обикновени дрехи, да изляза на вечеря с тях и толкоз.

Затова измъкнах онова, което вече бях приготвила в шкафчето си: страхотен черен костюм с панталони от „Х&М“, черно кожено яке от „Зара“, кафявата ми кожена чанта от „Дона Карън“ и комплект за гримиране — фондъотен с бронзиращ ефект, малко руж и прозрачен гланц за устни. Напоследък не използвах спирала; пречеше ми, когато тренирах, а и бездруго имах много тъмни мигли. А после и малко парфюм. Бях се охарчила за флаконче „Хермес 64 Рю Фобур“, наистина ми харесваше този аромат. Сложих си от него, обух мокасините „Патрик Кокс“, сресах се с четката и бях готова.

Не беше нищо особено, но изглеждах спретната и се чувствах много удобно. Да си променям стила само защото Оли предпочита типа жени „кralица на красотата“? Абсурд!

„Престани, Луси, скарах се сама на себе си. Няма съперничество между теб и Виктория. Те ще се женят. Всичко свърши“.

Една вечеря. Можех да понеса една вечеря.

— Къде сте отседнали? — попитах ги.

Бях ги завела в „Стар ъв Джанси“, любимия ми индийски ресторант. Знаех, че Оли харесва индийската кухня, а не ме беше грижа за вкуса на Виктория.

— Наехме стая в един хотел в града — отвърна тя. — Прилично място общо взето.

— „Черният лебед“. Прекрасно е — добави Оли. — Има модерни стаи, в които всичко е с оттенък на белия цвят, а също и вградена в пода вана с масажни струи. И телевизор с плосък екран. Прилича малко на един хотел, в който бях отседнал в Лос Анджелис преди години.

— Истина е — усмихнах му се. — Много е странно тук. Човек влиза в обикновена на вид сграда от викторианската епоха, а вътре се оказва съвсем модерна обстановка. Тук има повече SPA центрове, отколкото в Челси.

— Много ми хареса — обади се Оли.
— О, стига, скъпи, западнало място — отметна коси Виктория.
— Провинциална Англия, кой би живял тук?
— Много хора — с равен глас отвърна той.
— Цените на имотите са направо космически — изтъкнах аз. —
Както и да е, някои хора харесват малките градове, Вики. Лондон не е
центърът на вселената и краят на всичко.
— Направо го мразя — изведнъж заяви Оли.
— Скъпи! — Виктория изглеждаше шокирана.
— Така е — той ми се усмихна. — Ще ми се да имах твоя кураж
и да стана предприемач като теб, Луси.
— Как върви работата при вас двамата? — любезно се
поинтересувах аз.
— Моята се развива отлично, благодаря — незабавно отвърна
Виктория.
Оли я погледна.
— Какво? Нали тъкмо те уволниха.
Тя почервения като рак и ядно отвърна:
— Не са ме уволнили, както се изрази. Подадох си оставката.
Оли отвори уста, но после размисли.
— Не бях съгласна с творческата насока на списанието — надуто
продължи Виктория. — И имам куп предложения за нова работа. Само
че не съм сигурна дали искам да работя. Не всички приемат да бъдат
роби на надница.
— А твоята фирма? — попитах Оли. По дяволите, все ми беше
едно дали е решила да се муси.
— Подадох си оставката — весело отвърна той.
— Какво?
— Последвах съвета ти — заяви Оли. — Беше права, Луси. През
цялото време. Онова, което правех, не беше редно. Да съдирам кожата
на хората в бракоразводни дела, да използвам неуредените им спорове
за попечителство... — поклати глава. — Нищо чудно, че се чувствах
толкова нещастен — поспря за миг, потънал в мислите си. — О, чакай
малко — оживи се той. — Има и нещо хубаво. Последното ми дело. За
приятеля ти господин Роджърс.
— Тоби Роджърс? — попитах аз нетърпеливо. — Какво стана?

— Съгласиха се на споразумение — Оли ми се ухили широко. — Сладка работа. Направо ги заковахме. Бащата на Мейл изгаряше от нетърпение да се отърве от него.

— Колко успя да му спечелиш?

— Близо три четвърти милион — скромно заяви Оли.

Зяпнах.

— Наистина ли?

— Трябваше да искам повече — каза той. — Но не му взехме нищо за воденето на делото и той получи всичко. Ще може да се пенсионира и да си живее спокойно.

— Това е прекрасно. Благодаря ти, Ол.

— Удоволствието беше мое.

— Е, какво ще правиш сега? — попитах.

Той сви рамене.

— Нямам никаква представа. Ще си взема една година отпуск. После сигурно ще се заема с друг вид право или с нещо съвсем различно. Винаги ми е допадала идеята да стана учител — сподели. — Да преподавам на деца с проблеми. Такива, с които никой не иска да се занимава.

— Мисля, че това ще е прекрасно — окуражих го аз. Искях да запазя дистанция, но толкова се гордеех с него. — С това се занимавам и аз. Забеляза ли, че всички деца в залата ми са с наднормено тегло?

— Бих казала, че са дебели — гадничко се обади Виктория. — Не искахме да споменаваме нищо, разбира се...

— Занимавам се с хора, които имат проблеми с теглото — обясних аз. — Няма от какво да се страхуват в моята спортна зала. Никъде няма да видят и едно стегнато тяло.

— Освен твоето — с възхита отбеляза Оли. — Изглеждаш чудесно.

— Благодаря. Вземи си още от пилешката яхния — предложих му аз.

— Ще си взема — отвърна той. — Много е вкусна.

Виктория въздъхна театрално.

— Знаеш ли колко много калории има дори само в една от панираните пилешки хапки? — попита тя.

— Скъпа — с нотка на острога в гласа се обади Оли, — мисля, че се разбрахме. Никой няма да критикува какво яде другият. Как е

салатата ти?

— Много вкусна! — защити се тя, загледана в няколкото зелени листа в чинията си с парченца пилешко месо на скара, което бе настояла да приготвят специално за нея в кухнята.

— Добре — каза Оли. И ми намигна.

— Така... — подхванах аз. — Какво ви води насам все пак?

— Казах ти — отвърна той. — Дойдохме да те видим. Планината идва при Мохамед, нали знаеш притчата. Не искахме да приемем версията, че ти трябвало малко време за себе си, нали, Вики? Луси, ти си един от най-добрите ми приятели — напълно сериозно заяви Оли. — И нямам намерение да те изгубя. Вече би трябвало да си преживяла раздялата с Тод.

— О, така е — отвърнах, без да се замисля.

— Ето, това е — изглеждаше доволен. По дяволите! Току-що се бях простила с оправданието си. — Трябва да дойдеш на сватбата, а после и да ни погостуваш.

О, разбира се. Това направо ще е в началото на списъка ми с най-мечтани преживявания.

— Звучи чудесно — излъгах. — Само че точно сега съм много заета. Както видяхте. Е, кога е... щастливият ден?

— Първи октомври — гневно ме изгледа Виктория. — Подготвили сме прекрасна сватбена церемония с есенни мотиви. В имението Маклауд в Шотландия.

Това наистина ме изненада.

— В дома на баща ти? — попитах Оли.

Оли и баща му никога не се бяха чувствали близки. Всъщност открай време бяха заклеті врагове. Баща му явно бе истински негодник.

— Сдобрихме се — без всякакъв ентузиазъм обясни той. — Виктория ме накара.

— Аз съм миротворецът в семейството — потвърди тя.

— Това е чудесно — неуверено отвърнах аз. Не бях сигурна доколко е чудесно наистина.

— Всичко е било заради някакво глупаво недоразумение преди много години — небрежно подхвърли Виктория.

Но Оли вдигна ръка.

— Не, не беше така — студено отсече той. — Опитвам се да му простя, нали? Но не мога да забравя какво направи.

— Не бива да таиш омраза — сърдито заяви Виктория.

Оли се обърна към мен.

— Не мисля, че някога съм ти разказвал цялата история.

— Не си — потвърдих аз.

Знаех, че баща му е бил алкохолик като млад, който преминал от побой над майка му към старомодни словесни нападки и обиди, както и пълна студенина, когато се отказал от уискито; че след смъртта на майка му Оли е прекарал детството си без родителска любов в различни пансионни със сурови условия; че окончателната раздяла е станала, когато е бил на седемнайсет.

Струваше ми се прекалено болезнена тема, за да се обсъжда нашироко. Никога не бях го притискала.

— Оливър — строго се обади Виктория, — това е тема, която не бива да разискваш с Луси. Става дума за семейни дела.

— Луси е най-близкият ми приятел — отговори й той. — И искам тя да знае.

Най-близкият му приятел. Най-близкият му приятел!

Не знаех какво изпитвам в момента. Бях готова да се разплача. А също и много горда. И толкова отчаяна и самотна. Не казах нищо сигурно защото не бих могла.

Виктория отметна коса и заяви през зъби:

— Щом трябва.

— Когато бях на шестнайсет, се запознах с едно момиче от града. Дъщеря на местния букмейкър. Мило момиче, с червена коса — започна Оли. — Вече мислехме да престанем да се виждаме, но не бяхме внимавали особено. Разбрах, че е бременна, тъкмо когато връзката ни отиваше към края си.

— Продължавай — казах аз.

— Исках да се ожена за нея, да я издържам. Баща ми заяви, че няма да го допусне. Затова му казах, че ще си намеря работа и ще напусна дома.

— А той какво отвърна?

— Нареди ми да се погрижа тя да направи аборт. Да й платя, ако се налага. Каза... — бледото лице на Оли се зачерви. — Каза, че няма

да позволи копелето на някаква уличница да предяви претенции към имението.

Поех си дълбоко въздух и не посмях да издишам.

— А аз му казах, че детето е мое. И независимо какво ще стане между мен и момичето, това дете ще си остане мое. И винаги ще го обичам и ще му бъда баща и каквото имам, ще бъде негово, независимо дали става дума за имението или не. Баща ми заяви, че негов син не може да говори подобни неща и че няма да ме остави да пропиля семейното наследство. Че ще ми спре издръжката, ще престане да плаща училищните ми такси — и то точно пред финалните изпити.

— И какво направи ти?

— Казах на момичето, че ще бъда до нея, разбира се. Тя заяви, че не иска да се омъжва за мен, но ще отгледаме заедно детето, само че след четири месеца пометна.

— Съжалявам — отроних аз.

— Да — Оли гледаше напред, без да вижда нищо. — Понякога още си мисля за онова бебче. Както и да е, баща ми каза, че съм извадил късмет, че съм се „отървал“ — въздъхна. — На другата сутрин напуснах дома му. Започнах работа при бащата на момичето, заживях под наем в една дупка в Глазгоу и помолих в местната гимназия да ме регистрират за финалните изпити. Оттогава не бях говорил с него. Допреди няколко месеца.

— И как мина?

Оли сви рамене.

— Татко каза, че съжалява. Предполагам, че поне ще му дам шанс да докаже, че е така.

— Радвам се, че ще можеш да му простиш — казах аз. — Ако наистина се разкайва, разбира се. Той е единственото семейство, което имаш. А семейството е много важно.

— Извинявай, но... — гласът на Виктория беше леден. — Джейкъб не е единственият роднина на Оли. Скоро ще има съпруга и свои деца.

— Така е, наистина — насилих се да се усмихна.

— Недей да отказваш категорично на поканата за сватбата — помоли ме Оли. — Двамата с теб все още се разбираме чудесно.

Съжалявам, че се държах толкова зле с теб преди, Луси. Онзи тип Тод просто ме изкарваше извън нерви.

— Няма нищо — отвърнах аз. — Пак сме си приятели.

— Добре, защото с Вики не ми е забавно да гледам ръгби — ухили се Оли.

Кимнах. И той ми липсваше. Може би дори повече, отколкото си мислех.

— И на Виктория ѝ липсваш — наивно добави той. — Сигурен съм, че вие, момичета, ще искате да прекарате известно време заедно. Можеш ли да се измъкнеш поне за час от работа утре сутрин, Луси? Да заведеш Виктория на кафе?

Отворих уста да се оправдая с нещо.

— Моля те — добави Оли. — Искам да си останем приятели, Луси.

Какво можех да кажа?

— Разбира се — обърнах се към Виктория, чиято усмивка бе замръзнала и фалшива, също като моята. — Ще те взема в десет.

Чакаше ме във фоайето. Изглеждаше точно както го бе описал Оли — навсякъде имаше светла дървена ламперия, а служителите също носеха бели униформи. Малко приличаше на луксозен зъболекарски кабинет или нещо подобно. Идеална среда за Виктория според мен.

Но тя явно не мислеше така. Стоеше там, облечена в наситено вишнево и шоколадовокафяво, перфектните цветове за есента, и гримирана като за фотосеанс; аз бях с тениска на „Металика“ и джинси, късо тъмносиньо палто на „Миу Миу“ и каубойски ботуши от „Фейт“.

— Ето те и теб — възкликна тя, макар да бях закъсняла едва с пет минутки. — Хайде да приключваме с това, а?

Заради Оли се стърпях и изчаках да излезем навън и да тръгнем към търговския център на площад „Виктория“. Точно насреща му имаше „Старбъкс“. Сметнах, че две кафета ще са достатъчни.

После казах:

— Знаеш ли, не съм те канила да идваш.

— Не пряко — сопна ми се Виктория. — Но съм сигурна, че имаш нещо общо. Отишла си да се видиш с Оливър, преди да напуснеш Лондон.

Гледаше ме обвинително.

— Да — отговорих.

— Е, не знам какво си му казала. Но направо го съсипа!

Примигнах.

— Какво?

— Той напусна фирмата. Не го ли чу? Единственото, което направи, бе да заведе някакво глупаво дело срещу Тод — изгледа ме с присвити очи. — Каква отмъстителна кучка си, Луси Евънс! Не знаех, че си такава. Ти съсипа Тод! Ти и онази американка Бъфи.

— О! — заинтригувано възкликнах аз. — Осъдиха ли го?

— Да, осъдиха го заради нейните показания. Родителите му трябваше да ѝ изплатят обезщетение за сексуален тормоз.

Сетих се и за Тоби Роджърс.

— Предполагам, че сумата е била солидна?

— Милиони — завистливо промълви Виктория. — И го вкараха в затвора за измама.

— Хубаво — спокойно отвърнах аз. И браво на Бъфи. Бетси-Ан Мос най-сетне бе поела контрол над живота си.

Виктория не обърна внимание на думите ми. Гледаше ме с омраза.

— Всичко стана публична тайна — каза тя. — Знаеш ли, че пресата в Америка надуши случая? Знаят, че той е в затвора! Дори и да излезе след шест месеца, сега никога няма да стане сенатор!

Влязохме в кафенето и аз поръчах две големи чаши кафе. Виктория се отправи към единствената маса за двама, чак в дъното, и когато ѝ подадох напитката, не ми благодари. Просто царствено ми махна да седна.

— Не е било клевета. Разследвах го за измама — казах аз.

Виктория махна небрежно.

— Това беше само недоразумение.

— И тормозеше сексуално приятелката ми Бъфи. Както и мен.

— Сексуален тормоз ли? — Виктория присви очи. — Не се преструвай на невинна малка госпожичка пред мен, Луси! Та ти не

можеше да повярваш, че той изобщо те е забелязал. Нямахте търпение да похарчиш парите му! Аз бях там, забрави ли?

Имаше нещо доста изненадващо в остротата в гласа ѝ. Погледнах я внимателно, беше се зачервила, в очите ѝ имаше необичаен блясък.

— Да, ти беше там. Чакаше удобен момент. Какво беше Тод за теб, по-голямата и по-добрата сделка ли?

— Не ставай глупава — изръмжа Виктория. — Аз обичам Оли.

Но този път не ѝ вярвах.

— И той ме обича.

За съжаление, това го вярвах.

— Тогава защо те е грижа какво ще стане с Тод?

— Тод ми е приятел — надменно заяви тя. — Опитах да се видя с него, когато го пуснаха под гаранция, но той не пожела — погледът ѝ обвиняваше мен. — Не иска да чува за никой, който е бил свързан с теб.

— Чакай малко — бавно казах аз. — Какво имаш предвид с това, че ти е приятел? Ти предаде Оли, Виктория. Повярвах на думата ти, когато заяви, че е било пиянска грешка. Но ако се опитваш да се срещаш с Тод сега...

— Да, благодаря ви, отче — присмя се тя. — Разбирам закостенялото ти виждане за света — сви рамене. — Но все едно, Тод не иска да има нищо с която и да е от нас. Така че ти постигна своето в това отношение.

Вътрешно кипях цялата. Виктория се бе опитала да се срещне с Тод...

— Но всичко ще се оправи — трескаво просъска тя. — Стига да стоиш настрана от нас, по дяволите! Не знам какво си казала на Оли, за да го накараш непрекъснато да те търси. Да го принудиш да дойде чак дотук.

— Оли просто иска пак да бъдем приятели.

— Това няма да стане — заяви Виктория съвсем хладнокръвно. — Заминаваме за Шотландия. И сега, след като се помири с Джейкъб, нищо не може да спре развитието на проекта. Джейкъб веднага ще даде на Оли неговия дял от имението. Говорих с баща си. Ще направим нещо заедно. Всички ще забогатеем — каза тя, сякаш се мъчеше да убеди сама себе си. — Може би не чак колкото... Но това няма

значение! — после отново се обърна към мен. — Не те искам на сватбата — заяви тя. — Достатъчно навреди на Оли. Намери си някакво оправдание. В това те бива — сви рамене и гласът ѝ леко омекна. — Едно нещо направи както трябва. Не му каза за малкото ми провинение, защото той ме обича. Сега трябва да продължиш в същия дух. Накарай го да разбере, че отношенията ни се развиват и в семейния ни живот няма никакво място за някаква озлобена друга жена — отсече Виктория. — Сигурна съм, че един ден все ще срещнеш някого. Но всъщност това не е мой проблем — огледа се наоколо, доста отегчена. След като бе казала репликите си, явно вече не се интересуваше от мен. — Може би ще си купя нещо оттук. Дори и в такова забутано място все трябва да има някой дизайнерски бутик... — отново ме погледна. — Защо не идеш в хотела? Оли остана да си почива в стаята. Можеш да поговориш с него, да го откажеш от цялата тази лудост. Да дойде чак до Кент, представи си. Направо е откачил.

Стана от мястото си. Явно това беше всичко.

— Много си самоуверена — успях да кажа само.

Виктория ме изгледа отвисоко, за секунда в очите ѝ проблесна колебание, но после изчезна.

— Преди ти постъпи правилно, Луси, признавам ти тази заслуга. И съм сигурна, че пак ще го направиш.

— Този проект... — обадох се аз. — Имаш планове за строителство във фамиленото му имение? И той е съгласен?

Виктория грабна чантата си, вече напълно отегчена от мен.

— Ще бъде, когато приключи с него — заяви тя. — Защо мислиш го накарах да се сдобри с онзи глупак Джейкъб? Моята работа е да знам кое е най-доброто за Оли — протегна пръсти с перфектен маникюр на дългите кървавочервени нокти. — Сбогом, Луси — студено каза тя. — Беше много... интересно.

Много бавно се върнах до хотела.

Не знаех точно какво ще направя. Главата ме заболяваше само като си помислех за това. От друга страна, бях уверена, че трябва да му кажа. Не можех да допусна да се ожени за нея. Виктория беше чудовище. А той беше такъв добър човек. Ако тя забременееше, той

щеше да остане с нея. Щеше да се окаже впримчен до края на живота си.

Но пък, от друга страна, защо правех всичко това? Когато ги видях в офиса ми, хванати за ръце... Вярно беше, не исках Оли да се жени за Виктория. Не исках да е влюбен в нея. Не исках да има нищо общо с нея.

Исках да обича мен.

Беше сив и намръщен ден. Във въздуха витаеше есенен мраз, а в провинцията, близо до дома на мама и татко, щеше да е мъгливо. Имах чувството, че всичко е мъгливо. Не знаех какво правя. Знаех само, че трябва да говоря с Оли.

Когато се върнах в „Черния лебед“, му позвъних от мобилния си телефон. Още беше в стаята, слава богу. Останах долу до рецепцията.

— Качи се горе — каза Оли. — Аз съм в стая 406.

— Не. Ти слез. Искам да те заведа на едно място — отвърнах аз. Някъде, където Виктория нямаше да ни намери.

— Добре — съгласи се той. — Веднага идвам. Макар че звучиш много тайнствено.

Обадих се в офиса, за да им кажа, че днес няма да ходя на работа. Джордж попита дали не съм болна; откакто бях отворила „Конфитюр“, никога досега не бях пропускала курс. Дали бях болна? Може би...

О, господи!

Ето го. С черни панталони, които му бяха възголеми, и една от старите си ризи. Мислех, че Виктория го е накарала да ги изхвърли всичките. Косата му беше леко разрошена. Не изглеждаше в прекрасна форма. Но приличаше на стария Оли, което беше далеч по-добре.

Поех си въздух на пресекулки. Сърцето ми биеше толкова учестено, че бях направо замаяна.

— Луси! — възкликна той. — Добре ли си?

— Да, чудесно — стегнах се. — Просто трябва да ти кажа нещо. Има един парк надолу по улицата...

Оли повдигна вежди.

— Тогава да идем на разходка — нежно предложи той.

Изминахме около половин километър — само няколко пресечки; не исках да се сблъскаме с Виктория, когато се връща към хотела. А после аз спрях, направо на тротоара. Край нас профучаваха хлапета на

скейтборд. От другата страна на улицата някакъв стар пияница току-що бе изкрещял „Млъквай, стара кранта такава!“ на една възрастна дама, която отиваше към автобусната спирка с пазарските си торби и която не бе продумала и дума.

— Трябва да ти кажа веднага — заявих аз.

Оли изглеждаше притеснен.

— Боже мой, какво има? Нали не си болна от рак или нещо подобно?

— Нищо подобно.

— Бременна ли си? От онзи негодник Тод ли?

Поклатих глава.

— Изобщо не става дума за мен. А за Виктория. Не можеш да се ожениш за нея.

Оли ме изгледа странно.

— Малко е късно за това, не мислиш ли?

— Тя е истинска кучка — изтърсих аз. — Каза ми — току-що ми каза, — че иска да накара баща си да сключи сделка с твоя баща. Да построят нещо в имението ви в Шотландия.

Оли остана като гръмнат.

— Това е единствената причина да те накара да се сдобириш с него — обясних аз. — Не е било, защото смята, че е добре да оправите отношенията си. А защото иска да забогатееш. Оли, тя се интересува само от парите. Не те обича, никога не те е обичала. Само иска богат и известен мъж, на чийто гръб да си живее.

Той не каза нищо известно време, но лицето му стана сиво. Като небето. И от това ми стана зле.

— Ще поговоря с нея за това — каза Оли. — Никой няма да строи нищо.

— Това не е всичко — поех си дълбоко въздух. — Тя ти изневери. Онзи ден, когато ти казах, че съм заварила Тод в леглото с Мелиса, те излъгах.

— Била е Вики?

— Беше Вики.

Оли отвори уста, после пак я затвори. Не можеше да намери думи.

— Тя играеше и от двете страни — отчаяно продължих аз. — Ти имаше голям престиж, но той беше по-богат. Каза ми, че е било само

еднократна забегка, че не бива да развалям отношенията ви. Но преди малко ми каза, че отново се е опитала да го види. Като приятел според нея. Но ако той я пожелае, тя би те зарязала.

Оли стоеше като вкаменен. Щеше ми се да каже нещо, каквото и да е!

— Не искам да говорим на улицата — огледа се наоколо. Насреща имаше сладкарница, но той поклати глава. — Не искам да хапвам, Луси — тонът му беше много суров, звучеше прощално. — Покажи ми този парк и нека си намерим някоя пейка.

Тъжно потеглихме натам. Оли не ми каза и думичка през целия път. Мина през железните порти, озъртайки се за място за сядане. Разположи се на първата мръсна пейка, която зърна.

Последвах го. Седнах на другия край. Разстоянието помежду ни ми се струваше ужасно символично.

— Май е добре, че най-сетне ми каза — поклати глава. — Става дума за цяла година от живота ми, но какво пък? Никога не съм й вярвал напълно — не можех. Все говореше за пари. Сигурно щеше да й е по-добре с Тод. Него това не го притесняваше.

— Но ако си се чувствал така, тогава защо щеше да се ожениш за нея? — избухнах аз.

— Много е лесно човек да си внуши разни неща — горчиво отрони Оли. — Тя беше толкова преуспяла, толкова самостоятелна. Мислех, че от нея ще излезе интересна съпруга. Харесваше ми как се облича или поне така си въобразявах. И ми говореше все неща, които исках да чуя. Отначало това ми се струваше важно — сви рамене. — Някой психоаналитик би казал, че непрекъснато търся чуждото одобрение, нали? Тъй като съм израснал без майка, а баща ми беше зъл. Е, може би все пак има нещо вярно във всички тези глупости. Виктория ме караше да се чувствам като най-великия човек на света. Трябва време, за да осъзнаеш, че това не е истина. Когато ти се иска да вярваш на някого, просто му се доверяваш — той вдигна очи от земята. — Но ти... — продължи Оли. — За теб никога не бих го повярвал. Че ще ме предадеш. Не и ти, от всички хора на света.

— Да те предам ли? — ужасих се аз.

— А какво беше тогава? — попита Оли. — Да не би да се обиди, задето не ми беше приятно да те виждам с онзи негодник? Позволи няколко месеца хладина от моя страна да заличат всичко, което бяхме

имали дотогава. Бяхме близки години наред. Години. Аз просто... — гласът му заглъхна. — Не знам как си могла да го направиш.

Цялата треперех.

— Имаш предвид, че не съм ти казала, че ти е изменила?

— Изменила — горчиво повтори Оли. — Това е много лека дума за такова сериозно нещо. Това не е като да измамиш някого на карти. Бъдещата ми съпруга е била в леглото с друг мъж, Луси. Правела е секс с него. А после ти изчезваш от живота ми, не ми отговаряш по телефона — и щеше да ме оставиш да застана пред олтара, без дори да ми кажеш.

Борех се със себе си. Трябваше да му кажа, да му обясня. Но имах да му казвам толкова много, а изведнъж, когато настъпи моментът, осъзнах, че нямам и представа откъде да започна. Бях ужасена, че ще изпусна шанса си. Гърлото ми бе пресъхнало...

— Е — с равен глас отсече той, — сбогом.

И си тръгна. Обратно към железните порти. И с всяка клетка от тялото си осъзнах, че ако оставя Оли да си тръгне сега, никога повече няма да го видя.

Станах. Бях започнала да плача; истински големи сълзи се стичаха по бузите ми, но сега не можех да мисля нито за това, нито че носят ми е станал червен. Тичах след него, хлипах и го сграбчих за раменете.

— Чакай! Оли! — извиках. — Чакай, чакай!

Той се обърна, но не ме прегърна или нещо подобно. Дори не ми предложи кърпичка. Просто стоеше там, с онова студено изражение, сякаш питаше защо не го оставя да си тръгне.

— Трябва да разбереш.

— Мисля, че разбирам прекрасно — заяви той. — Приятелството ни не е означавало нищо за теб. Предаде ме заради Виктория, която познаваше само от няколко месеца. Няколко разходки по магазините, богато гадже, момичешки приказки, така стана, нали?

— Чакай малко! — изкрещях. Сега вече бях ядосана. — Просто спри, защото не ме слушаш и се държиш като проклет сексист!

Той отстъпи крачка назад — вероятно не очакваше точно това. Но мен ме бе обзело относително спокойствие. Щях да му кажа всичко. Цялата история. Да вървят по дяволите женските хитрости и всякакви подобни глупости. В крайна сметка аз не бях такава.

— Ще ти разкажа всичко — започнах аз, като избърсах лицето си с ръка и се опитах да дишам равномерно. — После ако искаш да хукнеш накъдето ти видят очите и да ме пратиш по дяволите, твоя работа. Но първо ще ме чуеш. Ясно ли е?

— Добре — съгласи се Оли. И въпреки волята му забелязах леко трепване на устните му. — Дълго ли ще отнеме?

— Пет минути.

— Тогава да се върнем на пейката.

Поведе ме обратно, седна и ме загледа очакващо. Направо не можех да повярвам, че ще го направя. Цялото ми бъдеще зависеше от петминутен разговор на мръсна стара пейка в парка. Но какво пък. Нямах какво да губя.

— Ние — започнах аз — бяхме най-добри приятели.

Оли наклони глава настрани.

— И аз винаги съм била увлечена по теб.

Така. Това беше много зряло. Никакво изчервявам се или нещо такова. Оли леко се сепна, но не помръдна. Седеше съвсем неподвижно и слушаше.

— Очевидно ти не беше увлечен по мен, но не исках да правя трагедия от това. Знаех по какви момичета си падаш. Такива като Виктория — с хубави дрешки, много грим — примижах. — Високи токчета. И много различни от мен. Освен това бях съсипвала много приятелства, като излизах на срещи с момчетата. Не разбирах защо си нямам приятелки като нормалните момичета...

— Навярно защото вече си имала четири сестри — обади се Оли.

Четири сестри. Да. И всички бяхме най-добри приятелки. Никога не се бях замисляла за това. Може би все пак не бях чак толкова странна.

— Все едно, не исках да объркам всичко и с теб, а и в общи линии бях щастлива...

— Така беше — меко каза той, сякаш говореше на себе си. — Винаги беше щастлива.

— А после Виктория ти предложи брак и ти ме изрита от апартамента. Уволниха ме и всички, които познавах, започнаха да ми казват, че е време да порасна, а заради работата при Тод трябваше да изглеждам изискано и...

— Малко прекали — отбеляза той.

Погледнах го строго.

— Няма ли да престанеш да ме прекъсваш?

Оли поклати глава и каза сериозно:

— Съжалявам. Продължавай.

— Както и да е — продължих, — чувствах се много обезсърчена и потисната. Защото ти щеше да се жениш за Виктория. Беше ми трудно да преценя дали е само защото я мразех, или защото бях влюбена в теб.

Сега очите му се отклониха от лицето ми и се впериха в обувките му. О, господи! Сякаш редях глупава приказка за несподелената любов.

Но, не, не беше глупаво да обичаш някого. Дори и ако той не те обича. И не беше глупаво да кажеш истината.

— Все едно, трябваше добре да се вгледам в себе си. Вероятно съм реагирала малко детински тогава. Лесно е да не търсиш хубава работа, ако не ти се налага. Освен това виждах колко е преуспяла Виктория — и в работата също. Искях да си имам гадже. Искях да имам някакви пари — поех си дълбоко въздух. — А Виктория ми каза, че двамата сте обсъждали увлечението ми по теб, че всичките ти приятели знаят за него и че само се излагам като...

— Не е вярно — прекъсна ме Оли. — Да го обсъждам с нея ли? Та аз не знаех за това.

Е, сега определено знаеше.

— Затова исках и аз да си имам гадже. Може би и аз съм се чувствала несигурна в себе си. А Тод беше...

— Красив и богат.

Кимнах.

— Знаеш какво стана после. Виктория се сближи с мен. Сега си мисля, че е било само за да се добере до Тод, но тогава... — свих рамене. — Предполагам, че просто не съм могла да си представя как жена, която има теб, ще се интересува от някой като Тод. Затова изобщо не ми хрумна.

— О, Луси! — тъжно възкликна Оли.

Но аз упорито продължих. Ако сега не стигнех до края, никога нямаше да го направя.

— Когато я заварих в леглото му, вече се бях скарала с него. Отидох в къщата му, за да му върна ключовете. И щях да ти кажа. Но тя ми обеща, че е било само веднъж, че е била пиана, че двамата се

обичате. И че ако съм ти истинска приятелка, а не просто завистлива отритната обожателка, ще постъпя както е най-добре за теб, а не както ми се иска на мен.

— Значи ако не знам нещо, то няма да ме нарани, така ли?

— Нещо такава. Мислех си... срещнах се с теб и си мислех, че може би трябва да ти кажа, но ти все говореше за сватбата. Разбрах, че наистина я обичаш. Освен това, понеже по това време цялата тази лудост около Тод се бе разсеяла, вече знаех, че те обичам. Как тогава да се доверя на собствената си преценка за мотивите ми да ти кажа? — поех си отново въздух. — Събрах си багажа. Погрижих се Тод да не може повече да тормози Бъфи. Дойдох да ти кажа, че заминавам. Виктория ми каза да се махна от живота ви и да продължа нататък. И в основни линии точно това и направих — бях изтощена. — Това е всичко — отроних накрая. — До днес, когато най-сетне разбрах, че тя никога не те е обичала и че още преследва Тод. Направих това, което смятах, че е в твой интерес. И двата пъти. Ако сега просто изчезнеш от очите ми, мислейки си, че съм те предала, и никога повече не ми проговориш, ти си просто един жесток човек — заявих аз и гласът ми вече бе станал по-уверен; за свой ужас установих, че цялото ми спокойствие на зрял човек се е изпарило. И, да, отново се появиха сълзите. — Защото не беше така.

Оли бръкна в джоба на панталона си и ми подаде кърпичка. Издухах си шумно носа. Тъкмо навреме, наистина. Сополив нос точно в този момент щеше да е направо черешката на тортата.

— Може ли сега аз да взема думата? — кротко се обади той. — Мисля, че това изливане на душата е чудесна идея.

Кимнах му да продължи.

— Излизах с всички онези момичета по две причини. Не, три — каза Оли. — Започвам от най-маловажната. Първо, защото наистина харесвам жени, които се обличат добре и се грижат за външността си, макар че някои май прекаляваха. Второ, защото още от малко момче винаги съм искал да имам семейство. Сигурно съм единственият мъж на света, който си представя сватба още на първата среща — горчиво призна той. — Фатална грешка. И трето, защото бях влюбен в теб, но ти никога не би склонила да излезеш с мен.

Погледнах го.

— Какво?

— Не се прави на толкова изненадана — каза той. — Сама ми го каза. Съвсем направо. Каза ми, че не ме харесваш в романтичен план.

— Но ти не биваше да се отказваш! — заплаках аз. Каква несправедливост само!

Оли разпери ръце.

— Луси, аз ти повярвах. Разбира се, че ти вярвах. За какво му е на момиче като теб да излиза с такъв като мен? Скучен и досаден, робуващ за заплатата си? Адвокат. Ти беше като природна стихия. Омаен слънчев лъч, на който всички завиждаха. Обичаше живота, работата си, семейството си, тялото си. Не знаех кое е по-лошо, болката от това да живея с теб и да не си само моя или представата, че ще се разделим и ще се върна към сивия си скучен живот зад сивото си бюро. В теб имаше такава енергия и любов — каза той. — Ти се наслаждаваше на всеки миг от живота. Това е идеалната жена — бавно заяви Оли. — Тази, която грее като слънце, където и да се намира.

— Но ти все ми повтаряше, че е време да порасна.

— И аз ревнувах — обясни той. — И бях леко засегнат навярно. Беше лесно да си повярвам, че може би не си чак толкова идеална все пак. И щом не можех да имам теб, но можех да бъда с някое по-обикновено момиче... мислех си, че именно такава ми е било съдено да имам — бледите му сини очи ме погледнаха под светлите мигли, толкова любов и надежда имаше в погледа му, че останах без дъх. — Но не беше така — продължи Оли. — През цялото време, докато бях с други, включително и с Вики, си мислех за теб. Опитвах се да отблъсна тези мисли, разбира се. Смятах, че съм пълен негодник. Че не мога да съм верен, предан някому — сега очите му блестяха. — Каква ирония на съдбата!

За момент останахме неподвижни. Преструвах се на запленена от една катеричка наблизко. Нямах никаква представа какво да правя сега.

— Е — обади се Оли, — ако правилно съм разбрал, през цялото време сме били влюбени един в друг. Срещали сме се с други хора, за да превъзмогнем чувствата си. Но половинките ни се оказаха негодници. Това ли е горе-долу?

Кимнах.

— Има ли някакъв шанс — подхвана той — една преуспяла делова жена като теб да пожелае да се среща с безработен бивш

адвокат като мен?

Внезапно се почувствах неловко.

— Не ме бива много в срещите — казах само. — Мисля, че ще бъда малко срамежлива с теб.

— Не знам защо — отвърна Оли. — Случвало ти се е да повърнеш върху мен поне три пъти. Помниш ли?

— Винаги ли смяташ да повдигаш тази тема? — настоях да разбере аз.

— Категорично не — отвърна той. — Просто ще я използвам като коз и следващия път, когато искам да те накарам да приемеш нещо.

— Става — съгласих се. Все така загледана в катерицата. Струваше ми се най-безопасно.

Оли се пресегна и ме хвана за ръка. Би трябвало да кажа, че желанието премина през мен като електрически ток. Но не беше така, ръката му просто беше топла и приятна.

— Хайде да пропуснем срещите — предложи той. — Познаваме си и кътните зъби. Можем направо да се оженим. Имам резервация за прекрасна сватбена церемония.

— Добре — измърморих тихо. — Ами Виктория?

— Ще ѝ оставя бележка в хотела и ще платя сметката ѝ — каза Оли. — Това е повече, отколкото заслужава. И ще ѝ се обадя довечера. Става ли?

— Наистина говориш сериозно — прошепнах.

— Разбира се, че говоря сериозно — отвърна той. — Моя красива, мила, забавна, прекрасна Луси!

После протегна и другата си ръка, повдигна брадичката ми и завъртя главата ми към себе си. И ме целуна, много нежно, по устните. Докосване, леко като перце, прекрасно.

О, сега вече имаше електричество! Задъхах се. Не беше особено... женствено...

По дяволите! Може пък и да беше женствено. В крайна сметка какво е по-женствено от любовта?

Издание:

Луиз Бегшоу. Родена във вторник

ИК „Хермес“, Пловдив, 2007

Американска. Първо издание

Редактор: Петя Димитрова

Коректор: Невена Здравкова

ISBN: 978-954-26-0500-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.